Invidia est, e Virg., tanquam eodem dictum modo, Quæ tandem Ausonia Teucros considere terra Invidia est? Sed et aliter hic posse, s. potius debere, intelligi, manifestum est, ut docebo et in Φθονῶ. Φθόνοι plur. e Plat. de LL. "Ανευ φθόνων. ["Markl. Suppl. 348. Iph. p. 153. Musgr. Rhes. 343. 455. El. 902. Wakef. Trach. 251. 1033. Phil. 776. Jacobs. Anth. 7, 164. 9, 344. 12, 330. Zenod. Epigr. et Jacobs.: cf. Porson. Phœn. 1613.: Lucillius 63. et Jacobs.: T. H. ad Propert. 929. Schol. ad Aristoph. Πλ. p. 34. Lobeck. Aj. p. 239. ad Lucian. 1, 458. Verh. ad Anton. Lib. 197. LB., Matth. ad Gloss. min. p. 15. ad Charit. 216. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 58. ad Mœr. 168. Ammon. 64. Bibl. Crit. 1, 4. p. 75. ad Herod. 216. 222. 238. ad Od. T. 348. Hermann. Obs. 39. Reprehensio, Eur. Hec. 288. Lucian. Dial. p. 76. Ira Deorum, Nemesis, Musgr. ad Hec. l. c. ad Herod. 216. Bergler. Præf. ad Il. p. 7. Valck. Callim. 181. Brunck. El. 1466. Οὐδεὶς φθ., Jacobs. Anth. 10, 94. Boiss. Philostr. 304. Lennep. ad Phal. 149. ad Lucian. 1, 248. Φθ. κατά τινος, ad Dionys. H. 3, 1344. 1421. Φθ. ἔξω θείου χοροῦ ἵσταται, ad Lucian. 1, 201. Heind. ad Plat. Phædr. 251." Schæf. Mss. "Rationis egestas, Hierocl. 48." Wakef. Mss.]

"Αφθονος, ὁ, ἡ, Invidiæ expers, Ab invidia remotus s. alienus, Non invidens, [Phocyl. 67.] ἄφθονοι οὐρανίδαι. Sic Herod. 3, (80.) Τύραννον ἄφθονον ἔδει εἶναι. Usus est et Plut. de Cicerone. "Αφθονος, Copiosus, Largus, Multus. In VV. LL. e Luciano (3, 425.) Πάντα γὰρ ἄφθονα, Cuncta siquidem abunde suppetebant. Et additur, hinc accepisse istam signif. hoc adj., quod quæ copiosissima sunt et præstantissima, ea invidiam omnium superent. Sed ego potius dixerim ἄφθονον inde poni pro Copioso, quod qui aliquid invidet cuipiam, id ei aut non impertitur, aut certe gravate, ideoque parce; at qui non invidet, nec gravate, sed lubenter præbet, large contra et copiose impertiri solet. Sin autem sequi velimus ea quæ Etym. scribit in NOMIN. Ἀμέγαρτος, dicemus, sicut ἀμέγαρτον, sic etiam ἄφθονον sonare τὸ πολύ, et τὸ μέγα, tanquam πολλοῦ φθόνον ἄξιον: habente sc. α vim intendendi: quod soleamus invidere τοῖς πολλοῖς καὶ τοῖς μεγάλοις. Sed Idem ἀμέγαρτον pro Vili poni tradit, habente tunc α vim στερητικὴν, i. e. privativam. Quam certe signif. nequaquam in ἄφθονος reperiri existimo; contra vero pro Copioso et abundanti passim reperitur. Interdum etiam redditur ἄφθονον voce Multum: ut ἄφθονον ἔλαιον, Multum oleum, vel Multum olei. Sic ἄφθονον σχολὴν ἔχω, in VV. LL. Multum habeo otii. Æschines tamen ἄφθονα et πολλὰ copulavit, c. Ctes. "Αφθονα δῆπον καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν. Demosth. autem in Or. pro Cor. conjunxit ἀφθονώτερα καὶ εὐωνότερα, (255.) Ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις. Sciendum est porro inveniri ἐν ἀφθόνοις interdum sine adjectione alius nominis, ubi commode subaudiri posse videtur dat. ἀγαθοῖς, ut ap. eund. Dem. in eadem Orat. (p. 312.) Οὔτ' εἴ τις πενίαν προπηλακίζει, νοῦν ἔχειν ἡγοῦμαι, οὔτ' εἴ τις ἐν ἀφθόνοις τραφεὶς, ἐπὶ τούτῳ σεμνύνεται. Sic ἐν ἀφθόνοις γενόμενοι affertur aliunde pro Abundantes. || Sed ἄφθονος dicitur etiam Cui copia rei alicujus suppetit: qua etiam in signif. potest reddi nomine Copiosus, ut ap. Cic. Copiosa mulier, Cui bonorum copia suppetit, unde ei adjungitur Locuples. Isocr. Paneg. "Αφθονον καὶ ῥᾳθυμον αὐτοῖς κατεστήσαντο τὸν βίον. Sed et sequente dativo, ex Aristot. Polit. 7. "Αφθονος ὕδασι, Cui aquæ copia suppetit, Aquis abundans, Affluens. || Item ἄφθονοι λίθοι, VV. LL. ex Eur., Ingentia saxa. || Eadem HABENT Ἀνάφθονος, itidem pro Copiosus: sed ἀμάρτυρον. ["'Αφθονος, ad Plut. 5, 338. H., Thom. M. 132. Coray ad Thuc. 3, 261. ad Lucian. 1, 179. ad Charit. 324. Herod. 544. Ἀφθονέστερος, ad Mœr. 25. ad Diod. S. 1, 66." Schæf. Mss. "Pind. ap. Bekk. Anecd. 80. (Ὀ. 2, 172.)" Kall. Mss. "'Αφθονος γῆ, Permulta soli jugera, Permulti agri, 2, 2.: ut ap. Plut. Arato p. 1031. Sic χρυσὸς ἄ. ap. Herod. 6, 132. Opp. ὀλίγη γῆ, Xen. K. Π. 5, 4, 12. "Α. ὧραι παγκάρπον γονῆς βρύουσι, Tempestates abunde ferunt fructus omnis generis, 3, 20." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. "'Αφθοναι θύραι, Fores semper patentes, Mich. Apost. Prov. 5, 12." Schleusner. Mss. * "'Αφθονόχυτος, Const. Manass. Chron. 6221. p. 241." Kall. Mss.] Ἀφθόνως, Absque invidia, Non invide, Candide, Large, Copiose, Affatim. Herodian. 6, (1, 17.) Ἵνα ἔχοι τοῖς στρατιώταις ἀ. καὶ ῥᾳδίως ὁ Ἀλέξανδρος χαρίζεσθαι. At in VV. LL. affertur, sed absque Auctoris nomine, Ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν ὀϊστῶν, pro Confertim jaculis emissis. [Eur. Cress. Tr. 9. Plut. 6, 563. Pelop. 25. Xen. K. Π. 3, 2, 13. Ἀπ. 1, 2, 60. 3, 11, 4. * "Ἀφθονωτάτως, Nicet. Eugen. 6, 186." Boiss. Mss. Ἀφθονώτατα, Dio Cass. 688.] ITEM Ἀφθονία, ἡ, (q. d. Invidiæ carentia,) Animus invidiæ expers, Habitus animi invidia carentis. Æquitas animi vacans invidia, Bud. ap. Basil. Sed multo frequentius sequitur eam nominis ἄφθονος signif., qua pro Copioso s. Abundanti ponitur: et tum declarat Copiam, s. Abundantiam, et ubertatem. Unde ap. Xen. K. Π. 8, (6, 11.) ἀφθονίαν ἔχειν τινῶν et σπανίζειν τινῶν inter se opponuntur. Apud Eund. Σ. (4, 55.) opponi videmus ἀφθονίαν τῇ ἀφορίᾳ, ubi dicit Καρποῦ μὲν ἀφθονίαν, φρενῶν δὲ ἀφορίαν. Isocr. autem in Paneg. dixit, ἀφθονίαν χώρας, quod quidam interpr. Latifundia. ["Ad Thom. M. 133. ad Phalar. 300." Schæf. Mss. Pind. N. 3, 14.]

Ἐπίφθονος, ὁ, ἡ, Invidiæ obnoxius, Invidiæ expositus, Invidiosus. Plato de LL. 12. Χρυσὸς δὲ καὶ ἄργυρος ἐν ἄλλαις πόλεσιν ἰδίᾳ τε καὶ ἐν ἱεροῖς ἐστιν ἐπίφθονον κτῆμα. Quæ Cic. vertit, ut videbis p. 40. mei Cic. Lex., Aurum autem et argentum in urbibus, et privatim in fanis, invidiosa res est. Aliis etiam rebus variis tribuitur, ut Plut. Pericle, Ἐπίφθονος ἰσχὺς, Invidiosa potentia, Popl. Ἐπίφθονος ὄψις, Invidiosum spectaculum. At de persona dictum, ut ap. Thuc. 7, (77.) Καὶ εἴ τῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν, ἀποχρώντως ἤδη τετιμωρήμεθα, de q. l. dicam et paulo post. Herod. autem (7, 139.) dixit ἐπίφθονος πρὸς ἀνθρώπων pro ἐπίφθονος ἀνθρώποις, Invidiosus hominibus; vel magis ad verbum, Invidiosus apud homines. Item ἐπίφθονος περί τι, Plut. Polit. Præc. "Οπως μήτε περὶ ταύτας εὐκαταφρόνητοι, μήτ' ἐπίφθονοι περὶ ἐκείνας ὦμεν. Plato Apol. (27.) βαρύτεραι et ἐπιφθονώτεραι copulavit. Interdum dicitur ἐπίφθονόν ἐστι, pro Invidiosum est, Res invidiosa est. Ut, Ταῦτα τὸ πράττειν ἐπίφθονον, sub. ἐστί. Et ap. Herodian. (2, 3, 7.) Παρῃτεῖτο τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπίφθονον, Recusabat imperium, tanquam rem invidiosam. Ad verbum, q. d. Invidiositatem imperii. Apud Thuc. autem τὸ ἐπίφθονον substantive non tam Invidiositas, ut ita dicam, quam Invidia: (2, 64.) Τὸ ἐπίφθονον λαμβάνειν ἐπὶ μεγίστοις. || Ἐπίφθονον, Odiosum, Reprehensione dignum, Culpandum, μεμπτὸν, ut ap. Eur. exp. alicubi, [Andr. 181.] Sic et in illo Thuc. loco quem paulo ante protuli, Καὶ εἴ τῳ θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν, Schol. exp. μεμπτοί: itidemque φθόνος, μέμψις, paulo post. Sed nihil obstare videtur, quominus ἐπίφθονοι suam illic signif. retineat, cum sciamus ethnicos Scriptores, præsertim autem Poëtas, frequenter dicere homines sese diis ob nimiam potentiam, aut arrogantiam, aliudve aliquid invidiosos reddere. Quod si tamen ἐπίφθονοι non placeat pro Invidiosi, malim reddere Odiosi: quam signif. ap. Lat. videtur posse itidem habere nomen Invidiosi, cum Invidiam pro Odio poni satis notum sit. ["Valck. Phœn. p. 70. Musgr. Hec. 1185=1171. Med. 530. Iph. A. 333. Steinbr. Mus. Tur. 1, 333. Eurip. T. 3. p. 268. ad Herod. 216. 370. Thom. M. 898. ad Charit. 616. 775. Cattier. Gazoph. 85. T. H. ad Propert. p. 929. Eur. Suppl. 893. (act. intelligam.)" Schæf. Mss.] Ἐπιφθόνως, Invidiose, ut ap. Thuc. 1, (75.) Τοῖς Ἕλλησιν ἐ. διακεῖσθαι, Græcis invidiosi esse, Apud Græcos invidia laborare. Apud Eund. (3, 82.) Ἐ. τι διαπράξασθαι, Invidiose et memorabiliter, quod sc. quæ magna et memorabilia sunt, invidiosa esse soleant: unde etiam Schol. exp. ἐπίφθονον καὶ μέγα. || Sed cum ἔχειν junctum adverbium ἐπιφθόνως, ap. Xen. sonat Invide,

non Iuvidiose: K. Π. 3, (3, 7.) et 8, (2, 13.) ubi dicit 'Ε. εἶχον πρὸς ἀλλήλους, pro Sibi invicem invidebant. Ἀνεπίφθονος, ὁ, ἡ, Minime invidiosus: ἐπωνυμία e Plut. Cognomen non invidiosum. Atque ut dicitur ἐπίφθονόν ἐστιν εἰπεῖν, sic ἀνεπίφθονόν ἐστιν, sequente infin. Dem. autem superlativo etiam ἀνεπιφθονώτατον ita usus est, (331.) Οὕτω γάρ μοι περὶ ἐμαυτοῦ λέγοντι ἀνεπιφθονώτατον εἰπεῖν. Item οὐ μεμπτὸς, et ἄψογος, ἀμώμητος: quemadmodum ἐπίφθονος pro μεμπτὸς poni dictum fuit. [Thuc. 1, 75. 7, 77. Soph. Trach. 1035. "Musgr. ad Eur. Hec. 1185. Lucian. 1, 40.' Schæf. Mss.] Sic certe ADV. Ἀνεπιφθόνως non solum signif. Non invidiose, ut ἀ. ἄρχειν, Plut. (Camillo 1.) sed exp. etiam οὐ μεμπτῶς ap. Thuc. ab ejus Schol. [Xen. Ἱερ. 7, 11.]

[* Κακόφθονος, Schol. Procli ad Hesiod. Ἔργ. 194. * Πολύφθονος, Plut. 7, 174. * Ὑπόφθονος, adv. * Ὑποφθόνως, Xen. Ἑλλ. 7, 1, 15. ἔχειν, Subinvidere. * Φιλόφθονος, Invidiosus, Invidiæ plenus, Diod. S. Ecl. 1. l. 26. Plut. 6, 339. "Isid. Pelus. 3. Ep. 237. (unde * Φιλοφθονέω, e quo) * Φιλοφθονία, Varronis fuit liber περὶ Φιλοφθονίας." Boiss. Mss.]

Φθονερὸς, Invidus, Qui invidere solet, invidiæ morbo laborat: ut Epigr. titulus est εἰς Φθονερούς, In eos qui natura sunt invidi: φθονερὸς δαίμων, Plut. Alcib. ["Quid sit quod passim Herod. φθονερὸν esse τὸ θεῖον dixerit, expositum vide a Wess. Valck. et Schw. in Annotatis ad Herod. 1, 32. 3, 40." Schw. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 162.] Et compar. grad. Aristot. Rhet. 2. Καὶ οἱ φιλότιμοι φθονερώτεροι τῶν ἀφιλοτίμων, καὶ οἱ δοξόσοφοι. [Plut. 6, 239. 8, 718. Ages. 7. "Thom. M. 898. ad Charit. 616. Jacobs. Anth. 9, 234. T. H. ad Propert. p. 929. Toup. Emendd. 1, 237. ad Herod. 216. Bergler. Præf. II. p. 7." Schæf. Mss. Cum dat., Dionys. Antiq. 6, 46. ταῖς εὐτυχίαις. "Insatiabilis, Anthol. 3, 24. φθονερὴν οὐκ ἐκόρεσσε γέννν." Schleusn. Mss. * Φθονεροποιὸς, Eust. Od. E. 457. p. 1542. * Πολυφθόνερος, Epicurus Diogenis L. 10, 8.] Φθονερῶς, Invide, Per invidiam, Xen. [K. Π. 1, 4, 15. K. 3, 10. * Φθονερέω, unde] Φθονερία, Invidia, Invidentia. Verum intellige non simpliciter Invidiam, i. e. φθόνον, sed illum Invidiæ quasi habitum a natura insitum. [Aristot. Magn. Moral. 1, 28.]

Φθονέω, Invideo: ut, Φθονεῖν τοῖς εὖ πράττειν δοκοῦσι, et, Τοῖς μᾶλλον ἐπ' ἀρετῇ προϊέναι δοκοῦσι, Plut. περὶ Φθόνου καὶ Μίσους. Et sequente particula εἰ ap. Isocr. Οὐδεὶς ἄν μοι δικαίως φθονήσειεν εἴ τι τῶν Θρασυλόχου πραγμάτων ἀγαθὸν ἀπολέλαυκα. Jungitur sæpe et dativo rei: Τοῖς ἐμοῖς ἀγαθοῖς φθονῆσαι, Thuc. 6. Et, Τοῖς ὑπ' ἐμοῦ λεγομένοις φθονήσουσι, Isocr. ad Phil. Invenitur ap. Eund. et præfixa præp. ἐπὶ, ubi dicit, Τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς μὴ φθονοῦντας. Interdum vero cum gen. rei, et dat. personæ. Herodian. 6, (1, 20.) Φ. φθονοῦσά τε τῆς προσηγορίας ἐκείνη. Cæsar ap. Plut. (Cæs. 54.) Ὦ Κάτων, φθονῶ σοι τοῦ θανάτου· καὶ γὰρ ἐμοὶ σὺ τῆς σαυτοῦ σωτηρίας ἐφθόνησας. Phocyl. (65.) Μὴ φθονέσῃς ἀγαθῶν ἑτάροις. Sed aliquando hic gen. videri potest relinqui subaudiendus, vel potius repetendus ἀπὸ τοῦ κοινοῦ: ut certe mihi videtur ap. Isocr. Paneg. Ὥστε κυρία γενομένη τοιούτων ἀγαθῶν, οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ὧν ἔλαβεν, ἅπασι μετέδωκε. Verum hoc exemplum ad alteram potius hujus verbi signif. pertinet, de qua paulo post verba facturus sum; at pro hac Invidendi signif., de qua nunc sermonem institui, invenitur et accus. junctum ap. Xen. (K. Π. 3, 1, 22.) Καὶ ἐγὼ, ἔφη, τοῦτο ἐφθόνησα, ὅτι μοι ἐδόκει τὸν ἐμὸν υἱὸν ποιεῖν αὐτὸν μᾶλλον θαυμάζειν: non ignoro tamen exponi hic et secus: ut docebo infra. Invenitur infinitivo quoque junctum, ap. Eur. Med. (312.) Καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν, Quod res tuæ feliciter se habeant, non invideo. Quo plane modo dixit Plaut. Bacchid. Nullus est qui non invideat rem secundam obtingere. Affertur e Plut. Cam. itidem, Φθονήσας ὠφεληθῆναι τοῖς πένησι, pro Pauperum invidens utilitati. ‖ Φθονῶ σοι τούτου, itidem cum gen. rei, et dat. personæ, pro Hanc rem tibi nego s. denego, Concedere nolo. Intellige autem proprie sonare, Denego, Concedere nolo, propter invidiam, qua te prosequor. Qui enim alicui invidet, is non

A lubenter ei quicquam largitur; tantumque abest ut quidpiam largiri velit, ut, si fieri possit, interdum etiam quod ipse habet, invido illo animo conetur eripere. Unde dicitur Latine quoque Invidere quidpiam alicui, sicut fusius infra docebo. Dem. Καὶ τῆς μὲν ἐργασίας τῆς τραπέζης ἐφθόνησε, τὴν δὲ γυναῖκα ἔδωκε. Licet enim Bud. h. l. subjungat Euripidis loco, alium tamen esse usum hic verbi φθονεῖν, quam illic nominis φθόνος, sciendum est. Ac profecto convenire videtur h. l. cum illo Isocr., quem paulo superius protuli, vel in eo quod ut hic ἐφθόνησε et ἔδωκε opponuntur, ita illic ἐφθόνησε et μετέδωκε. Huc certe pertinent et isti loci, potius quam ad alteram Invidendi signif. Xen. K. Π. 8, (4, 8.) p. 132. meæ Ed. Πολλά γέ μοι ἐστὶ τοιαῦτα συγγεγραμμένα, ὧν ἐγώ σοι οὐ φθονήσω, ἢν κ. τ. λ. Plato Hipparch. Οὐκ οἰόμενος δεῖν οὐδενὶ φιλοσοφίας φθονεῖν. Sed et cum accus. ap. Polyb. de captivis ad Cannas, Παρεκαλοῦντο μὴ φθονῆσαι τοῖς ἑαλωκόσι τὴν σωτηρίαν, Ne concedere gravarentur.

B Vult autem Bud. in illo itidem Xen. loco quem antea protuli, τοῦτο ἐφθόνησα esse Hoc ei animo libenti non concessi, Hoc ægre tuli, Hoc ei succensui. Sed non video quid obstet quominus suam potius, i. e. primam et propriam signif. ibi habeat istud verbum, ut perinde sit ac si ita dixisset, Τουτο ἐφθόνησα τὸ ποιεῖν, — ὡς ἐμοὶ ἐδόκει. Latinum certe Invideo hanc potius constr. habet, ut ap. Virg. Liber pampineas invidit collibus umbras. Idem, Ascanione pater Romanas invidet arces? Et alibi, Invidet imperium mihi. Sed Horatius utramque constr. ei dedit; dixit enim non solum, invidet usum Lignorum et pecoris tibi calo argutus et horti; sed etiam, neque illi Sepositi ciceris neque longæ invidit arenæ. Pro Invidere tamen significante Denegare per invidiam, s. invidia motum, aut certe generaliter Denegare, non ponitur in illo priore loco, sicut in hoc posteriore. Affert vero Bud. e Virg. simile loquendi genus, cui adhibetur nomen Invidia. Huuc enim ejus locum postquam protulit, si te Carthaginis arces

C Phœnissam Libycæque aspectus detinet urbis, Quæ tandem Ausonia Teucros considere terra Invidia est? subjungit significare, Cur negas Teucris? Cur vetas Teucros? Quid est quod non sinis Teucros Italiam petere? διὰ τί φθονεῖς; Quam interpr. longe præfero ei quam attuli in Φθόνος: cui etiam hoc addo, mihi videri hoc perinde esse ac si dictum foret, Quæ tandem est ista invidia? denegare Teucris ut, etc. Sed ut ad φθονῶ revertar, sciendum est ei subjungi interdum non nomen, sed verbum infinitivi modi, et quidem in hac quoque Denegandi signif. Eur. Med. (63.) Τί δ' ἐστὶν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι: Ne invideas dicere. Sic autem locutum esse Plat. quoque et Xen., nec non Lucian., disces e Bud. Comm. 1063. Perperam autem affertur h. Plauti l. in Bacchid. Nullus est qui non invideat rem secundam obtingere, tanquam similem usum, sicut et similem constr., in eo habeat verbum Latinum, cum contra hic verbum Invideat primam et propriam signif. obtineat, nec ullo modo queat accipi pro Gravetur:

D contra vero cum dicit Eur. Μὴ φθόνει φράσαι, reddi possit μὴ φθόνει, Ne graveris, tibi grave sit, perinde commode atque in locis de quibus dictum fuit; aut etiam Ne denega, etc. PASS. Φθονέομαι, Invideor, (quo usus est Horatius,) Invidia laboro, flagro, Invidiosus sum. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) Φθονεῖσθαί τε δι' αὐτοὺς καὶ μισεῖσθαι. Et, Φιλοσοφίας φθονουμένης, Isocr. Busir. Particip. Φθονηθεὶς, Qui invidia laboravit s. flagravit. ["Φθονέω, Dawes. M. Cr. 490. et Ind., Wakef. Trach. 1033. Heyn. Hom. 6, 470. ad Charit. 364. Plut. Mor. 1, 533. ad Herod. 222. 616. ad Od. T. 348. ad Lucian. 1, 458. De constr., ad Diod. S. 2, 280. Φθονῶ sequ. inf. cum accus., Heind. ad Plat. Hipp. 129.: sequ. ὥστε, Simon. Dial. p. 59. vide mox. Prohibeo, Heind. ad Horat. Sat. p. 49. Οὐ φθονῶ, Jacobs. Anth. 10, 94. 11, 193. Eur. Med. 314. Hec. 238. Bacch. 808. et Brunck.: Corrigenda post Præf. Burgess. ad Dawes. Misc. Cr. Φθονέσω, Jacobs. Anth. 9, 331. Palladas 145. Epigr. adesp. 69. Musgr. Or. 158. Φθονοῦμαι, Plut. Alex. 128. Schm." Schæf. Mss. "Cum gen. rei, Arrian. Epict.

139." Wakef. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. * Φθόνησις, Soph. Trach. 1214.] A præteriti autem tertia persona sing. ἐφθόνηται fit [* Φθονητὸς, unde] nomen COMP. Ἀφθόνητος, Qui invidia non laboravit, Invidiæ non obnoxius, Qui talis est ut non invideatur. [Pind. Ὀ. 11, 7. 13, 35. * Ἀφθονήτως, Eust. Il. K. p. 749, 32. * Πολυφθόνητος, Schol. Pind. Ὀ. 11, 7.]

" Διαφθονεῖσθαι, pro Invidere affertur e Chrys." [" in Ephes. Serm. 6. T. 4. p. 192, 29. Οὔτε τοῦ φαυλοτάτου τὸ μεῖζον κατεξανίσταται, οὔτε τοῦτο ἐκείνῳ διαφθονεῖται." Seager. Mss. " Heyn. ad Virg. Æn. 1, 343. Διαφθονέω, Marcell. V. Thuc. p. 3." Schæf. Mss. " Theod. Prodr. Epist. in Lazerii Misc. 1, 18." Boiss. Mss. " Andr. Cr. 66." Kall. Mss. Schleusn. Lex. V. T. Διεφθόνηται et διαπεφώνηται conf., Dionys. Antiq. 2, 45.] Ἐπιφθονέω, ET Προσφθονέω, in VV. LL. sed absque exemplo. Exp. autem ἐπιφθονέω, Sum invidiosus, In te exprobro aliquid. Sed exponendo Sum invidiosus, passiva signif. datur huic activæ voci: quod ego nequaquam admiserim. [Herod. 9, 79. Dionys. Antiq. 9, 43. Schneidero susp. * Καταφθονέω, Abresch. Diluc. Thuc. 633.] At Προσφθονέω, simpliciter exp. Invideo, tanquam omnino vacante præp., cum alioqui sonare potius videatur, Insuper invideo. [Plut. Alex. 33., ubi v. Cor.] " Ὑποφθονέω, Subinvideo, Ali- " quantum invideo, Xen." [K. Π. 3, 2, 4.]

" ΦΙ, et ΦΙΝ, ap. Poetas syllabica adjectio cum " dat., ut δεξιτερῇφι χειρὶ ap. Hom. pro δεξιτερῇ. " Sic ἑτέρῃφι pro ἑτέρῃ ap. Hesiod. Et cum dat. " participii, ut ἅμ' ἠοῖ φαινομένῃφι ap. Hom. Sed " affertur etiam ἔννηφι ex Hesiodo pro accus. ἔννην, " ubi dicit, ἔς τ' αὔριον ἔς τ' ἔννηφι:" [Athen. 100.] " Existimatur autem Ionica esse hæc adjectio." [" Simonid. 7. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 364. 380. 405. Heyn. Hom. 4, 265. 268. 305. 383. 527. 5, 10. 469. 522. 622. 6, 179. 314. 402. 473. 550. 569. 7, 58. 93. 96. Hymn. in Cer. 292. 349. 375. Ruhnk. Ep. Cr. 127. 145. Voss Myth. Br. 1, 126. ad Il. N. 168. 588. Ilgen. ad Hymn. 647. Græv. Lectt. Hes. 518. ad Herod. 672." Schæf. Mss. Apollon. de Adv. 574. " Omnibus casibus adjectum, Etym. M. 800, 5. Suid. v. Ἶφι: genitivo, Opp. K. 1, 176. 2, 6. Ἀ. 1, 709. 5, 12. Quint. Sm. 8, 364. Il. B. 794. Θ. 309.: cum ἐξ, Od. B. 2.: cum ἐπὶ, Il. N. 308. Αὐτόφι, pro αὐτοῖς, Il. Υ. 140." Wakef. Mss.]

ΦΙΑΛΗ, ἡ, Phiala, secundum quosdam dicta παρὰ τὸ πιεῖν ἅλις, quasi πιάλη: dicitur autem fuisse μεῖζων τοῦ ποτηρίου. Exp. tamen etiam Poculum, et Patera. Apud Athen. (501.) φιάλη ἀμφίθετος, Cujus pars una alteri imponitur. Quæ exp. e Cam. sumta est. Vide Suid. [" Ad Phalar. 305. Thom. M. 288. 342. 862. Musgr. Ion. 1182. Wessel. ad Diod. S. 1, 215. ad Mœr. 389. Toup. Opusc. 1, 515. Wyttenb. Select. 374. ad Herod. 264. (3, 130.) De clypeo, Fac. ad Paus. 2, 40. Jacobs. Anth. 11, 366. Φ. χρυσῇ, ad Mœr. 413. (Il. Ψ. 243.) Φ. Ἄρεος, Valck. Phœn. p. 296. Oratt. 394. Koppiers. Obs. 40. Wyttenb. Select. 375. Tyrwh. ad Aristot. 176." Schæf. Mss. Nonn. D. 9. p. 256. φιάλας γυμνοῖσιν ἐπὶ στέρνοισι καθάψαι Χαλκείας. Vide Schneid. ad Xen. K. Π. 1, 3, 9. Ed. 2. et ejusd. Lex. Crit. Attice * " Φιέλη, Thom. M. 862. Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 57. ad Mœr. 389. ad Herodian. Philet. 445." Schæf. Mss. * Φιαλοειδὴς, Phialæ formam habens: Gl. Φιαλοειδές· Baciola. Contr. * Φιαλώδης, Schol. Aristoph. Ἀ. 1227. Athen. 488. " Suid. v. Ἀμυστί." Kall. Mss. " Valck. Callim. 252. * Φιαλη- φόρος, Polyb. T. 3. p. 393.] In VV. LL. DIMIN. Φιαλίσκη, Parva phiala. Extat et aliud DIMIN. Φιαλὶς, ἴδος, ἡ, cujus plur. ap. Lucian. (2, 333.) φιαλίδες. [" ITEM * Φιάλιον, τὸ, Duris Samius ap. Athen. 231. φ. χρυσοῦν: (vide p. 467.)" Schw. Mss. Chishull. Antiqq. Asiat. 94. * Φιαλίτης, Proclus ad Euclid. p. 12. Ὅθεν καὶ τὴν ἐπωνυμίαν τοῖς ἀπὸ τῶν μετρουμένων τίθεται μηλίας καλῶν τινὰς καὶ φιαλίτας, ubi leg. μηλίτας: cf. Schol. Plat. 91. Vide Schn. Lex.] Ab illo Φιάλη est VERB. Φιαλεῖν, [imo * Φιάλλειν,] Compotare, Hilariter vivere, Opus aggredi. Vide Eust.: item Suid., et Schol. Aristophanis, hac voce utentis [Σφ. 1348. Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδὲ φιαλεῖς, οἰδ' ὅτι, ubi Brunck.:—" Φιαλεῖς tuetur etiam Suidas in h. v., ubi inter alia hæc prostant: Φιαλεῖν δὲ κυρίως ἐστὶ τὸ ἄρχεσθαι πράγματος. Hoc sensu occurrit rursus hoc verbum, Εἰρ. 432. Ἄγε δή συ ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως Ἔργῳ φιαλοῦμεν, εὐξάμενοι τοῖσιν θεοῖς. Utroque in l. φιαλοῦμεν et φιαλεῖς futura sunt, quæ nescio qua ratione a th. φιαλέω formari queant. Proinde melior videri possit Eust. lectio οὐδ' ἐφιαλεῖς, et ἔργῳ 'φιαλοῦμεν. Archiepiscopi verba apponam e Comm. in Od. p. 1403. Ἰστέον ὅτι τὸ ἰάλλειν ψιλοῦται· ὁ δὲ Ὁμηρικὸς Ἐφιάλτης ὑποβάλλει νοεῖν, ὡς καὶ δασύνεται, ἀπὸ τοῦ ἵημι· βοηθεῖ δὲ τῇ ἐνταῦθα δασείᾳ, καὶ ἐκ τῶν τῆς Κωμῳδίας τὸ, Ἀλλ' οὐκ ἀποδώσεις, οὐδ' ἐφιαλεῖς, οἰδ' ὅτι· ἀντὶ τοῦ ἐπιβαλεῖς, ὁρμήσεις· καὶ εἰ μὲν οὕτως ἡ γραφὴ συναλείφεται, ἔχομεν τὴν ἀνάλογον δασεῖαν τοῦ ἰάλλειν· εἰ δὲ κατὰ τὸν Σουΐδαν οὐκ ἔστι * τετρασυλλάβως ἐφιαλεῖς, ἀλλὰ * τρισυλλάβως φιαλεῖς, ἀπὸ τῆς φιάλης, ἀντὶ τοῦ, μετ' εὐχῆς ἕξῃ τοῦ πράγματος, κατὰ τὸ, Ταχέως ὕπεχε τὴν φιάλην, ὅπως ἔργῳ φιαλοῦμεν· τοῦτο μὲν χρήσιμον ἔσται εἰς τὸ νοεῖν, ὅτι ἐκ τῆς φιάλης καὶ ῥῆμά ἐστι τὸ φιαλῶ—καὶ μὴν ἄλλως οὐκ ἀναντίῤῥητον, ὅτι ἐν τῷ, ἔργῳ φιαλοῦμεν, τὸ τοῦ ἐφιαλεῖν ἐγκεῖται ῥῆμα· δύναται γάρ, ὥσπερ ἀττικίζεται ὁ λόγος ἐν τῷ, τῷ ἐμῷ, τῷμῷ, οὕτως εἶναι κατὰ συναλοιφὴν καὶ τὸ, ἔργῳ 'φιαλοῦμεν, ἀντὶ τοῦ ἐφιαλοῦμεν καὶ ἐπιβαλοῦμεν ἔργῳ· ἵνα κατὰ τὸ χεῖρας ἰάλλειν κρέασιν, οὕτω καὶ ἔργῳ ἐφιαλεῖν ᾖ, τὸ ἐγχειρῆσαι πράξει τινί. Inde liquet librorum nostrorum lectionem Eustathio non aliunde, quam e Suida, innotuisse, ipsumque in libro suo legisse οὐδ' ἐφιαλεῖς, quod sincerum esse credam, donec me quis doceat, quomodo a ποιεῖν oriatur futurum ποιῶ." * Φιαλόω, Ablaqueo, Excavo, Geop. 9, 5, 7. τὸν βόθρον, 9, 10, 2. τὰ δένδρα. * Φιαλωτὸς, ibid. 12, 13, 8. θρίδακας, Lat. Sessilis.] Hinc secundum quosdam et nomen COMP. Ὑπερφίαλος, quod alicubi exp. Fœdifragus, Il. Γ. (106.) ὅφρ' ὅρκια τάμνῃ Αὐτος· ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Proprie, ut quidam volunt, Qui transgreditur jusjurandum quod per phialas datum est. Alicubi vero ὑπερφίαλος existimatur dici Superbus, Arrogans, Insolens, Impotens animi, Ferox. Sic et ὑπερφίαλον ἔπος, ex Hom. Interdum vero in laude pro μεγαλοφυὴς. Atque adeo pro Immensus quoque. Vide Eust. et Suid. [" Palladas 135. et Jacobs. Heyn. Hom. 4, 470. 5, 165. 6, 421. 477. 7, 25. ad Il. N. 293. ad Od. Φ. 289. Gesner. Ind. Orph., Theocr. 22, 97." Schæf. Mss. Athen. 495. Pind. Fr. p. 17. Heyn.] Hinc ADV. Ὑπερφιάλως, Fœdifrage, More eorum qui sunt fœdifragi; Superbe, Arroganter. Et pro μεγάλως atque ὑπερφυῶς, ap. Hom. Vide Eust. [Il. N. 293. Σ. 300. Od. A. 227. Δ. 663. " Heyn. Hom. 6, 421." Schæf. Mss.]

" Ἐφιελὶς, Calyculus, vel simile quid in corona. " Joseph. A. J. (3, 7, 6.) Ἡ μὲν ἐφιελὶς οὐκ ἔπεισι· " λεγέσθω γὰρ οὕτως ὁ κάλυξ." [Schneidero susp.]

" ΦΙΒΑΛΕΗ, Carica, Ficus arida: et Φιβάλεον, " Ficus, Etym. Est et Φίβαλις, Ficus quoddam " genus ap. Athen.: ap. Gal. autem Lex. Hippocr. " Φιβάλιος. Hinc vero Φιβαλεῖς" [s. Φιβάλεις et Φιβαλέοι,] " dicti sunt etiam homines graciles." [Vide Athen. 75. et ibi Casaub. et Schw. " Φίβαλις, Jacobs. Anth. 8, 239. Exerc. 2, 57. Aristoph. Ἀ. 802. Kuster. et Brunck. ibid. (vide etiam Schol.)" Schæf. Mss.]

" ΦΙΛΙΣ, ἴδος, ἡ, Canna: unde Φίλινος, Qui est e " canna s. cannis, q. d. Canneus. Affertur autem " ex Herod. φιλίνη ἐσθὴς, quod hinc esse putatur:" [mendose pro * φλοίνη ἐσθὴς, ap. Eund. 3, 98.] " At Hes. φιλίδα esse ait σύριγγα."

" ΦΙΛΛΥΡΑ, ἡ, Phillyra, Mater Chironis cen- " tauri. AT Φιλλυρέα," [s. * Φιλυρέα,] " Arbor " ligustro similis, Diosc." [1, 125. Schn. Ind. Theophr.]

ΦΙΛΟΣ, ὁ, Amicus, Qui amat, Qui amatur, i. e. Carus. Od. T. (240.) ἐπεὶ πολλοῖσιν Ὀδυσσεὺς Ἔσκε φίλος. Il. X. (41.) αἴθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο Ὅσσον ἐμοί. Idem Z. (15.) postquam dixit quendam fuisse φίλον ἀνθρώποισι, subjungit, Πάντας γὰρ φιλέεσκεν ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. In aliis Ejusd. ll. habemus hoc nomen positum alicubi ut adjectivum, alicubi contra ut subst. Nam ut ab eo dicitur φίλος πατὴρ, et φίλη μήτηρ, (i. e. Cara mater, aut etiam Amica mater, ex Horat.,) itidemque φίλον τέκος, nec non φίλοι ἕταροι, et φίλα γυῖα, φίλα βλέφαρα, φίλον ἦτορ, etc. ita etiam ἀρτεμέεσσι φίλοισι, Il. N. (43.) Apud Eund. legitur Od. O. (359.) φίλος εἴη καὶ φίλα ἔρδοι. In soluta autem oratione sæpius ut subst. ponitur; et quidem vel cum articulo, vel absque illo. Isocr. ad Nic. (8.) Καὶ τὸ φανερῶς ἐξεῖναι τοῖς τε φίλοις ἐπιπλῆξαι, καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἐπιθέσθαι ταῖς ἀλλήλων ἁμαρτίαις. Xen. K. Π. 1, (4, 25.) Φίλους ὠφελεῖν, καὶ ἐχθροὺς ἀνιᾷν. Et cum epithetis, φίλοι βέβαιοι, ἀπροφάσιστοι. Dicitur etiam φίλος αὐτῷ, et φίλος αὐτοῦ. Nam ap. Eund. Ἑλλ. 6, (5, 4.) legitur Πατρικὸς φίλος αὐτοῖς εἶναι: et tamen ap. Plut. cum gen. Πατρικὸς γάρ εἰμί σου φίλος, in Apophth. (6, 679.) Φίλον οὐδένα σεαυτῷ πεποίηκας. Apud Aristot. vero et Isocr., φίλον ποιεῖσθαι. Ceterum φίλος a Cic. redditur etiam Familiaris, ap. Plat. Timæo, ubi pro γνώριμος καὶ φίλος dicit Notus et familiaris, ut videbis p. 20 et 21. mei Lex. Cic. At gen. FEM. Φίλη, Amica: ut Ἐφίλησα τὴν φίλην, Plut. π. Ἀοργ. Amicam osculatus sum. Ponitur alioqui et tanquam adjectivum, ut μήτηρ φίλη, paulo ante. Sic cum substantivo κεφαλή. De hoc autem loquendi genere φίλη κεφαλὴ dixi in Κεφαλή. Suidas affert et φίλον ἐμὸν ex Aristoph. (Ἐκκλ. 952.) neutro genere, δεῦρο δὴ φίλον ἐμόν. || Φίλος, Placitus, Placens, Libitus, Gratus. Bud. ex Hom., et Plat. de Rep. 6., (ubi tamen habetur neutrum φίλον, non masc. φίλος,) Τοῦτο δὲ λέγειν ἐθέλω, εἰ καὶ ὑμῖν φίλον: de LL. 7. Ἔστω δ' οὖν γένος ἡμῶν μὴ φαῦλον, εἴ σοι φίλον, σπουδῆς δέ τινος ἄξιον, i. e., inquit, Si tibi ita placet, Si tibi ita videtur. Ex eod. l. Φίλα τε καὶ συνήθη καὶ γνώριμα γενόμενα ἁπάσῃ τῇ διαίτῃ ταύτῃ. Idem in Theæt. ἐχθρὸν opposuit τῷ φίλον hac in signif. Ἀλλ' εἰ οὕτως, ὦ Θεόδωρε, σοὶ φίλον, οὐδ' ἐμοὶ ἐχθρὸν, φασὶν οἱ παροιμιαζόμενοι. Sæpe certe φίλον ἐστὶ cum infin. reperitur pro Lubet, ut φίλον ἐστὶν ἔρεσθαι. Et ap. Greg. Naz. εἴ τινι φίλον καλεῖν. Hom. autem non pauca et ipse exempla hujus usus nominis φίλον suppeditare potest, sc. φίλον εἶναι significantis Placere. Il. B. (116.) et alibi, Οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶναι: H. (387.) αἴκε περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο. Sic Theogn. (729.) Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα. Quemadmodum autem ab Horat. dicta fuit Amica mater pro Cara mater, exprimendo illud φίλη μήτηρ Homericum, sic etiam neutro Amicum expressit hunc neutrius φίλον usum, Carm. 2, 17. Nec diis amicum est, nec mihi, te prius Obire etc. ad verbum, οὐ φίλον ἐστὶ θεοῖς. "Φίλα pro φίλον, "ap. Hom. (Od. P. 15.) vide in Φίλος." ["Thom. M. 897. Musgr. Tro. 466. Boiss. Philostr. 375. Ammon. 60. 143. Eran. Philo 166. Brunck. ad Eur. Or. p. 183. Pro συγγενὴς, Abresch. Æsch. 2. 49. Usus ejus poeticus, Wolf. ad Hesiod. p. 103. ad Charit. 260. De usu Homerico hujus v., Wolf. Præf. ad Il. p. xxx. Servit pronomini, Od. Ξ. 177. πατρὸς ἑοῖο φίλοιο: pro ἐμὸς, Valck. Hipp. p. 184. (Soph. El. 1138.) De constr., Musgr. Rhes. 324. ad Diod. S. 2, 377. De quant., Ilgen. Hymn. 531.: φίλε, prima longa, Heyn. Hom. 4, 586. 5, 71. Conf. c. καλὸς, Wakef. Herc. F. 300.: cum ἑὸς, Heyn. Hom. 4, 503.: cum φίλιος, Brunck. ad Eur. Hec. 848. Musgr. 933. Φίλος, vocat., Agathias 88. Jacobs. Anth. 11, 249. Φίλος, ἡ, Heringa Obs. 271. Φ. τοῦ βασίλεως, Charit. 74. Dow. 453. Φ. ἔρχομαι, Toup. Opusc. 1, 201. Γῆ φίλη, Terra patria, Valck. Phœn. p. 491. Φίλον θέσθαι, Markl. Suppl. 388.: ποιεῖσθαι, Kuster. V. M. 44. Φίλε θυμὲ, Valck. Diatr. 248. Φίλ' ἀνδρῶν, Wakef. ad Mosch. 4, 62. Φίλον, neutr., Toup. Opusc. 2, 291. Aristoph. Ἐκκλ. 963. sic φίλτατον, 970. ὦ γλυκύτατον, 1046. Brunck. ad 952. Φίλον ἐστὶ, Villois. ad Long. 188. Φίλοι, Consiliarii regis, Segaar. Ind. in Daniel. Ἄνδρες φίλοι, ad Soph. Aj. 583. Erf. (primum nuntiat: deinde v. 733. quærit:) Xen. K. Π. 2, 2, 27. 2, 3, 2. 2, 4, 22. Aristoph. Πλ. 254. Φίλαι χεῖρες, Wakef. Alc. 199. Jacobs. Anth. 6, 123. 9, 40. 12, 306. Wakef. S. Cr. 5, 66. Φίλα, ad Herod. 220. ad Od. P. 15. Τὰ φ., Luzac. Exerc. 33. Lobeck. Aj. p. 275. Φίλα πρὸς δώματα πατρὸς, Hymn. in Cer. 107. 180." Schæf. Mss. "Φίλη ὑποδρομὴ, Solita s. Consueta ingressio, Mich. Apost. Prov. 16, 58.: ἡ χώρα, Hospitalis terra, Philostr. V. A. 1, 41.: ἄνεμος, Ventus secundus, Mich. Apost. l. c. 6, 8. ubi cum οὖρος jungitur." Schleusn. Mss. Herod. 2, 152. Φίλα ποιεῖσθαί τινι, pro φιλίαν. Il. Δ. 345. ἔνθα φίλ' ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι, pro ἡδέα, ἡδύ. Φίλος et φίλε conf., Friedemann. de Med. Syll. Pentam. Gr. 299.: φ. et φίλιος, 317. Ὦ φίλος, ad Greg. Cor. 117.: φίλη, 390.: φ. et Φίλιππος conf., 848.: φ. et φιλόσοφος, ibid.: quo compendio scribatur, 836. 848. "Dual. φίλω, Amici, 1, 9. 2, 5. 13. ubi iis opponuntur ἔχθρω: ὦ φίλε Σώκρατες, Carissime Socrates, Mi Socrates, 3, 13." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.]

[* "Φιλοεθνὴς, Gentis amans, Philo J. 2, 386. * Φιλοεπὴς, Suid. 2, 403." Wakef. Mss.] "Φιλοθουκυδίδης, Amator Thucydidis, Epigr." ["Thomas Schol. (Anal. 3, 125.) ap. quem et * Φιλαρμοστείδης. * Φιλόλοξος, Toup. Emendd. 1, 370." Schæf. Mss.] "Φιλοποιὸς, Amicos efficiens, Amicorum effector: "τράπεζα, Plut." [Præf. Q. Symp.] "At Hes. φιλοποιὸς exp. φιλεργὸς, nimirum ut sit non ὁ φίλους "ποιῶν, sed ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν." ["Hierocles 64." Wakef. Mss.] "Φιλοποιέω, vel Φιλοποιουμαι, Amicum "reddo s. benevolum, Concilio. Liv. Pellicere dixit "quod Polyb. φιλοποιεῖσθαι." ["Diod. S. 2, 392. ad Lucian. 1, 871." Schæf. Mss. "Suid. v. Ἀποκαταλλάξαι." Schleusn. Mss. * Φιλοποίησις, Gl. Conciliatio, Reconciliatio: * Φιλοποιΐα· Concilium. Diog. L. 7, 30. Ἐπιβολὴν φιλοποιίας διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον, i. e. Conatum amicitiæ faciundæ e pulcritudinis specie, ut Cic. exp., Tusc. 4. extr.] "Φιλορήτωρ, "Rhetoricæ studiosus. Possit autem et gemino "ρ scribi." [* "Φιλοσπούδαστος, Jambl. V. P. 72. Kiessl." Schæf. Mss.] Φιλόφιλος, Amico aut Amicis amicus, (ut dixit Terent., Solus est homo amico amicus,) vel Amici amicus, Amator amici s. amicorum, Studiosus amici vel amicorum, Amicum s. Amicos amans aut redamans. Aristot. Rhet. 1. Καὶ τοὺς σφόδρα φιλοφίλους, καὶ μὴ ἐγκαταλείποντας, ubi Bud. φιλοφίλους dici ait, Qui bona fide amicos amant. ["Aristot. ap. Stob. T. 1. p. 12. 16. 18." Boiss. Mss. * Φιλοφιλέω, unde] Φιλοφιλία, Amicitia amici s. amicorum. Ita legit vetus Interpres Aristotelis Eth. 8, 1. Τοὺς γὰρ φιλοφίλους ἐπαινοῦμεν· ἥτε φιλοφιλία δοκεῖ τῶν καλῶν ἕν τι εἶναι: cum alioqui habeatur alia lectio e multorum exemplarium consensu, sc. πολυφιλία.

[* "Φίλαυχος, Gloriosus, Schol. Il. K. 249." Wakef. Mss. * "Φιλαφροδισία, Phile in Thorlacii Opusc. 3, 67. * Φιλεγκώμιος, Schol. Aristoph. Πλ. 773." Schæf. Mss.] "Φιλέλλην, Amans, Studiosus Græcorum." [Herod. 2, 178. * "Φιλέντολος, Wessel. de Jud. Arch. p. 2. Toup. Opusc. 2, 62." Schæf. Mss. * "Φιλεπίδημος, Etym. M. 495, 42." Wakef. Mss. * "Φιλεύπεκτος, Toup. Emendd. 2, 226. * Φιλευριπίδης, unde * Φιλευριπίδειος, Valck. Diatr. p. 5. 114." Schæf. Mss.]

Compp. autem e nomine φίλος et substantivis, una cum his ponenda fuerunt, ubi ea quære, aut certe in Indice, si qua ibi omissa fuerint.

Ἄφιλος, ὁ, ἡ, Amicis carens, ἔρημος φίλων, ut videbis in Πολύφιλος, quod etiam opponi huic ἄφιλος potest. Item Ab amicitia alienus, Amicitiæ non conveniens, aut Amico. In illa quidem priore signif., sc. pro Eo qui amicis caret, utuntur cum alii, tum Plato: ἄφιλον autem pro Alienum ab amicitia, Amicitiæ non conveniens, usurpavit Aristot. Eth. 1, 11. Τὰς δὲ τῶν ἀπογόνων τύχας καὶ τῶν φίλων ἁπάντων τὸ μὲν μηδ' ὁτιοῦν συμβάλλεσθαι, λίαν ἄφιλον φαίνεται, καὶ ταῖς δόξαις ἐναντίον. Possit autem ψυχρὸν itidem reddi Ab amicitia alienum, Amicitiæ non conveniens, in isto Athen. loco, Ψυχρὸν τοῦτο

καὶ ἄφιλον, ubi tamen Bud. vertit, Amico non conveniens. Idem a Lysia dici testatur ἄφιλος de Eo qui diligere amicos non novit. || Apud Soph. autem in Aj. (620.) p. 37. meæ Ed. Ἄφιλα παρ' ἀφίλοις exp. a Schol. ἐχθρὰ παρ' ἐχθροῖς: item ἀχάριστα παρὰ τοῖς πρώην αὐτοῦ φίλοις, νῦν δὲ πάντων ἐπιλελησμένοις. Ego ἄφιλα vocari existimo Amice non excepta et amico animo atque grato, ac memore beneficii, ἀφίλους autem Qui amicorum non funguntur officio: at in VV. LL. exp. Ante gestæ res ingratæ ceciderunt apud ingratos et inimicos Atridas: i. e. Ab ipsis contemnuntur, et jacent. Cam. sic, Priora facta, invisa apud infestos cecidere Atridas. [Æsch. S. c. Th. 528. Choeph. 293. * Ἀφίλως, Ag. 814.] Ἀφιλία, ἡ, Amicorum penuria, Nullos habere amicos, vel Nullum amicum. [" Ἀ. ἐρωτικὴ, Defectus amoris, Perfidia in amore, Eumath. 6. p. 238." Schleusner. Mss. Aristot. Eth. 4, 9. * " Δίφιλος, Duorum s. Duarum amans, Menander Fr. p. 48." Schleusner. Mss. * Δυσφιλὴς, Æsch. Eum. 54. Ag. 1241. Cho. 622. 1058. " Abresch. Æsch. 2, 6." Schæf. Mss. Soph. Œd. C. 1258. * Δυσφιλέω, unde * Δυσφιλία, Alexander de Figuris, ubi Codd. δυσκολία et διδασκαλία. * Εὐφιλὴς, Æsch. Ag. 34. Eum. 192. " Wakef. 197. Abresch. Æsch. 2, 22." Schæf. Mss. * Κακόφιλος, Spohn. Niceph. Blemm. n. 190.] Κατασκάφιλος, Qui dedecorat amicos, Qui dedecori est amicis, et illos probro afficit. Hesychio, ὁ καταισχύνων τοὺς φίλους. Sed suspecta non immerito fuerit scriptura illa κατασκάφιλος. * Μεγαλόφιλος, Paul. Alex. L. 4. * " Πάμφιλος, Omnium amicus, Athan. 1, 496." Kall. Mss. * Πασίφιλος, Athen. 594. al. πάμφιλος.] Πολύφιλος, Cui multi sunt amici, Multos amicos habens, Abundans amicis. Aristot. Rhet. 1. Καὶ ἐὰν πολύφιλοι ὦσι, καὶ ἐὰν πλούσιοι. Potest autem πολυφίλῳ opponi ἔρημος φίλων, sicut et ἄφιλος, ut apparet ex h. Lysiæ l. (303.) Οὐ μὴν οὐδὲ πολυφίλους ὑμᾶς, ἐμαυτὸν δ' ἔρημον φίλων. [Plut. 6, 347. et sæpius usque ad p. 366. Pind. Π. 5, 5. Πολυφιλώτερος, Lysiæ Fr. 36. Πολυφιλώτατος, Aristot. Eth. 9, 10. * Πολυφιλως, Schol. Pind. l. c. * Πολυφιλέω, unde] Πολυφιλία, Multitudo amicorum s. Copia, Plut. [6, 347. et sæpius usque ad p. 366.] Προσφιλὴς, Amatus, Carus, Gratus, Dilectus, (qua etiam signif. dicitur interdum Amicus,) Jucundus, Suavis, Acceptus. Bud. e Theophr. affert pro Carus, Gratus, Suavis, [C. Pl. 6, 8, 4. τῇ γεύσει.] Itidemque superlativum προσφιλέστατος e Synes. pro Gratissimus, ubi scribit, Τὸ γὰρ ἀληθὲς τῷ θεῷ προσφιλέστατον. || Προσφιλὴς, Amicus, (i. e. Qui amat,) Benevolus: huic autem signif. quispiam fortasse priorem locum tribuere maluerit. Xen. (Κ. Π. 1, 6, 4.) Ὡς προσφιλεῖς [vulgo πρὸς φίλους] μοι τοὺς θεοὺς ὄντας. Thuc. 7, (86.) p. 263. Ἀνθ' ὧν οἵ τε Λακεδαιμόνιοι ἦσαν αὐτῷ προσφιλεῖς, In ejus amorem propensi erant Lacedæmonii, ut ibi redditur h. l. Itidemque in isto ejusd. Scriptoris loco, 1, (92.) p. 30. Ἅμα δὲ καὶ προσφιλεῖς ὄντες ἐν τῷ τότε αὐτοῖς ἐτύγχανον. Ac Bud. quoque exp. Amici eis, Amantes eos. At quidam interpr. hic προσφιλεῖς signif. passiva Cari. Eritque idem sensus, sed non idem subaudietur substantivum cum προσφιλεῖς: perinde est enim sive dicas Cari erant ipsis Lacedæmoniis Athenienses, sive Lacedæmonii amici erant ipsis Atheniensibus, et benevoli. Sed malim nomini προσφιλεῖς hic signif. illam dare, quam manifeste in proxime præcedente loco habet, nec non in illo Xen., sc. activam. Affert vero Bud. e Theophr. C. Pl. 3, (10, 4.) p. 166. Προσφιλῆ δένδρα μύρρινος καὶ ἐλαία, pro Amica inter se. Sic autem in VV. LL. ex eod. Theophr. (ibid. 2, 17, 5.) affertur, Προσφιλῆ μὲν γὰρ δὴ ἀλλήλοις καὶ σύμβια τὰ φυτὰ, Siquidem plantis inter se et amicitiæ necessitudo, et vitæ societas, intercedit. Sed ex alio Ejusd. loco προσφιλῆ pro Grata. Ibid. Προσφιλεῖς τοῖς ὁμοφύλοις ἦσαν, absque Auctoris nomine, In sui ordinis homines leniter clementerque se habebant. [" Valck. Hipp. p. 315." Schæf. Mss. Soph. Phil. 532. 558. Προσφιλέστερος, Xen. Œc. 5, 10. Προσφιλέστατος, 15, 4.] Προσφιλῶς, Amice, Ut amicum decet: πρ. χρώμενος αὐτῷ. Bud. Redditur alioqui πρ. χρῆσθαι alio etiam modo, sc. Benevolentia prosequi, ap. Xen. [Ἀπ. 2, 3, 16. Πρ. ἔχειν τινὶ, Ἑλλ. 2, 3, 18.] || Προσφιλῶς, Grate, ita ut gratum est s. jucundum, Jucunde, Suaviter, sicut nomen προσφιλὴς utrumque genus significationis habere dictum est. Affertur autem et adv. grad. SUPERL. Προσφιλεστάτως. [Προσφιλέστατα, Xen. Ἱππαρχ. 1, 1. * Προσφίλεια, Æsch. S. c. Th. 521. * Πρόσφιλος, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 2, 24. * Ἀπρόσφιλος, Heliod. 5, 7. * Προσφιλέω, unde * Προσφιλία, Aqu. Ps. 44, 1. * " Προφιλέστερος, Clem. Alex. 490. * Προφιλέστατος, Amphil. 45. f. l. προσφ." Kall. Mss. * Ὑπέρφιλος, Valde amicus, Plut. 8, 910.]

COMP. GRAD. per sync. Φίλτερος, Amicior, Carior: SUPERL. Φίλτατος, Amicissimus, Carissimus. Hesiod. (Ἔργ. 1, 307.) πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν Ἔσσεαι. Exempla autem superlativi gradus frequentiora sunt quam comparativi, et quidem ap. utrosque Scriptt. Eur. Phœn. (1688.) Ἰδοὺ, γεραιᾶς φιλτάτης ψαῦσον χερί. Apud Eund. Med., ἀδελφὲ φίλτατε, Frater carissime. Apud Aristoph. autem cum ὦ φίλτατε subaudiri υἱὲ vel παῖ, annotant VV. LL. ex ejus Schol., ut opinor. Herodian. 7, (9, 19.) Ὧν ἐν ὄψει οἱ φίλτατοι ἀπώλοντο. Cum autem dicitur neutro genere τὰ φίλτατα, intelliguntur Liberi, aut etiam generalius Res quæ nobis carissimæ sunt. Apud Hermog. quidem certe, p. 52. τὰ φίλτατα vocari Liberos, eosdemque p. 51. appellari τὰ γένη, testatur Bud. Qui addit, a Luciano de unico etiam filio dici. Sed τὰ φίλτατα alioqui de Carissimis personis dictum, s. Carissimis corporibus, existimo ut plerumque uxorem quoque et parentes comprehendere. Qua in re mihi assentitur Eust. 1581. Nec vero dubito quin Græcorum exemplo Ovid. Carissima corpora dixerit. Quid enim prohibet quominus σώματα itidem cum φίλτατα, ubi usum hunc habet, subaudiri dicamus? et eo quidem magis quod ab Æschine addi hoc subst. videmus: (64.) Ὁ τὰ φίλτατα καὶ οἰκειότατα σώματα μὴ στέργων, οὐδέποτε ὑμᾶς περὶ πλείονος ποιήσεται τοὺς ἀλλοτρίους. Interdum tamen de personis s. corporibus dictum, latius patere, apparet e Xen. Κ. Π. 4, (3, 1.) p. 58. et 59. Πάντες γὰρ ἔτι καὶ νῦν οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν στρατευόμενοι, ἔχοντες τὰ πλείστου ἄξια στρατεύονται· λέγοντες ὅτι μᾶλλον μάχοιντ' ἂν εἰ τὰ φίλτατα παρείη· τούτοις γάρ φασιν ἀνάγκην εἶναι προθύμως ἀλεξεῖν. Proxime enim præcedunt ista, Οἱ δὲ καὶ ἁρμαμάξας γυναικῶν τῶν βελτίστων, τῶν μὲν, γνησίων, τῶν δὲ καὶ παλλακίδων, διὰ τὸ κάλλος συμπεριαγομένων· καὶ ταύτας εἰληφότες προσῆγον. Quin etiam videri possit cuipiam τὰ φίλτατα complecti ea omnia quæ πλείστου ἄξια vocarat: tunc autem non σώματα, sed πράγματα subaudiendum fuerit. Sic certe Cæsar carissima περὶ τῶν πλείστου ἀξίων intellexisse videri queat, B. Gall. 5. Præterea accidit, (quod fieri necesse erat,) ut vulgo milites a signis discederent, quæque quisque eorum carissima haberet, ab impedimentis petere atque arripere properaret. Restringitur alioqui potius ad illam signif., qua de uxore, liberis, parentibus dicitur. Cum vero de liberis peculiariter usurpatur, tunc commode reddere poterimus, Carissima pignora: quæ et Cara pignora vocantur ab Ovidio. Tacitus autem dixit Carissima suorum pignorum, scribens, Cum equites Rom. in tantis tormentis carissima suorum quisque pignorum proderent. Sciendum est porro et hoc, masculino quoque genere positum οἱ φίλτατοι ab Herodiano in eo quem ante protuli loco verti a Politiano Carissima pignora. [" Φίλτερος, ad Charit. 729. Φίλτατος, ad Phalar. 300. Valck. Hipp. p. 309. Ὦ φιλτάτη, quomodo Tragici dicant, Markl. Suppl. 332. Τὰ φίλτατα, Valck. Phœn. p. 162. 493. Hipp. p. 268. Musgr. ad v. 965. ad Lucian. 1, 400. Soph. Œd. T. 366. Phil. 434. Wakef. Alc. 347. Brunck. Aristoph. 3, 108. Plut. Alex. p. 76. Schm., Dionys. H. 2, 1193. Heind. ad Plat. Gorg. 229. Boeckh. in Min. 123. (τὰ μέγιστα φίλων, Eur. Herc. F. fin.) Οἱ φίλτατοι, Abresch. Æsch. 2, 9." Schæf. Mss. * "Πολυφιλτατος, Longe amicissimus, Manetho 5, 10." Schleusn. Mss.] " Φίντατος pro Φίλτατος,

" ex Epicharmo, Dorice:" ["ap. Athen. 325." Schw. Mss. " Valck. ad Phalar. p. xxiii." Schæf. Mss.] " Φιλτάτιον, Aristoph. 'A. (475.) Εὐριπίδιον γλυκύ-" τατον, ὦ φιλτάτιον, diminutivi forma dictum a Φίλ-" τατος, quo significatur Amicissimus, Carissimus." ["Brunck. Aristoph. 3, 28. ad Charit. 238." Schæf. Mss.]

ITEM Φιλώτατος et Φιλώτατα, quæ Hes. exp. per illa φίλτατος et φίλτατα, tanquam magis usitata. [* "Φιλώτερος, Callim. 1. p. 500. Toup. Emendd. 1, 168." Schæf. Mss.]

AT VERO Φιλαίτερος (Xen. K. 'A. 1, 9, 16.) et Φιλαίτατος Atticis ascribuntur, pro φίλτερος et φίλτατος: atque adeo extat illud φιλαίτατος ap. Xen. Ἑλλ. (7, 3, 7.) Φιλαίτατος μὲν ὢν Λακεδαιμονίοις. Vide Eust. ["Φιλαίτερος, Jacobs. Anim. 255. Conf. c. φιλέταιρος, Schneid. Anab. 76. Φιλαίτατος, Philet. 7." Schæf. Mss. "Philostr. V. A. 1, 14. φιλαίτερον εἶχε." Schleusn. Mss.]

Sed invenitur præterea SUPERL. Φίλιστος, sicut COMPAR. Φιλίων, quo utitur Homerus Od. T. (351.) B οὐ γάρ πώ τις ἀνὴρ πεπνυμένος ὧδε ξείνων τηλεδαπῶν φιλίων ἐμὸν ἵκετο δῶμα: ubi Eust. annotat ita factum esse e φίλος, ut καλλίων e κάλλος, et in alio quoque Homeri extare loco. Hujus autem superlativum haberi ap. Soph. Aj. (842.) Πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο. Potest autem addi illi exemplo, quod affert Eust., sc. derivationem a κάλλος, derivatio a nomine ἄλγος. His enim φίλος, φιλίων, φίλιστος, similia sunt, κάλλος, καλλίων, κάλλιστος, et ἄλγος, ἀλγίων, ἄλγιστος. ["Valck. ad Theocr. x. Id. p. 65. ad Rov. p. 51. ad Mœr. 135." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 536. Schæf. ad Greg. Cor. 320.] SED Φιλίστιον Nomen est herbæ; ita enim vocatur Aparine ab Hippocr. ut Gal. Lex. Hippocr. existimat, quæ aparine dicta fuit ETIAM Φιλεταίριος, ut Idem testatur. Verum vocem hanc φιλίστιον Gorr. ἀπὸ τῆς ἱστίας derivari tradit, quæ Ionibus est idem cum ἑστία, quod sua tenaci asperitate commeantium vestibus et laciniis adhærere soleat. Hunc autem derivationem non indicat unde sumserit; ac certe non satis apta videtur reddi ejus ratio: quid enim ἑστία ad vestes et lacinias?

[* "Φίλως, Wakef. Trach. 1057. Brunck. Aristoph. 1, 253. 3, 196. ad Soph. El. 1471." Schæf. Mss. " Eur. Or. 100. Hipp. 597." Seager. Mss. " Greg. Naz. Carm. p. 8." Kall. Mss. Æsch. Ag. 334. Il. Δ. 347.]

Φιλότης, ητος, ἡ, Amicitia, Amor, Benevolentia. Frequens ap. Hom.: Il. Π. (282.) Μηνιθμὸν μὲν ἀπορρίψαι, φιλότητα δ' ἐλέσθαι, Δ. (16.) ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν, H. (302.) Ἠδ' αὖτ' ἐν φιλότητι διέτμαγεν ἀρθμήσαντε. Apud Eund. φιλότητα παρέχειν, Benevolentiam præstare, Benevolentiam s. Comitatem exhibere aut Benevolentiæ officia, Benevolentia prosequi, Amice et liberaliter excipere. Copulat Idem aliquoties φιλότητα et αἰδῶ. Apud Eund. legimus Il. Γ. (73.) φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες. Usus est Hesiodus quoque, (Ἔργ. 2, 330.) ἡγεῖσθαι ἐς φιλότητα. Usi sunt et ceteri Poetæ. Sed et Plato usus est in Epist. Συμφῦσαι καὶ συνδῆσαι πάλιν ἐς τὴν προυπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. Ibid. Διὰ βαναύσου φιλότητος ἐγεγόνει φίλος. Habetur certe hæc vox et ap. Aristot. Eth. 9, 8. ubi cum alia verba proverbialia, tum hæc commemorat, Ἰσότης, φιλότης, Æqualitas, amicitia. Sic Plato dixit, Φιλότης ἰσότητα ἀπεργάζεται. Existimo autem dictum fuisse ἰσότης, φιλότης, potius quam ἰσότης, φιλία, quod majorem illa ὁμοιοτέλευτα gratiam haberent. Esse enim alioqui φιλία multo usitatius in soluta oratione quam φιλότης, controversia caret. Sed est tamen in ea quidam usus hujus nominis, quem itidem in nomine φιλία observare me non memini. Ejus exemplum habemus ap. Lucian. initio libelli quem περὶ τῶν ἐπὶ Μισθῷ συνόντων inscripsit, Καὶ τί σοι πρῶτον, ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον (φασὶ) καταλέξω κ. τ. λ. Ubi certe ὦ φιλότης nihil aliud est quam O amice: quod elegantius, sed eadem alioqui signif. dicitur, ὦ φίλη κε-

A φαλή. Synes. quoque initio cujusdam Epistolæ, quæ est 143. Οὐκ ἐμπεδοῖς τὰ ὡμολογημένα πρὸς ἡμᾶς, ὦ φιλότης. Quamvis autem ὦ φιλότης exposuerim simpliciter O amice, non ignoro tamen videri etiam posse quandam superlativi signif. habere; atque adeo Hes. exp. ὦ προσφιλέστατε. Invenitur porro et ἐμὴ φιλότης ap. Alciphr. Ὥστε πειρῶ μᾶλλον, ἐμὴ φιλότης, θᾶσσον εἰς τὸ ἄστυ παραγενέσθαι. || Concubitus, Veneris opus, Venus, φιλοτήσιον ἔργον. Il. N. (636.) Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος. Apud Eund. aliquoties μίσγεσθαι φιλότητι, et ἐν φιλότητι. Item κρυπταδίῃ φιλότητι μιγήμεναι. Sic et Hesiod. usus est, (Θ. 405.) Κυσαμένη δ' ἤπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότητι. Ab Oppiano feræ etiam dicuntur ἐελδόμεναι φιλότητος. ["Jacobs. Anth. 6, 166. Heyn. Hom. 4, 522. 568. 7, 188. Concubitus, Nodell. in Avian. p. 63. Diotim. 3. Huschk. Anal. 19. Heyn. Hom. 4, 546. 5, 219. 6, 569. 576. Ruhnk. Ep. Cr. 108. Schrader. Emendd. 152. Toup. Opusc. 1, 158. Hesiod. Θ. 177. 333. B 374. 389. Wolf. p. 82. 87. 139. Græv. Lectt. 621. 636. ad Hom. 5. p. 33. Ilgen. ad Hymn. 489. Valck. Diatr. 134. Ænigma 5. γυναικῶν ἐν φιλότητι μίσγεσθαι. In compellationibus, Bergler. ad Alciphr. 269. Lennep. ad Phal. 94." Schæf. Mss. Plur., Pind. N. 4, 163. 8, 2. Π. 9, 70. Φιλότητι παντοίῃ φιλεῖν, Amore omni s. Unice amare, Æschin. Dial. Socr. 3, 10.] Hinc nomen ADJ. Φιλοτήσιος, ὁ, ἡ, Ad amicitiam pertinens, Amicitiæ accommodatus s. conveniens, Amicitiæ conciliandæ aptus. Sic enim posse exponi videtur in isto Plut. loco, (9, 111.) Ἀλλ' ἐμοίγε δοκεῖ τὰ τῶν μουσῶν ἔργα καὶ δῶρα μᾶλλον ἢ τὰ τῆς Ἀφροδίτης φιλοτήσια εἶναι: [Interpr. vertit, Amicitiæ ergo data et gratuita.] Sicut vero φιλότης pro Concubitu et Venere ponitur, ita etiam φιλοτήσιος interdum dicitur Ad concubitum s. Venerem pertinens, Venereus: ut φιλοτήσιος εὐνή ap. Oppian., Venereum cubile. Itidem φιλοτήσιον ἔργον ap. Eund., Venereum opus. Apud Hom. (Od. Λ. 245.) plur. num. φιλοτήσια ἔργα. At VV. LL. φιλοτήσιος exp. C Amabilis, item Illex ad propinandum. Et φιλοτήσιος κρατὴρ ibid. ex Erasmo, q. d. Propinaticium poculum, Poculum quod conciliandæ amicitiæ ergo alteri præbibi solet. [Opp. 'A. 4, 114. οἱ δ' ὑπ' ἔρωτος Αὔρῃ θελγόμενοι φιλοτησίῃ ἀμφαγέρονται. "Ruhnk. Ep. Cr. 299." Schæf. Mss. Theognis 489. Ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται.] Sic certe et SUBST. Φιλοτησία, ἡ, redditur a Bud. Propinatio, Invitatiuncula ad bibendum, ap. Lucian. (2, 720.) Καὶ φιλοτησίας προπίνοντα ἑκάστῳ τῶν παρόντων. Affert autem et ex Athen., ap. quem aliquantum detorta habetur vocis hujus signif., utpote dicentem jocularitер φαρμάκου, i. e. Veneni, (85.) φιλοτησίαν: (85.) de Clearcho tyranno, Ὃς τοῖς πλείστοις ἐδίδου κώνειον πιεῖν· ἐπειδὴ οὖν πάντες ἔγνωσαν τὴν του φαρμάκου ταύτην φιλοτησίαν, οὐ προῆεσαν τῶν οἰκιῶν πρὶν φαγεῖν πήγανον. Vulgo φιλοτησία exp. Invitatio ad potandum. Et magis etiam peculiari signif. Propipinatio post cœnam benevolentiæ ergo. Et e Dem. (380.) Φιλοτησίας προπίνειν, Amicos ad potandum in- D vitare: [i. e. ἕνεκα φ., Phrynichus Bekkeri p. 70.] Suidas autem φιλοτησίαν προπίνειν tradit esse, ἡνίκα τις ἐν τῷ ἀρίστῳ φιάλης τὸ μέρος πιὼν, τὸ λοιπὸν παράσχῃ φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος: ap. quem vide plura. Item Poculis poscere: quod tamen loquendi genus haud temere usurparim, licet Cic. dixerit Poscunt majoribus poculis. Aristoph. 'A. (985.) Πῖνε, κατάκεισο, λάβε τήνδε φιλοτησίαν. Herodian. 1, (17, 19.) Ὁ δ' ὡς συνήθη φιλοτησίαν, μετὰ πολλὰ λουτρὰ καὶ γυμνάσια τὰ πρὸς θηρία, διψῶν ἔπιεν ἀναισθήτως, ubi Polit. συνήθη φιλοτησίαν vertit Poculum de more propinatum. || Deesse enim existimo in vulg. Edd. substantivum Poculum. Alii φιλοτησίαν interpr. Poculum ab amica temperatum, Marcia sc. Nam paulo ante de hac ipsa dixerat, Εἰώθει γὰρ αὐτὴ κιρνάναι τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν, ὡς ἥδιον πίοι παρ' ἐρωμένης. ["Videndus omnino Athen. 11, 106. T. 4. p. 365. Ed. Schw., ubi diserte docet Dipnosophista, φιλοτησίαν, nempe subintellecto nomine κύλικα, dici Poculum, quod benevolentiæ causa pro-

pinatur. Itaque idem etiam Athen. 3. p. 122. quendam infert dicentem, Ἀλλὰ προπίνω σοι φιλοτησίαν." Schw. Mss.] Annotatur præterea, φιλοτησίαν dictam olim fuisse Diem qua reges pocula prægustata porrigebant populo, ut hac propinatione suam erga ipsum benevolentiam testarentur. Vide Suid. in Προπίνειν. ["Bergler. ad Alciphr. 301. 409. Thom. M. 716. ad Lucian. 1, 750. Heyn. Hom. 4, 698." Schæf. Mss. Plato Phædone 31. Φιλοτησίας μελετᾷν, al. φιλοποσίας. Ælian. H. A. 6, 51.]

Φιλία, ἡ, Amicitia, Amor, Caritas. Xen. K. Π. 6, (4, 3.) Ἐπομνύω σοι τὴν ἐμὴν καὶ σὴν φιλίαν: 8, (7, 3.) Καὶ οὕτως ἀεὶ ἀνυπέρβλητος ἀλλήλοις ἔσται ἡ ὑμετέρα φιλία. Dicitur etiam φιλία πρός τινα, ut h. l. Isocr., (in quo simul observa adjectiva παλαιὰ καὶ πατρικὴ,) Πρῶτον μὲν φιλίαν πρὸς τοὺς καταλιπόντας τὸν κλῆρον, παλαιὰν καὶ πατρικὴν, καὶ πάντα τὸν χρόνον διατελέσασαν. Rursum ap. Xen. legimus (K. Π. 8, 7, 3.) Τὸν μάλιστα φιλία προσήκοντα. Apud Eund. εὔνοιαν et φιλίαν copulata habemus, (3, 1, 16.) Ὅτι εὐνοίᾳ καὶ φιλίᾳ τῇ ἐμῇ τὸ δέον συλλαμβάνοιεν. Apud Plut. autem φιλίαν et ἀγάπην jungi videmus, Symp. 7. Φιλίας ποιησόμενος ἀρχὴν καὶ ἀγάπης. || Oppositum vero huic nomini φιλία est ἔχθρα cum ap. alios, tum ap. Isocr. ad Demon. (4. p. 7. Cor.) Ἀρχὴ γὰρ φιλίας μὲν ἔπαινος, ἔχθρας δὲ ψόγος. Sic ap. Xen. Σ. (4, 58.) λόγοι ἀπεχθανόμενοι opponuntur τοῖς εἰς φιλίαν ἄγουσι. Observandum est autem ita dici φιλίᾳ τῇ ἐμῇ et φιλίᾳ τῇ σῇ: item διὰ τὴν ἐμὴν φιλίαν, et διὰ τὴν σὴν φιλίαν, quod et ap. Thuc. legitur, ut Gallice Pour l'amour de moi, et Pour l'amour de toi. Cic. φιλίαν ap. Plat. vertit Concordem amicitiam et caritatem, ut videbis p. 18. mei Lex. Cic. || At vero φιλία pro Regione amicorum s. fœderatorum, male in VV. LL. miscetur cum illo subst., ut docebo in Φίλιος. ["Jacobs. Anth. 6, 58. 354. Phryn. Ecl. 106. Macedon. 4. Abresch. Lectt. Aristæn. 175. ad Charit. 324. Amicus, Albert. ad Hesych. Epist. ad Eulog. 45. Cum dat., Heind. ad Plat. Gorg. 229. 261. Πρὸς φιλίαν, Abresch. Lectt. Aristæn. 78. Φιλίαν θέσθαι, Kuster. V. M. 66.: ποιεῖσθαι, ποιεῖν, Plur., ad Dionys. H. 1, 493. 46." Schæf. Mss. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 848.: conf. c. Φίλιππος, ibid.: cum φιλοσοφία, Creuzer. Init. Philos. ac Theol. e Plat. 1, 228.]

Φίλιος, Qui est amicorum s. fœderatorum, Qui est in amicitia, Fœderatus, Socialis, Pacatus. Quod signif. genus passim ap. Historicos habet. Thuc. 2, (86.) Ἦν δὲ τοῦτο μὲν τὸ Ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις, Erat in amicitia et societate Atheniensium. Idem eodem libro, Εἰ σφίσι φίλια ταῦτα εἴη: 3. Ἐν γῇ φιλίᾳ, In amicorum agro s. solo, vel Sociorum. In sociali agro. Ut autem hic γῆ φιλία, sic et χώρα φιλία ap. Xen. ut (Ἱππαρχ. 4, 6.) Ὅπως ἐμπείρως ἕξει τῆς τε πολεμίας καὶ τῆς φιλίας χώρας. Sed plerumque dicitur ἐν φιλίᾳ, non addito subst., oppositum habens ἐν πολεμίᾳ, vel ἐν τῇ φιλίᾳ, ἐν τῇ πολεμίᾳ: itidemque in ceteris casibus. Xen. Χρήσιμον καὶ ἐν πολεμίᾳ καὶ ἐν φιλίᾳ, ubi ἐν φιλίᾳ Bud. vertit In pacato. Sciendum est porro in VV. LL. ineptisime hujusmodi dativos referri ad nomen subst. Φιλία. In Iisd. autem in Φίλιος e Plat. φίλια ἔθνη, Amicæ gentes. Item φίλιοι λόγοι, e Scriptore cujus nomen non ascribitur, Placida verba. Ex Epigr. autem, σκύλακες φίλιοι, Catuli cari. Et φίλια γράμματα, Amicæ literæ, i. e. Benevolæ et humanæ, e Plut. Othone. || Φίλιος, Amicitiæ præses, Jovis cognomentum. Synes. Οὐ μὰ τὸν φίλιον τὸν ἐμόν τε καὶ σόν. Vide Hesych. ["Thom. M. 670. 897. Musgr. Hec. 933. Alc. 476. 602. Andr. 604. Suppl. 1162. Iph. A. 1050. Rhes. 11. 347. 687. Tro. 849. Jacobs. Anth. 6, 64. Epigr. adesp. 66. ad Diod. S. 2, 349. Schneid. Anab. 66. Morus ad Xen. Ἑλλ. 255. ad Herod. 581. 692. 723. Porson. ad Hec. 852. Brunck. 848. Orest. p. 172. Wyttenb. Ep. Cr. 54. Toup. Emendd. 2, 87. Bergler. ad Alciphr. 242. Conf. c. φίλος, ad Diod. S. 1, 710. Porson. Hec. p. 55. 58. Ed. 2. ad Dionys. H. 1. 299. 2, 1223. Heind. ad Plat. Phædr. 356. Schneid. Anab. 64. (1, 8, 14.) Ζεὺς Φ., Heind. ad Plat. Phædr. 211. Gorg. 182. ad Timæi Lex. 193. Toup. Opusc. 2, 263. Lennep. ad Phal. 52. ad Lucian. 1, 322. Φ. θεοί, Jacobs. Anth. 7, 241." Schæf. Mss. "Carus, Mosch. 2, 102. I. q. φίλος, Nonn. D. 3, 392." Wakef. Mss. Vide Seidler. in Eur. Tro. 243. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 848. Conf. c. φίλος, Append. ad Bast. Ep. Cr. vii. Φίλιον, τὸ, ibid. *Φιλιοποῖος, unde *"Φιλιοποιέω, Tzetz. Exeg. in Il. 86, 9." Schæf. Mss.] Adv. Φιλίως, Ut decet eos qui sunt in amicitia et societate, More eorum qui sunt fœderati; etiam simpliciter, Amice, Amanter. Thuc. 3, (65.) Τὸ ἑαυτῶν τεῖχος ἀνοίξαντες, καὶ εἰς τὴν αὐτῶν πόλιν φ., οὐ πολεμίως κομίσαντες. In VV. LL. φιλίως ἔχειν exp. Amico esse animo: additurque opponi illi, πολεμικῶς ἔχειν. Ibid. Φ. εἴρηκας, e Plat. de LL. pro Humane. ["Morus ad Xen. Ἑλλ. 255." Schæf. Mss.]

Etiam verba Φιλιόω et Φιλιάζω huic adj. Φίλιος subjungenda censeo. Est autem Φιλιόω, Amicum reddo, (pro quo Statius dicit, Amico, in hoc versu, Ac prior Œclides solita prece numen amicat,) Benevolum reddo, Concilio. Et pass. Φιλιόομαι, unde partic. φιλιωθέντες in Æsop. Fab. (1.) Ἀετὸς καὶ ἀλώπηξ φιλιωθέντες: sed hic non tam est Conciliati, quam Amicitia juncti, Cum amicitiam inter se iniissent. ["Muller. ad Lycophr. p. 626. 809. ad Timæi Lex. 30. ad Il. H. 302. ad Lucian. 1, 464. Brunck. El. 46." Schæf. Mss. LXX. Ps. 107, 10. *"Φιλίωσις, Reconciliatio, Schol. Eur. Phœn. 378." Kall. Mss. "Eust. 114, 13." Seager. Mss. "Brunck. ad Soph. Œd. T. 33." Schæf. Mss.] Et nomen Φιλιωτής, ὁ, Conciliator. A Suida διαλλακτὴς exp. φιλιωτής. Invenitur etiam Ἀφιλίωτος, [quod derivandum esset e *Φιλιωτὸς,] ap. Hes., qui hoc utitur ad exponendum ἀδιάλλακτος. ["I. q. ἀσύμβατος, quod vide ap. Suid." Schleusner. Mss. *Φιλιωτικὴ, ἡ, μονὰς, Theol. Arithm. 160.] At vero Φιλιάζω exp. Ineo amicitiam, Fio amicus; afferturque duntaxat ex Eccl. 37, (1.) Ἐφιλίασα αὐτῷ, Sum cum eo amicitia junctus. [Vide Schleusn. Lex. V. T. "Heyn. Hom. 5, 358. Ruhnk. Ep. Cr. 139. ad Anton. Lib. 43. Verh." Schæf. Mss.] Sed et nomen Φιλιαστὴς ap. Hes. reperio, qui hoc exp. vocem συναλλακτὴς, (quam suo loco vide;) sicut ἀδιάλλακτος ab eo exponi dixi ἀφιλίωτος, et διαλλακτὴς a Suida φιλιωτής. [*"Συμφιλιάζω, Amicitia jungor, Pseudo-Chrys. περὶ Ψευδοπρ. T. 7. p. 215, 24. Οὐδὲ γὰρ ὁ τοῖς ἐχθροῖς τοῦ βασιλέως συμφιλιάζων δύναται τοῦ βασιλέως φίλος εἶναι." Seager. Mss.]

Φιλικὸς, Amicitiæ conveniens, Ad amicitiam pertinens s. aptus. Alicubi exp. etiam Amabilis, Amicus. Amatorius quidem certe huic φιλικὸς responderet, sed accipiendo generalius vocem hanc Amatorius, quam vulgo accipiatur, cum refertur ad eos qui amatores sine adjectione appellantur. Lucian. (2, 270.) Φιλικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆναι. Plut. Symp. 4, (3.) Τὰς τοιαύτας ἑστιάσεις μὴ μόνον φιλικὰς, ἀλλὰ καὶ συγγενικὰς εἶναι. Aristot. Eth. 9, 4. Τὰ φιλικὰ δὲ πρὸς τοὺς φίλους, καὶ οἷς αἱ φιλίαι ὁρίζονται, ἔοικεν ἐκ τῶν πρὸς ἑαυτὸν ἐληλυθέναι. Quæ ita quidam interpr. Ea autem, quæ in amicitia ab amicis in amicos conferri solent, et quibus amicitiæ terminantur ac circumscribuntur, ex iis, quæ sibi ipsi quisque exoptat ac tribuit, videntur fluxisse. Idem Philosophus ejusd. libri caput proxime sequens ita exorditur, Φιλικὸν δὲ καὶ ἡ ὁμόνοια φαίνεται. Quæ in eadem interpr. ita redduntur, Jam vero et amicitia ad concordiam videtur pertinere. Testatur certe et Bud. φιλικὸς ab Aristot. usurpari pro Ad amicitiam pertinens, Amicitiæ aptus; sed locum non affert. Apud Eund. τὰ φιλικὰ exp. Amicitiæ officia, Eth. 8, (3.) Οἱ δὲ ταχέως τὰ φιλικὰ πρὸς ἀλλήλους ποιοῦντες, βούλονται μὲν φίλοι εἶναι, οὐκ εἰσὶ δὲ, Qui cito amicitiam ineunt, ut Idem interpr. Tradit præterea φιλικὸν ἄνδρα vocari ab eod. Aristot. Eth. 8, (5.) eundem quem alibi φιλητικόν: ita enim ibi, Οὐ φαίνονται δ' οἱ πρεσβύται, οὐδ' οἱ στρυφνοὶ, φιλικοὶ εἶναι· βραχὺ γὰρ ἐν αὐτοῖς τὸ τῆς ἡδονῆς. Polit. autem libro 7 scribere, Φιλητικοὺς μὲν εἶναι τῶν γνωρίμων, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας ἀγρίους. Sed hic observandum est jungi genitivo vocem φιλητικοὺς, et ab illo reddi Amatores. In alio autem ejusd. libri loco, absque gen., sed de re, non

de persona, usurpatum legitur: Ὁ θυμὸς γάρ ἐστιν ὁ ποιῶν τὸ φιλητικόν. In VV. LL. e Xen. (K. Π. 4, 6, 2.) Φιλικὰ πολλὰ ἔπαθον ὑπ' ἐκείνου. Item φιλικὰ πράγματα e quodam Anonymo, Amicorum negotia. Apud Philon. legitur φιλικά, et cum πάντα, ubi scribit, Ἡ δ' ἔμπαλιν τὰ φιλικὰ πάντα ἔστρεψεν, ubi videri possit τὰ φιλικὰ πάντα non aliud esse quam πᾶσαν τὴν φιλίαν.

COMPAR. Φιλικώτερος, Magis amatorius, etc. sequendo signif. positivi φιλικός. Et SUPERL. Φιλικώτατος, Maxime amatorius etc. Apud Herodian. legimus (1, 9, 20.) Φιλικώτατα γράμματα, quod Polit. vertit Humanitatis plenas literas. Sed malim e Cic. reddere Amantissime scriptas literas, aut certe magis ad verbum Amantissimas literas. ["Φιλικὸς, Thom. M. 897. Boiss. Philostr. 376. Heind. ad Plat. Gorg. 182. Morus ad Xen. Hell. 255. Alciphr. 236." Schæf. Mss. Xen. Mem. 2, 6, 21. K. Π. 8, 7, 15.] ADV. Φιλικῶς, Ut decet eos qui sunt amici, Convenienter amicitiæ; aut etiam Amanter. At si reddatur Amatorie, accipiendum erit hoc adv. generalius, sicut dixi supra de Amatorius. Cum verbo ἔχειν non raro jungitur; diciturque φιλικῶς ἔχειν pro Amico esse animo et benevolo: ut Φιλικῶς ἔχειν πρὸς τὴν πολιτείαν, Aristot. Polit. 2. Φιλικῶς ἔχειν καὶ προσφιλῶς pro eod. ponit Xen., ut tradit Bud. addens ex Eod. (Ἱππαρχ. 6, 1.) Φ. καὶ εὐνοϊκῶς ἔχειν πρὸς τὸν ἄρχοντα τοὺς ἀρχομένους. Et e Polyb. Φ. ἢ ἐχθρῶς πρός τινα βλέπειν. Invenitur et gradus COMP. Φιλικώτερον ap. eund. Xen. (Ἀπ. 2, 7, 9.) Ἐκ τούτων φιλικώτερον καὶ οἰκειότερον ἀλλήλοις ἕξετε, redditur, Major inter vos erit benevolentia atque conjunctio: [4, 3, 12. Φιλικώτατα, Συμπ. 9, 4. "Φιλικῶς, Schneid. Anab. 125. Morus ad Hell. 255." Schæf. Mss.]

Φιλέω, Sum φίλος, Amicus sum, Amo, Diligo, Amore prosequor. Hesiod. Ἔργ. (1, 340.) Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Sic et ap. Hom. φιλεῖν et ἐχθαίρειν, s. ἀπεχθαίρειν, opponuntur; diciturque ab Eod. φιλεῖν θυμῷ, et quidem sequente interdum verbo κήδεσθαι, et (Od. O. 246.) φιλεῖν περὶ κηρὶ Παντοίην φιλότητα. Hesiod. pass. quoque vocem Φιλοῦμαι in activa signif. usurpavit, Θ. (97.) ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα μοῦσαι Φιλεῦνται. At vero ap. Hom. suam pass. signif. habet ἐφίληθεν, ubi dicit ἐφίληθεν Ἐκ Διὸς pro ἐφιλήθησαν, Il. B. (668.) In soluta itidem oratione φιλῶ est Amo, etc. opponiturque ei verbum μισῶ, quod est idem cum illo ἐχθαίρω, i. e. Odio prosequor. Unde illud, φιλεῖν ὡς μισήσοντα: quod corrigens Aristot. dixit μισεῖν ὡς φιλήσοντα. || Amice accipio, tracto, Amicitiæ officiis prosequor. Quas tres expp. primas colloco, ut quanta sit hujus signif. affinitas cum illa prima, ostendam. Possumus alioqui reddere etiam Comiter accipio s. excipio, aliisque modis. Est autem et hæc signif. frequens Homero, ut Od. O. (74.) Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν, qui versus passim a veteribus celebratur. || Φιλῶ habet et eam verbi Amo signif. qua ponitur pro Soleo; sed rarius est Amo Latinis quam Græcis φιλῶ, in hac signif.; atque adeo illo usi sunt e Latinis ii potissimum, qui lubentius ceteris sermonem Græcum imitati sunt. In quo numero cum sit Horatius, non mirum si aliquot locis illud usurpavit, Carm. 3, 16. Aurum per medios ire satellites Et perrumpere amat saxa: 2, 3. Qua pinus ingens albaque populus Umbram hospitalem consociare amant Ramis. Ubi tamen possit fortassis et paulo aliter accipi, sc. pro Libenter consociant. Tacitus quoque in aliis multis imitator Græci sermonis, hic quoque imitatus est, scribens, Ut ferme amat posterior adulatio. Et ante hos Sallustius dixerat, Vulgus amat fieri. Cujus generis loquendi meminit et Fabius, ut e Græco translati. Postquam enim dixit, E Græco vero translata vel Sallustii plurima, subjungit, Quale est, Vulgus amat fieri. Sed ut veniam ad exempla Græci φιλεῖν, extat cum alibi tum ap. Plat. de Rep. 6. Ὥσπερ ξενικὸν σπέρμα ἐν γῇ ἄλλῃ σπειρόμενον, ἐξίτηλον εἰς τὸ ἐπιχώριον φιλεῖ κρατούμενον ἰέναι. Et ap. Herod. 8, (128.) p. 319. meæ Ed. Οἷα φιλέει γίνεσθαι ἐν πολέμῳ. Sed hic imper-

A sonaliter potius accipitur, si οἷα adverbialiter positum esse censeatur: de quo usu postea dicam. At personaliter positum habes et ap. Soph. Antig. (722.) φιλεῖ γὰρ τοῦτο μὴ ταύτῃ ῥέπειν. Et Eur. Hipp. (162.) φιλεῖ ἁρμονίᾳ συνοικεῖν. Sic in isto loco Aristoph. N. (812.) φιλεῖ γάρ πως τὰ τοι-Αὖθ' ἑτέρως τρέπεσθαι: et isto Thuc. 2. Ὅπερ φιλεῖ ὅμιλος ποιεῖν. Plato de Rep. 2. Ἀμετάστατα φιλεῖ γίγνεσθαι. Impersonalifer autem usurpatum, ut ap. Plut. ubi scribit, Ὡς δὴ φιλεῖ περὶ πραγμάτων τηλικούτων λόγον ἔχειν ἀνθρώπους. Hinc fit ut ὡς φιλεῖ reddatur etiam Ut assolet, solitum est, mos est. Sicut autem legimus in illo Herod. loco quem modo protuli, Οἷα φιλέει γίνεσθαι ἐν πολέμῳ, sic e Plat. de Rep. 5. affertur, Οἷα δὴ ἐν πολέμῳ φιλεῖ. Et ap. Lucian. (2, 406.) Εἶθ' ὁποῖα φιλεῖ δεξιωσάμενοι, ubi Bud. vult posse verti Quæ assolent, vel Ut assolet. || Osculor, Suavior, Basio: uude jocus Epigr. Πρὸς Διὸς εἴ με φιλεῖς, Πάμφιλε, μή με φίλει. Plut. de Garr. Καὶ προσελκόμενος ὡς φιλήσων. Athen. (440.) de Romana B muliere, Φιλεῖν δεῖ τοὺς συγγενεῖς τοὺς ἑαυτῆς. Interdum vero peculiarius dicitur φιλεῖν τῷ στόματι, ut ap. Aristot. Probl. Et Xen. K. Π. 1, (4, 27.) Τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κῦρον τῷ στόματι. Apud Herod. autem 1, (134.) legimus et Φιλέουσι τοῖσι στόμασι et Τὰς πυρειὰς φιλέονται. Ubi etiam disces quod inter hæc oscula discrimen fuerit. Legitur et ap. Aristot. Probl. 102. φιλεῖν τῷ στόματι, quod commode redditur verbo Osculari. ["Φιλεῖν honeste dicitur pro Concumbere, pari ratione ac Gallis Baiser une fille: vide not. ad Aristoph. B. 541. in Add. et ad Εἰρ. 1138." Brunck. Ind. Aristoph. "Φιλέω, Markl. Iph. p. 174. Jacobs. Anth. 7, 47. 8, 292. 9, 284. 10, 38. 12, 440. Heyn. Hom. 5, 186. 598. 637. Boiss. Philostr. 383. Ruhnk. ad H. in Cer. 117. Mitsch. 151. Clark. ad Il. A. 338. Od. K. 14. Toup. Opusc. 1, 322. Valck. Callim. 218. ad Phalar. 249. Ammon. 143. Osculor, ad Charit. 688=323. Dawes. M. Cr. 355. Toup. Emendd. 2, 24. Xen. Eph. 35. ubi male vertitur. Soleo, Markl. Suppl. 913. Ion. C 616. Barnes. El. 522. Valck. Diatr. 225. Herod. 651. Mœr. 382. et n. De coucubitu, T. H. ad Plutum p. 411. Contentus sum, Wakef. ad Mosch. 5, 12. De quantitate primæ syllabæ, Heyn. ad Hesiod. p. 147. Wolf., Mitsch. H. in Cer. 150. 229. Ilgen. Hymn. 531. 569. 587. Φιλεῖν et ἐρᾷν, Plut. 6, 254. Hutt. Οὐ φιλῶ, Detestor, Valck. ad Herod. 27. Φιλῶ σε φίλημα, (Basia basiare, Catull. 7, 9.) Longus p. 86. Vill. Φ. ἡδὺ, 200. Φ. τοῖς στόμασι, Lucian. 2, 76.: τῷ στόματι, Zeun. ad Xen. K. Π. 77. cf. Alciphr. 440. Φιλεῖν φιλοῦντα, Lobeck. Aj. p. 396. Εἰ φιλεῖς etc. Dawes. M. Cr. 275. Φιλεῖ cum infin., ad Dionys. H. 1, 259. Φιλουμένη, ad Anton. Lib. 235. Verh. Φιλήσαο, Wakef. S. Cr. 4, 248. Ὦ φιληθεῖσ', Markl. Iph. p. 349." Schæf. Mss. Φιλεῖν περὶ κῆρι, Amare ex animo, Æschin. Dial. Socr. 3, 10. ex Hom. Od. O. 245.: cf. Valck. Schol. in N. T. 1, 183.]

Φίλημα, τὸ, (sequendo postremam illam verbi φιλῶ signif.) Osculum, Suavium, Basium. Lucian. (1, 365.) D Οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. Et φίλημα ἅγιον ap. Paul. non semel, Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Sed alicubi legisse mihi videor φίλημα et pro Eo quod a quopiam amatur, estque ejus oblectamentum. ["Lucret. 4, 1163. et Creech. Φ. δοῦναι, ad Timæi Lex. 282. Τὸ φ. κεντεῖ, Valck. Adoniaz. p. 409. Φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ad Lucian. 2, 248." Schæf. Mss. Φ. δοῦναι, Nicophon ap. Bekk. Anecd. 115. * "Φιλημάτιον, Lucret. l. c." Schæf. Mss. Nom. propr. Lucian. 2, 310.] AT Φιλήμων Nom. propr. [* Φιλημοσύνη, Theogn. 284. Bekk.; sed Brunck. dedit συνημοσύνη.]

Φίλησις, ἡ, Amatio, Dilectio. Aristot. cum in aliis Eth. ll., tum 8, 5. Ἔοικε δ' ἡ μὲν φίλησις, πάθει· ἡ δὲ φιλία, ἕξει: [differt ab εὐνοίᾳ, 9, 5.] "Φιλησία, Hes. "κλεπτοσύνη, Furacitas:" [cf. Φιλήτης.] "At vero "Φιλήσια, neutr. plur., Idem exp. φιλοτήσια, et "προσφιλη." [* Φιλήσιος, Epith. Apollinis, Macrob. 1, 17.]

Φιλητὸς, Amabilis, Amore dignus. Aristot. Eth. 8,

2. Δοκεῖ γὰρ οὐ πᾶν φιλεῖσθαι, ἀλλὰ τὸ φιλητὸν, Videtur enim amari non quidlibet, sed id duntaxat quod est amabile. Quare cum hoc loco convenit illud Ovidii dictum, ut ameris, amabilis esto: Perinde videlicet ac si quis dicat, ἵνα φιληθῇς, φιλητὸς ἔσο. [* Ἀφίλητος, Inamatus, Soph. Œd. C. 1702. * Εὐφίλητος, Æsch. S. c. Th. 108. * Τριφίλητος, Theocr. 15, 86. Schol. * Πολυφίλητος. * Φιλητῶς, Eust. Od. Δ. 179. p. 1409, 48.] AT VERO Φιλητικὸς, Ad amandum propensus, ut φιλητικὸς τῶν γνωρίμων, quod affertur ex Aristot. Pol. 7. sed redditur Benevolus. Vide Φιλικός. Legitur ap. Eund. Eth. 3, 10. Ἑκάτερος γὰρ τούτων χαίρει οὗ φιλητικός ἐστι, Eo delectatur, ad cujus amorem propensus est, Cujus amore et studio tenetur. E Plut. Pericle (1.) Τὸ φύσει φιλητικὸν καὶ φιλόστοργον. Sed φιλητικὸς ab altera verbi φιλεῖν signif. Libenter osculans. Aristot. de melancholia loquens, Ποιεῖ δὲ καὶ φιλητικοὺς ὁ οἶνος· σημεῖον δὲ, ὅτι προάγεται ὁ πίνων καὶ τῷ στόματι φιλεῖν οὓς νήφων οὐδ' ἂν εἷς φιλήσειεν. [" Plut. Mor. 1, 10. * Φιλητικῶς, Tzetz. Exeg. in Il. (86.) 103." Schæf. Mss. " Clem. Alex. 642. Φ. διατίθεμαι πρός τι." Kall. Mss.]

Φιλητέος, Amandus. In VV. LL. annotatur inter φιλητέος et φιλητὸς ab Aristot. discrimen statui, Magn. Mor. 2. [Φιλητέον, Soph. Antig. 524.]

Φιλητὴς, ὁ, Amator, ἐραστὴς, [Gl. Basiator, Amator.] AT VERO Φιλήτης paroxytone, Fur, aut etiam Latro; exp. enim ab Hes. non solum κλέπτης, sed et λῃστής. Hoc autem φιλήτης existimatur potius dictum παρὰ τὸ ὑφελεῖν, quasi ὑφειλήτης: qua voce usus est Hesiod. Ἔργ. (1, 373.) Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φιλήτῃσι. Usus est Archilochus quoque, (Fr. 115.) Φιλήτᾳ νύκτωρ περὶ πόλιν πολευμένῳ: [" leg. videtur cum viro erudito in Ephemeride quadam Literaria, Φιλῆτα νύκτωρ περὶ πόλιν πωλεύμενε." Gaisford.] Est autem hic dat. Doricus a NOM. Φιλήτας: quod et Poetæ cujusdam nomen esse sciendum est Elegiarum Scriptoris, cujus Propertius etiam meminit. [* " Φιλητᾶς, Nom. propr., Toup. Ind. ad Add. sua in Theocr.: Poeta, Opusc. 2, 2, 290. Ruhnk. Ep. Cr. 296." Schæf. Mss.] Ceterum si scribas Φηλήτης per η in prima quoque syllaba, significabitur potius Impostor, a VERBO Φηλέω, quod sonat Impono, Decipio, [" Markl. Suppl. 243." Schæf. Mss. Schn. Lex. v. Φήληξ:] pro quo veteres dicebant tertia CONJUG. Φηλόω: unde Lycophr. (785.) φηλώσας πρόμον, pro ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα. Suid. quoque φηλοῦν exp. ἀπατᾷν, afferens e Menandro [in Piscatore, δύ' οἰκίας Φηλῶν γερόντων, ὡς λέγεις, ἀβελτέρων. Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 475=503. " Ad Charit. 779." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 3, 982. μηδέ με τερπνοῖς Φηλώσῃς ἔπεσιν, Schol. ἀπατήσῃς, ἀπὸ τοῦ φήληκος, τοῦ ἀώρου σύκου. Apud J. Poll. 9, 135. * φιλοῦν male pro φηλοῦν, Codd. etiam σφηλοῦν: cf. Barnes. ad Eur. Suppl. 243. Schn. Lex. v. Φήληξ.] Habet vero Suidas et VERBALIA Φηλώματα ET Φηλώσεις, quibus significantur itidem Imposturæ, Deceptiones, Fallaciæ; nam φηλώματα exp. ἐξαπάτας: [ita quoque Phot., Antiphontem citans:] φηλώσεις autem, ἀπατήσεις. Hes. quoque habet Φηλωθεὶς, ἀπατηθεὶς: et Φηλωθεῖσα, ἀπατηθεῖσα. Sed, quod mirum videri queat, ibid. habet et φηλήτῃσι, cum η itidem in prima syll. expositum λῃσταῖς. [Helladius Chrest. 24. Κατ' εὐφημισμὸν οἱ Ἀττικοὶ τὸν κλέπτην φιλήτην λέγουσι, οἱονεὶ μισητόν· ἢ καὶ φιλήτης ὁ κλέπτης, διότι φιλεῖ λαμβάνειν τὰ ἀλλότρια. Hom. H. in Merc. 66. οἷά τε φῶτες Φιλῆται διέπουσι μελαίνης νυκτὸς ἐν ὥρῃ. " Edd. φηληταί. Secutus sum constantem traditionem Grammaticorum, φιλήτην esse Fraudulentum, φιλητὴν, Amatorem." Ernesti: cf. v. 445. Seneca Ep. 51. Voluptates præcipue exturba, et invisissimas habe, latronum more, quos Philetas Ægyptii vocant: in hoc nos amplectuntur, ut strangulent. Cf. T. H. ad J. Poll. 9. p. 1120. Blomf. Gloss. in Æsch. Choeph. 988=1001. "Φιλητὴς, Φιλήτης, Φηλήτης, Jacobs. Anth. 8, 9. 9, 263. 11, 212. 12, 352. T. H. ad Plutum p. 445. Epigr. adesp. 237. Lobeck. Aj. p. 365. ad Charit. 779. Barnes. Rhes. 217. Brunck. Soph. 3, 467. ad Poët. Gnom. 329. Ilgen. ad Hymn. 375. Ruhnk. Ep. Cr. 30. Toup. Opusc. 1, 544. 2, 135. Reiz. de Acc. 113. 114. Græv. Lectt. Hes. 575." Schæf. Mss. Schn. Lex. v. Φήληξ. Hinc * Φιλητεύω, Decipio, Hom. H. in Merc. 159. vide Ernest. et Ilgen.] " Παραιφηλεύμεθα, Hesychio πα- " ραγόμεθα, sed suspectum:" [leg. * παραφηλούμεθα.] Habetur vero ap. Hes. et VOX Φῆλος, sicut et ap. Suid. pro Impostor, Fallax; nam exp. ἀπατηλόν: sed Hes. alias præterea expp. addit: [nimirum ληθαργὸν, κακοῦργον, ἐπίβουλον.] QUIN ETIAM Φήληξ, ηκος, ὁ, poni existimatur pro Impostore: et inde Grossus s. Ficus nondum matura, s. potius quæ cum immatura sit, quandam maturitatis speciem præ se fert, dicta esse itidem φήληξ, quod intuentibus imponat, eorumque oculos decipiat. Vide Schol. Aristoph. hac voce utentis, Εἰρ. [1165. " Jacobs. Anth. 8, 383. Toup. Opusc. 169." Schæf. Mss. Phrynichus Bekkeri 71. * Φηληκόθρεπτος, Hes. ὑπὸ ὀλύνθων τῆς συκῆς τεθραμμένος. * Φηληκίζω, i. q. φηλόω, Etym. M.] " Ἀπο- " φηληκίζει, proprie significat Decerpit s. Deligit " ficos immaturas, φήληκας ἀφαιρεῖ: metaphorice " autem Vim affert. Nam Suid. et Lex. meum vet. " ἀποφηληκίζει exp. βιάζεται, addentes, ἀπὸ τῶν " ὠμὰ σύκα τρωγόντων καὶ ἐπὶ τὰ ἄλλα μετῆχθαι. Sed " notandum in Lex. illo meo vet. super ει esse super " scriptum εται, ad annotandum diversam γραφὴν, " sc. scribi etiam ἀποφηληκίζεται. Apud Etym. " perperam pro eodem scriptum ἀποφυλακίζει." [Exp. ἀποπλανάω in Bekk. Anecd. 439.]

[* " Φιλήτωρ, Amatrix, ἐραστὴς, Hes. Strabo 10. p. 484(=302.) de Cretensibus, Τὸν μὲν ἐρώμενον καλοῦσι κλεινὸν, τὸν δ' ἐραστὴν, φιλήτορα." Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1421=1457. * Φιλητὴρ, unde * Φιλητήριος, neutr. * Φιλητήριον, et contracte * Φίλητρον, τὸ, Anal. 2, 3. " Jacobs. Anth. 8, 9. Toup. Opusc. 2, 135." Schæf. Mss. Unde et]

Φίλτρον, τὸ, Amoris illecebra, illicium, Quod ad amorem illicit. At minus generali signif. quidam, Amatorium poculum, veneficium, Desiderii poculum ex Horat. Plut. (6, 479.) Ὅσαι (γυναῖκες) φίλτρα μηχανῶνται καὶ γοητείας ἐπὶ τοὺς ἄνδρας, (525.) Αἱ φίλτρα τινὰ καὶ γοητείας ἐπιτεχνώμεναι τοῖς ἀνδράσι: de Cornelia Pompeii, (Pomp. 55.) Ἐνῆν δὲ τῇ κόρῃ πολλὰ φίλτρα, δίχα τῶν ἀφ' ὥρας· καὶ γὰρ περὶ γράμματα καλῶς ἤσκητο. Idem, Ἥτε γενομένη συγγένεια, καὶ τῆς Ἰουλίας φίλτρα. Et in Praxitelis Epigr. φίλτρα δὲ βάλλω, Οὐκ ἔτ' ὀϊστεύων, ἀλλ' ἀτενιζόμενος. Sed dicitur φίλτρον et de alio amore quam Cupidineo. Unde Bud. interpr. Res amicitiam concilians: cui interpretationi subjungit h. Xen. l. (Ἀπ. 2, 3, 14.) Πάντ' ἄρα σύγε τὰ ἐν ἀνθρώποις φίλτρα ἐπιστάμενος πάλαι, ἀπεκρύπτου. Plut. autem dixit etiam, Γεωργία οἷον εἰρήνης φίλτρον. Interpr. Idem Amorem, in isto Herodiani loco, (3, 12, 7.) Ταῦτα ἀκούσας ὁ Σεβῆρος, οὐκ εὐθέως ἐπίστευσεν, ἅτε πολὺ ἔχων ἐν τοῖς στέρνοις τὸ Πλαυτιανοῦ φίλτρον, i. e., inquit, Qui deduci ab ejus amore nequiret. Sic et in isto Greg. in Or. εἰς Καισάριον scripta, Θεὸς δὲ φίλτρον τιμᾷ γονέων εἰς τοὺς παῖδας εὐγνώμονας, Amorem parentum in liberos bonos et æquos, vel inter se caritate conjunctos, (obiter autem observa hanc VOCIS Εὐγνώμων interpr.,) comprobat et favore prosequitur. Affert ex Eod. p. 137. Τῷ φίλτρῳ προσπάσχοντες, καὶ τὸν ἔλεον τούτῳ προσάπτοντες, Amore et misericordia affecti. Et e Synesio Ep. ad Heliod. Ἐμοὶ μὲν συμπρόεισι τοῖς ἐνιαυτοῖς καὶ ἡ τοῦ φίλτρου πρασθήκη, Meus in te amor in dies augetur. || Cavitas, quæ superiori labro inest, valliculæ similis, quæ non illepide a quibusdam Latinis Lacuna nominatur, Gorr. Totum igitur oris ambitum, inquit Cam., appellarunt κημὸν, illam superioris labri quasi Canulam, s. Lacunam, φίλτρον: inferioris vero Valliculam, (ita enim ibi legimus, non Valleculam,) τύπον, et νύμφην. || Caryota, Pastinaca agrestis, σταφυλῖνος, a vi quam habet in excitanda venere, VV. LL. quæ remittunt ad Eust., item Diosc. 4, 75. et ad Aristot. H. A. 2. ubi loquitur de remora. Eust. autem locus habetur p. 1163. [" Apollonid. 19. Antiphil. Byzant. 2. Jacobs. Anth. 6, 259. 7,

25. 9, 300. 11, 181. ad Lucian. 1, 443. 2, 176. ad Charit. 512. Musgr. Hel. 1110. Wakef. Alc. 800. Ind. ad Xen. Mem., Brunck. ad Eur. Med. p. 400. Bergler. ad Alciphr. 54. 169. 171. Valck. Anim. ad Ammon. 222. Hipp. p. 222. Moschus 7, 8. ad Diod. S. 1, 199." Schæf. Mss. " Amatorium poculum, Plut. 9, 121." Wakef. Mss. Theocr. 2, 1. Xen. Mem. 3, 11, 16. Incitamentum, Æsch. Choeph. 1026. τῆς τόλμης. Hermann. ad Orph. p. 823. " Amor, Philes p. 46. Τῶν μητέρων φίλτρον ἐκμιμούμενοι." Schleusn. Mss. " Ad formam vocis observari debet, nominibus in τρον, a tertia præt. pass. derivatis, plerisque significari Instrumentum, nonnullis Actionem simpliciter: φόβητρον Illud omne est, quod terrorem conciliat; Quod odium, μίσητρον: Quod amorem, φίλτρον: Quod delinire potest, θέλγητρον. Ista composuit recte inter se Schol. Eur. Phœn. 1276." Valck. Schol. in N. T. 1, 260. * Φιλτροποιὸς, Aristæn. 2, 18. 37. * Φιλτρόποτον, i. q. φίλτρον, Cæl. Aurel. Chron. M. 1, 5. Schneidero susp. * Πολύφιλτρος, Admodum amans, Theocr. 23, 1.]

Ἀντιφιλέω, Redamo, Vicissim amo, Mutuo amore prosequor. Plut. (8, 400.) Καὶ τὸ ἀντιφιλοῦν καὶ χαριζόμενον αὐτῆς. Et pass. Ἀντιφιλοῦμαι, Redamor. Unde ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, Xen. [Σ. 8, 16. 19. Ἀπ. 2, 6, 28. " Agathias 6." Schæf. Mss. " Plato Lyside 21. 22. Aristæn. 2, 5." Boiss. Mss. " Dio Chrys. 1, 394." Wakef. Mss. Theocr. 12, 16.] Ἀντιφίλησις, Redamatio, Mutuus amor, [Schol. Aristoph. Λ. 1131. * " Ἀντιφιλία, Aristot. Eudem. 8, 2." Kall. Mss.] AT VERO Ἀντίφιλος, Proprium est nomen. [* Ἀποφιλέω, unde * " Καταποφιλέω, Arrian. Diss. 3, 22. p. 313." Kall. Mss. * Ἐκφιλέω, Anal. 2, 379. " Villois. ad Long. 55." Schæf. Mss.] Καταφιλέω, non ab ea verbi φιλῶ signif. qua ponitur pro Amo, sed ab ea qua usurpatur pro Osculor. Est enim itidem καταφιλῶ Osculor, vacante præp. κατὰ, sicut vacat Lat. De, in compositione Deosculor. Xen. K. Π. 7, (5, 11.) Ἔπειτα δὲ Κύρου κατεφίλουν καὶ χεῖρας καὶ πόδας, πολλὰ δακρύοντες ἅμα χαρᾷ καὶ εὐφραινόμενοι: 6, (4, 4.) τὸ καταφιλεῖν comprehendere videtur sub τῷ ἀσπάζεσθαι, ita scribens, Οὐκ ἔχουσα ἡ Πάνθεια πῶς ἔτι ἄλλως ἂν ἀσπάσαιτο αὐτὸν, κατεφίλησε τὸν δίφρον. Afferuntur ex uno et eod. hujus loco simplex φιλεῖν et comp. καταφιλεῖν diversa signif. (Ἀπ. 2, 6, 33.) Ὡς τοὺς μὲν καλοὺς φιλήσοντός μου, τοὺς δ' ἀγαθοὺς καταφιλήσοντος, θαρρῶν δίδασκε τῶν φίλων τὰ θηρευτικά. ["Ad Charit. 436. 449. 461. 525. 688. 694. 722. Dawes. M. Cr. 355. T. H. ad Plutum p. 411. Abresch. Lectt. Aristæn. 279. Valck. ad Ammon. 143. Lucian. 1, 45. 258. Toup. Emendd. 2, 627." Schæf. Mss. * Περιφιλέω, Valde diligo, Od. O. 245. Ὃν περὶ κῆρι φίλει Ζεὺς, per tmesin pro περιεφίλει. * " Περιφιλία, Aristot. Eudem. 8, 2." Kall. Mss. * Περιφίλητος, Valde dilectus, Appian. 2, 639. * Συμφιλέω, Soph. Ant. 529. vide Plut. 6, 194. " Valck. Phœn. p. 147." Schæf. Mss. * " Συμφιλία, Epicurus Diogenis 115. nisi leg. * συμφυλία, ut ἀλλοφυλία." Schn. Lex.] Ὑπερφιλέω, Supramodum amo, Amo supra quam dici queat. Redditur et uno verbo Adamo; sed hoc non tam significans est: sicut nec Deamo, quod alioqui esse etiam significantius illo existimo. Xen. K. Π. 3, (1, 20.) Ὁ δὲ ἐτύγχανε νεόγαμος ὤν, καὶ ὑπερφιλῶν τὴν γυναῖκα: Ἑλλ. 7, (1, 13.) Καὶ ὑπερεφίλουν τὸν Λυκομήδην, καὶ μόνον ἄνδρα ἡγοῦντο. Utitur et Aristoph. Πλ. [1072. * Ὑποφιλέω, Aristæn. 1, 25, 21. " Jacobs. Anth. 1, 1. p. 26." Schæf. Mss.]

[* Φίλημι, ad Greg. Cor. 582. 619. 664. Athen. 687. φιλήμεναι, Sappho ap. Apollon. Dysc. p. 424. Reitz. φίλησθα. " Jacobs. Anth. 7, 121. Antip. Sid. 36. ad Herod. 374. * Φίλομαι, ibid. Heyn. Hom. 5, 22. 6, 60. Brunck. Apoll. Rh. 102. (3, 1002.) Clark. ad Il. A. 338. E. 61. 117. K. 280. ad Charit. 261. Mitsch. H. in Cer. 150. 229. Ilgen. Hymn. 531. 587. Passive, Amor, Epigr. adesp. 701. (Apoll. Rh. 3, 66.) Prima longa, Heyn. ad Hesiod. 147. Wolf." Schæf. Mss. " Dubitare noli, ut in aliis, ita in hoc duas fuisse formas: φίλω, φίλομαι, φίλημι, priore longa, unde ἐφίλατο, quod etiam ab Apoll. Rh. frequentatur; et φιλέω, priore brevi. Ita μαρτύρω et μαρτυρέω." Heyn. ad Il. E. 61. Φίλαι, 117. K. 280. Φίλετο, Orph. Arg. 510. 721.]

" Φιλόω, In amicitiam redigo, Concilio, Amo, " VV. LL. Sed quod ad tertiam interpretationem " attinet, omnino falsa est, siquidem Amo est φι- " λέω, non φιλόω. At reliquæ duæ sunt potius " verbi Φιλιόω." [" Euseb. H. E. 19. ubi v. Vales. et p. 22. Inducias facio, Schol. Eur. Phœn. 1244." Kall. Mss. * " Προσφιλόω, Aster. Homil. 70." Boiss. Mss.]

" Φιλακίζεσθαι, Etym." [et Phot.] " exp. χαριεν- " τίζεσθαι: quod vide. In VV. LL. male redditur " Gratificari." [Scr. * Φιλακκίζεσθαι: v. Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 19. Vide Schn. Lex. Suppl.]

" Φιλῖνος ab Etym. dicitur signif. i. q. φίλος. Est " autem et Nom. propr."

" ΦΙΛΥΚΗ, Philyca, Arbor semper virens, VV. " LL. e Theophr. H. Pl. 1, 14. 3, 4." [Vide Schn. Ind. Theophr.]

[* ΦΙΛΥΡΑ, ἡ, Tilia arbor, Schn. Ind. Theophr., Plin. 16, 14. Dio Cass. 1210, 20. Photio φυτὸν ἔχον φλοιὸν βύβλω παπύρῳ ὅμοιον· ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσιν. * "Φιλύρινος, Tiliaceus, Athen. 551. ex Aristoph. Ὄρν. 1377." Schw. Mss. Dio Cass. 1114, 71. * Φιλύριον, Tabella tiliacea, Ælian. V. H. 14, 12.: perperam * Φιλύτρια, ap. Cornut. 24.

ΦΙΜΟΣ, VEL Φίμος, ὁ, Camus, Fiscella, ut Bud. vertit in isto Luciani loco, (1, 562.) Καὶ σιωπᾷν ποιῶ φιμὸν αὐτοῖς περιτιθείς. Ad quam signif. nominis Fiscella pertinet h. Plin. l. 18, 19. Fiscellis capistrari boves oportet, ne germinum tenera præcerpant. Usi sunt et alii. Affertur etiam ex Es. (37, 29.) Ἐμβαλῶ φίμον εἰς τὴν ῥῖνά σου, καὶ χαλινὸν εἰς τὰ χείλη σου, Injiciam camum naribus tuis, et frænum labiis tuis. Eccles. (20, 29.) Φίμος ἐν στόματι, ubi Interpr. reddit Capistrum, quod, inquit Bud., equorum ori obtenditur vel applicatur, ne mordeant s. comedant. Hic autem est metaphorica signifi., de qua paulo post dicam. Mancipiorum quoque ori solitum obdi camum annotant quidam, ex Aristoph. N. (592.) φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. Et esse φιμὸν, quem Camum vocat Plaut. in Casina, ubi scribit, Deos quæso ut quidem hodie camum et furcam feras. Nec non Horat. ita vocasse, Serm. l. 2. Sat. 6. Tune Syri, Damæ, aut Dionysi filius audes Dejicere e saxo cives aut tradere camo? Sic enim esse leg., non Cadmo, nec Catmo. Tribuitur autem κημὸς et σιτοποιῶ ap. Athen., de quo lege et Eust. 1960. Φιμὸς ex Etym. affertur etiam de urinatoribus dictum, pro Obturamento quo sibi os obligant, ne aquam sorbere cogantur. Ex Eod., pro Piscatorio instrumento, sc. Reticulo, s. Sagena reticulata, fiscellæ figura. Quidam annotant φίμον, sicut et κημὸν, esse etiam Reticulatum cadiscorum operculum, coli imagine quadam, desuper latum, infra angustius, ne immissa suffragia dilaberentur. Est denique φιμὸς et ὄργανον κυβευτικὸν, Aleatorium instrumentum, ut annotatur ex b. Æschinis l. (9.) Καὶ φιμοὺς καὶ κυβευτικὰ ὄργανα: existimaturque esse qui Lat. dicitur Fritillus. Vide Suid. [Vales. in Harpocr. 79.] Ceterum quidam, e quibus est Gorr., φίμον proprie significare crediderunt Nexum summi oris perarum et sacculorum, ut docebo infra in Φίμωσις, ubi explicabo quam ap. Medicos habeat signif., sicut et Φιμός. [" Jacobs. Anth. 6, 424. 11, 103. * Φιμὸν, τὸ, ad Anton. Lib. 279. Verh." Schæf. Mss. Anytæ Epigr. 4. Passow de Fine et Ratione Condend. Lexx. 74. Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 459. Hesych. Φιμά· κημὸς παραστόμιον. " Φιμὸς Frænum erat, s. Capistrum, quo bubus os et equis obturabatur: a * Φίω, Claudo, quod in Etym. M. adhibitum ad explicandam v. Πνιγεύς. Pullos equorum

memoravit Æschylus φιμοῖσιν ἐστομωμένας ap. Eust. ad Il. Σ. p. 1214." [Valck. Schol. in N. T. 2, 237.]

[* Δύσφιμος, Herodian. Epimer. 178. Phav. 734.] "Εὔφιμος, Obstruendi obturandique vi pollens, ut "Nicander 'A. 275. εὐφίμου καρπὸν μύρτου dicit pro "τοῦ φιμοῦντος τῇ στύψει, s. στυπτικοῦ, teste Schol., "ap. quem perperam ἀφίμου scriptum, in contextu "autem εὐφήμου: sed recte Ms. Cod. habet εὐ-"φίμου, et ita leg. patet e Schol. expositione." [Herodian. l. c. ἵππος, i. q. εὐχαλίνωτος.]

[* Φιμοειδὴς, ὁ, ἡ, unde] Φιμώδης, Cami s. Fiscellæ formam habens, Cami usum præstans. At φιμώδεα μύρτα e Nic. Θ. (892.) affertur pro στυπτικά: Myrti fructus, qui astrictoriam vim habent.

Φιμόω, Camo obligo s. obstringo, Camo s. Fiscella capistro. Generaliter etiam pro Os obligo s. obturo: Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, quæ verba habentur Deut. 25, (4.) et hinc depromta Paulus affert, 1 ad Tim. 5, (18.) Redduntur autem, Non obligabis os bovi trituranti. Ab Ambrosio, Non infrænabis. Sed quidam interpr. etiam simpliciter Obturo, Præcludo, Coarcto, Constringo: Aristoph. N. (592.) φιμώσητε τούτου τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα, Hujus collum ligno constrinxeritis. || At φιμώθητι Luc. 4, (35.) et Marc. 1, (25.): itidemque πεφίμωσο ejusd. Marci 4, (39.) redditur Obmutesce. Verum hujus c. 1. et Luc. 4. φιμώθητι dicitur spiritui dæmoniaco impuro, s. homini in quo ille erat; Marci autem c. 4. πεφίμωσο dicitur mari, ubi quidam interpr. Quiesce. Hoc certe constat φιμώθητι s. πεφίμωσο sonare perinde ac si quis dicat, Esto tibi os velut camo obstrictum, vel, Obmutesce non secus ac habens os camo obstrictum. Possumus autem significantius etiam reddere, Vide ne vel hiscas. Eund. porro hujus verbi usum ap. Lucian. reperio, de Morte Peregrini p. 388. non procul a fine, Οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. Perperam enim hic vertit Interpres, Necessario quiescebant, cum reddere debuisset, Obmutescebant, (sic tamen ut extrinsecus intelligatur, Tanquam os camo obstrictum s. obligatum habentes,) vel Ne hiscebant quidem; aut, Ne hiscere quidem audebant. Ceterum pro metaphorica ista verbi φιμοῦσθαι signif. facit h. Luciani l., quem ante protuli, Καὶ σιωπᾷν ποιῶ, φιμὸν αὐτοῖς περιτιθείς. ["Heind. ad Plat. Phædr. 274. Valck. Anim. ad Ammon. 138." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 102. 2, 237.]

Φίμωσις, ἡ, Obligatio s. Obstrictio quæ fit camo etc. sequendo signif. verbi φιμοῦν. Sed φίμωσις peculiari signif. dicitur a Medicis, sicut et φίμος, Colligatio et angustia s. Coarctatio quæ callo quodam in sede atque ano contingit, ut in VV. LL. annotatur e Gal. 9, 6. τῶν Κατὰ Τόπους. Talis autem coarctatio, ut ibid. additur, fit item in locis muliebribus ex antecedente ulceratione aut ob inflammationem secuta duritie. De qua Paul. Ægin. 3, 73. Naturale autem vitium est id quo, constricto ano, vel præclusa vulva, nec perforata, ἄτρητοι dicuntur homines: sed φίμωσις non naturaliter accidit. Consimiliter φίμωσις appellatur, s. φίμος, cum præputio ita arcte obligatur glans, ut cute sua renudari nequeat. Diosc. 4. Φίμους τοὺς ἐν αἰδοίοις χαλᾷ. Hæc ibi. Gorr. autem ita, Φίμος vel Φίμωσις est Meatuum naturalium præclusio. Hæc duabus potissimum de causis accidit, cicatrice quæ in illis concreverit, aut carnis incremento, quæ una in parte redundans, cum opposita coaluerit. Fit et propter inflammationem, ut scripsit Gal. Comm. 2. εἰς τὸ Κατ' Ἰητρεῖον. Nascitur in omnibus meatibus et locis quæ natura diduci possunt, ut oculis, labiis, ano, præputio, utero: quorum omnium eadem causa est, ut eo loco Gal. explicavit. Verum de præputio frequentius dici consuevit, sic glandem tegente, ut ea nudari non possit. Proprie namque φίμος significat Nexum summi oris perarum et sacculorum, cum toto superiore ejus ambitu in angustum collecto, funiculo religantur. Nonnulli Capistrationem converterunt. Quod si e contrario non præputium modo, sed quæcunque alia naturales meatus occludunt, ita retrorsum deducta sint, ut reduci nequeant, παραφίμωσις appellatur.

[* Φιμωτὴρ, unde * Φιμωτήριος, e quo * Φιμωτήριον, et contracte * Φίμωτρον, τὸ, Suid. "Andr. Cr. 98. βλασφημίας." Kall. Mss.]

Ἀποφιμόω, i. q. simplex φιμόω, de quo dictum modo fuit. Exp. ἀποστομίζω. ["Toup. Opusc. 2, 176." Schæf. Mss. * "Προαποφιμόω, Athan. 2, 289." Kall. Mss. * "Ἐπιφιμόω, Lucian. Peregrino 15. Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 2, 228." Kall. Mss.] "Πε-"ριεπιφίμωσις, ἡ, esse dicitur Cum retracto glandis "nervo præputium adduci nequit, pro quo infra πε-"ριφίμωσις." [* Καταφιμόω, Gl. Conticesco.] At VERBALIA Παραφίμωσις ET Περιφίμωσις, cum nulla verborum exempla afferantur, Medicis usitata sunt. Nam ut φίμωσις s. φίμος appellari existimatur Cum præputio ita arcte obligatur glans, ut cute sua renudari nequeat; sic παραφίμωσις, Aliud penis vitium huic contrarium, cum cutis ita curta est, ut glandem adducta contegere nequeat. Hæc e VV. LL., ubi etiam remittitur lector ad Celsum, 7, 25. et 26.: et 6. cap. de Colis morbis: nec non ad Paul. Ægin. 9, 55. Sed admonent in hoc Pauli Ægin. loco SCRIBI Περιφίμωσις, sicut et in Defin. ascriptis Galeno, Περιφίμωσίς ἐστιν ἀποσυρέντος τοῦ τῆς βαλάνου νεύρου, ὡς μηκέτι ἐπισυραι τὴν πόσθην δύνασθαι. At de παραφίμωσις habes et alia supra, in Φίμωσις. [Περιφίμωσις dicitur de Obstructis contra naturam locis, Paul. Ægin. 6, 55. cf. Matth. Lectt. Mosq. 2, 80. * "Περιφιμόω, Chemici Græci in Notit. Gr. 6, 311." Elberling. Mss.]

Φιμονῶν autem in h. l. reservavi, quod licet suspectum mihi sit irrepsisse pro φιμῶν, cum tamen ap. Hes. duobus in ll. legatur, sc. in Ἀποστομίζων et in Ἐπιστομίζων, silentio prætereundum non existimavi.

"ΦΙΝΤΙΣ, Dorice pro Φίλτις, Auriga," [s. Nom. propr. Aurigæ,] "Pind. Ὀ. (6, 37.) Ὦ Φίντις, ἀλλὰ "ζεῦξον ἡ-Δη μοι σθένος ἡμιόνων." [Vide Schol. et Heyn. * Φίντης, Eust. ad Hom. 1648. * "Φιντίας, ad "Diod. S. 2, 508. Φιντίας, * Φιντιεὺς, Valck. ad Phaler. p. xxiii." Schæf. Mss.]

ΦΛΑΩ, Contundo, Mollio contundendo, Batuo, Contero; nam Hes. φλᾷ exp. μαλάττει, συντρίβει: et paulo post, φλᾷν, non simpliciter μαλάσσειν, sed μαλάσσειν πληγαῖς. Verbo Contundo reddi apte potest ap. Aristoph. Πλ. (718.) ἔπειτ' ἔφλα Ἐν τῇ θυείᾳ ξυμπαραμιγνύων ὀπὸν, Καὶ σχῖνον: cum paulo ante de re eadem dixisset, φάρμακον τρίβειν. Contundebat in mortario, ut dixit Virg. Allia serpillumque herbas contundit olentes. Dicitur vero et Contundere pugnis, a Plauto, ad quem verbi Contundere usum referre possumus fortasse hunc verbi φλᾷν, ap. eund. Aristoph. N. (1376.) εἶθ' οὗτος ἐπαναπηδᾷ, Κἄπειτ' ἔφλα με, κἀσπόδει, κἄπνιγε, κἀπέτριβεν, ubi tamen quidam simpliciter interpr. Pulsabat me. In hoc autem Ejusd. loco Πλ. (784.) Νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια, interpr. φλῶσι, Rumpunt. Redditur certe φλάω et alibi Rumpo, Frango; atque adeo dictum Attice pro θλάω, tradit Eust. 102. et 1039. Id autem eo diligentius observandum est, quod Æolicam hanc permutationem esse literæ θ in φ, alii crediderint, sicut in φῆρες pro θῆρες, et φλίψεται pro θλίψεται. At Eust. quamvis in his Æolicam esse μετάληψιν velit, in illo Atticam esse censet. [Vide Valck. Schol. in N. T. 1, 420. ad Greg. Cor. 614. 661.] Ceterum φλᾷν exp. etiam Flaccidum reddere. || Φλᾷν, (quod Gall. dicitur Riffler,) Vorare, Comedere avide. Aristoph. Πλ. (694.) Κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων, ubi Schol. φλᾷν esse scribit τὸ μετὰ ψόφου ἐσθίειν: et esse pro θλᾷν, ut φησὶν ὀρεσκώοισιν. Sed possumus, meo quidem judicio, in hoc etiam loco dare verbo φλᾷν Contundendi s. Conterendi signif., ut ἔφλων sit Terebam, dentibus sc. ["Antiphanes ap. Athen. 343. τοιαῦτα φλῶν, Talia devorans." Schw. Mss.] || Φλᾷν in obscœna etiam signif. vide in Ἀναφλάω. ["Thom. M. 453. ad Charit. 560. Jacobs. Anth. 9, 445. T. H. ad Plutum p. 231. Kuster. Aristoph. 14. Fr. 217. Ind. Aristoph. Invernizzi ad Eund. 2, 98. Mœr. 392. et n. Voro, Plut. Mor. 1, 521. (6, 504. 8, 821.)" Schæf. Mss.

Aristoph. Εἰρ. 1306. Theocr. 5, 150. Αἰ μή τυ φλάσαιμι, Ni te percussero. * Φλάσμα, Hippocr. 818. 840. * Φλάσις, 817. 911. "Thom. M. 453." Schæf. Mss.] Φλαστὸς, Talis ut contundi possit s. conteri. Bud. reddit Collisilis e Gaza ap. Aristot., ubi de cancrorum tegmine dicit, (H. A. 4, 1.) Τὸ δὲ σκληρὸν αὐτῶν οὐ θραυστὸν, ἀλλὰ φλαστὸν, Non fragile, sed collisile. [* Εὔφλαστος, Schol. Lycophr. 26.]

[* Ἀμφιφλάω, Hippocr. 817=502. Barker. ad Etym. M. 1117.] At vero COMP. Ἀναφλάω, obscœnam tantum signif. habet, de masturbante dictum. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, Lucian. (3, 341=)389.: [absolute, 2, 334. Lexiph. 12.] "Ἀναπεφλασμένος, par- "ticip. præt. perf. pass.:" [i. q. στυόμενος, Aristoph. Λ. 1101. "Jacobs. Anth. 9, 357. 11, 48. Brunck. Aristoph. 1, 169. Fr. 218. ad Mœr. 392." Schæf. Mss.] Ἀναφλασμὸς, Masturbatio. At Suid. ἀναφλασμοὶ exp. τὰ ἀφροδίσια: cum Eidem ἀναφλᾷν sit τὸ μαλάσσειν τὸ αἰδοῖον. Sciendum est autem et simplex ἔφλα ab Hes. exponi ἐμάλασσεν, (ubi itidem addendum fortasse τὸ αἰδοῖον,) et συνεμίσγετο, συνῆν. [* Εἰσφλάω, Hippocr. 899. * Εἴσφλασις, 898. * Ἐμφλάω, 95. ὀστέον ἐμπεφλασμένον, sed al. ἐμπεπλασμένον.] "Καταφλάσαι, Hes. κατακόψαι, Contundere," ["Biset. ad Aristoph. Πλ. 718. κατέφλα." Kall. Mss. "Προσφλάω, Suid. 3, 565." Wakef. Mss. * Συμφλάω, Hippocr. 1159.]

Φλάϝω, a quo aor. 2. ἔφλαδον, pro ἐσχίσθην, quæ habet Varin. e quopiam, ut opinor, Schol. sumta. Scimus autem ἐσχίσθην esse Scissus sum. [Æsch. Choeph. 26. * Λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων Λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν, "Dissiluerunt. Etym. M. 403, 48. Ἔφλαδον σημαίνει τὸ ἐσχίσθην, ἢ ἐθλάσθην, ἢ διερράγην, ὥς φησιν Αἰσχύλος, λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσι· παρὰ τὸ θλῶ, κατὰ τροπὴν, φλῶ, παραγωγὸν φλάϝω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφλαδον· ὡς χάϝω, ἔχαδον. Ex Aristoph. Πλ. 693. collato cum v. 718. patet verbi φλᾷν signif., Cum crepitu quodam frangere." Blomf. Gloss. Cf. Φλιδάω.] In VV. LL. φλάϝω exp. Ferveo, Strepo. Item, Obscure et inarticulate loquor, Gal. Lex. Hipp. Φλάϝουσιν, ἀσαφῶς καὶ * ἀδιαρθρώτως φθέγγονται· πεποίηται τοὔνομα. Quod ad illam quidem certe Fervendi signif. attinet, eam habet potius VERB. Παφλάϝω, quod ex hoc factum videri potest. Fortassis tamen ab hac Fervendi signif. manavit ea, qua PARTICIP. Πεφλασμένος, (sic enim leg. existimatur ap. Hes., pro φλασμένος,) pro τετυφωμένος ponitur: atque itidem, VERBALE Φλασμὸς pro τύφος. Videtur enim esse et τοῦ τύφου quidam fervor. Vide Πάφλασμα. Quod vero attinet ad illud COMP. Παφλάϝω, sciendum est exponi non solum Ferveo, sed et Æstuo; atque adeo existimari proprie dictum de maris æstu. Esseque et ipsum a sono fictum. Il. N. (798.) Κύματα παφλάϝοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Aristoph. metaph. usus est de Cleone, (Εἰρ. 314.) Μὴ παφλάϝων καὶ κεκραγῶς, Tumultuans et vociferans, ut quidem nonnulli interpr. Sed malim Ira æstuans, ut eadem sit in Gr. verbo metaphora, quam in Latino ei respondente frequentissimam esse videmus. Quemadmodum autem φλάϝω Hippocr. usurpat de sermonis vitio, teste Gal., sic et παφλάϝω ab Eod. (Cris. c. 6.) dicitur, ut Idem testatur, de iis qui in loquendo offensant s. labuntur, et eadem repetunt: [cf. Aret. p. 35. "Ad Herod. 361. ad Mœr. 215. Toup. Opusc. 1, 375. Valck. Anim. ad Ammon. 137. Wakef. Phil. 986. S. Cr. 3, 191. ad Diod. S. 1, 472. ad Charit. 546. Aristoph. Fr. 268. Brunck. 3, 228. Heyn. Hom. 6, 510. 650. * Παμφλάϝω, 511." Schæf. Mss.] Πάφλασμα, τὸ, Fervor, Æstuatio, Æstus, Strepitus quem æstuans mare edit. Et metaph. παφλάσματα de Verbis insolentibus atque elatis, (quo pertinet illud πεφλασμένος paulo ante pro τετυφωμένος, et φλασμὸς pro τύφος,) ex Aristoph. Ὄρν. (1243.) παῦε τῶν παφλασμάτων. [Phrynichus Bekkeri p. 60.] At Πομφολυγοπάφλασμα vide supra T. 3. col. 210. fin. [* Ἀναπαφλάϝω, Eutechnii Metaphr. Oppiani p. 90. Πῦρ ἀπὸ τῶν κοίλων τῆς Αἴτνης ἀναπαφλάϝον. * "Διαπαφλάϝω, Nonn. D. 31, 24. (Καὶ φθονερὸς πραπίδεσσι χόλος διεπάφλασεν Ἥρης.)" Kall. Mss. * Ἐκπαφλάϝω, unde * Ἐκπαφλασμὸς, Aristot. Probl. 5, 24.] Sunt etiam verba COMP. Ἐπιπαφλάϝω ET Ὑπερπαφλάϝω. Affertur autem Ἐπιπαφλάϝω e Nonno pro Inferveo, s. Infervesco, et q. d. Inæstuo, vel Superferveo, Superæstuo: ["Jo. 8, 141. D. 1, 236. 7, 34. 23, 260. Quint. Sm. 11, 229." Wakef. Mss.] At Ὑπερπαφλάϝω e Luciano pro Supramodum ferveo, Lexiph. (8.) Ὁ μέντοι ἱπνολέβης, ὑπερπαφλάϝων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας.

Φλαδιάω quoque habet τοῦ φλάω signif., (quamvis alioqui ab ἔφλαδον, aor. 2. verbi φλάϝω, aptius derivetur,) cum Hes. φλαδιᾷν exp. θλαδιᾷν, item μαλάττειν, τύπτειν.

ΦΛΕΓΩ, F. ξω, Pr. χα, Uro, Incendo, Accendo, Inflammo. Ex Epigr. φλέξον pro Adole. Et quemadmodum dicitur etiam Accendere lumen s. ignem, sic φλέγειν φέγγος, πῦρ. Affertur vero et φλέγειν λαμπάδι ex Aristoph. (B. 352.) pro Flammam emittere lampade, Lampadem ardentem ferre. Sed et pro Illustro, ut ignis illustrat quæ splendida et corusca reddit, e Soph. Aj. (714.) affertur, Πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει: [Br. delet καὶ φλέγει.] Hes. certe φλέγωμεν exp. non solum καίωμεν, sed et λαμπρύνωμεν. Ubi tamen Suidas exp. ϝωπυρεῖ, sicut et in alio ejusd. Tragici loco (196.) ἅταν οὐρανίαν φλέγων, partic. φλέγων exp. ϝωπυρῶν, et ἀνεγείρων, itidemque Latine Excitans. Ita certe Lat. Accendo pro Excito s. Incito poni satis notum est. || Φλέγω neutraliter interdum pro Ardeo, cum ap. alios, tum ap. Hom. Sic Ὅπλοις φλέγουσι e Plut. Rom. (28.) pro Armis ardentibus. Quin etiam πυρὸς φλέγοντος, pro Igni jam accenso et ardente. || Φλέγω metaph. ut Lat. Uro, pro Ango, Animum concio. Itidemque pass. φλέγεσθαι pro Uri, Angi, Ringi, ex Aristoph. N. (992.) κἂν σκώπτῃ τίς σε, φλέγεσθαι. Hes. φλέγειν exp. etiam βλάπτειν, itidemque φλεγυρὸν, βλαβερόν. At φλέγεσθαι ἐπί τινι pro ἐν ἐπιθυμίᾳ εἶναι, vide ap. Suid. ex Æliano. [Φλέγω γόον, Excito lessum, Aristoph. Θ. 1041. "Dawes. M. Cr. 495. Musgr. Or. 1396. Rhes. 110. Phœn. p. 190. Wakef. Trach. 1000. Jacobs. Anim. 315. Huschk. Anal. 32. Brunck. Soph. 3, 532. D. R. ad Longin. 252. Wessel. Obs. 277. ad Charit. 321. Ardeo, Heyn. ad Apollod. 231. Excito, Valck. Phœn. p. 89. Brunck. ad Æsch. Pers. 393. (Cf. Cic. de Orat. 2, 51. Quæ si inflammanda sunt invidia.) Metaph., Brunck. Aristoph. 1, 137. Jacobs. Anth. 12, 399. Lobeck. Aj. p. 329. Conf. c. φεύγω, Brunck. Aristoph. l. c. Act. pro pass., ad Apoll. Rh. 123. (3, 772.) Φλέγομαι, ad Charit. 702. Jacobs. Anth. 6, 283. Φλέγεσθαι ἡλίου, Boiss. Philostr. 331." Schæf. Mss. "Φλέγουσα ψυχρότης, Frigus perurens, Philes p. 144. Φλέγεσθαι δίψει, Joseph. Hypomn. 71." Schleusn. Mss. Φλέγω, active, Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th 272. 509. Illustro, Pind. Π. 5, 60. N. 10, 4. Ἴ. 7, 33. Neutr., Ὀ. 2, 131. N. 6, 66. Schn. Lex. Præt. pass. πέφλεγμαι, Æolice πέφλεμμαι et πέφλαμμαι, unde * φλάμμα, Flamma: vide Valck. Schol. in N. T. 1, 426.]

COMP. Ἀειφλεγὴς, ET Ζαφλεγὴς, ET Ἡμιφλεγὴς, ET Πυριφλεγὴς, in quibus φλέγειν neutralem s. passivam signif. habet, positum pro Ardere aut Comburi, s. potius Combustum esse. Nam Ἀειφλεγὴς redditur Semper ardens: Ζαφλεγὴς, Valde ardeus s. Vehementer: Ἡμιφλεγὴς, Semiustus: Πυριφλεγὴς, Igni combustus: de qua voce dictum fuit inter compp. e nomine Πῦρ. Potes autem loco illi addere e Plut. (9, 735.) Ἥλιοι πυριφλεγεῖς, quod Turn. vertit Flagrantissimus solis æstus. Sed ad ζαφλεγὴς quod attinet, exp. etiam pro Summe vigens, Summo vigore præditus, Il. Φ. 465. Ζαφλεγέες τελέθουσι, ubi tamen Bud. vertit simpliciter Vegeti, item Animosi, Feroces: sequens Græcas quasdam expp. Ego vero malim Valde splendentes s. splendidi: ea sc. signif., qua secunda fortuna splendidum aliquem reddit. ["Wakef. Ion. 888." Schæf. Mss. * "Ἀφλεγὴς, Nonn. D. 40, 480. 43, 362. 45, 100. 47, 617." Kall. Mss. * Ἀφλεγέως, Tzetz. Hom. 50. * Ἐριφλεγὴς, Nonn. D. 26. p. 678. 38. p. 990. Tzetz. Carm. Il.

140. Anteh. 313. * Κοσμοφλεγής, Joannes Siceliota in Bekk. Anecd. 3, 1454. * Ὁμοφλεγής, Nonn. D. 6, 220.]

Φλέγμα, τό, Inflammatio, Ardor, Incendium. Il. Φ. (337.) Ἤ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλὰς καὶ τεύχεα κῆαι, Φλέγμα κακὸν φορέουσα, ubi Eust. φλέγμα κακὸν vocari ait τὴν ἐκ θαλασσίας καυστικῆς θυέλλης πύρωσιν: Oppianumque (Ἁ. 1, 20.) talem quandam signif. huic voci tribuere, φλέγμα appellantem τὴν θερινὴν φλόγωσιν. J. Poll. quoque l. 9. fin. testatur, quod appellarit Hom. φλέγμα, non aliud esse quam καῦμα, vel, rectius loquendo, ἐμπρησμὸν, aut πυρκαϊάν. Hes. φλέγμα exp. φλὸξ, et καῦσος. Hippocrati quoque φλέγμα alicubi est ἡ φλόγωσις, s. ἡ παρὰ φύσιν θερμασία φλογώδης. || Φλέγμα, Medicis Humor albus, s. albidus, et frigidus, χυμὸς λευκὸς καὶ ψυχρὸς, ut vocat Gal., qui tamen alicubi appellat etiam τὸν ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν χυμὸν, ut cum ita scribit, Οὕτω καὶ κατὰ τὸν ἄνθρωπον ἐπικρατεῖ φλέγμα μὲν ἐν χειμῶνι, ψυχρὸς καὶ ὑγρὸς χυμὸς, αἷμα δὲ ἐν ἠρι, θερμὸς καὶ ὑγρὸς χυμός. Latine Pituita. Dicitur φλέγμα, inquit Gorr. auctorem non nominans, ἀπὸ τοῦ πεφλέχθαι, contrario sensu, quasi Minime ustum. Ejus differentiæ sunt tres, dulcis, acida, salsa. Dulcis sola, ut saporis dulcis natura ostendit, naturalis est, benigna, minimum frigida, salutaris animanti: et facillime in sanguinem vertitur. Aliquanto post, Gignitur φλέγμα, i. e. Pituita, ab imbecilla coctione secunda, quæ in jecinore et venis peragitur, non autem a prima, quæ fit in ventriculo, nisi forte per accidens, quod primæ concoctionis errorem secunda emendare non potest, ut nec tertia secundæ: verum mora spatioque temporis aut calore mediocriter aucto in sanguinem tandem mutatur. Non multo post, Sunt autem hujus pituitæ duæ differentiæ; alia enim crassior lentaque est, alia vero in modum aquæ liquidior, et ob id DICTA Ὕδωρ veteribus, quod aquæ similis sit colore, sapore, odore, consistentia et viribus. Plura ibid. vide. Affertur ex Alex. Aphr. Probl. 2, 5. Ἡμιτελὲς αἷμα ὀφθῆναι τὸ φλέγμα, Pituitam imperfectum sanguinem videri. Hoc porro sciendum est, Hippocr. alicubi φλέγμα sine adjectione, alicubi contra λευκὸν φλέγμα dicere, ut in Aphor. Ἐπὶ λευκῷ φλέγματι ὕδρωψ ἐπιγίνεται. [" Jacobs. Anth. 9, 361. 10, 392. 12, 148. Casaub. ad Athen. 28. ad Lucian. 1, 313." Schæf. Mss. Schn. ad Veget. Mulom. 60. 61.]

AT VERO Φλεγμὸς est αἷμα, Sanguis, si Hesychio credimus, [" Clem. Alex. Str. 5, 8. p. 570(=675. Βρομίου αἵθοπα φλ.,) in Indice Φλογμὸς, ita etiam p. 808." Kall. Mss.]

[* Φλεγματοειδής, Hippocr. 602. * Φλεγμαγωγὸς, Alex. Trall. 11. p. 613=184. * Πολυφλέγματος, Antyllus Oribasii p. 92. Matth., Procl. Paraphr. Ptol. 3, 17. p. 214.]

Φλεγματικὸς, ITEM Φλεγματώδης, ET Φλεγματόεις, (quod postremum est Poeticum potius,) Cui pituita inest, Abundans pituita, Pituitosus. Alex. Aphr. Probl. Τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς τῶν ὀπισθίων ὑγρότερα καὶ φλεγματικώτερα. Et φλεγματικὸς χυμὸς, Galeno i. q. φλέγμα. Quin etiam φλεγματώδεις χυμοὶ ap. Eund. Vocat Idem νοσήματα quædam φλεγματικά. Apud Hippocr. vero legimus et σιτία φλεγματωδέστατα. Idem (227.) dixit τοὺς ἀνθρώπους πτύειν καὶ ἀπομύσσεσθαι φλεγματωδέστατον τοῦ χειμῶνος. Quod porro ad tertium illud attinet, quod Poëticum potius esse dixi, sciendum est ap. Hes. legi, Φλεγματόεν, ἔκρηγμα τῆς φλογὸς, ubi contra jungendum ἔκρηγμα censeo cum φλεγματόεν, ut φλεγματόεν ἔκρηγμα dicatur τὸ τῆς φλογὸς ἔκρηγμα. Sequitur autem φλεγματόεν, cum hunc usum habet, priorem illam nominis φλέγμα signif. [Φλεγματικώτερος, Alex. Trall. 12. p. 233. * Ἀποφλεγματικὸς, Salivam movens, Pituitam ducens, 1. p. 25. Gal. de Simpl. Potest. 5. T. 2. p. 55, 48. Bas. Φλεγματώδης, Aret. 14. ἔμετοι. * " Ὑποφλεγματώδης, Hippocr. 217." Wakef. Mss.]

Φλεγμασία, ἡ, [a Φλεγμαίνω,] Inflammatio. φλεγμασίας Gorr. interpr. Æstus, Ardores, Inflammationes. Et addit, e Gal. (607.) usurpari hoc nomen ab Hippocr., sive eo intelligat τὰς ἰδίως ὀνομαζομένας φλεγμονὰς, sive una cum iis comprehendat etiam febres, pro veteri hujus nominis signif. In VV. LL. Φλεγμασία, Inflammatio, Pustula; Febris, e Gaza in Aristot. Probl. Ex hujus autem l. 2. de Gen. Anim. affert Bud. Καὶ διὰ τὸ ἀθροίζεσθαι καὶ κατὰ μικρὸν ἐκ πολλῶν, οἷον ἐξάνθημα καὶ φλεγμασία τὸ σῶμα τῆς κοτυληδόνος. Ex eod. porro l. affertur ETIAM Φλέγμανσις, i. significans q. φλεγμασία. [Φλεγμασίη, Aret. 63. 90. 108.] Nomina item ADJ. Ἀφλέγμαντος ET Ἀφλέγματος extant in VV. LL. pro Inflammatione carens, Inflammationis expers: ἀφλέγμαντα μόρια, Partes inflammationis expertes: ἀφλέγμαντα τηρεῖ, Inflammationes arcet. Quin etiam ἀφλέγμαντος ibid. ex Apoll. Rh. 1. pro Inflammationem prohibens s. arcens. [" Casaub. ad Athen. 28." Schæf. Mss. Athen. p. 10. Hippocr. 54. 91. 183. 391. 866. Gal. 10, 152. Ἐπίδεσιν ὡς ἀφλεγμαντοτάτην ἐξεῦρεν. Aret. 100. Οἶνος γὰρ φλεγμαίνουσι μὲν πόνων ἐπίδοσις, ἀφλεγμάντοισι δὲ φύσιος αὔξησις, al. ἀφλεγμάτοισι. Non turgidus, Plut. 8, 734. Cf. Φλεγμαίνω.]

[* " Φλεγμάτιον, Koppiers. Obs. 15. Poët. Gnom. 200." Schæf. Mss. " Stob. 188." Wakef. Mss.]

Φλεγματίας, ὁ, ET Φλεγματίης, Pituitosus, ut exp. ap. Hippocr. περὶ τῶν ἐν Κεφαλῇ Τρωμάτων [p. 287. 304. 389. Aret. 49.] Apud Hes. autem legitur, Φλέγματι, ἡ φλέγματα ἔχουσα. Cujus loci scripturam depravatam esse manifestum est; sed neque φλεγματίη, pro φλέγματα ἔχουσα, mendi suspicione careret. AT VERO Λευκοφλεγματίας ὕδρωψ, (qui et σαρκίτης, s. ἀνὰ σάρκα,) Qui totius corporis superficiem alba pituita plenam in tumorem extollit. [Aret. 49. * Λευκοφλέγματος, 1008. * Λευκοφλεγματώδης, 1121. * Λευκοφλεγματέω, 194. * Φλεγματιαῖος, Geop. 12, 22, 2.]

[* Φλεγματίζω, unde] Ἀποφλεγματίζω, Pituita purgo, Pituitam elicio. Diosc. 2. Ἀποφλεγματίζει τὴν κεφαλὴν, Caput purgat pituita. Marcellus scribit ἀποφλεγματίζειν Medicis esse, retinendo aliquid in ore et commanducando, qui in capite concreverunt noxios humores purgare. Vulgo ἀποφλεγματίζω κεφαλὴν exp. Capitis pituitam purgo. Sed aptius Caput pituita purgo. UNDE Ἀποφλεγματισμὸς, Purgatio s. Repurgatio a pituita, Id quo utimur ad eliciendum pituitam, et repurgandum ab ea: ἀποφλεγματισμοὶ, inquit Gorr., sunt Medicamenta quæ vel gargarizata, vel commanducata, vel palato illita, pituitam e capite in os eliciunt. Diosc. 5. Εἰς ἀποφλεγματισμοὺς εὐθετεῖ. [Gal. 6, 179. Alex. Trall. p. 1. * Ὑποφλεγματίζω, Pituitam emitto, p. 29.]

" Ἐκφλεγματοῦσθαι, In phlegmata converti. Hip-
" pocr. de Victu in Morb. Acut. (394, 36.) Τὰ μὲν
" γὰρ πικρὰ διαλύεται καὶ ἐκφλεγματοῦται. Ubi γρά-
" φεται etiam Φλεγματοῦται."

Φλεγμαίνω, Ardeo, Æstuo, Exæstuo, Effervesco, Ferveo. E Diosc. 1. Φλεγμαίνοντα παρίσθμια, Inflammatæ tonsillæ, Inflammationes tonsillarum. Et metaph. ap. Greg. Naz. Φλεγμαίνων τῇ πονηρίᾳ, Crudelitate fervens s. ardens, Bud. Idem ex Eod. p. 109. affert φλεγμαίνειν pro Inflammari ira et furore. De cujus loci interpretatione dicam et paulo post. Sed multo frequentius ponitur pro Intumesco, Intumeo, Tumeo, Turgeo. Nisi potius reddi debeat Intumesco cum inflammatione. Affertur quidem certe φλεγμήνη ex Aristot. redditum a Gaza utroque modo, sc. Intumescat inflammeturque. Ac certe nonnullis in ll. utramque signif. commode admittere videtur, vel potius alterutram, ut ap. Synes. de Insomn. Ἤδη δέ ποτε καὶ τὴν ὅλην κατασκευὴν τῆς γλώττης ὑλομανοῦσάν τε καὶ φλεγμαίνουσαν ὀνομάτων καινότητι. Plato Timæo, Ὅσα δὲ φλεγμαίνειν λέγεται τοῦ σώματος, ἀπὸ τοῦ κάεσθαί τε καὶ φλέγεσθαι, διὰ χολὴν γέγονε πάντα, ubi tamen Fic. vertit, Quæcunque partes corporis intumescere dicuntur, a bilis incendio et combustione vexantur. Atque ita interpretando jungit φλέγεσθαι cum διὰ χολήν: cum ego contra recte post φλέγεσθαι interpungi existimem; et Platonem velle φλεγμαίνειν perinde esse ac si diceretur φλέγεσθαι, quod est κάεσθαι. Fateor alioqui, (quod et paulo ante dixi,) frequentius poni pro Intu-

mesco, Tumeo, etc. itidemque Hes. φλεγμαίνω exp. ὀγκοῦμαι et φυσῶμαι: sed in hac signif. μεταφορικῶς plerumque usurpatur. Plato de Rep. 2. Ἡ μὲν οὖν ἀληθινὴ πόλις δοκεῖ μοι εἶναι ἣν διεληλύθαμεν, ὥσπερ ὑγιής τις· εἰ δ', αὖ βούλεσθε καὶ φλεγμαίνουσαν πόλιν θεωρήσωμεν, οὐδὲν ἀποκωλύει: ubi Bud. vertit Luxuriantem et deliciis affluentem ultra modum. Sed ego malim, Luxu et deliciis tumentem, turgentem, tumidam, turgidam. Suidas hæc Plat. verba afferens, sic tamen ut Auctoris nomen taceat, φλεγμαίνουσαν πόλιν, addit metaphoram esse ἀπὸ τῶν ἑλκῶν τῶν διὰ φλεγμονὴν κινδυνευόντων ἐκρήσσειν. Synes. φλεγμαίνοντα ὀνόματα dixit eod. modo, quo e Latinis quidam Orationem turgere et inflatam esse dixerunt. Alio autem metaph. genere illa φλεγμαίνοντα ὀνόματα possumus interpr. Sesquipedalia verba, ex Horat.: vel simplicius, Grandia. At vero φλεγμαίνοντα πράγματα vocantur Res turbulentæ, ut Plut. Παραμείνας χρόνον ὅσον τὰς μεγίστας κατασβέσαι ταραχὰς, καὶ τὰ φλεγμαίνοντα μάλιστα καταστῆσαι καὶ διαλῦσαι τῶν πραγμάτων, ἀπῆγε τὸν στρατόν. Huc sane pertinet et quod affertur ex J. Poll. (9, 4, 23.) p. 336. φλεγμαίνουσα πολις, ἡ ὀχλώδης, θλιβομένη. Quin etiam quemadmodum Tumere et Turgere dicuntur interdum de superbientibus et ferocientibus, sic et φλεγμαίνειν usurpatum e Plat. affertur. Ita certe et ap. Chrys. φλεγμαίνει commode accipi posse videtur, in Comm. Ep. ad Coloss. Λογ. 2. fol. 69. in principio, Ὁρᾷς πῶς μαινομένους ὁ πλοῦτος ποιεῖ ὁ πολύς; πῶς φλεγμαίνει; Quoniam autem et ira intumescere dicimur, et jecur nostrum bile tumere, forsitan in illo Greg. Naz. loco, ubi exp. Inflammari ira, possit etiam reddi verbo Intumescere. ["Thom. M. 579. 881. Jacobs. Anth. 6, 71. 367. Wakef. Trach. 1089. Act. Traj. 1. p. 255. ad Herod. 261." Schæf. Mss. "Intumesco, de oratione, Philostr. 21.: de immodico luxu, 77. Tumeo, ut μαστοὶ, Clem. Alex. 121.: de cibis, 174. De fame, Ælian. H. A. 127." Wakef. Mss. M. Anton. 4, 49. Κοιμίζεται τὰ φλεγμήναντα τοῦ ὕδατος, Æstum compescit. Φλεγμᾶναι, Lobeck. Phryn. 24. *Φλεγμαντὸς, unde Ἀφλέγμαντος, quod vide supra.]

Φλεγμονὴ, ἡ, Inflammatio, Tumor cum inflammatione. Definitur a quibusdam, Tumor durus et calidus cum tensione, renisu ac dolore et pulsatione. Sed pro Calidus dicendum potius esset Fervidus, sequendo eam exp., qua traditur esse ὄγκος πυρώδης. Affertur vero et φλεγμονὴ πυρώδης e Diosc. 1. pro Fervida collectio, ex Hermol. interpretatione, in VV. LL. quæ testantur ab eod. Diosc. 3. tradi quid sit φλεγμονή. Ibid. e Plin. 22, 25. Impetus rubicundi tumoris, pro φλεγμονή: item Collectiones et impetus, pro οἰδήματα καὶ φλεγμοναὶ ap. Diosc.: Gal. in Hipp. de Fract. Προσλαβὼν δὲ σφυγμὸν ὁ τοιοῦτος ὄγκος καὶ θερμασίαν πυρώδη, τὴν ὀνομασθεῖσαν πρότερον ἰδίως ἀποτελεῖ φλεγμονήν. Convenit autem hoc, quod περὶ σφυγμοῦ dicit ἐν φλεγμονῇ, cum hoc Plut. loco in Alexandro, Ὑπὸ φλεγμονῆς τῶν τόπων σφυγμοὺς ἐχόντων. Quibus subjungit, non hunc olim fuisse vocis φλεγμονὴ usum, sed omnem φλόγωσιν ea significatam fuisse: verum ab Erasistrati temporibus consuevisse dici φλεγμονὴν de Tumoribus illis in quibus est non solum θερμασία φλογώδης, sed etiam ἀντιτυπία et σφυγμός. Idem Comm. in Progn. Hippocr. scribit, quam recentiores peculiariter φλεγμονὴν vocant, hanc appellasse Hippocratem σκληρὸν καὶ ἐπώδυνον οἴδημα. Φλεγμονὴ, inquit Gorr., Inflammatio. Duobus modis dicitur: uno quidem, generaliter Omnis ardor citra tumorem, vel etiam Tumor cui dolor et ardor, qui proprie φλόγωσις dicitur, inest; sive is a sanguine, sive a bile, sive ab humore melancholico gignatur. Hæc fuit ap. veteres τῆς φλεγμονῆς signif. Altero vero specialius dicitur, et ab Erasistrati sæculo cœpit usurpari, ad illos tumores significandos, quibus non modo calor accidit, sed renixus etiam et pulsus et rubor; ii enim, quia frequentius contingunt, idcirco totius generis appellationem sibi vindicarunt. Est autem hujus phlegmones specialiter dictæ continens causa sanguis, subjectum autem, musculus. Quippe A calidus et copiosus sanguis, ubi in musculum procubuit, fervorem inducit aliaque plurima symptomata: appellaturque morbus ipse φλεγμονή. Ac primum quidem majores arteriæ venæque opplentur atque distenduntur, ut quæ abundantiæ non sufficiant: ab his deinceps minores: atque ita res procedit, donec ad minimas sit perventum: mox, si fluxio non sistitur, sed in iis valenter impacta est, nec in iis satis continetur, partim ejus per ipsarum ora, partim per tunicas veluti colatum foras in ea spatia, quæ inter vasa sunt, transmittitur, sic ut etiam omnia loca spatiaque ipsa vacua, quæ inter prima sunt corpora, fluxione impleantur. Sic omnia ab humore omnique e parte incalescunt ac perfunduntur etc. Aliquanto post, E phlegmonis aliæ non modo majores minoresve sunt, sed aliquæ magis minusve exquisitæ. Ac exquisita quidem sinceraque est, quæ fit ex optimo sanguine et mediocris consistentiæ: non exquisita vero, quæ fit a sanguine cui aliquis alius humor admistus sit. Illa, φλεγμονὴ simpliciter dicitur, hæc B non absolute, sed vel φλεγμονὴ ἐρυσιπελατώδης, vel οἰδηματώδης, vel σκιρρώδης. Ceterum omnis phlegmone contrahitur a fluxione, quam vel manifesta causa vel etiam occulta excitarit. Manifesta quidem, ut cum offenso pede glandulæ inflammantur; occulta vero, quando aliqua parte delegante, aut toto corpore transmittente, et affecta parte ob debilitatem recipiente, aut propter dolorem vel calorem attrahente, sanguinis copia affluxerit. Verum omnis phlegmone, quæ sanescit, aut digeritur, aut concoquitur; si digeritur, e toto curatur; si vero concoquitur, in abscessum transit, qui ἀπόστημα dicitur. ["Metaphorice, Inflammatio libidinis, Inflammata libido, ap. Athen. 10." Schw. Mss. "Casaub. p. 28. Jacobs. Anth. 6, 71." Schæf. Mss. Greg. Naz. Muratorii p. 175. χόλον. "Furunculus, h. e. Tuberculum acutum cum inflammatione et dolore, 3, 12. Hes. Φλεγμονὴ· ὄγκος πυρώδης, συρρυέντων ἐπὶ τὸ ἀσθενήσαν μέρος τῶν ὑγρῶν, καὶ τῇ παρὰ φύσιν θερμασίᾳ φλεγόντων τὸ πεπονθός: quæ ipsa glossa cum C glossemate legebatur in Lex. Ms. Morelli in Scholiis ad Dion. Chrys. p. 8. extr. Phav. Φλεγμονή ἐστιν ὄγκος ὀδυνηρὸς, καὶ ἀντίτυπος, καὶ θερμός. Vide Cels. 5, 28. et Foes. Lex. Hippocr. Φλεγμοναὶ αἰσθητηρίων, Inflammationes earum corporis partium, quibus sentimus, 3, 5." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. "Libido venerea, Actus venereus, Philes p. 270. τοῦ σαρκίου." Schleusn. Mss.] Φλεγμονώδης, Inflammationem habens, Inflammationi permistus, Cum inflammatione conjunctus, et quidem ea quæ phlegmone dicitur, ut ἐρυσίπελας φλεγμονῶδες, quod quidam ausi sunt barbare interpretari Erysipelas phlegmonosum. [* Φλεγμονέω, unde *Ἐπιφλεγμονέομαι, Alex. Trall. 2. p. 125.]

Ἀναφλεγμαίνω, Rursus ardeo s. æstuo, etc. sequendo primam signif. simplicis φλεγμαίνω, Rursus intumesco. Sed pro simplici φλεγμαίνω sæpe accipitur, ut Plut. Antonio (83.) Ἀνεφλέγμηνε γὰρ αὐτῆς τὰ στέρνα τυπτομένης, Intumuerunt. Ἀποφλεγμαίνω, Ardere s. Æstuare desino s. Inflam- D mari, Tumere desino, Tumorem depono. Gal. Σπληνικοί εἰσιν οἷς φλεγμαίνοντες οἱ σπληνες εἰς τὸ κατὰ φύσιν οὐκ ἀποκαθίστανται, οὐδὲ ἀποφλεγμαίνουσιν, ἀλλ' αὐτοῖς παραμένει ἡ σκληρία. ["Plut. Mor. 1, 47." Schæf. Mss. *Ἐπιφλεγμαίνω, Hippocr. 785. *"Περιφλεγμαίνω, Anna C. 357." Elberling. Mss. *Συμφλεγμαίνω, Aret. de M. A. 2, 8. *Ὑπερφλεγμαίνω, Hippocr. 411, 41. 417, 50. *Ὑποφλεγμαίνω, Schneidero susp.]

Φλεγμαῖος etiam ATQUE Φλέγμας leguntur in VV. LL. et Φλεγμαῖος quidem exp. Inflatus: at Φλέγμας esse traditur Genus aquilæ flavæ; adjungiturque vocab. Φλεγύας. Quibus additur Hesychii, tanquam Auctoris, nomen: ad quem te remitto, præsertim quod ad vocem illam Φλεγύας attinet. Non enim Φλεγύας, SED PLUR. Φλεγύαι ap. eum legitur, diciturque fuisse Gens quædam injuriosa et impia. Quod si de his plura scire cupis, cum ap. alios invenies, tum ap. Etym. et Eust. [ad Il. N. 301., ubi v. Heyn.:] qui præterea scribit, ἀπὸ τῶν Φλε-

γυῶν fuisse ap. Phocenses VERB. Φλεγυᾷν pro ὑβρίζειν. Ab Eod. commemoratur et URBS Φλεγύα, cujus civis sit DICTUS Φλεγύας, Φλεγύα, ET Φλεγύης. ITEM Φλεγνεὺς, ET Φλέγυς, Φλέγυος. Vide Steph. B. Sed Φλεγύας pro illo Φλέγμας, ap. Eust. extat. Apud eum enim, p. 933. legimus e quodam Lex., Φλεγύας esse etiam nomen ξανθοῦ ἀετοῦ, idque κατὰ γλῶσσάν τινα dictum videri. Usus vero est hac appellatione Hesiod. 'A. (134.) Μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι, ubi μορφνοῖο φλεγύαο exp. Nigræ aquilæ. Quidam tamen avem vulturi similem esse potius existimarunt. A Φλεγύας autem veniam ad NOMEN Φλεγυρὸς, quod exp. Ignitus, Ardens, quoniam Gal. Gloss. Hippocr. dicit φλεγυρὸν esse πυρῶδες, τὸ οἷον φλέγον. Afferturque ex Aristoph. 'A. (665.) Δεῦρο, μοῦσ' ἐλθὲ φλεγυρὸν πυρὸς ἔ-Χουσα μένος. Sed in VV. LL. φλεγυρὸν exp. etiam Quod facile ignem concipit, ut stipula. Ibid. Injuriosus, Damnosus: item, Splendidus: sequendo sc. expositionem Hesychii, ap. quem legitur φλεγυρὰ, ὑβριστικὴ, λαμπρά. Sed hæc posterior exp. priore loco potius poni debuit, utpote conveniens cum illa, qua φλέγειν dicitur interdum esse λάμπειν: atque adeo cum ea, qua hanc ipsam vocem φλεγυρὸν significare dicit πυρῶδες: nam τὰ πυρώδη sunt λαμπρά. Quod autem ad alteram illam attinet, secundum quam φλεγυρὰ est ὑβριστικὴ, videri possit hoc nomen in ista signif. ad Φλεγύας illos respicere, quos ὑβριστικοὺς fuisse memoriæ proditum est: quemadmodum verbum φλεγυᾷν pro ὑβρίζειν, inde manasse, paulo ante dictum fuit. ["Brunck. ad Aristoph. l. c. Toup. Emendd. 2, 396. Opusc. 2, 302." Schæf. Mss. "Φλεγυρὰ ψῆφος, Flagrans rumor, Angl. The common talk of the town, interprete Toupio ap. Athen. 344." Schw. Mss.] Ceterum et NOM. Φλεγεὸς pro ἐρυθρὸς, Ruber, nam Gal. φλεγεαὶ exp. ἐρυθραί, non dubito quin et ipsum ἀπὸ τοῦ φλέγειν manarit; talem enim esse flammæ colorem nemini ignotum est. Verum pro φλεγεαὶ suspicetur fortasse quispiam reponi debere φλόγεαι, cum etiam series alphabetica, quam observat Gal., non admittat e, sed o, eo in loco. "Φλέγος, i. q. φλέγμα, Hes."

Φλέξις, εως, ἡ, Incensio, Incendium, Exustio. Sed comp. κατάφλεξις potius usurpari existimo. ‖ Φλέξις, ιδος, inter Aves nominatur ab Aristoph. Ὄρν. (883.) Καὶ πελεκίνῳ καὶ φλέξιδι, Καὶ τέτρακι, καὶ * ταῶνι.

[* Φλεκτὸς, unde] Ἄφλεκτος, ὁ, ἡ, Non ustus, [Eur. Hel. 1334.] Non coctus, tostus, ex Apoll. Rh. (1, 1074.) ἄφλεκτα ἑδοντες. [* "'Ἀφλέκτως, Jo. Damasc. H. in Theog. 191. (105.) Εὐχὴ, 129. Method. 417. * Ἀφλεξία, Pisid. de M. O. 1472. (422.)" Kall. Mss.] "Εὔφλεκτος, Inflammatu s. Ustu facilis, ut "εὔφλεκτα ξύλα, Hesychio εὐκαῆ." [Xen. K. Π. 7, 5, 9. Arrian. 2, 19, 1. ὕλη.] ITEM Ἡμίφλεκτος, (pro quo et ἡμιφλεγὴς,) Semiustus. "Πάμφλεκτος, Omnia "comburens s. inflammans, Soph." [Ant. 1006. Ἑλλ. 1139.] "Sic ap. Athen. 8. (p. 342.) πυρὶ παμφλέκτῳ "παραδώσω." [* Φλεκτικὸς, Pisid. Opif. 423. * "Φλεκτικῶς, Nicet. Eugen. 1, 89." Boiss. Mss.]

Φλὸξ, γὸς, ἡ, Flamma. Il. Θ. (135.) Δεινὴ δὲ φλὸξ ὤρτο θεείου καιομένοιο: I. (212.) Αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη, καὶ φλὸξ ἐμαράνθη: Ψ. (228.) Τῆμος πυρκαϊὴ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλὸξ, (33.) Εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο, sc. ὕες. Addit vero et in aliis plerisque Il. gen. hunc isti nomini. Et quod ap. Eund. legimus non uno in loco, φλογὶ εἴκελος et φλογὶ ἴσος, possumus, ut opinor, dicere simile esse his Latinis loquendi generibus, Ingenio fervidus, Fervidi animi vir: item Fervidum ingenium, Fervidus animus. E Soph. (Œd. T. 166.) affertur φλὸξ πήματος, metaphorice itidem pro πημονὴ διάπυρος. Non minus autem frequens est hujus nominis usus et in soluta oratione. Xen. K. Π. 7, (5, 9.) Ἃ ταχὺ παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα: Ω. (7, 4.) Τί ποτε ὁ μὲν λύχνος, διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν, φῶς παρέχει. Ut autem hic λαμπρὰν φλόγα dicit, sic Plut. Fabio, φλόγα λάμπειν. Καθάπερ φλόγα λάμψασαν ἀπὸ μικρᾶς καὶ κούφης δυνάμεως. Aristot. Meteor. 4. p. 212. Φλὸξ, ἢ πνεῦμά ἐστιν, ἢ καπνὸς καόμενος. Vide Eund. περὶ Γενέσεως καὶ Φθορᾶς, 155. In VV. LL. affertur sine Auctoris nomine, φλὸξ πυρὸς, pro Flammeum incendium; sed reddere possumus magis ad verbum Flamma ignis: [legitur in Act. Apost. 7, 30. ἐν φλογὶ πυρὸς, al. ἐν πυρὶ φλογὸς, ex Exodo 3, 2.: v. Valck. Schol. in N. T. 1, 426. 2, 397.] ‖ Φλὸξ est et Nomen cujusdam floris. Vide Πορφύριον, T. 3, c. 490. [Schn. Ind. Theophr. "Wakef. Alc. 770. Markl. Iph. p. 382. Wakef. Ion. 1281. Toup. Add. in Theocr. 403. Append. p. 38. Jacobs. ad Meleagr. p. 14. 37. Flos, Anth. 8, 233. Πυρὸς φλὸξ, Bianor 9. Epigr. adesp. 192." Schæf. Mss. Acies gladii, LXX. Jud. 3, 22. v. Schleusn. Lex. V. T. Athen. 475. Λύχνος ἔχων φλόγας ἀνακεχυμένας.]

COMP. Φλογόλευκος, ET Φλογοφαῖος, NEC NON Φλογόδερπνοι, ITEM Ἀμφίφλοξ, ET Ἔμφλοξ, [et * Καλλιφλοξ.] Dicitur autem φλογόλευκος esse color inter Flammeum et album medius: [Hes. * ἐρυθρόλευκος:] sicut Φλογοφαῖος, Color e flammeo et fusco. Tertium Φλογόδερπνοι Hes. exp. ἄνθρακες, i. e. Carbones: ["a δέρπω, δέδορπα, unde δόρπον." Schn. Lex. v. Δόρπον.] At Ἀμφίφλοξ ex Eur. affertur pro Ancipitis et dubiæ flammæ, cum alioqui sonare videatur Utrimque flammam habens. Ultimum Ἔμφλοξ, (ea forma dictum, qua ἔμπυρος,) redditur Inflammatus, Ignitus. Affertur autem ex Epigr. ["Philippi 22." Schæf. Mss. Anal. 2, 218. * Καλλίφλοξ, Eur. Ion. 706. πέλανον.]

[* Φλογοβαφὴς, Laur. Lydus de M. R. 2, 13. p. 116. * Φλογοειδὴς, Flammæ speciem habens, Plut. 7, 353. 8, 231. 776. 9, 691. Mario 17. Pomp. 68. "Eunap.? ap. Suid. v. Ἀβρογάστης." Boiss. Mss. Hippocr. 489, 37. * "Φλογόφθορος, Nicet. Eugen. 1, 89. * "Φλογοφόρος, Planud. Ovid. Met. 2, 155." Boiss. Mss. "Andr. Cr. 240." Kall. Mss. * "Φλογηφόρος, Heliod. Carm. de Chrys. 173. λαμπτήρ." Schleusn. Mss. * Φλογοιδοῦμαι, Ardore intumesco, Schol. Lycophr. 35. * Φλογωπὸς, Flammeus, Æsch. Pr. 253. πῦρ, 507. σήματα: vide Blomf. Gloss. "Oculos inflammans, Mich. Apost. Prov. 13, 34." Schleusn. Mss. "Eust. 58, 14." Seager. Mss. "Porson. Med. p. 94. * Φλογὼψ, ibid." Schæf. Mss. * Ἄφλογος, Lycophr. 36. * Πολύφλογος, Etym. M. v. Ζαφλεγὲς, Hesych. v. Ζαφελές.]

A nomine Φλὸξ derivata sunt hæc etiam ADJ. Φλόγεος, ET Φλογερὸς, ET Φλόγινος, ET Φλογόεις, ET Φλογώδης: quæ sonant Flammeus, quod a Flamma itidem derivatum est. Sed exp. etiam Ardens, Fervidus, Lucidus, Splendidus, Fulgidus. Alicubi et Rutilus, item Ruber. Apud Hom. (Il. E. 745.) φλόγεα ὄχεα exp. λαμπρά. Sic ap. Hippocr. φλόγεα, λαμπρὰ, sicut et διάπυρα. Sed φλόγεος, et φλογερὸς, quod ex Epigr. affertur, sunt potius Poetica: at φλόγινος et φλογώδης non minus sunt orationis solutæ: ut φλογίνη ῥομφαία, Greg. Naz. Flammeus gladius: [LXX. Gen. 3, 24.] Sed et color quidam φλόγινος ap. Athen. (539.) inter pretiosos numeratur, sicut ὑσγινοβαφὴς, et κυάνεος, inquit Bud. Affertur et φλόγινον ἴον e Theophr. (H. Pl. 6, 8, 1.) pro Flammea viola. [Schn. autem * φλόγιον dedit: vide nott.] Itidemque φλὸξ Floris quoque nomen est, ut supra dictum fuit. Ultimi autem adjectivi φλογώδης exemplum habes in Φλεγμονή. Hes. φλογῶδες exp. καυστικόν. ["Φλόγεος, Jacobs. Anth. 11, 155. Theocr. 22, 211. Eur. Hec. 1089. Toup. Opusc. 2, 274. ad Charit. 324. Koen. ad Greg. Cor. 202(=433.) * Φλόγειος, ibid. * Φλόγιος, Jacobs. Anth. 6, 122. Lucian. 2, 86. Const. Manass. Chron. p. 45. Meurs. Φλογερὸς, Brunck. Apoll. Rh. 143. Jacobs. Anth. 11, 155. ad Charit. 748=324. (301.) Toup. Add. in Theocr. 403. Φλογώδης, Lobeck. Aj. p. 391." Schæf. Mss. "Φλογερὸς, de colore, Opp. K. 2, 91." Wakef. Mss. Eur. Hel. 1136. Conf. c. βλοσυρὸς, Spitzner. de Versu Gr. Her. 156. * Φλογερώνυξ, Jo. Gazæus Ecphr. 545. ap. Rutgers. VV. LL. 2, 7.]

AT VERO Φλογιὴ subst. est, significans i. q. φλὸξ, Flamma, ap. Nicandr. 'A. (392.) πολλάκι θάλψας Ἐν φλογιῇ: [534. 599. Θ. 54. * "Φλογία, Wakef. Trach.

698." Schæf. Mss. Epiphan. 1, 897. * Φλογερὸς, Gl. Ardor. * Φλογάνα, ἡ, i. q. φλὸξ, Aristophanes Pollucis 10, 119. Schneidero susp. "Porson. Phœn. 236." Schæf. Mss.] Est et aliud subst., non itidem adjectivi formam habens, VIDELICET Φλογὶς, ἴδος, ἡ: sed huic alia signif. assignatur, sc. Carnes assæ, cum et J. Poll. dicat esse ὀπτὸν κρέας: et Athen. itidem (656.) φλογίδες, ὀπτὰ κρέα: unde quidam interpr. Gallice Carbonades, sed generalior illa exp. esse videtur. Et DIMIN. Φλογίδιον, quod videri queat significare Parvum frustum carnis assæ, sequendo signif. datam præcedenti φλογίς: sed Hesychio φλογίδια sunt αἱ κεγχρίδες δι' ἐλαίου σκευαζόμεναι. Ab illo porro subst. Φλογὶς commode potest deduci VERB. Φλογίζω, quod respondere videtur Latino Ustulo, licet alicubi exponatur etiam Uro, Incendo, sicut φλέγω. Quidam interpr. Flammigo; nam φλογίσει Hes. exp. καύσει. [Soph. Trach. 95. Phil. 1196. Schleusn. Lex. V. T. "Perf. pass. πεφλόγισμαι, Schol. Od. Ψ. 89." Wakef. Mss. * "Φλόγισμα, ad Mœr. 398." Schæf. Mss. "Τῶν ἄρτων τὰ φλογίσματα, Hes. v. Οὐδ' ἅλα, Hettæ, Casaub. in Theocr. c. 21." Gataker. Mss.] Ab hoc autem sunt VERBALIA Φλογισμὸς, ET Φλογιστός. Potestque φλογισμὸς reddi Ustulatio, vel aliter etiam, prout sc. interpretabimur verbum φλογίζω. Hes. φλογμὸς, de quo paulo post dicetur, exp. per hoc φλογισμός. At φλογιστὸς, licet nomen, participio Ustulatus commode redditum iri videtur, cum tamen VV. LL. interpretentur duntaxat Ardens, Splendidus. [Soph. El. 58.] Huic porro φλογιστὸς est CONTR. Ἀφλόγιστος, Non ustulatus, quod Bud. e quodam affert, quem non nominat, nullaque addita interpr., scribens, Φλογιστὰ διαφέρει τῶν ἀφλογίστων καὶ * ἀνθρακευτῶν. [Hes. v. Ἄπρητον. * Φλογιστήρ, unde * Φλογιστήριος, e quo contr. * "Φλογίστρα, ἡ, Ustrina, Locus ubi sues mactatæ uruntur et depilantur, Suid. v. Εὐστρα." Schleusn. Mss. * Ἀναφλογίζω, Meleager Ep. 26. * "Ἀντιφλογίζω, Theod. Prodr. Rhod. 74." Boiss. Mss. * Ἀποφλογίζω, Hes. v. Εὐστρα. * "Ἐκφλογίζω, Accendo, Inflammo, Pseudo-Chrys. Serm. 14. T. 7. p. 281, 25. Τὰς ὄψεις αὐτῶν ἐκφλογίζουσιν." Seager. Mss. "Jacobs. Anth. 1, 1, 50." Schæf. Mss. "Theodor. Studita in Jamb.: vide Coteler. Patr. Apost. T. 2. p. 4." Kall. Mss. Stob. Ecl. 1. p. 35. Theophili Epist. 9. Ἐκπεφλόγισται τὸ περιστέρνιον. * Ἐπιφλογίζω, unde * Ἐπιφλόγισμα, Hippocr. 1253. Erotian. v. Φῶδες. "Aristoph. Fr. 253." Schæf. Mss. * Καταφλογίζω, Ps. 17, 8. Πῦρ κατεφλόγισεν, sec. Vat. et Alex. * Παραφλογίζω, unde * Παραφλόγισμα, Quod ad ignem coctum, tostumve est, Achæus Athenæi 368. * "Περιφλογίζω, ad Herod. 411." Schæf. Mss. Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 199. * Περιφλογισμὸς, Symm. Theod. Deut. 28, 22. * Συμφλογίζω, LXX. Es. 42, 25. 2 Macc. 6, 11.]

Habet ι et VERBUM Φλογιάω, quod redditur Inflammor cum rubore, e Gal. Lex. Hipp. At VERBUM Φλογόω, habet ο, et signif. itidem Inflammo, Incendo. Sic Φλογοῦμαι, Inflammor. [Φλογοῦσθαι, Gl. Flammescere, "Meurs. ad Apoll. Dysc. p. 84." Schæf. Mss.] Unde VERBALE Φλόγωσις, ἡ, Inflammatio. Et peculiariter ap. veteres pro ea, quæ postea φλεγμονὴ appellata fuit, i. e. Tumor cui non modo calor, sed etiam renixus, pulsus, ruborque inest, cum φλόγωσις posterioribus temporibus fuerit appellatus Omnis fervor inflammationique similis affectus. Vide Gal. Usus est Thuc. in descriptione pestis, (2, 49.) Πρῶτον μὲν τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα, καὶ φλόγωσις ἐλάμβανε. [Diod. S. 17, 115. Themist. p. 61.] Est et aliud VERBALE Φλόγωμα, (cui posteriorem locum ideo dedi, quod minus sit usitatum, alioqui priorem daturus,) quod exp. Ustulati panis quasi pustula; cum tamen hæc sint Hesychii verba, Φλογώματα, τῶν ἄρτων τὰ ἐπικεκαυμένα. [* Ἀναφλογόω, Tzetz. Exeg. in Il. 44, 22. * Ἀποφλογόω, Max. Tyr. 425. Τὰ ὄμματα ἀποφλογοῦνται.] Hinc COMP. Ἐκφλογόω, Inflammo, Flammam ejaculor, VV. LL. Et pass. particip. ἐκφλογούμενος, Inflammatus, vel potius Flagrans, ut præsens tempus præseuti reddatur. Nisi quis malit Flammans. [Aristot. Mirab. 34. Theophr. Fr. 3, 67. 71. 75. * Ἐκφλόγωσις, Ejaculatio flammæ, Diod. S. 624=2, 251. "Inflammatio, Schol. Il. A. 50." Wakef. Mss. * "Ἀνεκφλογόομαι, Gal. de Simpl. Potest. 3. T. 2. p. 16, 42. Ald. p. 31, 22. Bas.; sed male in utraque Ed. disjunctim legitur, Ὅ, τι γὰρ ἂν ἐκφλογοῦνται." Schn. Lex. Suppl.] A φλὸξ denique est et DIMIN. Φλόγιον, τὸ, [s. Φλογίον,] q. d. Flammula, Longin. [35, 4. "Matth. ad Gloss. Min. p. 18." Schæf. Mss.]

[* "Φλογέω, Orac. Sibyll. 3. p. 329. δύναμις φλογέουσα, sed leg. φλογόεσσα." Schn. Lex. Suppl. Φλογεῖται, Gal. Gloss. Hippocr. 590. * "Ἀφλόγητος, Theod. Prodr. 347. fors. ἀφλόγιστος." Elberling. Mss.]

Φλογμὸς autem, (quod fortasse malit quispiam ante Φλὸξ collocari,) est Ardor, Æstus: Τὸν ἀφ' ἡλίου φλογμὸν, Philo. Itidemque Lucian. de ardore solis, (2, 3.) Μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ: [3, 645.] At VV. LL. φλογμὸς interpr. Incendium, Rogus: item Ignis, Flamma, et Fulgur, e Bud. ap. Philon. ["Eratosthenes 2. Wakef. Eum. 943. Musgr. Hel. 1177. Eur. Hec. 474. Bergler. ad Alciphr. 49." Schæf. Mss. "Æstus, Greg. Nyss. 3, 189." Wakef. Mss. "Fulgur, Clem. Alex. 570. Ardor, 630. Flamma, Lycophr. 691. Fulmen, Eur. Suppl. 1019." Kall. Mss. "Φλ. τῶν παθῶν, Flamma affectuum, Philo J. P. 2. p. 180. Pf." Schleusn. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 120." Boiss. Mss. Cf. Φλεγμός. * Φλογμοτύραννος, Euseb. Pr. E. 5, 13. p. 201. * "Φλογμώδης, var. lect. Lucian. 2, 895." Wakef. Mss.]

Ἀναφλέγω, Rursum incendo, Reincendo, Rursus comburo. Vel pro simplici φλέγω, Incendo, Inflammo, Comburo: et Ἀναφλέγομαι pass. Rursum incendor, Denuo comburor, vel pro φλέγομαι simpliciter, Incendor, Comburor: unde ἀναφλεγεὶς, Combustus, Incensus. || Usurpatur etiam metaphorice utraque vox, ut Lat. Incendo, Accendo, Inflammo. Plut. Alcib. (17.) Ὁ δὲ παντάπασι τὸν ἔρωτα τοῦτον ἀναφλέξας αὐτῶν: [Pelop. 32. Nicia 7.] Affertur vero et ἀναφλεχθῆναι e Plat. Epist. 7. pro Exardere ira s. Excandescere. ["Firmus Epist. 3." Boiss. Mss. "Musgr. Rhes. 110. Jacobs. Anth. 6, 71. 9, 56." Schæf. Mss. * Ἀνάφλεξις, Inflammatio, Plut. Lysandro 12. * "Προσαναφλέγω, Insuper s. Ulterius inflammo, Phot. ap. Wolf. Anecd. Gr. 1, 103." Kall. Mss. "Nili Epist. 334. p. 324." Boiss. Mss.] "Συναναφλέγω, Simul uro, Concremo," ["Philo J. 2, 27." Wakef. Mss. * Ὑπαναφλέγω, Ælian. V. H. 14, 41.]

[* Ἀντιφλέγω, Vicissim illustro, Pind. Ὀ. 3, 36. Ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα.]

[* Διαφλέγω, Incendo, Comburo, Ælian. Epist. 18. Plut. 7, 322. Alcib. 39. Mario 16. LXX. Ps. 82, 13. Ὡς πῦρ, ὃ διαφλέξει δρυμόν.]

Ἐκφλέγω, Exuro. Nam ut φλέγω, Uro: sic ἐκφλέγω, Exuro, eadem utrobique præp. eund. usum habente. Affertur autem ex Aristoph. (Εἰρ. 608.) hoc comp. ἐκφλέγω. [De oratore, Longin. 12, 3.]

"Ἐμφλέγω, Inflammo s. Comburo in," ["Quint. Mæc. 9. Huschk. Anal. 33." Schæf. Mss. Nicander Θ. 338. Δήγματι δ' ἐμφλέγεται κραδίη. * "Ἔμφλογος, Const. Manass. Amat. 9, 82." Boiss. Mss.]

Ἐπιφλέγω, Incendo, Inflammo, Comburo. Apud Hom. præp. vehementiam aliquam significationi addere videtur, Il. B. (445.) Ἤτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην. ["Musgr. Phœn. p. 190. Brunck. ad Æsch. Pers. 393." Schæf. Mss. Il. Ψ. 52. Dionys. P. 1110. Pind. Ὀ. 9, 34. Π. 11, 69. Ælian. H. A. 15, 9. * Ἐπίφλεγμα, Jambl. Protr. 362. Kiessl. * Ἐπιφλεγής, Aristot. 1, 719. (Physiogn. p. 141.) χρῶμα. * Ἐπιφλογής, Schneidero susp.: vide Suppl. ad Ejusd. Lex. Crit. * Ἐπίφλογος, unde * Ἐπιφλογοειδής, e quo * Ἐπιφλογώδης, Hippocr. 191.]

Καταφλέγω, Comburo, Exuro, etiam Penitus uro. Apud Suid. in Πυράφλεκτος legitur, Ἐφλέγετο γὰρ, οὐ κατεφλέγετο δὲ, Igni enim ardebat, non tamen comburebatur. Pro quibus habes, Ἐκαίετο πυρὶ, οὐ κατεκαίετο δὲ, in Πυράφλεκτος, inter compp. e πῦρ. Et partic. aor. 1. καταφλεχθεὶς, Combustus. ["Flam-

mæ instar consumo, Suid. v. Φῆστος." Schleusner. Mss. "Wakef. Trach. 437. 1000. S. Cr. 5, 157. Wessel. Obs. 277. Toup. Emendd. 2, 627. Ardeo, Heyn. ad Apollod. 231." Schæf. Mss.] Καταφλεξις, Combustio, Exustio, Conflagratio, Deflagratio, ["Schol. Pind. Π. 1, 34." Boiss. Mss.] AT VERO Καταφλεξίπολις, quod est ἀπὸ τοῦ καταφλέξαι πόλιν, ex Epigr. affertur pro Incensor s. Exustor urbis. ["Jacobs. Anth. 11, 318." Schæf. Mss. * Κατάφλεκτος, Adustus, Heliod. 1. p. 2. * "Ἀκατάφλεκτος, Nomoc. in Coteler. Monum. 480." Kall. Mss. * Εὐκατάφλεκτος, unde adv. * "Εὐκαταφλέκτως, Evagr. H. E. 4, 27." Boiss. Mss. * "Καταφλεκτικὸς, Aptus ad comburendum, Qui facile comburit, Amphil. 44. Cyrill. Hier. 199." Kall. Mss. * Ἐγκαταφλέγω, Geop. 9, 6, 3.] Συγκαταφλέγω, cum ap. alios, tum Lucian. (1, 72. 2, 928.) pro Una s. Simul comburo, [Herodian. 7, 12, 14. Schol. Pind. Ὀ. 13, 56.]

Περιφλέγω, Amburo, Circumquaque uro. Exp. etiam, ἐπὶ πολὺ καίω. [Gl. Uro, Amburo. "Dio Chrys. 2, 96." Wakef. Mss.] Περιφλεγὴς, Ambustus. At in VV. LL. Perustus, Ardens. Ibid. περιφλεγῆ στύλον, e Sap. 18. redditur, Ardentem columnam. [3 Macc. 3, 29. Περιφλεγέστατος, Plut. 8, 795. δίψος.] Afferunt et ADV. Περιφλεγῶς, pro Ardenter, Vehementi ardore. Et e Plut. Cat. (336.) Διψήσας π., ὀξος ᾔτησε, Siti perustus, acetum poposcit. [* Περιφλεκτος, adv. * Περιφλέκτως, Eunap. V. Soph. p. 9=13.]

[* "Προσφλέγω, Aduro, Chrys. de Sacerd. 3. T. 6. p. 22, 34. Τὴν δὲ λοιπὴν ἅπασαν οἰκοδομὴν — ἀπ' ἐκείνου τοῦ καπνοῦ προσέφλεξε καὶ ἠμαύρωσεν ἅπασαν." Seager. Mss.]

[* Συμφλέγω, Comburo, Eur. Bacch. 595. Schol. Pind. Π. 11, 50. LXX. Es. 42, 25. "Antiphil. Byz. 2." Schæf. Mss. * "Ὑπερφλέγω, Theod. Prodr. 230." Kall. Mss. * Ὑποφλέγω, Anthol. 4. p. 493.]

AT VERO Φλεγέθω Poeticum est pro φλέγω, Incendo etc., item Ardeo, ut ap. Hesiod. Θ. (846.) κεραυνοῦ φλεγέθοντος, exp. Fulminis ardentis. Apud Hom. autem (Il. Ψ. 197.) pass. φλεγεθοίατο activa etiam signif. extat. Hinc Πυριφλεγέθων, quod vide inter compp. e Πῦρ. [* Ὑποφλεγέθω, Nicander Ἀ. 282.]

ΦΛΕΩ, ῶ, Nugor. Nam Hes. φλέοντας vult esse φιλοῦντας, vel φλυαροῦντας. Eust. quoque sicut θύος e θῶ, ita φλύος e φλῶ esse dicit, quod Archilochus usurparit ἐπὶ φλυαρίας. Etym. itidem ac Suid. φλεδὼν ac φλεδονεία volunt a φλέω esse, pro quo dici ETIAM Φλύω tradunt. Sed et φλήναφος e φλέω deduci scribit, quod sit idem cum φλύω. Habet alioqui φλέω et aliam signif.; nam idem Hes. φλεῖ exp. γέμει, εὐκαρπεῖ, * πολυκαρπεῖ, Plenus est s. Refertus, Fœcundus est s. Ferax, Fructu abundat. Etym. quoque Φλῶ exp. γέμω et εὐκαρπῶ: adjungitque NOM. Φλεὺς, quod de Baccho dictum tradit ap. Chios, παρὰ τὸ εὐκαρπεῖν: cum ap. Hes. legatur Φλέω, Διονύσου ἱερόν. ["Heyn. Hom. 6, 599." Schæf. Mss.] At sequendo Ælianum (V. H. 3, 41.) epithetum Bacchi EST Φλεών: legimus enim ap. eum, accus. φλεῶνα, uti scribit veteres pro * πολυκαρπεῖν dixisse φλύειν: atque hinc Dionysium appellasse Φλεῶνα, sicut Προτρύγην et * Σταφυλίτην et Ὀμφακίτην, aliisque nominibus. Ubi fortasse reponendum fuerit φλέειν, pro φλύειν. [Cf. Plut. Symp. 5, 8. Τὴν χλωρότητα καὶ τὸ ἄνθος τῶν καρπῶν φλόον προσηγόρευον· εἶναι δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὰς, οἳ * Φλοίῳ Διονύσῳ θύουσιν. Schol. Apoll. Rh. 1, 115. Καὶ αὐτὸς δὲ Διόνυσος * Φλυοῦς ὠνομάζετο, ἀπὸ τοῦ φλύειν τὸν οἶνον, ὃ ἐστιν εὐθηνεῖν.] At VV. LL. nec non Greg. Gyrald. habent etiam VERB. Φλεύω: quod tamen nullius Lexicographi aut Gramm. testimonio comprobatum invenio. Ac certe φλεβάζοντες, non φλεναζοντες ap. Suid. et Etym. legitur: cujus THEMA Φλεβάζω, Scaturio. Affert tamen duplicem deductionem Etym. sc. a v. φλέω, vel ἀπὸ τῶν φλεβῶν: secundum quam fuerit proprie φλεβάζω, Scaturio tanquam e vena; at priorem illam derivationem sequendo, merito videri queat scr. potius esse φλεναζω. Quod autem ad φλῶ attinet, Eust. dicit esse ὁρμὴν ἔχω: unde esse οἰνόφλυξ, secundum quosdam. Sciendum est porro inveniri ETIAM Φλοίω, sed pro Vireo, et Vigeo, si Plutarcho credimus, Symp. 5, (8.) cum dixisset EPITH. Ὑπέρφλοια datum esse μήλοις ab Antimacho, διὰ τὴν ἀκμὴν, ut quidem Gramm. nonnulli censebant. Apud Eund. (722.) legimus, Μάλιστα χλωρὰν καὶ φλοίουσαν, ὡς Ἀντίμαχος ἔφη, τὴν ὀπώραν. [Est etiam subst. * "Φλοὰ, Herba, Aristot. de Mundo 3. Πεποίκιλται δὲ (ἡ γῆ) καὶ φλοαῖς μυρίαις, Innumerarum herbarum varietate, Bud." Seager. Mss. "Φλέω, Phryn. Ecl. 130. Valck. Phœn. p. 312. Φλέω, Φλεύω, ad Herod. 411." Schæf. Mss. "Φλέω, Refertus sum, Eust. Il. 959. Ælian. V. H. 307." Wakef. Mss. Æsch. Aj. 365. Bl. Φλεόντων δωμάτων ὑπέρφεν, Domibus extra modum affluentibus: 1389. Μήλων φλεόντων εὐπόκοις * νομεύμασιν. Cf. Lat. Fleo, Lucr. 1, 349. uberibus flent omnia saxa Guttis. Vide omnino Schn. Lex.]

Φλεδὼν, ὀνος, ἡ, Nugæ. AT VERO Φλέδων, ονος, ὁ, (ἡ,) Nugator, Nugax. Hes. autem φλέδων est ὁ ἀλαζὼν et εὐήθης. Estque ap. hunc pro φλυαρία scriptum itidem φλέδων paroxytone, cum Etym. habeat φλεδὼν pro φλυαρία, et Gal. plur. itidem φλεδόνες, non φλέδονες, pro φλυαρίαι itidem: et ap. Eust. [ad Od. B. p. 1431, 49.] φλεδὼν de homine quoque dictum, scribatur: de homine inquam eo, qui et σάβος, ac σαβάσιος, nec non βάκχος, et βαβάκτης, et βάβαξ, et ἐμμανής. Suidas quidem certe habet φλεδὼν oxytone, pro ἡ φλυαρία: deinde φλέδων paroxytone, de homine. [Φλεδόνες, Plut. 7, 654. "Φλέδων, Timon Phlias. 5. (ap. Diog. L. 2, 108.)" Schæf. Mss. Nugatrix, Blomf. Gloss. in Æsch. Ag. 1166= 1206. Ἡ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων; Anthippus Athenæi p. 403. et Xenophanes p. 462. ex emend. Scaligeri pro * φενδόνας.] Ceterum hinc est VERB. Φλεδονεύω, Nugor, Inepte garrio. A quo NOMEN Φλεδονεία, Nugacitas, Nugæ, Ineptiæ, Inepta garrulitas. Quorum utrumque extat ap. Etym. et Suid. At Hes. habet et vocem PASS. Φλεδονεύεσθαι, ITEM Φλεδονεῖν pro φλυαρεῖν, Nugari, et pro ἀναισθητεῖν. Affertur et nomen ADJ. Φλεδονώδης, ex Hipp. pro Nugax, Nugo, sicut et Gal. φλεδονώδεα exp. φλύαρον. Videri alioqui possit φλεδονώδης esse potius Nugatorius: ea quidem signif. qua quidpiam nugatorium esse dicitur. [* Φλενοδώδης, Erot. p. 380. Franz.: Gal. autem Comm. 3. in Prorrhet. L. 3. tradit * φλεβοιδόνας, non φλεδόνας veteres dixisse τὰς φλυαρίας: vide nott. ad hunc p. 590. Franz., et ad Erot. l. c., Spohn. de Extr. Odyss. Parte p. 243-4. Schn. Lex. Suppl. h. v. et v. * Φλοδὼν, quod affertur ex Hippocr. T. 1. p. 166.] Invenitur porro ET Φληδᾷν pro Nugari, verso ε in η. Φληδῶντα, ληροῦντα, Hes. "Φελγύνω, Desipio, Nugor, Hes."

ITEM Φλήναφος, (quod et ipsum quomodo a præcedente φλέω deducit Etym. ap. eum vide,) Nugæ. Et plur. ap. Suid. in Λῆρος, quidam Anonymus dicit, Πολλὰ γάρ μοι ταῦτα καὶ ἐκ μειρακίων ἐδόκει λῆροί τε καὶ φλήναφοι. Interdum vero Nugator, Nugo, Nugax, Stultiloquus, Synes. Ep. Τὴν φλήναφον γραῦν. Habere autem φλήναφος utramque signif., ostendit et is e quo afferuntur hæc, Φλήναφος, καὶ φλυαρία, καὶ φλυαρῶν. Hes. tamen ita exp. ut de homine duntaxat accipere videatur. [Lucian. 1, 9. 595. 3, 321. "Thom. M. 317. et Add. ad p. 897. Toup. Opusc. 2, 175. Mœris p. 384. et n." Schæf. Mss. Liban. 4, 623. * "Φληναφοτερθρεία, Const. Manass. Chron. p. 74(=139. Meurs.) sed Codd. habent divisim, αἱ φλήναφοι τερθρεῖαι." Boiss. Mss.] Dicitur alioqui ETIAM Φληναφία pro φλυαρία. Suidas postquam φλήναφος exposuit μωρολόγος, addit, καὶ φληναφία θηλυκόν. Qui autem φλήναφος, idem DICITUR ET Φληναφώδης, Nugator. Nam Gal. ap. Hippocr. φληναφώδεις exp. φλύαροι. Ex illo φλήναφος factum fuit et VERB. Φληναφέω, SIVE Φληναφάω, Nugor, Stulte loquor. Prius illud ap. Aristoph. legitur N. (1475.) Ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φληνάφει [—α.] Posterius hoc ex Hes. habemus, Φληναφᾷ, φλυαρεῖ, μωρολογεῖ: item Φληναφῶντα, φλυαροῦντα.

["Brunck. Aristoph. 2, 129. 3, 27. (Ἱππ. 664.) Thom. M. 898." Schæf. Mss. Alexis Athenæi 336. Γι ταῦτα ληρεῖς, φληναφῶν ἄνω κάτω Λύκειον, Ἀκαδημίαν κ. τ. λ. * Φληνάφημα, Eur. Epist. 5. Schol. Aristoph. Θ. 468. * Φληναφεύω, ibid.] Addam his et VOCEM Φλῆφος, quam Hes. exp. itidem φλύαρος, sed mihi mendi suspectam. Invenitur ETIAM Φληνύω, SEU Φληνίω, pro Nugor. Nam φληνύουσα Gal. ap. Hippocr. exp. φλυαροῦσα, ubi vet. quoddam exemplar habet φληνίουσα per ι, in secunda syllaba. [Item * Φλανύω, unde] "Φλανύσσω, Garrio, Ineptio, "Deliro. Hes. exp. φλυαρῶ et ληρῶ." [Nec non * Φλαίνω, unde * Ἐκφλαίνω, aor. 1. inf. ἐκφλῆναι, Eur. ap. Etym. M. v. Φλήναφος, πρὶν ἂν ἐκφλῆναί με καὶ μαθεῖν λόγον. Vide Schn. Lex. v. Φλέω.]

¶ Φλύω illi Φλέω subjungendum, ac prius de iis in quibus convenit illi cum φλέω, agendum esse censeo: sequendo ea quæ antea de hoc verbo dicta sunt, in Φλέω. ["Ruhnk. Ep. Cr. 138. Valck. Phœn. p. 312. ad Herod. 411. Phryn. Ecl. 130. Wakef. Tracb. 1183. Jacobs. Anth. 6, 131. 7, 389." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 513. S. c. Th. 658.] E φλύω igitur significante i. q. φλέω, non dubium est quin sit FACTUM Φλύος, quod Archilochus pro Nugis usurpavit: ἐπὶ φλυαρίας, si Eustathio [ad Od. p. 523.] credimus. Posse tamen hoc, sicut et sequentia, derivari a φλύω, alius etiam signif. respectu, docebo infra. Inde factum est præterea multo usitatius VOCAB. Φλύαρος, Nugæ, Ineptiæ. Item Res vanæ, Res futiles, nullius momenti. Aristoph. N. (365.) Αὗται γάρ τοι μόναι εἰσὶ θεαί, τἄλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος. Plut. Symp. 7, (2.) Ὤιετο παιδιὰν εἶναι φλύαρον. Auctor Axiochi, (3.) Πάντα τοιγαροῦν τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκέδασαι, Omnes hasce nugas et ineptias ex animo tuo expelle. Sed hoc quoque non de re tantum, verum de homine etiam dicitur, et quidem ap. hunc ipsum Auctorem (§. 13.) Cum autem homini tribuitur, reddendum est Nugator, Nugax, Inepte loquax, Inepta garrulitate utens, Stultiloquus. [Φλύαροι, Gl. Gerrones.] Invenitur et φλύαρος λόγος ap. Plut. ["Thom. M. 898. Wakef. S. Cr. 4, 106. De quant., Brunck. Aristoph. 2, 55." Schæf. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. * Φλυαροκόπος, unde * "Φλυαροκοπέω, * Φλυαροκοπία. Zonar. et Lex. Upsal. Ms. Σαγγάριος· ποταμὸς Φρυγίας, ὅτι Σάγγαν τινὰ ἀσεβηθέντα εἰς τὴν Ῥίαν μετέβαλεν εἰς τοῦτο τὸ ὕδωρ, καὶ ἀπὸ τούτου τὸν τόπον κληθῆναι. Οὕτως φλυαροκοποῦσιν οἱ ἄφρονες Ἕλληνες. Eandem vocem Straboni 1. p. 166. Siebenk., ubi φλύαρους σκοπεῖν vulgatum, Lobeck. Phryn. 416. sagaciter restituere conatus est, reluctante Schn. in Vol. Supplem. h. v. propter Codd. duorum Par. auctoritatem exhibentium, Οὐδ' ἐχρῆν ἐν ὑποθέσει τοιαύτῃ φλύαρους ἐκεῖνον ἐπισκοπεῖν. Sanumne autem credis ἐπισκοπεῖν? Aut in vulg. lect. ad Lobeckii mentem emendata acquiescendum, aut recepta Parisiensium scriptura ἐπικόπτειν leg. De ἐπικόπτειν vide Pressel Beyträge zu Schneiders Griech. Wörterbuche p. 40. De voce autem φλυαροκοπεῖν, quocunque modo de Strab. loco judices, dubitari non potest, cum præsertim proba vox sit φλυαροκοπία, inventa ap. Zonar. v. Παιὰν et in Lex. Upsal. eod., quod modo excitavi, ubi Zonaræ verba repetuntur, p. 16." Osann. Auct. Lexx. Gr. 165.] Φλυαρολόγος, q. d. Nugiloquus, i. e. Qui nugas loquitur. Φλυαρολογέω, Nugas loquor, Nugor. Φλυαρολογία, q. d. Nugiloquentia, si hanc vocem fingere fas est. Alioqui reddi potest, Sermo nugatorius, ineptus. [Auctor Axiochi §. 15. "Schol. Aristoph. N. 1109." Boiss. Mss.] Sunt vero itidem COMP. Φλυαρογράφος, ET Φλυαρογραφέω, ET Φλυαρογραφία. Nam φλυαρογράφος est Nugarum scriptor; φλυαρογραφία, Nugarum scriptio; φλυαρογραφῶ, Nugas scribo. Potest tamen φλυαρογράφος reddi etiam Nugax scriptor, s. Ineptus: et ceterorum duorum interpretatio ad hanc accommodari. Afferuntur autem e Schol. Nicandri (Ἀ. 214.) φλυαρογραφοῦντες et φλυαρογράφοι pro Nugarum scriptoribus: [Οἱ Ἰταλιῶται τοὺς φλυαρογραφοῦντας * φλυζογράφος ἐκάλουν. * "Ἀφλύαρος, Nugas non amans, Serius: unde τὸ ἀφλύαρον, Nugarum fuga, Animus a nugis alienus, M. Anton. 5, 5." Schw. Mss. * Πολυφλύαρος, Phot. Bibl. 240. (465.) * "Φιλοφλύαρος, Hasius ad Leon. Diac. 245." Boiss. Mss.] Est præterea e φλύαρος factum nomen ADJ. Φλυαρώδης, Nugatorius, Nugax, [Plut. Lycurgo 6. "Wakef. Trach. 1183." Schæf. Mss. * Φλυαρίτης, unde] "Μακροφλυαρίτης, Prolixus nugator," [s. * "Μακροφλυαρήτης, Jacobs. Anth. 9, 487." Schæf. Mss.] Φλυαρία, Nugæ, s. potius q. d. Nugacitas. Redditur etiam Loquacitas inepta, et Ineptiæ. Plato Apol. (3.) Ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα. Plut. Symp. 8. Λαλιᾶς δὲ ἀτάκτου καὶ φλυαρίας. Sed dicitur a Luciano φλυαρία sicut de verbis, ita et de rebus futilibus. Dici vero et φλύαρον de rebus, docui supra. [Lucian. 1, 268. 2, 253. 298. Aristæn. 60. Max. Tyr. 461. Synes. 70. Clem. Alex. 683. "Thom. M. 576. 898. Heind. ad Plat. Gorg. 147." Schæf. Mss. Φλυαρίαι, Gl. Argutiæ.] Φλυαρέω, Nugor, Inepte garrio, Ineptio, Blatero. Aristoph. Σφ. (85.) Ἄλλως φλυαρεῖτε: (Πλ. 360.) Παῦσαι φλυαρῶν. Interdum vero adjunctum casum habet, sc. accus. ut ap. Plat. de Rep. 1. Οὐκ ἀποδέξομαί σου, ἐὰν τοιαῦτα φλυαρῇς, Si talia nugeris, tales nugas effutias. Ex Eod. in Apol. habuisti paulo ante, Ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα: quod perinde est ac si dicas Nugas nugantem. At vero ap. Eund. in Gorg. Ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; Bud. vertit, Quos, malum, calceos deblateras? Sed videtur φλυαρεῖν in hoc loco aliisque hujusmodi, esse, Blaterando s. Nugando commemorare. At cum accus. personæ, et quidem præced. etiam dat. rei, novum videri possit ap. Jo. Ep. 3, (10.) Λόγοις πονηροῖς φλυαρῶν ἡμᾶς. Ubi redditur a veteri etiam Interprete, Verbis malis garriens in nos. Novum, inquam, videri id possit, pro καταφλυαρῶν ἡμῶν. || Pass. Φλυαρεῖσθαι dicitur quidpiam Nugando dici, vel Dici ab eo qui nugatur, Deblaterari. Greg. Naz. Τοῦτο φλυαρεῖται ἡδέως. Eust. βέβακται exp. πεφλυάρηται. Bud. φλυαροῦμαι interpr. Nugis afficior, et nugas hominum blateronum patior; affertque e Diog. L. Cleanthe, Ἄτοπον γὰρ εἶναι, τὸν μὲν Διόνυσον καὶ Ἡρακλέα φλυαρουμένους ὑπὸ τῶν ποιητῶν μὴ ὀργίζεσθαι, αὐτὸν δὲ ὑπὸ τῇ τυχούσῃ βλασφημίᾳ δυσχεραίνειν. ["Thom. M. 576. 898. Wakef. Trach. 1183. Fischer. ad Palæph. 149. Xen. K. Π. 58. (1, 4, 11.) Ilgen. ad Hymn. 464. Clark. ad Il. A. 265. Conf. c. φυλάττω, ad Herod. 648." Schæf. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Ionice Φλυρέω, Herod. 7, 104. * Φλυάρημα, Joseph. c. Apion. 2, 9. Dionys. H. 2. p. 35, 4. * "Ἀποφλυαρέω, Const. Manass. Chron. p. 73(=138.)" Boiss. Mss. * "Ἐκφλυαρέω, Exibilo, Subsanno, cum accus. pers., Schol. Aristoph. Πλ. 885. (vide T. H. p. 305.)" Kall. Mss.] Καταφλυαρέω, cum gen., ut καταφλυαρῶ σου, Adversus te deblatero. Sed additur plerumque accus. rei, ut ap. Diog. L. (in Aristot. p. 172, 10. H.St.) Μή τι σου κατεφλυάρησα; ["Hermes Pœmand. p. 10. K. τινός τι, Theod. Prodr. in Notit. Mss. T. 8. P. 2. p. 196. Καταφλυαρῶν ἡμῶν τῆς σιωπῆς, Greg. Naz. Epist. 1." Boiss. Mss. * "Συμφλυαρέω, Una nugor, cum dat., M. Anton. 9, 41." Kall. Mss. Schol. Soph. Trach. 442. * Ὑπερφλυαρέω, Phrynichus Bekkeri 68.]

AT VERO Φλύαξ, ακος, ὁ, eand. quidem originem, non eand. tamen signif. habet, sed affinem, quatenus quidem certe exp. γελοιαστὴς ab Hes. Hæc enim VOX Γελοιαστὴς significat Jocatorem, i. e. eum qui jocari solet s. gaudet: quem fortassis Jocosum aliquis appellare malit. Interdumque et in malam partem pro Scurra poni existimatur. Quatenus vero ab eod. Lexicographo φλύαξ exp. μέθυσος, quo significatur Ebriosus, Vinolentus, convenit hic usus verbi φλύω cum eo quem habet in οἰνόφλυξ. Sciendum est porro φλύακας a Suida exponi etiam κιναίδους: quos φλύακας Sotadem scripsisse tradit. Athen. autem (621.) quos e Græcis alii δεικηλιστὰς, (ita enim scr. potius quam δικηλιστὰς,) alii φαλλοφόρους, alii αὐτοκαβδάλους nominarint, ab Italis φλύακας appellatos ese tradit. [Athen. 86.

ubi v. Cas. et Schw., Lydus de M. R. 1, 41. p. 70. Reuvens, Collect. Liter. 69. "Jacobs. Anth. 6, 421. 7, 244. Valck. Adoniaz. p. 280. Toup. Opusc. 1, 400. 446. Bibl. Crit. 1, 2. p. 34." Schæf. Mss.] Apud eund. Athen. (86.) LEGITUR Φλυακογράφος, Scriptor φλυάκων, ut Sopater. ["Jacobs. Anth. 6, 421. Toup. Epist. de Syrac. 327. Append. in Theocr. p. 10. Opusc. 1, 399. (* Φλυακογραφέω, unde) * Φλυακογραφία, Eichst. de Dram. 51. Toup. Opusc. 1, 398." Schæf. Mss. Suid. v. Ῥίνθων. * Φλοίαξ, i. q. φλύαξ, Alexander Ætolus Athenæi p. 699.]

Composita autem habet Φλύω pro Nugor, hæc DUO, Ἐπιφλύω, ET Περιφλύω, ut quidem annotant VV. LL. ex Apoll. Rh.: ap. quem tamen nondum hoc posterius inveni: at ἐπιφλύω legitur 1, (481.) Τοῖα φάτις καὶ τοὺς πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν Υἷας Ἀλωϊάδας, ubi Schol. exp. φλυαρεῖν et λοιδορεῖν. Quod autem ad περιφλύω attinet, quatenus exp. Amburo, ad alteram verbi φλύω signif. referri debet.

SED ET Φλύζω pro φλύω, significante Nugor, ap. Nicandr. extat, Ἀ. (214.) Αὐτὰρ ὁ μηκάζει, μανίης ὑπο μυρία φλύζων. Exp. enim φλυαρῶν. ["Jacobs. Anth. 6, 131." Schæf. Mss.]

Φλύω, (sicut et Φλύζω, AC Φλύσσω,) signif. etiam Ferveo, Bullio, Ebullio, Fervendo s. Bulliendo strido. Φλύζειν proprie dicimus lebetes, inquit Schol. Apoll. Rh., καιομένους ἀναβάλλειν τῇ θερμότητι τὸ ὕδωρ. [* "Φλυγμός, Method. 302. πυρός." Kall. Mss.] Et COMP. Ἀναφλύω pro eod., Il. Φ. (361.) ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα: paulo post autem, καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ, ubi Eust. ἀνέφλυε pro ἀνέζεε dictum esse tradit, κατά τινα μίμησιν ἤχου. Atque hinc φλύειν ac φλυαρεῖν poni pro ἐν οὐ δέοντι λόγους προϊέναι, adeo ut φλύαρος sit quasi ὁ ἀναζέων τοῖς λόγοις. ["Heyn. Hom. 5, 639." Schæf. Mss.] "Ἀναφλύστιος, ὁ, Masturbator, si non mentiuntur "VV. LL. Alioqui enim Ἀναφλύστιος dicitur δημότης "τῆς Ἀντιοχίδος φυλῆς: cujus φυλῆς δῆμος vocatur "Ἀνάφλυστος, ab Anaphlysto heroe: ab eoque sunt "adverbia localia, Ἀναφλυστόθεν, Ἀνάφλυστόνδε, "Ἀναφλυστοῖ, ap. Steph. B. Meminit et Suid." ["Brunck. Aristoph. 2, 52." Schæf. Mss.] "Ἀπο-"φλύειν, Hes. ἀπερεύγεσθαι, Eructare, pro quo et "ἀποβλύειν s. ἀποβλύζειν dicitur:" [etiam * Ἀποφλύζειν, Apoll. Rh. 3, 582. ὕβριν ἀποφλύζωσιν. Archilochus Photii v. Κύψαι, Κύψαντες ὕβριν ἀθρόην ἀπέφλυσαν. * Διαφλύω, et * Διαφλύζω, Gal. διαφλύοντα· ὑγραίνοντα: Διαφλυχθεῖσα· διαχυθεῖσα, ὑγρανθεῖσα: Διαφλυχθέν· ὑγρανθέν. * Διάφλυξις, unde διαφλυξιες, Eid. ὑπερβλύσεις. * Ἐκφλύω, Gal. v. Ἐκβράσσει.] Itidemque Φλύζω ab Hes. exp. ἀναζέω: quin etiam voce PASS. Φλύζομαι ad hujus expositionem utitur. Galenus autem ap. Hippocr. φλυζούσησι exp. βλυούσαις: et φλύεται ap. Eund., ὑγραίνεται. [Cf. Διαφλύω.] Ceterum a φλύω est et COMP. Περιφλύω, sed pro Amburo, tanquam sc. a Φλύω significante Uro; nam in Aristoph. N. (396.) περὶ κεραυνοῦ, i. e. De fulmine, Καὶ καταφρύγει βάλλων ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, Schol. exp. περικαίει ἐπιπολῆς. Verum ipsi etiam simplici φλύω Bud. hanc exp. tribuit, (quam haud scio unde sumserit, ac certe suspectam habeo,) ut dicatur ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὅταν ἐπιπολαίως ἅψηται. ["Brunck. Aristoph. 3, 201. ad Herod. 411. Schneid. Ecl. 2, 141." Schæf. Mss.] Est autem et Περιφλεύω significans Amburo, de quo dicam in Περιφλοίζω, post Φλοίζω in Φλοιός. At de VERBO Φλύσσω, (quod Hes. exp. non ἀναζέω, sed ἐρυγγάνω, Eructo,) dicam et in proxime sequente tmematio.

Ab illo autem φλύω sunt NOMINA Φλυκτὶς ET Φλύκταινα, Eust. teste: qui tamen postea dicit videri esse a VERBO Φλύσσω, φλυξω, sicut et οἰνόφλυξ. Qua in re lubenter ei subscribo, et addo, sicut φλυκτὶς et φλύκταινα derivantur potius a φλύσσω, sic a Φλύω deductum esse NOMEN Φλύσις, quo significatur ab Hippocr. Eruptio (Gal. ἐξάνθησιν appellat) in cute, e superfluitate humoris qui est in corpore. Φλυκτὶς autem et φλύκταινα dicuntur de Tumore s. Tuberculo in cute ex adustione. Eust. dicit τὸ ἀποκαύσεως ἐν σαρκὶ ἀνάστημα. Redditur autem utrumque uno verbo, Papula, Pustula; sed hæc patere latius quam illam Hesychii definitionem, minime quis negare possit. Thuc. 2, (49.) loquens de corpore eorum qui sæva illa peste corripiebantur Athenis, Ἀλλ' ὑπέρυθρον, πελιδνὸν, φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκός. Philo V. M. 1. Καὶ τὰ σώματα εὐθὺς συνῴδει ταῖς ἐξανθήσεσιν, ὑποπύους ἔχοντα φλυκταίνας. Apud Aristoph. autem Σφ. (1119.) τῆσδε τῆς χώρας ὕπερ Μήτε κώπην, μήτε λόγχην, μήτε φλύκταιναν λαβὼν, Schol. esse dicit φύσκαν ἐν τῇ χειρὶ ἐκ τοῦ κωπηλατεῖν: sed fortasse pro κωπηλατεῖν alio vocabulo generaliori uti debuit. Nam et ex alio laboris genere in manibus operi insuetis oriri possunt. Quo pertinet hic usus nominis Pustula, ap. Tibull. ubi dicit, Læderet aut teneras pustula rupta manus. Nisi quis hoc e Martiale exemplum, tanquam certius, malit, Fervida ne trito tibi pollice pustula surgat. Celsus 5. de pustulis hæc inter alia scribit, Nonnunquam plures similes varis oriuntur, nonnunquam majores, lividæ, aut pallidæ, aut nigræ, aut aliter naturali colore mutato; subestque humor. Ubi hæ ruptæ sunt, infra quasi exulcerata caro apparet: ἑλκώδεις Græce nominantur. Fiunt autem vel e frigore, vel ex igni, vel e medicamentis. Quidam, inquit Gorr., vesiculas interpr.: oriuntur maxime a ferventibus et acerrimis humoribus iis, quæ ab igne aut ferventi aqua gignuntur, similes. Toto corpore nascuntur, sed nullibi periculosius quam in oculi membrana cornea, quæ primum quidem vesiculæ in morem attollitur ab acri quodam humore, deinde vero excoriatur, et oculum purulentum reddit. Quidam putant idem esse φλύκταιναν atque ψυδράκιον: alii vero exigua quadam differentia distinguunt: scribentes, ψυδράκιον affectum esse capitis proprium, et ab humore frigidiori quam φλύταιναν excitari. Certum vero est φλύκταιναν cum φλυζακίῳ eandem esse, et utrumque a verbis φλύω, φλύζω, s. φλύσσω deductum esse. Hæc ille. Sed quod ad deductionem attinet, si ejus ratio ad grammaticæ normam ineunda sit, quin a φλύσσω potius quam a reliquis petenda sit, ut antea docui, nemini dubium esse debet. [Φλυκτὶς, Schleusn. Lex. V. T. Theophr. Fr. 3, 39. Φλύκταινα, Jacobs. Anth. 7, 271. ad Mœr. 331. ad Lucian. 1, 416. T. H. ad Dial. p. 50." Schæf. Mss. "Nicander Θ. 240." Wakef. Mss. * Φλυκταινοειδὴς, Hippocr. 641, 12.] Φλυκταινώδης, q. d. Pustularis, Cui pustulæ insunt, Pustularum speciem gerens. In VV. LL. Pustulæ similis. Φλυκταινώδης dictus est quidam ἕρπης, qui et κεγχρίας, a pustulis indito nomine. [Hes. v. Πεμφιδώδεις.] Φλυκταινόομαι, (q. d. Pustulor,) In pustulas erumpo. Diosc. 1, 134. Πυρίκαυτά τε οὐκ ἐᾷ φλυκταινοῦσθαι, καταχριόμενον μετ' ὠοῦ. In VV. LL. φλυκταινοῦσθαι exp. Pustulas erumpere, gignere, emittere, sentire: item Ambusta bullare, e Marc. Virgilio. Sed magna inscitia hic duorum vocabulorum interpretatio tribuitur unico. Non enim Ambusta bullare est pro solo verbo φλυκταινοῦσθαι, sed pro πυρίκαυτα φλυκταινοῦσθαι. Ita enim illum locum vertit, Et cum ovo junctum, bullare ambusta non permittit. Ruell. autem sic, Ambustis ex ovo illitum, pustulas non patitur erumpere. Φλυκταίνωσις, Pustularum eruptio, [Hippocr. 765. * Φλυκταινωτὸς, unde] Ἀφλυκταίνωτος, ὁ, ἡ, q. d. Impustulatus, E quo pustulæ non eruperunt, Talis ut ex eo pustulæ non erumpant. E Diosc. 5. pro Pustulas non sentiens. [* Ἐπιφλυκταινόομαι, Hippocr. Epid. 4. T. 1. p. 750. Lind. Sect. 7. p. 216. Foës. * Φλυκταινὶς, Hippocr. 994. * Φλυκταινίδιον, 183.]

Sed et e nomine illo φλυκτὶς per compositionem est FACTUM Ὁλοφλυκτὶς, quod itidem Pustulam signif.; nam ὁλοφλυκτίδες Gal. ap. Hipp. explicat voce φλύκταιναι, cum alioqui Erotian., ut videbis p. 39. meæ Ed., quosdam aliud ea voce intellexisse scribat, sc. περιννυκτίδας: nonnullos, δοθιῆνας: alios, ἐξανθήματα ζωϋφίοις ὅμοια. Dicitur ETIAM Ὁλοφυγδὼν, pro Pustula, Theocr. 9, (30.) Μηκέτ' ἐπὶ γλώσσης ἄκρας ὁλοφυγδόνα φύσῃς, ubi a Schol. ὁλοφυγδὼν exp. φῦμα, (nec non peculiarius, φῦμα ἐπὶ τῆς ῥινὸς γινόμενον,) item φλύκταινα, et φλυκτώδης φύσκα,

Ubi obiter observanda est et VOX Φλυκτώδης, pro Pustulæ formam referens. Pro qua fortasse reponendum quis suspicetur φλυκταινώδης. Quod autem ad illud NOM. Φύσκα attinet, meminisse debemus Schol. Aristoph. (B. 236.) φλύκταιναν exposuisse itidem φύσκαν, supra. Additque, Atticos ὀλοφυκτίδα nominasse. Animadverte porro scribi ὀλοφυκτίδα sine λ in tertia syllaba, sicut et ὀλοφυγδόνα: præsertim cum hæc scriptura sit etiam etymo, quod Eust. affert, consentanea: sc. a VERBO Ὀλοφύζω: a quo est etiam nomen ADJ. Ὀλοφυδνός. Est autem ὀλοφύζω, Lugeo, Lamentor, cum ὀλοφυδνὸς, cujus thema προϋποκεῖσθαι dicitur hoc ὀλοφύζω, sit Lugubris, Luctuosus, Lamentabilis, ut Il. E. (683.) ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε. ["Anyte 19. Heyn. Hom. 5, 123. 8, 378." Schæf. Mss.] QUIN ETIAM Ὀλόφυς, nisi mentiuntur vulg. Hesychii exempl., est Luctus: et ἔλεος, οἶκτος. Verum ut ad Ὀλοφυγδὼν revertar, sciendum est afferri ex eo et ADJ. Ὀλοφυγδὸς pro Pustulosus: quo sit usus Nicander Θ. (682.) Ῥηγνυμένων ὀλοφυγδὰ διήφυσε ποσσὶ χίμετλα: [Schn. autem ὀλοφυδνὰ restituit.]

Ceterum pro φλύκταινα dici ETIAM Φλυζάκιον, paulo ante e Gorr. annotavi. Gal. φλυζάκια ap. Hippocr. exp. ψυδράκια. In VV. LL. Φλυζάκιον Bulla, Pustula bullæ in modum exurgens.

At COMP. Ἀναφλύζω ET Ἐκφλύζω pro simplici φλύζω, sicut ἀναφλύω habuisti supra in Φλύω, i. significans q. hoc ipsum φλύω. Sed ap. Apoll. Rh. ἐκφλύξαι, quod est a THEM. Ἐκφλύσσω, exp. εἰπεῖν, 1, (275.) Οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον ὅσσον ὀρεχθεῖ. Verum ego nimis simplicem hanc exp. esse censeo, nec esse ἐκφλύξαι simpliciter Eloqui, sed Depromere e corde æstuanti. Sic autem loquor cum Ovidio, ap. quem legitur, Strangulat inclusus dolor, et cor æstuat intus. Qui versus eo etiam magis hic locum habere potest, quod præcedat ap. ipsum Apoll. Rh. Τῇ δέ τ' ὀδυρομένῃ δέδεται κέαρ ἔνδοθεν ἄτῃ. [* Ἐπιφλύζω, unde * Ἐπιφλυγμὸς, Scatebra, Scaturigo, Eruptio aquarum, Aqu. Gen. 2, 6. al. * ἐπιβλυσμὸς, et * ἐπιβλυγμός.] "Ὑπερφλύζω, Effervesco, Inundo, "VV. LL. Fortasse rectius Effervescendo exundo:" [Hes. ἀναῤῥέω, ἐκφυσάω.]

"Ἐκφυνδάνει, Gal. in suo Lex. Hippocr. exp. ἐξορ-"μᾷ. Pro quo ap. ipsum Hippocr. scriptum est "ἐκφλυνδάνει, ut in libro quem περὶ τῶν ἐντὸς Πα-"θῶν inscripsit, (557, 17.) Καὶ ἕλκεα ἐκφλυνδάνει "ἀπὸ τῆς ὀσφύος: aliquanto post, Ἐνίοτε δὲ καὶ ἐκ "τῶν σκελέων ἕλκεα ἐκφλυνδάνει:" [* ἐκφυνδάνει, 1, 543. Lind.]

Φλυάσσω superioribus addi debet, quod est Nugor. Nam Hes. φλυάσσει exp. φλυαρεῖ, φλύει: quod in hac expositione an priorem illam duntaxat signif., an et alteram habere voluerit incertum est. ["Ruhnk. Ep. Cr. 87. Toup. Opusc. 1, 446." Schæf. Mss. Zosimus 5, 51. Τοσουτον ἐφυλαττεν ὁ νοῦς τῶν τότε, ubi Toup. ἐφλύαττε prætulit.] Addendum est ITEM Φλυάσσω, ex eod. Hes., pro Nugor: φλυαρῶ, ληρῶ: [ap. Hes. extat * Φλυάζει· φλυαρεῖ, ληρεῖ, Laconica forma. * "Φλυάζω, Kuster. Bibl. Chois. 99." Schæf. Mss.]

Φλυδάω autem an ad superiora pertineat, dubitari potest, cum significatione minus cum illis conveniat: interim tamen hunc ei locum dandum esse censui: [sed cf. Φλύζομαι.] Exp. ergo φλυδᾷν, Humescere, Madere, Flaccescere. Et NOMEN Φλυδαρὸς, Humidus, Uvidus, Flaccidus. Gal. ap. Hippocr. φλυδᾷ, ὑγραίνεται, μυδᾷ: φλυδαρὴν, ὑγράν. Hes. autem φλυδᾷν exp. διαχεῖσθαι. Est porro diligenter observanda differentia inter hoc Φλυδᾷν per υ, et Φληδᾷν per η, de quo supra, et Φλιδᾷν per ι. Quanquam ad hoc quod attinet, non parvam affinitatem habere cum φλυδᾷν videri potest, quatenus Hes. φλιδᾷν per ι exp. σήπεσθαι, ut Gal. φλυδᾷν per υ, μυδᾷν. Scimus enim σήπεσθαι esse Putrescere, Putrefieri, idemque significare et μυδᾷν, nisi quod minus generalem Putredinis signif. habet. Accipitur vero φλιδᾷν, et pro Rumpi, Lacerari, (quod certe usuvenit iis quæ putruerunt,) Bud. etiam teste, qui affert e Plut. (8, 545.) Τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα ζῶα ῥήγνυται, καὶ τοὺς ὄνυχας μελαίνεται καὶ τριχορρόεῖ, καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ καὶ ῥακοῦται: et φλιδᾷ hic reddit, Rumpuntur, Lacerantur, Laniantur. Est vero et Poet. PARTICIP. Φλιδώσα ap. Hes. quod exp. ῥηγνυμένη. Sumsit autem fortasse hoc partic. ex isto Nicandri loco, Θ. (363.) μυδόεν τεκμήρατο νύγμα, Σηπεδόσι φλιδώσα: nam hic φλιδώσα similiter exp. διεῤῥωγυῖα. Observa autem in hoc ipso loco et hæc duo vocabula μυδόεν ac σηπεδόσι: quorum hoc facit pro Hesychii expositione, qua φλιδᾷν dicit esse σήπεσθαι, (facit et pro eo quod dixi usuvenire iis quæ putruerunt, ut rumpantur,) at illud μυδόεν convenit cum expositione Galeni, qua φλυδᾷ, ita enim ibi per υ, esse dicit μυδᾷ. ["Wakef. Trach. 1103. ad Il. Γ. 375." Schæf. Mss.] Sed NOM. Φλιδόνες ex eod. Hes. affertur pro Rugæ vestium et sinus, quam interpr. cum ejus verbis confer: [addit etiam, τινὲς δὲ σφυγμοί:] itidemque φλιδόων pro Rugas contrahens, præ obesitate: e Nicandro (Ἀ. 569.) Ἀλθαίνει καὶ γέντα συὸς φλιδόωντος ἀλοιφῇ. Sic et COMP. Περιφλιδόων ex Eod. (ibid. 62.) Καί τε βοὸς νέα γέντα περιφλιδόωντος ἀλοιφῇ, (ita enim reponendum hic, meam etiam Ed. sequendo, pro νεαγέντα,) ubi Schol. exp. * περισφριγῶντος καὶ περιπλήθοντος τῷ λίπει. In VV. LL. Circumtumescentis rugasque contrahentis, ut nimis obesi. AT VERO Φλιδιόωντο ap. Eund. [i. e. Hes.] habetur aliter expositum, sc. διέποντο et ἐτέμνοντο: e quibus vocabulis prius illud mihi suspectum est. Legitur ITEM Φλοιδιᾷν ap. Eund., quod esse dicit πεπρῆσθαι. QUIN ETIAM Φλοιδούμενος, [e Lycophr. 35.] quod exp. ταραττόμενος. At VV. LL. has diversorum verborum expp. confundentia, φλοιδούμενος interpr. Inflammatus, Turbatus, tanquam ex ipso Hes. [Vide Bast. ad Greg. Cor. 229.] SUPEREST Φλιδάνω, cui ea, quam tribuit, explicatio, melius cum illius verbi φλιδᾷν significatione convenit; dicit enim φλιδάνει esse διαπίπτει, διαῤῥεῖ: quæ dicuntur, ac præsertim hoc posterius, etiam περὶ τῶν σηπομένων.

ΦΛΕΨ, βός, ἡ, Vena. Il. N. 546. ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν, Ἥ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς αὐχένα ἱκάνει. Xen. Ἑλλ. 5, (4, 58.) Ῥήγνυται ὁποιαδὴ φλέψ. Philo V. M. 1. Τὰς δὲ ἀνατεμνομένας φλέβας, καθάπερ ἐν ταῖς αἱμορραγίαις, κρουνηδὸν αὐλοὺς ἀκοντίζειν αἵματος. Ceterum φλεβὸς nomine Arteriam etiam comprehendisse veteres, et hoc sensu Plat. Timæo venas a corde producere, annotatur e Gal. l. 6. de Plac. Hippocr. et Plat. Jocose porro φλὲψ γονίμη in Epigr. dicitur [Anal. 1, 227.] i. e. Vena genitalis, de membro virili, [Schæf. ad Greg. Cor. 507.] Plur. φλέβες afferunt VV. LL. pro Præcordia et Cinctum, ex Aristot. H. A. 1. Gazam tamen l. 5. venas esse interpretatum pro eadem parte, scribunt. || Ut autem Lat. Vena, sic φλὲψ Græcis metaphoricos etiam usus habet. Dicuntur enim ab his φλέβες ὑδάτων, Venæ aquarum, ut videre est et ap. Eust. De metallis item sunt dictæ φλέβες, ut ap. Theophyl. Ep. Οὔτε φλέβας χρυσοῦ μεταλλουργοὶ ἀνιχνεύοντες. Et de venis argenti ap. Aristidem, Ἔστι δὲ ὁρᾷν τὰς φλέβας τὰς ἀργυρίτιδας. ["Musgr. Ion. 1011. Jacobs. Anth. 7, 86. 350. 9, 146. Moldenh. Teut. in Histor. Pl. Theophr. p. 102. J. Fr. Harles. Neurol. Primord. Erlang. 1795. 8. v. A. L. Z. 796. N. 162. Casaub. ad Athen. 133. Toup. Opusc. 2, 11. Φλέβες γῆς, Fluvii, D. R. ad Longin. 244.: aquarum, Jacobs. Anth. 9, 335.: lapidis, Epigr. adesp. 319. Φλ. κοίλη, Musgr. l. c. Heyn. Hom. 6, 468." Schæf. Mss. Ab Hes. exp. etiam μώλωψ.]

Φλεβοδονῶδες, Venas agitans et conturbans. Nomen, inquit Gal., novum et peregrinum, quo usus est Auctor Prorrhetici: quo tamen loco quidam LEGUNT Φλεβοτονῶδες, Venas distendens. Gorr. [Vide Schn. Lex. Suppl., Spohn. de Extr. Odyss. Parte 243-4. * Φλεβονώδης, Hippocr. 1137. ad Erot. p. 380. Franz. * Φλεβονευρώδης, Aristot. de Respirat. 16. * Φλεβοπαλία, Democritus ap. Erotian. v. Φλενοδώδη p. 380. Fr. * Φλεβοῤῥαγὴς, unde * Φλεβοῤῥαγέω, e quo] Φλεβοῤῥαγία, ἡ, ut ῥαγεῖσα φλὲψ habuisti paulo ante e Xen., Ruptio venarum. Et Φλε-

βοῤῥαγίῃ Ionica terminatione, ap. Hippocr. ἐν τῷ περὶ Διαίτης Ὀξέων Νοσ. s. 4. [p. 403.] Φλεβότομον, (q. d. Venæ incisorium,) Scalpellum, s. Aliud instrumentum quo vena inciditur s. secatur. At MASC. Φλεβοτόμος, paroxyt. Venæ incisor, Qui venam incidit s. secat. [" Bernard. Reliqu. p. 25." Schæf. Mss.] UNDE Φλεβοτομία, ἡ, Venæ sectio, Venæ incisio, s. Venarum. E Seneca Nat. Quæst. Venæ scissura. Exp. etiam Sanguinis missio, e consequenti, ut ap. Diosc. 6., cap. ult. Ἐφ' ὧν φλεβοτομία ταχέως παραληφθεῖσα καὶ κενώσασα λύει τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον, Ruell. vertit, In quibus sanguinis missio protinus et vacuatio imminentia solvunt pericula. Generalius autem usurpari pro Vacuatione venarum, tradit Gal. Φλεβοτομέω, Venam seco, incido, Cic. et Cels. Et Sanguinem mitto, e consequenti: φλεβοτομεῖν τὸν νοσοῦντα, Gal. Et pass. Φλεβοτομέομαι, [Gl. Sanguinor,] Incidor venam, Vena mihi inciditur, unde φλεβοτομηθῆναι ap. Gal. [Hippocr. Epid. 4. p. 334. " Wakef. S. Cr. 4, 28." Schæf. Mss. * " Φλεβοτομητέον, Theoph. Nonn. c. 129. 175." Boiss. Mss. * Ἐμφλεβοτομέω, Hippocr. Nat. Oss. 279, 54. ἐνεφλεβοτόμησε, Erotiano εἰς πλείους τόπους τὰς φλέβας ἐμέρισε. " Heringa Obs. 106." Schæf. Mss. * Προφλεβοτομέω, Prius venam seco, Alex. Trall. 7. p. 122=367. * Φλεβοτόνος, unde * Φλεβοτονέω, Phrynichus Bekkeri 70. " Boiss. Philostr. 477. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 14." Schæf. Mss.]

Ἄφλεβος, ὁ, ἡ, Venis carens, Venarum expers, Nullam venam habens. [* " Ἀφλεβὴς, Eust. Il. A. 89." Kall. Mss.] Ἐπίφλεβος, Venæ applicatus, VV. LL. e Gaza, [" Aristot. H. A. 1, 11." Seager. Mss. Hippocr. 1180. Οἱ * θερμοκοίλιοι * ψυχρόσαρκοι — οὗτοι ἐπίφλεβοι. * Λυσιφλεβὴς, Anal. 2, 212. Schæf. ad Greg. Cor. 507. Vide Σάγαρις.] Μεγαλόφλεβος, Cui magnæ sunt venæ. [* Μελανόφλεψ, βος, Aretæus p. 50.]

Φλεβικὸς, Ad venas pertinens. In VV. LL. Venalis. Et φλεβικοὶ τόποι, Venarum meatus. [Aristot.] Φλεβώδης, Venosus, Venis abundans; Gazæ Venulentus, quod nomen finxit. [" Hippocr. 503. Theoph. p. 9." Wakef. Mss.]

Φλεβάζω, vide supra in Φλέω.

" Φλεβίον, Venula," [Hippocr. Nat. Oss. 309=63. Φλέβιον, Dionys. H. de C. VV. 410. Schæf. " Aristot. Probl. 9, 14. Ἐὰν δὲ καὶ φλ. τινα ῥαγῇ." Seager. Mss. " Jacobs. Anth. 9, 482." Schæf. Mss. * Μεσοφλέβιον, Gl. Intervenium.]

[* ΦΛΕΩΣ, s. * Φλεὼς, ὁ, Planta aquatica, Schn. Ind. Theophr. Lobeck. Phryn. 293. " Callim. 1. p. 446. Wessel. ad Herod. 247. Aristoph. Fr. 218." Schæf. Mss. " Plut. 9, 612." Wakef. Mss. Phrynichus Bekkeri 70. " Cyrilli Flora Neapol. Fasc. 2. Tab. 12." Schn. Lex. * Φλέινος, Phryn. Ecl. 293. Lob. Cf. Φλοῦς.]

" ΦΛΙΑ, ἡ, Postis. Sed pluraliter frequentius " Φλιαὶ, Postes, ut ap. Joseph. de Samsone, Τὰς " πύλας αὐταῖς τε φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅση τε ἄλλη περὶ " αὐτὰς ἦν ξύλωσις, ἀράμενος κατωμαδὸν, Valvas cum " ipsis postibus et repagulis, s. pessulis. In VV. " LL. φλιὰ, Antepagmentum, Antæ. Quid autem " Hippocrati sint φλιαὶ in suo scamno, vide ap. Gal. " Quidam φλιὰ dictum putarunt quasi θλιὰ a θλίβω: " quæ etymologia convenit cum ea signif. qua dici- " tur esse Vestibulum:" [Gell. Noct. 16, 5. Polyb. 12, 12, 2. Ἐν ταῖς φλ. τῶν νεῶν. " Phryn. Ecl. 110. Thom. M. 898. Wakef. Herc. F. 848. Alc. 952. Jacobs. Anth. 7, 258. 8, 199. Brunck. Apoll. Rh. 109. (3, 278.) Matth. ad Gloss. Min. 18. Toup. Opusc. 1, 322. 2, 48. Append. in Theocr. p. 40." Schæf. Mss. Od. P. 221. Ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους, Theocr. 23, 18. ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις, Καὶ κύσε τὰν φλιάν: cf. Lucr. 4, 1170. Virg. Æn. 2, 490. Apoll. Rh. 4, 26. * " Καταφλιὰ τῆς θύρας, i. q. αἴθουσα, Buttm. Schol. Od. O. 146." Elberling. Mss. Cf. Ἀνώφλιον. * Φλιοβάτης, unde * " Φλιοβατέω, Vestibulum transeo, Georg. Alexandr. Vita Chrys. 180, 10. Δεήθητι τοῦ Κυρίου χαρίσασθαί μοι τὸν παῖδα μονογενῆ μου καὶ ἐν ταῖς πύλαις τοῦ ᾅδου παρ' ὀλίγον ἤδη φλιοβατήσαντα." Seager. Mss.]

ΦΛΟΙΟΣ, ὁ, Cortex, [" Arboris cortex interior teneriorque, Herod. 8, 115. Τῶν δενδρέων τὸν φλ. περιλέποντες κατήσθιον." Schw. Mss.] Il. A. (237.) περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλα τε καὶ φλοιόν. Theophr. φλοιὸν esse dicit τὸ ἔσχατον καὶ χωριστὸν τοῦ ὑποκειμένου σώματος. Idem, Τότε γὰρ εὐπεριαίρετος ὁ φλοιός. Synes. Ep. 57. Καὶ μέχρι μὲν καλάμης τὸ λήϊον, μέχρι δὲ φλοιοῦ τὰ φυτὰ δαπανήσασαν. E Gal. 2 ad Gl. Φλοιὸς καππάρεως ῥίζης. [" Thom. M. 898. Jacobs. Anth. 7, 107. 10, 14. Callim. 1. p. 466. Mordenh. Teut. in H. Pl. Theophr. 114. D. R. ad Longin. 256. Valck. Callim. 210. (Fr. 101.) * Φλοιὸν, ad Mœr. 305. Hes. v. Πίτυρα." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 15. Βρυώδει ἰλύος φλοιῷ.] Dicitur ETIAM Φλόος, e quo EST Φλοῦς per contr. unde accus. φλοῦν ap. Diosc. 3, 164. de alcea, Ἔχουσα καυλοὺς γ' ἢ δ', φλοῦν ἔχοντας καννάβει παραπλήσιον. Ubi Ruell. vertit Cortice cannabino vestitos. In Hippiatr. Τὸν φλοῦν τῆς ἰτέας καύσας, καὶ λαβὼν τὴν στακτὴν, μίξας μετὰ ὕδατος χρίε. Metaph. autem Nicander usurpavit de Cuti s. Pelle, 'A. (302.) Μαρσύου, ἠχί τε Φοῖβος ἀπὸ φλόα δύσατο γυίων. Ubi observa etiam hunc ACCUS. Φλόα pro φλοῦν: [cf. χόα, νόα, pro χοῦν, νοῦν.] Et de Serpentis exuvio, quod et Senecta ejus vocatur, Θ. (392.) Εὐτ' ἂν ἀπ' ἠελίοιο περὶ φλόον ἄψεα βάλλῃ. [" Phryn. Ecl. 42. 128. Pierson. Præf. ad Mœr. 39. ad Herod. 247. Jacobs. Exerc. 2, 81. Φλόος, Reiz. de Acc. 121. Acc. φλόα, Jacobs. Anth. 7, 107." Schæf. Mss. " Φλοῦς, i. q. λέπος, Schol. Nicandri 'A. 269." Wakef. Mss. Arat. Ph. 335. τῶν δὲ φλόον ὤλεσε πάντα, Plut. exp. χλωρότητα.] Ceterum a φλέω quosdam deduxisse hoc nomen, non ignoro, sed propter quam significationis affinitatem, id vero additum ab illis non reperio. Qua de re dicam et in Περιφλοίζω. [" At Ionicum vocab. Φλοῦς, οῦ, ὁ, non confundendum est cum φλοιὸς, sed idem sonat atque φλέως, significatque Aquaticam aliquam plantam, Junci aut Scirpi genus quoddam, e quo et corbes et vestes etiam ap. Indicos populos plectebantur: qua de planta videndi auctores a Wess. et Schw. ad Herod. 3, 98. laudati. Inde ADJ. * Φλοΐνος, E phleo s. scirpo confectus, Herod. l. c. Οὗτοι τῶν Ἰνδῶν φορέουσι ἐσθῆτα φλοίνην, ἣν, ἐπεὰν ἐκ τοῦ ποταμοῦ φλοῦν ἀμήσωσι καὶ κύψωσι, τὸ ἐντεῦθεν φορμοῦ τρόπον καταπλέξαντες, ὡς θώρηκα ἐνδύνουσι." Schw. Mss. Φλοῦς, Gl. Scirpus, Strabo 16. p. 418. Lips., J. Poll. 10, 45. 178. Lobeck. Phryn. 110. 293. * Φλούδιον, 87. Zonar. p. 1813. " Φλοΐνος, Jacobs. Anth. 7, 107. 9, 385." Schæf. Mss. Strabo 11. p. 486. 15. p. 127.]

[* Φλοιοβαρὴς, Schol. Ven. Il. N. 390. Ψ. 574. Heyn. Hom. 6, 444. Eust. 939. Lobeck. Phryn. 535.] Φλοιοῤῥαγὴς, Corticem habens disruptum s. rimosum. Theophr. C. Pl. 3, (18, 3.) Τῶν φλοιοῤῥαγῶν, Quorum cortex disrumpitur, [H. Pl. 4, 15, 1. Φλοιοῤῥαγῆ ἔνια τῶν δένδρων ἐστὶν, al. * Φλοιοῤῥαγία μία, al. * Φυλλοῤῥαγία μ.] Φλοιοῤῥαγέω, Sum cortice disrupto s. rimoso. E Diosc. 4, (279.) Φλοιοῤῥαγοῦντα κλήματα. Verum invenitur etiam scriptum Φλοιοραγὴς et Φλοιοραγῶ, unico ρ. Vide Ῥηξίφλοιος.

" Αὐτόφλοιος, ὁ, ἡ, Hes. * αὐτόδερμος," [Theocr. 25, 208. Epigr. 4, 3.] Ἄφλοιος, Cortice carens, privatus. Vide Ἔμφλοιος. [" Jacobs. Anth. 7, 366." Schæf. Mss.] " Ἀφλοῦς, ἀφλοῖο, ap. Hes. legitur, " sed sine expositione. Puto idem esse quod ἄφλοιος: " nam φλόος dicitur pro φλοιὸς, Cortex: e φλόος, " autem contractum φλοῦς." Ἔμφλοιος, Corticem habens, Cui cortex inest. Bud. e Theophr. (H. Pl. 5, 1, 2.) Σήπεται δὲ τάχιστα, ἐάν τε ἔμφλοιος, ἐάν τε ἄφλοιος. AT VERO Ἐμφλοιοσπέρματος, Cortice obductum semen habens. Plin. autem ἐμφλοιοσπέρματα vertit Cortice obducta semina, Quæ in cortice sunt semina. Nam pro his Theophrasti, (H. Pl. 7, 3, 2.) Βλίτον δέ καὶ τεύτλιον, καὶ ἀνδράφραξις, καὶ ὤκιμον, ἐμφλοιοσπέρματα, habet, Cortice obducta sunt semina bliti, betæ, atriplicis, ocimi. Et pro his ejusd. Theophr. Δυσξηραντότερα δὲ τὰ ἐμφλοιοσπέρ-

ματα, καὶ τούτων μάλιστα ὤκιμον, habet, Quæ in cortice sunt semina, difficillime inarescunt, maximeque ocimum et gith. [* Ἐρίφλοιος, Eust. Il. Ξ. 989, 35. Od. E. 208, 22. * Κακόφλοιος, Nicander Ἀ. 331.] Λειόφλοιος, Lævem corticem habens: Λειόφλοια δένδρα, Basil. [Theophr. H. Pl. 1, 5, 2. 9, 4, 2. Λειοφλοιότερον, C. Pl. 5, 7, 2.] Μαλακόφλοιος, Mollem corticem habens, Qui molli est cortice, [Theophr. C. Pl. 1, 6, 4.] Ὁμόφλοιος, [s. * Ὁμοιόφλοιος,] Similem corticem habens, vel etiam Eundem. In VV. LL. ὁμόφλοια, Quibus est eadem corticis natura. [Theophr. C. Pl. 1, 6, 2.] Παχύφλοιος, Crassum corticem habens, Qui crasso est cortice, Crasso cortice vestitus, [Theophr. C. Pl. 1, 5, 2.] "Περί-"φλοιος affertur pro Delibratus, Decorticatus:" [imo signif. Non delibratus, Cortice munitus, Xen. K. 9, 12. Χρὴ δὲ εἶναι τὰς ποδοστράβας σμίλακος πεπλεγμένας, μὴ περιφλοίους, ἵνα μὴ σήπωνται. * Πολύφλοιος, Hes. 777. Phav. 616.] Ῥηξίφλοιος, idem esse putatur cum φλοιορράγης, quod paulo ante expositum fuit: Ῥηξίφλοια δένδρα, Basil. [Theophr. H. Pl. 1, 5, 2.]

[* "Φλοιόω, In corticem verto, Nonn. D. 36, 305." Wakef. Mss.] Ἀποφλοιόω, Decortico, Corticem detraho, τὸν φλοιὸν περιαιρῶ, ut loquitur Theophr. Ex Epigr. pro Exuo. ["Jacobs. Anth. 7, 107. Toup. Opusc. 2, 174." Schæf. Mss.]

Φλοιώδης, q. d. Corticeus, Cortici similis, Corticis speciem præ se ferens. At Plin. pro his Aristotelis, Ἑξάγωνα μὲν οὖν πάντα ἐστὶ τὰ κηρία, καὶ τὰ τούτων, ὥσπερ τὰ τῶν μελιττῶν· σύγκειται δὲ οὐκ ἐκ κηροῦ, ἀλλ' ἐκ φλοιώδους καὶ ἀραχνώδους ὕλης τὸ κηρίον, dixit, Horum omnium sexangulæ cellæ, ceræ autem e cortice araneoso. Metaph. autem φλοιῶδες, Vanum, Futile, Quod parvi momenti est, [Longin. 10, 7.] At in h. Plut. l. (6, 302.) Τὸ σοβαρὸν καὶ φλοιῶδες ἀποτίθεται, Bud. τὸ φλοιῶδες exp. τὸ ἀλαζονικόν: [v. Wyttenb. 6, 589. "Brunck. Soph. 3, 486. Ruhnk. ad Longin. 256. (3, 2.)" Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 1, 6, 7. * Φλοιώτης, unde * Φλοιῶτις, Lycophr. 1422. φλοιῶτιν σκέπην pro φλοιόν.]

Φλοίζω, [s. Φλοΐζω,] (sicut ἀποφλοιόω, paulo ante) Decortico, Corticem detraho. Quidam Excastro etiam interpr. e Scrib. Largo. A cujus pass. Φλοίζομαι est aoristi 1 PARTIC. Φλοισθεὶς, Decorticatus, ut ap. Theophr. H. Pl. 3, 16. Φλοισθέντος του ξύλου, 5, 10. Φλοισθέντα δὲ καὶ ἀποβρεχθέντα. Illud enim reponitur pro φλογισθέντα. Apud Eund. legitur, (H. Pl. 5, 4, 6.) ἐλάτην φλοισθεῖσαν. "Πεφλοιδέναι, "a φλοίζω, Decorticatum esse, Corticem amisisse: "unde particip. πεφλοιδὼς, Hes. ὁ τὸν φλοιὸν ἀπο-"βαλών. Idem πεφλοιδέναι exp. φλυκταινοῦσθαι, ni "forsan scr. potius πεφλυδέναι, a φλύζω." Constituo autem thema Φλοίζω, Budæo assentiens, potius quam VV. LL. constituentibus THEMA Φλοίω. Quod tamen fortassis alicubi reperiri queat. ["Valck. Phœn. p. 312." Schæf. Mss. * Ἐκφλοίω, Nicander A. 322. Ἠὲ καὶ ἐκφλοίοιο * καταχθέος ἔρματα γαστρὸς, Schol. ἐκσύρειας, ἐκθλίψειας, κλῦσον.] Φλοισμὸς, [s. Φλοϊσμὸς,] ὁ, Decorticatio, Corticis detractio s. exemtio. Theophr. H. Pl. 5. init. Ὡραῖα δὴ τέμνεσθαι ξύλα, τὰ μὲν στρογγύλα, καὶ ὅσα πρὸς φλοισμὸν, ὅταν βλαστάνῃ. Ab Eod. vocatur περιαίρεσις τοῦ φλοιου, 4, 17. QUIN ETIAM Φλοιστικὸς, [s. Φλοϊστικὸς,] hinc deductum est, quod sonat q. d. Decorticatorius: reddendum alioqui per periphrasin, Ad decorticationem pertinens vel aptus. Sic φλοιστικὴ, sc. τέχνη, q. d. Decorticatoria ars. Bud. e Plat. (Polit. 28.) Καὶ πλεκτικὴ, καὶ ἔτι φλοιστικὴ, φυτῶν τε καὶ ἐμψύχων δέρματα σωμάτων περιαιροῦσα. Περιφλοίζω, (q. d. Circumdecortico,) Circumquaque decortico s. In circuitu. In VV. LL. Circumdecortico, Corticem ambientem eximo, ut fit ligna circumdolando. Diosc. 1. cap. de aspalatho, Ἔστι δὲ καλὸς ὁ βαρὺς, καὶ μετὰ τὸ περιφλοισθῆναι ὑπέρυθρος: pro quibus postremis verbis habet Plin. Detracto cortice rubens. A cujus pass. Περιφλοίζομαι est partic. περιφλοισθεὶς ap. Diosc. quod Bud. reddit Delibratus, e Colum. [Theophr. Fr. 3, 72. ξύλα περιφλοϊσθέντα.] Est vero itidem hujus verbale NOM. Πε-

A ριφλοισμὸς, (q. d. Circumdecorticatio,) [Theophr. C. Pl. 5, 15, 1.] Decorticatio quæ fit circumquaque. Redditur etiam, Corticis in orbem detractio. Invenitur porro et INFIN. Περιφλεῦσαι pro Circumdecorticare, ap. Diosc. [Theophr.] H. Pl. 9, 5, (3.) Τὴν δὲ κασίαν φασὶ τὰς μὲν ῥάβδους πλατυτέρας ἔχειν, ἰνώδεις δὲ σφόδρα· καὶ οὐκ εἶναι περιφλεῦσαι. Sed assentior iis qui hic περιφλοῖσαι reponunt. NAM Περιφλεύω esse potius Amburo, Uro in circuitu, (sicut et περιφλύω, de quo dictum supra fuit,) apparet e præt. pass. PARTIC. Περιπεφλευσμένος, cujus plur. neutr. gen. ap. Herod. (5, 77.) Περιπεφλευσμένα πυρὶ τὰ τείχεα. Eod. igitur errore tribuitur hæc signif. verbo περιφλεύω, qua φλόος a φλέω derivatum esse dicitur, huc pertinentem signif. non habente: quod si etiam haberet aliquam, tamen præcedere nomen, magis consentaneum rationi esset. ["In loco Theophrasti pro περιφλοῖσαι Edd. Ald. Bas. libri Medic. et Urbinas περιφλεῦσαι habent, quam scripturam in Auctario p. 62. præferendam censui, tanquam optimis B auctoribus firmatam: quanquam de origine et signif. verbi superest mihi non levis dubitatio, diversa tamen ab ea quam proposuit Lobeck. ad Phryn. 616., cui forma verbi displicuit. Mihi vero forma περιφλεῦσαι Decorticandi significatione dubitationem movit, cum loca Aristoph. et Herod. Amburendi notionem demonstrent; prior enim de fulmine περιφλύει, alter de muris igne læsis περιφλευσμένων habet. Patet hinc, formam φλέω et φλύω verbo convenire et notioni eidem, fortasse Ionicam, alteram Atticam. A φλέω fit φλεύσω, ut a πλέω et πνέω fit πλεύσω et πνεύσω. A forma φλοίω sunt in Hesychio glossæ, quæ communem verbo notionem Decorticandi et Amburendi videntur asserere. Φλοιδούμενος· καιόμενος, βρασσόμενος posuit Suid., et mox: Φλυδούμενος ἀντὶ τοῦ ταρασσόμενος, καταπονούμενος, καὶ Λυκόφρων. Hes. Φλοιδούμενος· ταραττόμενος; uterque e Lycophr. 35. cui convenit ejusd. Hesychii φλοιδιᾷν· πεπρῆσθαι. An potius verbi forma hæc derivata a perfecto πέφλοιδα? Hes. πεφλοιδὼς, τὸν φλοιὸν C ἀποβαλὼν, ubi sequitur, πεφλοιδέναι· φλυκταινοῦσθαι: quam posteriorem glossam HSt. ad verbum φλύζω referendam et πεφλυδέναι scr. esse suspicatus est. Dialecti vocalem υ sæpe cum οι commutarunt. Ita relabimur ad formam φλύω, φλύζω, φλύσσω, f. φλύξω, unde φλυκτὶς et φλύκταινα, Pustulæ ambustione natæ. Idem Hes. * διαπέφλοιδε, διακέχυται habet, cujus sedem si cognitam haberemus, de notione judicare tutius liceret. Denique doctioribus judicandum relinquo, φλοΐζω et φλύζω an communem originem cum verbo φλέω, φλέγω, φλέος, φλέως, et φλόος, φλοιὸς, habeant, usu vel scriptorum vel dialectorum in diversas notiones distincta, an utrumque suum et diversum fontem habeat. Video nunc, ipsi Valckenario, at quanto viro! de origine et notione verbi * περιφλέω non satis constitisse; is enim Herodoteo περιπεφλευσμένων substitui περιπεφλοϊσμένων, Corn. Pauw contra Aristophaneum περιπεφλυσμένων maluit." Schn. Ind. Theophr. * Περιφλευσμὸς, i. q. περιφλογισμὸς, Aqu. Deut. 28, 22.]

D Φλοιάριον, τὸ, dimin., Parvus cortex.

"ΦΛΟΜΙΣ, ίδος, ἡ, Verbasculum, VV. LL. In "iisdem Φλόμος, Verbascum, Herba qua pro elly-"chniis utuntur, Lucernaria Marcello Empirico. "Apud Suid. Φλῶμος, quæ et φλόνος, θρυαλλίς. At "vero Φλονῖτις, Herba quæ et ὄνωνις, Diosc. Φλονί-"δες autem, Squamæ, λεπίδες, Hes." [Φλόμος, Theophr. H. Pl. 9, 12, 3. p. 781. Diosc. 4, 104. Lobeck. Phryn. 112. 294. "Nicander Θ. 857." Wakef. Mss. Tournefort. Itiner. Tab. 335. Schn. Lex. "Φλόμος Ἰδαῖος, Diosc. Notha 442. Φλόνος, 469." Boiss. Mss. * Φλογμὸς, * Φλόμμος, Φλόμος, J. Poll. 10, 115. cf. 6, 103. * Φλομώδης, Hes. v. Αἰθιοπὶς, Gal. v. Φλέον.]

"Πλόμος, Herba quæ et φλόμος, Lat. Verbascum. "Aristot. H. A. 8, 20. scribit τοὺς ἰχθὺς ἀποθνήσκειν "τῷ πλόμῳ: quamobrem ceteros piscatores τοὺς ἐν "τοῖς ποταμοῖς καὶ λίμναις θηρεύειν πλομίζοντας, Phœ-"nices autem etiam τοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ, h. e. Ver-

"basco inescantes s. inficientes, ut Gaza interpre-
"tatur. Plin. 25, 8. scribit Campaniæ piscatores
"aristolochiæ radicem eam quæ rotunda est, vene-
"num terræ vocare, et coram se contusam immista
"calce in mare sparsisse: quo facto advolasse
"pisces cupiditate mira, statimque exanimatos flui-
"tasse. Apud Eund., ut et in Geop., inter τὰ δε-
"λεάσματα nulla mentio τοῦ φλόμου s. τοῦ πλόμου:
"unde suspicari quis possit Aristot. locum mendo
"non carere."

[* ΦΝΕΙ, Lucian. 2, 340=5, 197. Οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ καὶ τοῦ φνεὶ φροντιοῦμεν αὐτοῦ, Aristoph. ap. Etym. M.]

ΦΟΙΒΟΣ, ὁ, (ἡ,) Purus, Impollutus, Castus. Nam ab Hes. exp. καθαρὸς, item ἁγνὸς, et ἀμίαντος. Sed inter καθαρὸς et ἁγνὸς interjicitur λαμπρὸς, quod signif. Splendidus, Lucidus. Memini autem me ap. quendam Tragicum legere ἡλίου φοίβῃ φλογὶ, [Æsch. Pr. 22.] cui loco convenire posterior hæc exp. videtur. Ubi est etiam observandum obiter hoc FEM. Φοίβη. Sic ipsum quoque ἥλιον, i. e. Solem, φοῖβον appellari notum est, et quidem tanquam φαόβιον, ut nonnulli Gramm. volunt. || Sed φοῖβος exp. etiam μαντικὸς, et quidem cum alibi, tum ubi Apollinis est epithetum, ut ap. Hom. sæpe. Itidemque ap. Lat. Poëtas interdum Phœbus Apollo. Est porro μαντικὸς, Vaticinus, Vaticinandi peritus. Quod convenit cum epithetis, quæ ei tribuuntur a Lat. Poetis, Augur et Fatidicus. Quidam vero ab avia, cui erat NOMEN Φοίβη, sic appellatum tradiderunt: nonnulli et ἀπὸ τῆς φόβης. Vide Eust. At illud FEM. Φοίβη in VV. LL. dicitur etiam sumi pro Aqua, et pro Re omni pura; sed absque Auctore. Item Proprium nomen esse mulieris quæ e Cœo peperit Latonam, ex Hesiodo Θ. (136.) Pro Diana autem poni in Epigr. Apud Lat. Poetas quidem certe Phœbe frequens est pro Luna. At vero num. PLUR. Φοῖβαι signif. Puri et splendidi crines, si Etym. credimus, qui etiam exp. simpliciter κόμας, in verbo Φοιβάζω. Sed Suidæ Φοίβη est ἡ ἄμπελος, afferenti etiam pro exemplo versum ex Epigr., qui tamen cum voce Φοίβαις stare posse non videtur. ["Φοῖβος, Thom. M. 807. Stanl. Eum. 8. Lobeck. Aj. p. 276. Wassenb. ad Hom. p. 23. Wakef. S. Cr. 1, 128. Apollinis propr. epith., Clark. ad Il. A. 43. Φοίβου λάτρις, Bianor 4. Φοίβη, Wakef. Eum. 7. Stanl. 8. ad Herod. 146." Schæf. Mss. Φοῖβον ὕδωρ, Apoll. Lex.: cf. Lycophr. 1009.]

Φοιβόληπτος, ὁ, ἡ, q. d. A Phœbo correptus s. prehensus. Dicitur de Eo qui Phœbi numine est afflatus. Non dubitem reddere etiam Phœbi spiritu instinctus, aut etiam Sacro Phœbi furore instinctus. Plut. Pomp. (48.) Ἐπίπνους καὶ φοιβόληπτος. Longin. (16, 2.) Καθάπερ ἐμπνευσθεὶς ἐξαίφνης ὑπὸ θεοῦ, καὶ οἱονεὶ φοιβόληπτος γενόμενος, ubi observa ἐμπνευσθεὶς cum hoc φοιβόληπτος, sicut in illo Plut. loco ponitur cum ἐπίπνους. [Lycophr. 1460.] Pro hoc autem φοιβόληπτος, ab Herod. dicitur IONICE Φοιβόλαμπτος. Hanc enim veram esse scripturam ostendunt alia ap. eum similia. Perperam igitur quidam in VV. LL. noviss. annotant ap. ipsum Herod. 4, (13.) φοιβόλαμπος leg. potius esse quam φοιβόλαμπτος. Φοιβονομεῖσθαι, Puritatem consequi, in VV. LL. absque Auctore et exemplo. Videri certe posset φοιβονομεῖσθαι sonare A Phœbo regi, s. gubernari, ut dici possunt ab illo regi, qui sunt φοιβόληπτοι. [Plut. 7, 545.]

[Φοίβειος, α, ον, Eur. Phœn. 233. φοιβείαισι λατρείαις. "Musgr. Hel. 1525. Ion. 1108. Jacobs. Anth. 8. 22." Schæf. Mss. Ionice et poëtice] Φοιβήϊος, Phœbeus, (aut etiam Phœbeïus, quadrisyllabum itidem, nam et hoc utitur Ovid.,) Ad Phœbum pertinens. ["Eur. Iph. A. 706. Wakef. Ion. 473. Jacobs. Anth. 8, 373. ad Herod. 465. ad Charit. 246." Schæf. Mss.] Item FEM. Φοιβηὶς, ίδος, ἡ, Phœbea, ut Φοιβηὶς δάφνη, Phœbea laurus, Epigr. Habet autem laurus hoc ipsum epith. ap. Lat. Poëtas interdum. ["Jacobs. Anth. 7, 353. 9, 249. Christod. Ecphr. 41. Leo Philos. 2. ad Charit. 370." Schæf. Mss.]

[Φοιβάω, Hes. Οὐ φοιβήσετε· φοιβᾷν ἐστὶ τὸ ἐπὶ νεκρῷ ἢ δαιμονικῷ μαντεύεσθαι: vide Schleusn. Lex. V. T. "Φοιβάομαι, A Phœbo agitor, Schol. Soph. p. 10." Kall. Mss. Cf. Φοιβάζω. Hinc * Φοιβήτης, Vates, Manetho 1, 237. In Glossis male * Φοιβίτης· Hariolus.] Φοιβητεύω, Oraculo edo, χρησμῳδῶ, [Hes.] Proprie autem Oracula edo Phœbi spiritu instinctus, s. Phœbi numine afflatus. AT VERO Φοιβήτρια, quod significaret, sequendo illam verbi φοιβητεύω signif., Quæ oracula edit, et q. d. Editrix oraculorum: ab Hesychio exp. * καθάρτρια, i. e. Purgatrix. In VV. LL. Lotrix. [Derivandum est e * Φοιβητὴρ, unde * Φοιβητήριος, e quo contr. Φοιβήτρια. * Φοιβήτωρ, i. q. φοιβήτης, Orph. Lap. 11, 45. "ad Charit. 306. * Φοιβητὸς, ibid." Schæf. Mss. Manetho 4, 550.]

Φοιβὰς, ἀδος, ἡ, Phœbas, Quæ fatidica est s. vaticinatrix, utpote Phœbi numine afflata, Phœbi sacerdos. Lucanus, non unquam plenior artus Phœbidos irrupit Pæan. In VV. LL. esse dicitur Bacchi sacerdos. Dicitur ITEM Φοιβαΐδες pro Φοιβάδες, si Etym. credimus, qui etiam scribit Φοιβάδες ideo scribi, cum α habente ι subscriptum. Φοιβᾷδες, inquit, ἔχει τὸ ι· ἀπὸ γὰρ τοῦ Φοιβαΐδες ἐστίν. Sed vulgatæ Edd. habent aliam lectionem, VIDELICET Φοιβᾶδαι: ita enim in illis legitur, Φοιβαδαι ἔχει τὸ ι· ἀπὸ γὰρ τοῦ Φοιβαΐδης ἐστί: sed Φοιβαΐδης saltem pro Φοιβαΐδης reponendum fuerit. [Φοιβὰς, Gl. Saga, "Eur. Hec. 817. * Φοιβαῖον, ad Herod. 465." Schæf. Mss.]

HINC Φοιβάζω ET Φοιβαίνω, Vaticinor, Phœbi numine afflata, aut etiam afflatus; nam Hes. φοιβαζόντων habet de viris dictum, quod exp. προλεγόντων. Apud Eund. Φοιβάζει, μαντεύεται. Sed accusativo interdum jungi hoc verbum sciendum est, sicut et Vaticinor nonnunquam, pro Vaticinans dico. Lycophr. initio suæ Alexandræ s. Cassandræ, de ipsa loquens, Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα. Ad quem versum respexisse videtur, qui scripsit Epigr. Κασσάνδρη φοίβασε μύθους. Verum interdum ponitur φοιβάζω pro Purgo, Abluo, ut ap. Callim. L. P. (11.) ἐφοίβασεν δὲ παγέντα Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων: ["a φοιβάω, quod Lustro, Purgo, non autem a φοιβάζω, quod plane diversa significat. Sic Theocr. 17, 134. χεῖρας φοιβήσασα μύροις ἔτι παρθένος Ἶρις." A. Fabri. "Φοιβάζω, Wakef. Ion. 106. Eum. 237. Jacobs. Anth. 12, 180. Lobeck. Aj. p. 276." Schæf. Mss. Longin. 8, 4. Ὑπὸ μανίας τινὸς καὶ πνεύματος ἐνθουσιαστικοῦ ἐκπνέον καὶ οἱονεὶ φοιβάζον τοὺς λόγους. * "Φοίβασμα, Oraculum, Theod. Prodr. in Notit. Mss. 8, 139." Kall. Mss. "Const. Manass. Chron. p. 72(=136.) Herodian. Epimer. 147." Boiss. Mss.] Ab hoc autem Φοιβάζω, sed in altera signif. sumto, est et NOMEN Φοιβαστικὸς, sc. tanquam a tertia pers. præt. pass. πεφοίβασται formatum. Sonat enim φοιβαστικὸς q. d. Vaticinativus, i. e. Vaticinandi peritiam habens s. vi præditus. Longin. (13, 2.) Ὑφ' ὧν ἐπιπνεόμενοι καὶ οἱ μὴ λίαν φοιβαστικοί. At VV. LL. φοιβαστικὸς exp. Phœbo dicatus. Et FEM. Φοιβαστική, Vates deo plena. Quod femin. ap. Plut. invenitur junctum genitivo, ubi dicit de Carmenta, (Rom. 21.) Μαντικήν τινα καὶ φοιβαστικὴν ἐμμέτρων χρησμῶν. "Φοιβοβαστική, "ἡ, Phœbo dicata, VV. LL. Fortasse mendose "pro φοιβαστική: cujus tamen paulo alia est inter-"pretatio:" [* Φοιβαστὴρ, ὁ, unde * Φοιβαστήριος, e quo * Φοιβάστρια, ἡ, Lycophr. 1468. "Const. Manass. Chron. p. 132." Boiss. Mss. * Φοιβαστὸς et * Φοιβαντὸς, (hoc e * Φοιβαίνω,) unde Ἀφοίβαστος et Ἀφοίβαντος.] "Ἀφοίβατον, ap. Hesychium le-"gitur, expositum ἀνακάθαρτον, ex Æschyli Νεα-"νίσκοις, sed utrumque mendose: pro priore enim "reponendum puto ἀφοίβαστον s. ἀφοίβαντον: pro "altero autem, ἀκάθαρτον: nam φοιβάσαι et φοιβᾷ-"ναι est τὸ καθαραι." [Ἀφοίβαντος, Æsch. Eum. 237.] Habet porro verbum Φοιβάζω etiam COMP. Ἀναφοιβάζω ET Διαφοιβάζω ET Προφοιβάζω. Sed Ἀναφοιβάζω quidem alteram verbi φοιβάζω signif. sequitur, si respicimus Hesychii expositionem: cui

ἀναφοιβάσας est ἀνακαθάρας. Secundum autem comp. Διαφοιβάζω sequitur alteram illam Vaticinandi signif.; sed hujus activæ vocis nullum affertur exemplum: at vero pass. Διαφοιβάζομαι, infin. præteriti temp. διαπεφοιβάσθαι extat ap. Soph. Aj. (332.) p. 20. expositum tamen ἐκμεμηνέναι, quia οἱ φοιβώμενοι καὶ ἐνθουσιῶντες μανίᾳ τινὶ ὅμοιον πάσχουσί τι, inquit Schol., cum antea dixisset posse παρὰ τὸν φοῖτον deduci: quæ deductio mihi nullo modo probari potest. "Διαφοιβάζεσθαι, Ad furo-" rem agi, more sc. eorum qui Phœbæo numine " afflati sunt. Soph. Aj. (l. c.) p. 20. δεινὰ — λέγεις " Ἡμῖν, τὸν ἄνδρα διαπεφοιβάσθαι κακοῖς, Malis et " rebus adversis ad furorem actum esse, ἐκμεμηνέ-" ναι, Schol. dicens metaphoram esse ἀπὸ τῶν φοι-" βωμένων καὶ ἐνθουσιώντων, quippe qui et ipsi πά-" σχουσιν ὅμοιόν τι μανίᾳ. Possis et a διαφοιβάω de-" ducere, sed tunc προπερισπαστέον." ["Valck. Anim. ad Ammon. 149. Lobeck. Aj. p. 276." Schæf. Mss. Quod autem ad tertium comp. Προφοιβάζω attinet, ipsum quoque alteram illam verbi φοιβάζω signif. sequitur; nam προφοιβάζω e Nonno (Jo. 152.) affertur pro Ante purifico: [locus est, Ὄφρα προφοιβάσωσι δέμας: P. Ms. προφοιβήσωσι: a * προφοιβάω. " Προφοιβάζω, Vaticinor, Const. Manass. Chron. p. 32(=61. Meurs.) et p. 135. * Προφοίβασμος, p. 80. * Προφοίβασις, Hasius ad Leon. Diac. 205." Boiss. Mss. His autem tribus compositis accedant.] "Ἀποφοιβάζω, cujus part. ἀποφοιβάζων " Suid. esse dicit vel ἀποκαθαίρων, Expurgans, vel " χρησμῳδῶν s. μαντευόμενος, Oracula edens et va-" ticinia." ["Diod. S. 2, 526. ad Mœr. 165. Toup. Opusc. 2, 27." Schæf. Mss. Schol. Theocr. 15, 62. Eumath. 50. 256. Const. Manass. Chron. p. 36." Boiss. Mss. Jambl. V. P. 340. * "Ἐκφοιβάζω, Const. Manass. Chron. 1412. ex emend. Meursii." Kall. Mss. "Is. Porphyrog. in Allatii Exc. 302." Boiss. Mss. * "Καταφοιβάζω, Phœbi numine afflatus vaticinium dico, Eumath. 10. p. 466(=394.)" Schleusn. Mss. * "Παραφοιβάζω, Const. Manass. Chron. p. 32. var. lect." Boiss. Mss.] Redeo ad alterum verbum SIMPLEX, Φοιβαίνω. Huic Hes. ambas illas, quas et præcedenti Φοιβάζω, signiff. tribuit; nam φοιβᾶναι ut esse dicit Vaticinari, ita etiam Purgare, Purificare, Lustrare, Ornare, nec non Splendidum reddere. Ab Etym. PARTIC. Φοιβᾶσα exp. itidem λαμπρύνασα. Ita enim vet. Cod. scriptum habet, non λαμπρύνουσα: suspectam tamen relinquit et illa scriptura vocem φοιβᾶσα. Hanc autem Lustrandi s. Purgandi signif. habet et VERB. Φοιβάω, ut ap. Apoll. Rh. 2, (302.) πινόεν περὶ δέρμα γέροντος Πάντῃ φοιβήσαντες: exp. enim Schol. καθάραντες: addens, quod φοῖβον dicatur τὸ καθαρόν: unde sit Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων. Apud Etym. vero habetur PASS. Φοιβᾶσθαι, quod exp. λαμπρύνεσθαι, i. e. Splendidum reddi; at Hes. καθαίρεσθαι: hoc enim repono pro καθαιρεῖσθαι, nemine, ut opinor, mihi refragaturo. ["Wakef. Eum. 237. Lobeck. Aj. p. 276. Valck. Anim. ad Ammon. 149. ad Callim. 1. p. 211." Schæf. Mss.]

ΦΟΙΝΙΞ, ικος, ὁ, (Invenitur autem scriptum et φοίνιξ: sed Eust. ex iis est ap. quos φοῖνιξ scriptum extat cum circumflexo, sicut et κῆρυξ: traditque Idem, hanc vocem in nominativo quidem habere syllabam νι nonnisi positione longam, alioqui brevem, at in obliquis casibus natura longam,) Ruber, aut certe Ad rubrum colorem accedens. Exp. et Rutilus. Gell. 2, 26. Nam phœniceus color, quem tu Græce φοίνικα dixisti, noster est, et rutilus et spadix phœnicei συνώνυμα, qui factus Græce noster est, exuberantiam splendoremque significat ruboris. Quales sunt fructus palmæ arboris, non admodum sole incocti: unde spadici et phœnicei nomen est. Spadica enim Dorici vocant avulsum e palma termitem cum fructu. Hæc ille, in quibus pro spadici et phœnicei, vel spadici et phœnici, vel spadicis et phœnicei reponendum esse puto. Ex Apoll. Rh. 2, (920.) affertur, φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ, pro Rubra crista. Et φοῖνιξ ἵππος teste Eust. ὁ ὁμόχρους φοίνικι τῇ ὀπώρᾳ. Alioqui ap. Hom. duobus in Il. φοῖνιξ subst. est, significans φοινικοῦν χρῶμα, Rubrum colorem, ut Il. Δ. (141.) Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Μηονὶς, ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων, ubi Eust. φοινικοῦν χρῶμα significari dicit, addens, τὸ ἐκ καρποῦ, φασὶ, πρίνου. Virg. certe hanc comparationem usurpans l. 12. loco φοίνικος ostrum posuit, et quidem epithetum ei tribuens, Sanguineum: quod epith. videri possit pro iis facere, qui φοῖνιξ a φόνος deducunt, significante αἷμα. Horum autem in numero est Eust., qui de hac voce φοῖνιξ loquens, quam Hom. illo in versu usurpavit, dicit ei ὁμωνυμεῖν ὀπώραν, cui nomen φοῖνιξ, et propter hanc, idem nomen arbori quoque datum esse. Quibus subjungit, vocem φόνος, ἤτοι αἷμα, esse ἀρχὴν παραγωγικὴν αὐτῆς: et ad hujus similitudinem ἐρεύθεσθαι τὸν τοῦ φοίνικος καρπόν. Unde, inquit, et Φοῖνιξ Nomen proprium, διὰ τὸν κατ' αὐτὸν, ὡς εἰκὸς, φοινίκεον χροῦν. Ac sequendo alium Ejusd. locum, etiam populi nominati Φοίνικες hanc appellationem ἀπὸ τῆς ἐρυθρότητος sumsisse dicentur. Scribit enim, Φοίνικας Nationem esse, quæ habitarit circa fluvium Ἐρύθραν, aut circa Ἐρυθρὰν Θάλασσαν. Quibus subjungit, Καὶ τὸ φυτὸν δὲ φοῖνιξ, ὅτι τοιοῦτον καρπὸν τελεσφορεῖ. Vide et Etym., qui inter alia scribit, Φοῖνιξ, quod est ἐθνικὸν, esse παρώνυμον e NOMINE Φοινός. Sed Φοῖνιξ, cum ἐθνικὸν est duntaxat, hinc παρώνυμον esse, id vero non video quomodo rationi consentaneum esse queat: ac certe cum dicit Eust. supra, nomen φόνος esse ἀρχὴν παραγωγικὴν vocabuli φοῖνιξ, nequaquam id restringit ad Φοῖνιξ, quod est ἐθνικόν: cum Etymologo alioqui in derivatione consentiens. Qui enim dicit φοῖνιξ esse a nomine φόνος, non negat esse a φοινὸς, sed accipit quod remotius est, cum φοῖνιξ sit a φοινὸς, si tamen hoc concedendum est, φοινὸς autem, pro quo usitatius esse puto φοίνιος, sit a φόνος.

Φοῖνιξ igitur, ut ad usitatiores hujus vocab. signiff. veniam, est interdum arbor quæ Latinis Palma. ["Ὁ φ. ἔρσην, Mascula palma: ἡ φ. βαλανηφόρος, Planta femina, palmulas ferens, Herod. 1, 193." Schw. Mss.] Od. Z. (163.) Δήλῳ δήποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. Cujus loci ita meminit Cic. de LL. 1. Homericus Ulysses Deli se proceram et teneram palmam vidisse dicit. Appellatur interdum φοῖνιξ et Hujus arboris ramus, teste J. Poll. Τοῦ μέντοι φοίνικος καὶ ὁ κλάδος ὁμωνύμως φοῖνιξ καλεῖται. Sæpe vero φοῖνιξ vocatur quæ a Latinis Palmula, i. e. Palmæ fructus; extantque hujus signif. exempla cum ap. alios, tum ap. Herod. et quidem genere itidem masc.; cum alioqui vocetur etiam φοίνικος βάλανος. Dicitur vero et facta COMP. Φοινικοβάλανος: sed nomen hoc habet proprie fructus palmæ Ægyptiæ, postquam maturuit, ut quidem annotatur e Diosc. 1, 149. quem l. vide. Hes. autem HABET Φοινικοβάλανα: dicens esse τὸ τράγημα, item Genus vitis. ["Ænigma 20." Schæf. Mss.] At de φοίνικος ἐγκέφαλος et ἐντεριώνη dictum fuit supra, sicut et de πατητὸς φοῖνιξ. Convenit porro hæc signif. φοίνικος cum superiore, cui datus primus locus fuit, propter ruborem, de quo dictum et paulo ante fuit. Cum alii autem præterea, tum Plinius, hunc ei colorem tribuerunt. Legitur ETIAM Φοῖνιξ ἐλάτη, quæ et σπάθη, de Involucro et calyce fructus palmarum adhuc florentium. Vide Diosc. 1, 151. cui titulus est περὶ Φοίνικος Ἐλάτης. Sunt vero a nomine φοῖνιξ Palmam significante adjectiva NOM. Φοινικίτης ET Φοινίκινος, ut a Palma dicitur Palmeus; nam φοινικίτης οἶνος legitur ap. Diosc. 5, 40. At φοινίκινος (sub. οἶνος) ap. Athen. 1. (p. 29.) ex Ephippo Comico, Φοινικίνου βίκος τις ὑπανεῳγνυτο. Quo e loco meminerit emendare φοινίκου [φοινικικοῦ] 14. (p. 642.) et hoc φοινικίνου pro illo reponere, ut vicissim pro ὑπανεώγνυται, quod l. 1. habetur, reposui ὑπανεῳγνυτο e l. 14. Additque, meminisse hujus vini et Xen. K. Ἀ. Verum a Xen. non φοινίκινον οἶνον, sed φοινίκων οἶνον

appellari sciendum est. Ita enim ap. eum legitur 2, (3, 9.) p. 165. meæ Ed. Ἐνῆν δὲ σῖτος πολὺς, καὶ οἶνος φοινίκων, καὶ ὄξος ἑψητὸν ἀπὸ τῶν αὐτῶν. [Plut. Q. Conv. 3, 2, 1.] At φοινίκινος, sicut ETIAM Φοινικίη [φοινικηίη] νόσος, ap. Gal. habes, in Lex. Hipp. de elephantiasi, sed diversa deductione; nam in φοινίκινος dicit, ἀπὸ τοῦ χρώματος οὕτως εἰρῆσθαι ὑπονοήσειεν ἄν τις: i. e. A colore sic dictam suspicetur quispiam: quod existimatur intellexisse de colore palmæ fructus. Exponens autem statim post quæ sit φοινικίνη νόσος, scribit, Ἡ κατὰ Φοινίκην καὶ κατὰ τὰ ἄλλα ἀνατολικὰ μέρη πλεονάζουσα. [* Φοινικίνη, Medicamentum quoddam, Alex. Trall. 7. p. 96.] Extat denique et aliud adj., sed IONICUM, Φοινικήϊος, i. e. Ionica dialysi factum e Φοινίκειος. Diciturque οἶνος φοινικήϊος, sicut et φοινίκινος, Vinum palmeum. [" Wessel. Diss. Herod. 168. ad Eund. 92. 204. (2, 86. 3, 20.) Reiz. Præf. p. xxiii. ad Diod. S. 1, 192." Schæf. Mss.] Affertur tamen ex Herod. non φοινικήϊου βίκοι, (ut dicit Ephippus in illo Athenæi loco, φοινικίνου βίκος, subaud. οἴνου,) sed φοινικήϊοι βίκοι, de Doliis palmeo vino plenis: [cf. 1, 194. " Et ἐσθῆς φοινικήη, Vestis e palmæ foliis, 4, 43." Schw. Mss.] At Φοινικήϊος pro φοινίκειος, a φοῖνιξ, quod est ἐθνικὸν, fuerit itidem Phœniceus, Punicus. || Sed Herba etiam quædam φοῖνιξ appellatur, de qua Diosc. 4, 43. Dicitur hæc folia hordei habere, sed breviora, spicam lolio similem; et a palmulæ maturæ colore nomen accepisse existimatur. Plin. 22, 25. Est et herba Phœnicea appellata a Græcis, a nostris vero Hordeum murinum.

Φοῖνιξ, Phœnix avis. Plin. 13, 4. de variis palmarum generibus loquens, Una earum arbor in Chora esse traditur, una et syagrorum. Mirumque de ea accepimus, cum phœnice ave, quæ putatur ex hujus palmæ argumento nomen accepisse, emori ac renasci e seipsa. Lucian. (1, 793.) Ἢν μὴ φοίνικος ἔτη βιῷ.

Φοῖνιξ, Phœnix, Qui est e Phœnicia. Cujus plur. Φοίνικες, comprehendentem ipsam nationem, habes paulo ante. Eust. Comm. in Dionys. P. p. 74. Ed. patris mei, Ἢ ὁ Θηβαῖος δὲ οὗτος ἦν Ἡρακλῆς, ἢ ὁ Φοῖνιξ, κατά τινας, ἤτοι ὁ Τύριος. Annotat autem hæc in istos Dionysii versus, Ἐνθάδε Φοίνικων ἀνδρῶν γένος ἐνναίουσιν, Ἀζόμενοι μεγάλοιο Διὸς γόνον Ἡρακλῆα. Hi ab Hom. Od. O. (414.) vocantur ναυσίκλυτοι et τρῶκται: [cf. Ξ. 288.] Unde idem Schol. in eadem illa pag. scribit, Ἐμπορικοὶ γὰρ ὄντες οἱ Φοίνικες, καὶ πρηκτῆρες, καὶ τρῶκται, κατὰ τὸν ποιητὴν, καὶ πανταχοῦ πλωϊζόμενοι, κ. τ. λ. Horum Phœnicum REGIO, Φοινίκη dicta fuit. [" Musgr. Tro. 221. Valck. Phœn. p. 75. Φοινίκη Συρία, ad Diod. S. 2, 390." Schæf. Mss.] Φοινίκη, inquit Steph. B., ἡ χώρα a gen. Φοίνικος, sicut Κρήτη a gen. Κρητὸς, et Λιβύη a gen. Λίβυος. Sed Φοῖνιξ, a quo Φοινίκη suam appellationem invenit, Viri nomen proprium est, ut ex illo quoque discimus, tradente fuisse Agenoris et Neptuni Libyæque filium. Quibus subjungit, nomen ἐθνικὸν idem esse cum illo nomine τοῦ οἰκιστοῦ, sc. Φοῖνιξ. Atque ita Φοῖνιξ hoc proprium Viri nomen, primum obtinere locum dicendum esset; secundum, hanc regionis appellationem, Φοινίκη; tertium autem, illud ἐθνικὸν nomen, Φοῖνιξ. Cum tamen Φοῖνιξ ab Eust. dicitur ita vocatus διὰ τὸν κατ' αὐτὸν φοινίκεον χροῦν, non de proprio illo, sed περὶ τοῦ ἐθνικοῦ id intellexisse videri posset, (quippe qui idem et de plur. Φοίνικες scribat,) nisi adderet τὸ κύριον. Genus autem Φοίνικος Homerici idem alibi commemorat, sc. p. 762. Ceterum ἐθνικὸν fem. EST Φοίνισσα, quod Latini retinentes, scribunt Phœnissa. Od. O. 416. Ἔσκε δὲ πατρὸς ἐμοῖο γυνὴ Φοίνισσ' ἐνὶ οἴκῳ. Invenitur itidem et νηῦς Φοίνισσα ap. Herod.: sic Φοινισσῶν νεῶν, Plut. Pericle. Quin etiam Quoddam vitis genus fuisse perhibetur, quæ φοίνισσα nominata fuit. [" Eur. Hel. 1288. Musgr. 1468. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 12. 6, 143. Simonid. 33. Heringa Obs. 157. Φοίνισσαι ναῦς, Punicæ, Diod. S. 1, 606. Rubra, Jacobs. Anth. 6, 231. 7, 213." Schæf. Mss. Eod. sensu, Pind. Π. 1, 45. φλὸξ, Schol. ξανθή: 4, 365. ἀγέλα ταύρων, Schol. πυρρὰ τὴν χροιάν. * " Φοινίκισσα, Phœnicia, Wolf. Anecd. Gr. 3, 61." Kall. Mss.] At vero κτητικὸν

A NOMEN, Φοινίκιος, ET Φοινικικὸς, inquit idem Steph. Quorum prius illud ap. Athen. invenio, dicentem (29.) φοινίκιος οἶνος, itidemque φοινίκιον μύρον. [" Φοινίκιος, Fischer. ad Weller. Gr. Gr. 1, 7. Brunck. Soph. 3, 532. Φοινίκιος, Φοινίκειος, ad Diod. S. 1, 236. 377. 390. Φοινικικὸς, Fischer. l. c. Diod. S. 1, 377. 678. 693. Timon Phl. 24. ad Dionys. H. 1, 377. Fabric. Bibl. Gr. 1, 89. ad Herod. 458. Kuster. ad Jambl. p. 11. Athen. 1, 47. Φοινικικὰ ψεύδη, Wolf. Prol. Hom. p. 53." Schæf. Mss. " Montf. Palæogr. 117. Φοινικικὰ σήματα Κάδμου." Kall. Mss. * " Φοινικικῶς, (Phœniciorum more,) ad Diod. S. 1, 693. Valck. Phœn. p. 648." Schæf. Mss. Diog. L. 416. Appian. 1, 93. 103. Φοινικικὸς autem exp. αἱματώδης a Schol. ad Aristoph. Εἰρ. 303. Τάξεων ἀπαλλαγέντες καὶ κακῶν φοινικικῶν.] Apud Plut. autem, ETIAM Φοίνικειος cum ει, pro qua scriptura facit IONICUM Φοινικήϊος, i. e. Ionica dialysi factum, ut βασιλήϊος e βασίλειος. Præterea vero legitur et ap. Suid. Φοινίκειον αἷμα, καὶ φοινίκειος οἶνος, item φοινίκειον ἔρνος, καὶ χρῶμα, cum ει in vet. quidem exempl.,

B at φοινίκιος ἄνθρωπος. Sed pro posteriori illo Φοινικικὸς, legitur ETIAM Φοινικὸς, ut περιθωρακίδια φοινικὰ, [—κα,] Plut. (Artax. 11.) Habent vero et Φοινικὸν πόλεμον VV. LL. pro Punicum bellum; sed non ascripto Auctoris nomine. In illa quidem certe Polemonis declamatione, quæ e mea officina prodiit non ita pridem, legitur itidem πελέκει φοινικῷ: sed quoddam exemplar habebat alterum illud κτητικὸν, sc. φοινικίῳ. [Adj. dubiæ formæ, Niceph. Blemm. n. 133. Lobeck. Phryn. 148. Lex. Xen. " Ad Diod. S. 1, 377. 693. ad Dionys. H. 1, 18. 22. 377. Sylb. ad Eund. 1. p. 2. Heyn. Hom. 4, 584. Schneid. Anab. 16. ad Herod. 458. Kuster. ad Jambl. p. 11. Φ. et φοινικικὸς, Addenda in Taciti Edit. Amstel. 1685. T. 1. post Præf. * Φοινικῶς, ad Diod. S. 1, 693." Schæf. Mss. Appian. Bell. Hisp. 256. " Φοινικὸς, Coccineus, Andr. Cr. 80. * Φοίνικος, Phœnicius, Damasc. ap. Wolf. Anecd. Gr. 260. Schol. Eur. Phœn. 827. Φοινίκη, Punica, Lycophr. 657." Kall.

C Mss.] Affertur porro in VV. LL. e Theophr. FEM. Φοινικὴ et pro Palma, sed hæc scriptura valde erroris suspecta est. [" Φοινικὴ, Anemone, Diosc. Notha 449." Boiss. Mss.] Est præterea aliud κτητικὸν nomen, Φοινίκινος: sed ad φοῖνιξ, quod Palmam significat, pertinens potius, sicut et φοινικίτης, ut supra docui. Ubi vide et Φοινικήϊος. Ab hoc porro φοῖνιξ est quoque VERBUM Φοινικίζω, quod cum generaliter significet, Phœnices imitor, æmulor, s. Phœnicum mores: [unde adv. * Φοινικιστὶ, Polyb. 1, 80, 6. διαλέγεσθαι:] de iis tamen dici solet, qui quandam Phœnicum obscœnitatem imitabantur, in irrumando sc. [" Villois. ad Long. 182. Toup. Opusc. 1, 421." Schæf. Mss. * Φοινικιστὴς, Fellator, Etym. M. v. Γλωττοκομεῖον.] Jungiturque interdum huic verbo VERBUM Λεσβιάζειν, (de quo ideo non alienum fuerit hic dicere,) itidem significans, Lesbiorum mores obscœnos imitari, s. Lesbiorum obscœnitatem, in fellando sc. Lucian. (3, 184.) Πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τί πάσχεις, ἐπειδὰν κἀκεῖνα λέγωσιν οἱ πολλοὶ, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν; Hæc conjunxit et Gal. de Fac.

D Simpl. Med. 10. Habetur autem λεσβιάζειν et ap. Aristoph. quod quidam interpr. etiam Ore morigerari, e Suet. [" Toup. Opusc. 1, 420." Schæf. Mss.] Sed et λεσβιεῖν tanquam a THEM. Λεσβίζω extat ap. eund. Aristoph. Σφ. (1346.) Μέλλουσαν ἤδη λεσβιεῖν τοὺς ξυμπότας, Quæ eras ore morigeratura compotoribus. Huc pertinet et NOMEN Λεσβιὰς, ἄδος, ἡ, quod exp. itidem Fellatrix. [Sensu non obscœno, Athen. 598. " Antip. Thess. 23. Diodor. Sard. 7. Agathias 82. * Λεσβὶς, Jacobs. Anth. 7, 62. Toup. Opusc. 1, 243." Schæf. Mss.]

Φοῖνιξ dictum fuit et Instrumentum quoddam musicum, utpote cujus inventores fuerint Phœnices. Vide Athen. [636. Cithara Punica, Herod. 4, 192. Eod. sensu * Φοινίκιον, Aristot. Probl. 19, 13.]

Φοῖνιξ, Collyrium τραχωματικὸν ab Hierace conscriptum, de cujus descriptione inter Gal. et Aët. convenit, exceptis admodum paucis, iisque levibus. Gorr.

Φοίνικες sunt etiam γλυφαί, Hes. teste, si ejus exempl. mendo carent.

[Φοῖνιξ, Schn. Ind. Theophr. Coray Theophr. 219. Jacobs. Anth. 12, 356. Heyn. Hom. 4, 584. 5, 234. 359. Clark. ad Il. B. 267. Wessel. Diss. Herod. 37. ad Callim. 1. p. 39. Toup. Opusc. 2, 295. Zeun. ad Xen. K. Π. 674. ad Diod. S. 1, 160. 165. Φοῖνιξ, ὁ, Brunck. ad Poet. Gnom. 275. ad Herod. 180. Palma, Orell. Suppl. ad Nic. p. 89. (Arrian. Ep. 3, 12.) Color ruber s. puniceus, Doring. de Coloribus Veterum: (Gott. Anz. 1789. 11. St.) Pœnus, Diod. S. 1, 634. 701. 2, 419. 509. 567. Phœnix, Musgr. Tro. 221. ad Anton. Lib. 262. Verh. Adj., Musgr. Hel. 181. Herc. F. 945. Valck. Phœn. (1497.) p. 505. Wakef. Trach. 108. Lobeck. Aj. p. 270. De quant., ad Il. Θ. 116. De accentu et quant., Markl. Suppl. 398. Boiss. Philostr. 275. Φοίνικος σπάθη, Wessel. Diss. Herod. 119." Schæf. Mss. Eur. Tro. 815. φοῖνιξ πυρὸς πνόα, Fulvus. Puniceus color, Il. Z. 219. ζωστῆρα δίδου φοίνικι φαεινόν. Φοῖνιξ et Φοίνισσαι conf., ad Greg. Cor. 849. Quo compendio scribatur, ibid.]

Φοινικοβάλανος, vide supra in φοῖνιξ significante Fructum palmæ. [* Φοινικοβάτης, unde * Φοινικοβατέω, Palmas scando, Lucian. 1069.] Φοινικοδάκτυλος, Phœniceos digitos habens, i. e. Coloris phœnicei. Extat ap. Aristot., sed ab eo fictum fortasse, Rhet. 3. Διαφέρει δ' εἰπεῖν οἷον ῥοδοδάκτυλος ἢ ὡς μᾶλλον ἢ φοινικοδάκτυλος, ἢ ἔτι φαυλότερον ἐρυθροδάκτυλος. [" Clark. ad Il. A. 477." Schæf. Mss.] Φοινικόλεγνος, Avis, quæ alio nomine DICITUR Πηνέλοψ, [Phav., Tzetz. ad Lyc. 792.] Traditur autem hæc esse magnitudine columbæ, anati similis, et in aquis versari, ex Aristot. H. A. 8. Vide Hes. Φοινικόλοφος, Phœniceam habens cristam, s. generaliter Rubram. Sic ex Apoll. Rh. 2. habuisti supra, φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ. In VV. LL. Φοινικολόφος paroxytone, quod ap. Suid. legatur itidem φοινικολόφον, quod exp. * ξανθολόφον. Sed in meo vet. Cod. sciendum est legi in gen., φοινικολόφου, ξανθολόφου. [Eur. Phœn. 827. Theocr. 22, 72. Aristoph. Ὄρν. 70. " Planud. Ovid. Met. 4, 598." Boiss. Mss.] Φοινικοπάρειος, SIVE Φοινικοπάρῃος, Phœniceas habens malas, s. genas, i. e. phœnicei coloris. At φοινικοπάρῃοι νῆες ap. Hom. (Od. Λ. 123.), Phœniceo colore pictæ naves. Aut etiam, Minio pictæ, Miniatæ, ut eædem sint quæ etiam μιλτοπάρειοι ab eod. Poeta vocantur, διὰ τὸ τῆς μίλτου φοινικοῦν, inquit Eust. [" Const. Manass. Chron. p. 17." Boiss. Mss. " Steph. Dial. 30. Greg. Cor. 42." Schæf. Mss.] Φοινικόπτερος, Phœniceas habens pennas. Peculiariter autem sic appellata fuit Avis quædam, cujus linguam præcipui saporis esse docuit Apicius, teste Plin. Meminit ejus et Aristot. item Aristoph. Ὄρν. (274.) ubi dicenti περί τινος ὄρνιθος, i. e. de quadam avi, καλός γε καὶ φοινικιοῦς, respondetur Εἰκότως· καὶ γὰρ ὄνομ' αὐτοῦ γ' ἐστὶ φοινικόπτερος. De illo autem NOMIN. Φοινικιοῦς lege Suid., exponentem πυῤῥός: et de eo dicentem cum alia, tum hæc, Παρὰ τὴν φοίνικος γενικὴν, φοινικόεις, φοινικόες ἐν ὑπερθέσει, φοινικοῦς ἐν συναιρέσει. At vetus Cod. meus habet, φοινίκιες ἐν ὑπερθέσει: cum neutram harum lectionum habeat Schol. Aristoph. idem alioqui docere volens: sed hanc, φοινίκεος ἐν ὑπερθέσει: quin etiam, φοινικοῦς ἐν συναιρέσει pro φοινικιοῦς. At ego e duabus φοινικόες et φοινίκιος unam faciens, scr. censeo φοινικιόες. Φοινικοροδίαι, Rosaria punicea, VV. LL. sine ullo Auctoris nomine. [Φοινικοροδίαι λειμῶνες, Plut. 6, 457. e Pindaro, sed melius * Φοινικόροδοι λ., 10, 645. Prata puniceis rosis consita.] Φοινικόρυγχος, Qui est rostro puniceo s. rutilo, Avis epith. [* Φοινικόστολος, Pind. N. 9, 67. φοινικοστολων ἐγχέων πεῖρα, i. q. πεῖρα ἐγχέων ἐν ναυσὶ στελλομένων. * Φοινικοτρόφος, Strabo 17. p. 1196.] Φοινίκουρος, ὁ, Avis quæ dicta est ETIAM Ἐρίθακος, Eritbacus. Est autem, ut annotant VV. LL., Avis solitaria, quæ a quibusdam Sylvia vocata est: Theodorus autem interdum Rubeculam interpr.; sed Rubecula est hyberno tempore, et Ruticilla æstivo. Aristot. H. A. 9, 49. Μεταβάλλουσι δὲ οἱ ἐρίθακοι, καὶ οἱ καλούμενοι φοινικουργοὶ, ἐξ ἀλλήλων· ἔστι δὲ ὁ μὲν ἐρίθακος, χειμερινός· οἱ δὲ φοινικουργοὶ, θερινοί· διαφέρουσι δ' ἀλλήλων οὐθὲν, ὡς εἰπεῖν, ἀλλ' ἢ τῇ χρόᾳ μόνον. Quam scripturam sequendo, huic avi erit etiam NOMEN Φοινικουργός. Sed suspectam hanc scripturam reddunt Hes. et Plin., e quibus hic testatur, sicut et Aristot., (quem fortasse sequitur,) qui erithacus sit hyeme, eundem esse phœnicurum æstate. At Hes. postquam scripsit, Φοινίκουρος, ὄρνις ποιός, subjungit, καὶ ὁ ἐρίθακος. Suidæ ἐρίθακος est ὄρνεον μονῆρες καὶ μονότροπον. Idem vocatur ETIAM Ἐριθεύς, si Hesychio credimus. Quod autem attinet ad Lat. nomina, Sylvia et Ruticilla, sciendum est Theodorum ea aliis avibus tribuere, in interpretatione ejusd. operis Aristotelis 8, 3. [* Φοινικοφαής, Eur. Ion. 162. * " Φοινικόφυτος, Palmis consitus, ad Diod. S. 1, 160. 2, 394." Schæf. Mss.] Φοινικόφυτον, τὸ, Palmetum: φοινικόφυτα, Palmeta, Palmaria: VV. LL. e Gaza ap. Theophr. H. Pl. 2. [* " Φοινικοχάλινος, Toup. Opusc. 2, 295." Schæf. Mss.]

Φοινικελίκτης, ὁ, Fallax, Hes., et Suid. ap. quem legitur φοινικελίτης absque κ. in penultima syllaba. [Item * Φοινικέλικτος, Hesychio ἀπατηλός. " Φοινικελίτης, * Φοινικελιστής, Φοινικελίκτης, Toup. Opusc. 2, 294." Schæf. Mss.]

[* Ἡμισυφοῖνιξ, Theognostus in Bekk. Anecd. 3, 1379. * Ὀξυφοίνικος, Glossa ap. Salmas. Exerc. Plin. 930.]

Φοινίκεος, et per CONTR. Φοινικοῦς, Phœniceus, Puniceus, Rutilus. Vide et quæ in prima nominis φοῖνιξ signif. dicta fuerunt, i. e. ea, cui primus datus fuit locus. Aristot. de Col. loquens de iis coloribus, qui ποικίλας nobis φαντασίας exhibent κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ τὸ ἧττον, in exemplum affert τὸ φοινικοῦν καὶ τὸ ἀλουργόν. Ubi vide alia multa περὶ τοῦ φοινικοῦ χρώματος. Idem Meteor. 3. Τὸ δὲ φοινικοῦν χρῶμα καὶ πράσινον, καὶ ἀλουργὸν, οὐ γίνεται κεραννύμενον. Ibid. Τὸ γὰρ φοινικοῦν, παρὰ τὸ πράσινον, λευκὸν φαίνεται. Idem in iride esse dicit colorem ξανθὸν, medium inter φοινικοῦν et πράσινον. Apud Eund. H. A. 8. avis quædam φοινικοῦν λόφον ἔχει: ideoque epitheton ejus esse possit illud compositum nomen φοινικόλοφος, de quo supra. Apud Xen. (K. Π. 7, 1, 1.) et alios legimus Φοινικοῦς χιτῶνας: ap. Plut. Numa, Φοινικοῦς χιτωνίσκους. Apud Athen. certe (538.) inter pretiosos colores poni videmus, in descriptione nuptiarum Alexandri, Πορφυροῖς καὶ φοινικοῖς χρυσοῦφέσιν. Apud Diosc. 3, 105. legimus et Φοινικοῦν ῥάκος. [" Φοινίκεος, Jacobs. Anth. 11, 295. Toup. Opusc. 1, 541. Valck. Diatr. 195. Φοινικοῦς, ad Mœr. 369. Diod. S. 1, 209." Schæf. Mss. Lobeck. Phryn. 148. Lex. Xen.] Hinc VERB. Φοινικίζω, pro Ad puniceum colorem vergo, Purpurasco, mutuando interpretationem verbi πορφυρίζω. [* " Φοινικιστὴς quid sit, ipse Hes. videtur ignorasse. Posuit enim nomen in Lex. sine interpretatione. Xen. K. Ἀ. 1, 2, 20. Κῦρος ἀπέκτεινε—Μεγαφέρνην, φοινικιστὴν βασίλειον, καὶ ἕτερόν τινα τῶν ὑπάρχων δυνάστην. Leuncl. et Æm. Portus vertunt Purpuræ tinctorem. Melius Morus: Purpuratum. Larcherus: Le Porte-Stendard, Vexillarium: quia ap. Diod. S. 14, 26. vexillum nominatur φοινικίς. Sed optime explicasse videtur Brodæus: Unum e regiis familiaribus, punicea veste indutum, non purpurea." Lex. Xen. " Schneid. Anab. p. 19. Toup. Opusc. 2, 168." Schæf. Mss.] Et COMP. Ἐπιφοινικίζω, q. d. Superpurpurasco, In superficie ad colorem purpureum vergo, s. potius puniceum. Bud. ex Aristot. [Theophr.] de Coloribus (32.) p. 390. Σχεδὸν γὰρ αὐτῶν τῶν καρπῶν οἱ πλεῖστοι, ὅταν ἐκ τοῦ ποώδους μεταβάλλωνται, μικρὸν ἐπιφοινικίζουσι, καὶ γίνονται πυῤῥοὶ, ubi Interpres vertit, Paululum in puniceum vergunt, præp. omittens, tanquam vacantem. Est et aliud COMP. Ὑποφοινικίζειν, q. d. Subpunicare, Subpurpurascere.

Φοινικόεις, Phœniceus, etc. ut de φοινικοῦς dictum est, quod eand. signif. habet; sed φοινικόεις Poetarum potius est. FEM. Φοινικόεσσα. Hom. (Il. K. 133.) χλαῖναν φοινικόεσσαν dixit, Hesiod. (Ἀ. 95.) ἠνία φοινικόεντα. Idem (ib. 194.) αἵματι φοινικόεις, sicut Hom. (Il. Ψ. 717.) αἵματι φοινικόεσσαι. Ubi quidam interpr. Sanguine rubentes. Non dubium est autem quin φοινικόεις reddi etiam possit alicubi

Purpureus, quod proprie est πορφύρεος. Nam ut αἵματι φοινικόεσσαι dicit, sic et αἷμα πορφύρεον: quemadmodum Lat. Sanguis purpureus dictus fuit. [" Heyn. Hom. 5, 437. 439. 6, 29. Clark. ad Il. B. 267." Schæf. Mss. * Φοινικῶδης, i. q. φοινικόεις, Schol. Paris. ad Apoll. Rh. 3, 42. 4, 761. et not. " Var. lect. Diod. S. 1, 98." Wakef. Mss.]

Φοινικὶς, ίδος, ἡ, Vestis phœnicei coloris, s. punicei, Puniceus amictus. Redditur etiam Purpurea vestis, et Purpureus amictus, ob coloris affinitatem: [Gl. Paludamentum:] cum alioqui φοινικίδα et πορφυρίδα distincte poni videamus cum alibi, tum in hoc Xen. loco, K. Π. 8, (3, 2.) Οὐδὲν φειδόμενος οὔτε πορφυρίδων, οὔτε ὀρφνίνων, οὔτε φοινικίδων, οὔτε καρυκκίνων ἱματίων: 6, (4, 1.) Ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. Plut. (6, 546.) dicit eos, qui ad tauros accedunt, non sumere φοινικίδα, sicut nec vestem λαμπρὰν, eos qui ad elephantes: quoniam his coloribus animalia illa solent διαγριαίνεσθαι. Magnum autem fuisse φοινικίδων in bello usum, ostendunt cum alii plerique loci, tum vero ille Xen. quem paulo ante e K. Π. 6. protuli: nec non iste Plut. Paulo Æmilio (18.) Ἀστράπτοντες ἐπιχρύσοις ὅπλοις, καὶ νεουργοῖς φοινικίσι. Dicuntur autem primi hoc vestis genere usi esse Lacedæmonii, ut sanguinem, quem effundebant, aliquo modo occultarent. Cujus rei cum alii plerique meminerunt, tum Philostr. Epist. 26. init. Fuisse autem φοινικίδα, s. φοινικοῦν χιτῶνα, etiam signum pugnæ futuræ, discimus e Plut. Marcello. Φοινικὶς pro Panno puniceo, ex Aristoph. affertur Πλ. (731.) Κατεπέτασ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι. Item φοινικίδες pro Tapetibus puniceis, s. purpureis, ex Æschine [64. " Thom. M. 899. ad Diod. S. 1, 577. 603. Brunck. Aristoph. 3, 63. 153. Ammian. Marc. 19, 5, 5. Heyn. Hom. 5, 456. Schneid. Anab. 16. Casaub. ad Athen. 98. ad Mœr. 398. Act. Traj. 1, 206. Valck. Anim. ad Ammon. 205. Zeun. ad Xen. K. Π. 609. ad Charit. 248." Schæf. Mss. Leo Tact. 19, 42. Chrys. in Ps. 50. p. 692. Orat. 71. T. 6. p. 725. Liban. 4. p. 300. * Φοινικίδιον, Puniceolum, Diog. L. 7. p. 402. * Φοινικήδες, Hes. αι ἀνεμῶναι, ἢ πόα· οι δὲ, τὰ φοινικὰ ἐνδύματα.]

[* Φοινικίας, ου, ὁ, sc. ἄνεμος, Phœnicias, Ventus a Phœnice flans, Euronotus, Thraciæ oppositus, Aristot. Meteor. 2, 6.]

[* Φοινικάω, Gl. Rubefacio, Schneidero susp.]

[* Φοινίκιος, Gl. Palmeus: * Φοινίκιον· Palmularium. Palmula, Alex. Trall. 1. p. 24.] Φοινικὼν, ῶνος, ὁ, Palmetum, φοινικόφυτον supra: [" ad Diod. S. 1, 209." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 16, 18. Joseph. B. J. 4, 8, 2.]

Φοινίσσω, VEL Φοινίττω, ξω, Puniceo colore inficio, aut etiam Purpureo, Rubefacio, Sanguine inficio, Cruento. Ex Eur. (Iph. A. 187.) αἰσχύνᾳ φοινίσσω, Suffundo rubore, pudore purpureo, q. d. Purpuro pudore, Rubefacio. [" Neutraliter φοινίξαντα μόρον dixit Soph. ap. Athen. 51. Rubescens morum." Schw. Mss.] Tale est φοινίττομαι, pro Rubore suffundor s. Pudore, Erubesco. Chrys. de Sacerd. Ἐπὶ τούτῳ ἐρυθριάσας ἐκεῖνος καὶ φοινιχθείς. At φοινισσόμεναι παρειαὶ e Luciano (2, 927.) Cruentatæ malæ. Sic ap. Soph. (Aj. 110.) Μάστιγι πρῶτον νῶτα φοινιχθεὶς θάνῃ. Itidemque ap. Aristoph. φοινιχθῆναι Schol. exp. τὸ αἱμαχθῆναι δίκην φοινικοβαφοῦς ἐνδύματος. Polit. ap. Herodian. (4, 9, 17.) φοινιχθῆναι, dictum itidem de eo quod sanguine infectum est, vertit Purpurascere. Sic φοινίττω pro Sanguine inficio, Cruento. Liban. de Marte, Γῆν τε φοινίττων καὶ χρωννύων ποταμούς. In VV. LL. legitur ETIAM Φοινίζω pro Rubefacio, [J. Poll. 1, 45.] nec non COMP. Ἐπιφοινίζω, [Lucian. 2, 443.] pro Rubefacio, Illustro; sed hæc themata suspecta sunt: sicut et VERB. Φοινικεῖν, quod in Iisd. habetur pro Phœniceo colore rubere, absque ullo testimonio. [" Φοινίσσω, Heyn. Hom. 7, 168. Jacobs. Anth. 8, 207. 10, 152. Wakef. Trach. 993. Phil. 393. Toup. Opusc. 1, 528. ad Charit. 296." Schæf. Mss. " Rubeo, neutraliter, Poëta ap. Eust. Il. 769." Wakef. Mss. Nicander Ἀ. 254. Opp. Ἀ. 2, 427. Apoll. Rh. 3, 725. * Φοίνιγμα, Rubor, Schol. Eur. Phœn. 1495.] Φοινιγμὸς, ὁ, ITEM Φοίνιξις, Actio inficiendi colore puniceo, aut etiam purpureo, Purpuratio, Rubefactio. Sed φοινιγμὸς habet etiam peculiarem signif. ap. Medicos. Φοινιγμὸς, inquit Gorr., Rubrificatio, Ruboris per medicamenta excitatio in aliqua parte. Quædam enim medicamenta eam vim habent, ut cuti admota ruborem caloremque accendant, atque etiam, si diutius immorentur, vesiculas creent, tandemque exulcerent. Meminerunt φοινιγμῶν cum alii tum Paulus Ægin. 3. [* Φοινικτὸς, unde * Ἀφοίνικτος, Achill. Tat. 3, 7. * Φοινικτικὸς, adv. * Φοινικτικῶς, Sext. Emp. adv. Math. 7, 198. * " Ἀναφοινίσσομαι, Rubefio, Erubesco, Liban. ap. Wolf. Anecd. 2, 346." Kall. Mss. * Διαφοινίσσω, Hippocr. 192. 195.] " Ἐκφοινίττω, Rubefacio, Cruento, Eur." [" Phœn. 42. " J. Poll. 1, 45. Musgr. Iph. T. 259." Schæf. Mss. * Ἐπιφοινίσσω, Purpurasco, Plut. Alex. 4. Athen. 370. Aristot. Phys. 143. Οἷς τὸ πρόσωπον ἐπιφοινίσσον ἐστί. " Rubeo, de auro, Nonn. D. 10, 157." Wakef. Mss. * Καταφοινίσσω, Suid. 2, 277.] Ὑποφοινίσσω: e cujus pass. voce est particip. ὑποφοινισσόμενα, quod affertur e Diosc. 3, 78. Ὑποφοινισσόμενα φύλλα, Folia in puniceum colorem vergentia, q. d. Subpunicantia. [Nicander Θ. 720. Poetice Ὑπαιφοινίσσω, 178.]

ΦΟΙΤΑΩ, Ito, Ventito, ut qui itat s. ventitat ad præceptorem: quæ tamen Ventitandi signif. an primum in hoc verbo locum obtinere debeat, non satis constare, docebo aliquanto post, ubi et de ejus derivatione dicam. Plato de Rep. 1. Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα ὡς παρὰ φίλους τε καὶ πάνυ οἰκείους. Thuc. 1. Ὕστερον δὲ φοιτῶντες παρ' Ἀθηναίους: [cf. c. 95.] Rursus e Plat. Epist. 7. Ἐπιστολαὶ δὲ ἄλλαι ἐφοίτων παρά τε Ἀρχύτου καὶ τῶν ἐν Τάραντι, Epistolæ crebræ veniebant, pro Afferebantur crebræ. Itidem vero cum ap. alios, tum ap. Thuc., de rebus etiam inanimis: Ἐφοίτων ἀγγελίαι, Crebri nuntii afferebantur, s. Frequentes. Aut certe, Nuntii subinde afferebantur. Licet in VV. LL. simpliciter, Nuntii afferebantur. Apud Eund. 8. Καὶ ἐκ τούτων τῶν πόλεων ὁπόσα Ἀθηναίοις ἐφοίτα χρήματα. Quem verbi hujus usum imitatus Synes., dixit, Καὶ τῆς φοιτώσης κατ' ἐνιαυτὸν δαπάνης τοῖς ἐνθάδε στρατεύμασι. Quoniam autem solent pueri ad præceptores ventitare, eorumque domos frequentare, ideo sæpe legitur φοιτᾷν εἰς διδασκάλου, nec non φοιτᾷν εἰς τὰ διδασκαλεῖα. Xen. K. Π. 2, (1, 2.) Εἰς οὐδενὸς διδασκάλου πώποτε φοιτήσαντα. Plut. Camillo, Τοὺς παῖδας αὐτῶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτᾷν. Huc pertinet iste locus ap. Athen. (584.) Ὥσπερ πρὸς Ἱππόμαχον τὸν παιδοτρίβην, μνᾶν δοὺς, οἴει ἀεὶ φοιτήσειν. Pertinet et iste, Οὗτος παρὰ Ζήνωνα τὸν Μνασέα κατὰ μάθησιν σοφίας ἐφοίτησε. Quin etiam nulla facta διδασκάλου vel διδασκαλείου, vel μαθήσεως, aut alius hujusmodi rei mentione, tamen de discipulis dicitur interdum, ut ap. Aristoph. (N. 916.) διὰ σὲ φοιτᾷν Οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων, Ad me ventitare, discendi causa, sc. Vel, Ad me præceptorem ventitare. Hinc certe factum est ut quidam φοιτῶ interpretari non dubitarint, Sum discipulus, auditor. Sed mihi magis placet aliud interpretationis genus, quod a prima hujus verbi signif. minime remotum sit: quale fuerit, Ventito ad scholam, præceptorem, Ventito ad aliquem, discendi gratia, vel, ejus audiendi gratia. Sed possumus etiam simpliciter dicere, Ventitare ad aliquem, idque e Cic.: quem ita loquentem Græcum φοιτᾷν exprimere voluisse crediderim. Ab hac certe hujus verbi signif. est φοιτητὴς pro Discipulo, ut infra docebo.

Φοιτᾷν simpliciter pro Ire, Venire, Accedere. Od. I. (401.) Οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος. (Il. Υ. 6.) πάντη Φοιτήσασα: item (Ξ. 296.) Εἰς εὐνὴν φοιτῶντε. Ex Apoll. Rh. (1, 1249.) φοίτα ἀμφὶ χῶρον, pro Circuibat locum. Possit sane et in illo Thuc. loco quem secundum protuli, de prima hujus verbi signif. agens, existimari φοιτῶντες positum simpliciter pro Venientes. Cum præp. ἐξ ap. Julian., qui de medicina loquens, dicit, Διὸ καὶ ταύτην ἐξ οὐρανοῦ πεφοιτηκέναι, δικαίως φιλοσόφων παῖδες κηρύττουσι. Ceterum cum Hom. φοιτᾷν usurpet ἁπλῶς pro περιοδεύειν, ut annotat Eust. Il. I.: aut pro ὁρμᾷν, ut in

Il. E.: illi Ventitandi significationi, ac præsertim Ventitandi ad præceptorem, nequaquam primum locum deberi dixerint aliqui: ut omittam, ab eod. Schol. Atticam illam censeri. At si a proprio et peculiari hujus verbi usu potius incipiendum sit, non erit cur ordo ille magnopere reprehendatur, cum alioqui lubenter significationi ab Hom. usurpatæ primas deferre soleam. Est porro et hoc sciendum, Eust. e veterum auctoritate tradere, φοιτᾷν esse factum ἐκ τοῦ προϊέναι, vel ἐκ τῆς ὁδοῦ.

Φοιτᾷν interdum dicitur mulier, i. e. Venire ad virum, concubitus causa. Bud. ab Herod. poni testatur pro Stupri consuetudinem habere; sed ejus locum non affert. At in VV. LL. affertur ejusd. Herodoti locus, in quo φοιτᾷν cum adjectione ponitur: nimirum ita, Φοιτᾷν ἐς ὁμιλίην ἀνδρῶν, et exp. Cum viris coire: [cf. 2, 111. 4, 1.] Subjungitur et hic Plut. locus, in Pericle, Τῷ Περικλεῖ γυναῖκας εἰς τὸ αὐτὸ φοιτώσας ὑποδέχεται, pro Cum Pericle coeuntes: [Φοιτᾷν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, Euseb. Pr. E. 85. Valck. Schol. in N. T. 2, 205.] Hinc Lat. Futuo sumtum esse videri possit. Vide Φοιτάς.

Φοιτᾷν, Insanire, Furere: unde φοῖτος, φοιτὰς, et φοιταλέος. Dictum esse φοιτᾷν et pro ἐνθουσιωδῶς ὁρμᾷν ac μαίνεσθαι, docent veteres, Eust. 732. qui alioqui exp. alibi et simpliciter verbo ὁρμᾷν. Apud Soph. quidem certe cum adjectione, Aj. (59.) φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσιν νόσοις. Ceterum cum hac verbi φοιτᾷν signif. optime convenit, meo quidem judicio, quod Gallice de insano dicimus, Il court les rues: sicut de meretrice, quæ ab hoc ipso verbo φοιτὰς appellatur, dicere solemus, Elle court l'aiguillette.

["Φοιτάω, ad Mœr. 399. Abresch. Lectt. Aristæn. 117. Musgr. Hipp. 148. Orest. 327. ad Diod. S. 1, 105. Insanio, Boiss. Philostr. 606. De discipulis, ad Phalar. 250. Brunck. Aristoph. 3, 49. Boiss. Philostr. 234. 521. 644. Boeckh. in Plat. Min. 26. Thom. M. 899. Wakef. Phil. 206. S. Cr. 4, 5. Georg. 107. Jacobs. Anth. 11, 316. Heyn. Hom. 6, 320. ad Lucian. 1, 166. ad Mœr. 400. De concubitu, ad Herod. 280. 407. De mercibus, 522. 560. De ferculis, Valck. Callim. 258. Φ. πρός τινα, de meretrice, Jacobs. Anim. 273. Φ. εἴς τινα, Anth. 11, 74. Φοιτέω, (Ionice,) ad Herod. 38. (1, 37.) 638. 702. Wessel. Diss. 153. 154. Koen. ad Greg. Cor. 183.(=397.) Heyn. Hom. 6, 320. Φοιτήτην, ibid." Schæf. Mss. Φοιτᾷν πρὸς τὰς τοῦ γραμματιστοῦ θύρας, Itare ad fores literatoris, Æschin. Dial. Socr. 2, 20. v. Fischer. Ind., Valck. Schol. in N. T. 1, 224. 517. Vagor, Il. Ω. 535. Φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τετιμένος οὔτε βροτοῖσι. Volito, Od. B. 182. Ὄρνιθες δέ τε πολλοὶ ὑπ' αὐγὰς ἠελίοιο Φοιτῶσ'. Φοίτεσκον, Asius Athenæi 12. p. 526. * Φοιτᾷν dicitur etiam tributum, quod redit in ærarium, Herod. 3, 90. 5, 17. Similiter de Frumento, 7, 23." Schw. Lex. Herod.]

[* Φοίτημα, unde * "Φοιτήμων, Musgr. Or. 327." Schæf. Mss.] Φοίτησις, ἡ, Itatio, Ventitatio, Ipsa actio itandi s. ventitandi, Frequentatio. Xen. Ἑλλ. 1, (6, 6.) Ταῖς ἐπὶ τὰς θύρας φοιτήσεσιν ὀργισθείς. Affertur et e Plat. de LL. Sed ut φοιτᾷν interdum et simpliciter pro Ire s. Venire, sic et istud verbale φοίτησις nonnunquam fortasse et pro ipsa Eundi s. Veniendi signif. positum inveniri possit. ["Wakef. Eum. 115." Schæf. Mss. "Phornut. 17." Wakef. Mss.: Paus. 5, 17. Ἐκ φοιτήσεως Περικλείτου.] ITIDEM Φοιτητὴς sonat q. d. Itator, Ventitator. Sed peculiariter dici consuevit de eo qui ad præceptorem ventitat, (sequendo usum quem inter alios habere verbum φοιτᾷν docui paulo ante,) unde redditur Discipulus. Unde συμφοιτητὴς, quod vide post Συμφοιτάω. ["Diog. L. Pythagora p. 324. HSt." Seager. Mss. "Ad Phalar. 250. Phryn. Ecl. 178. Thom. M. 829. 899. ad Lucian. 1, 167. Mœr. 400. et n." Schæf. Mss. * "Φοιτητὴρ, Coluth. 99. Nonn. D. 4, 270. alibi. * Φοιτητήριος, unde * Φοιτητήριον, Schola, Euseb. Pr. E. 226." Wakef. Mss. * Φοιτητέον, Plato Theæt. 161. * "Φοιτητὸς, Insanus, Clem. Alex. 166. * Ἀφοίτητος, Inaccessibilis, Opp. Ἀ. 2, 527." Wakef. Mss.]

Φοίτης, ὁ, Præco, παρὰ τὸ φοιτᾷν πανταχοῦ. Hes.

Φοῖτος, ὁ, Insania, ut testantur Eust. et Schol. Soph. in illum l. quem modo protuli in Φοιτᾷν. Sed Eustathio potius assentior, φοῖτος e φοιτᾷν derivanti: non contra, φοιτᾷν e φοῖτος, ut videtur voluisse ille alter. Ab Hes. exp. non solum μανία, sed et λύσσα, quod est potius Rabies. ["Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 663(=646.) Valck. Anim. ad Ammon. 149. ad Eur. Or. 327." Schæf. Mss. Schol. Apoll. Rh. 4, 55.] ITIDEM Φοιτὰς, άδος, ἡ, Insana, Furiosa. Quam signif. habet ETIAM Φοιταλέη, ap. Apoll. Rh. 4, (55.) de Medea. Itidemque MASC. Φοιταλέος, de viro dictum. Affertur vero gen. φοιταλέου et fem. gen. ex Eur. Hipp. (144.) de Cybele, ματρὸς οὐρείας φοιταλέου. [Moschus 2, 46. Blomf. Gloss. in Æsch. Pr. 620. "Jacobs. Anth. 8, 342. Musgr. Or. 327. it. Fac. Valck. Anim. ad Ammon. 149." Schæf. Mss. "De vento, Opp. Ἀ. 1, 45." Wakef. Mss. Ibid. 2, 513. μάστιξ.] Verum ut ad φοιτὰς revertar, sciendum est significare etiam Vagam, pro qua signif. affertur ex Epigr. φοιτάδος ἐμπορίης. Hinc autem factum esse puto ut φοιτὰς de Meretrice etiam dictum sit, cum hoc mulierum genus vagum esse solere, satis superque sit notum. Quidam tamen φοιτάδα dictam malunt a furiato impetu quo in venerem fertur. Sed pro altera illa quam attuli hujus signif. ratione non immerito fortasse dixerim facere ipsum verbum φοιτᾷν, quod ex Herod. attuli pro Stupri consuetudinem habere, cum et in hac signif. verbum φοιτᾷν ad illam primam signif. Ventitandi, quod convenit vagantibus, respicere videatur. Huc certe pertinet et Gallicum illud loquendi genus de meretrice, Elle court l'aiguillette. Atque adeo sunt qui vocem Gallicam Putain hinc sumtam esse arbitrentur, cum alii a Lat. verbo Putere dictam existiment. [Soph. Trach. 982. φοιτὰς νόσος. "Julian. Æg. 49. Cum subst. nentr., Cattier. Gazoph. 48. Porson. Or. 264. Phœn. 1038. Beck. p. 217. Lobeck. Aj. p. 270. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 226." Schæf. Mss. "Insana, Tryph. 221." Wakef. Mss. Lycophr. 610. πλάνη. * Φοιταλιεὺς, i. q. φοιταλέος, Epith. Bacchi, Opp. K. 4, 235. * Φοιταλιώτης, Anal. 2, 517.] At vero compp. in φοιτος desinentia primam verbi φοιτῶ signif. sequuntur. Nam COMP. Ἀνώφοιτος, ὁ, ἡ, est Ad superna vadens, Superna petens, Sursum gradiens. Vocavitque ἀνώφοιτον οὐσίαν Philo de Mundo (p. 35.) quod Dionysius ἀνώφορον πῦρ dixit, ut tradit Bud. SIC Ἠεροφοιτος, Per aërem itans, etc. quæ vide T. 1, col. 133. Ibid. et Ἠεροφοῖτις. [* Νεόφοιτος, Anal. 3, 234. Coluth. 383. Tryph. 365.] Ὁμόφοιτος, Qui simul it, vadit, Comes, Nonn. [Jo. 199. 259. 263. Pind. N. 8, 55.] Ex Eod. affertur etiam Περίφοιτος, quod vide post Περιφοιτάω. [* Παλίμφοιτος, Maximi Καταρχ. 332. 520. * Πολύφοιτος, Profugus, Musæus 181. ξεῖνος.] In της autem desinens COMP. Ὑψιφοίτης, similem illi ἀνώφοιτος signif. habet, redditurque uno verbo Altigradus. Vide Suid.

Ἀναφοιτάω, Redeo, Rursum eo, Repeto, ut ἀναφοιτᾷν εἰς Ἴδην, Idam repetere. Damascen. Καὶ ὅτι ἀνέστη τριήμερος καὶ εἰς οὐρανοὺς ἀνεφοίτησεν. Simplex tameu φοιτᾷν sæpe non pro Ire, sed pro frequentativo Itare capitur. Suid. ἀναφοιτῆσαι exp. ἀνελθεῖν. ["Boiss. Philostr. 490." Schæf. Mss. Nicander Θ. 138. * Ἀναφοίτησις, Athan. 2. p. 1118. * "Προαναφοιτάω, Præeo, Cyrill. Alex. Glaph. 2, 270." Mendham. Mss.]

Ἀποφοιτάω, Abeo, Abscedo, Discedo. Philostr. de Isocr. Τὰ μὲν πολιτικὰ ὤκνει, καὶ ἀπεφοίτα τῶν ἐκκλησιῶν, Infrequens erat in concionibus, Conciones non frequentabat. Nam φοιτᾷν ad aliquem locum dicitur, qui sæpe ad eum ventitat, eumque frequentat. Bud. vertit Aversabatur conciones. Affert et ἀποφοιτᾷν ἐς τὰ ποιήματα pro Discedere ad poëmata, Ab aliis discedendo ad poëmata se conferre, vel aliis omissis. ‖ Ἀποφοιτᾷν capitur etiam pro Mori, sicut et ἀπέρχεσθαι. Hinc προαπεφοίτησε, (a verbo BICOMPOS. Προαποφοιτῶ,) præmortuus est. Plut. (6, 455.) Οὗτος δὲ ἐπὶ τῆς εὐανθεστάτης ἡλικίας προαπεφοίτησε. Idem addidit gen. βίου, scribens, paulo post, Προαπεφοίτησε του θνητου βίου. ["Ἀποφοιτάω, ad Xen. Mem. 1, 2, 16. Ruknk. 219. Toup. Emendd. 2, 393. ad Herod. 123. Boiss. Philostr. 362. Heind. ad Plat. Gorg. 145. De discipulis, ad Mœr. 400. Toup.

l. c. Opusc. 1, 576. De fut., ad Thom. M. 7. 106." Schæf. Mss. Ἀποφ. πρός τινα, Suid. v. Χρυσοχοεῖν.] Ἀποφοίτησις, ἡ, Abitus, Abitio, Discessus; χωρισμὸς, ἀναχώρησις, Hes.

" Διαφοιτάω, Divagor, Pervagor, Pervado, i. e. " Percrebresco. Herodian. 7. Ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα: " alibi sæpe, Ἐπειδὴ διεφοίτησεν ἡ φήμη: 2. Ἐπειδὴ " τὸ κήρυγμα διεφοίτησεν. Sic Plut. Fabio, Ταχὺ δὲ " τοῦ ἔργου λόγος μείζων διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην. At " in Coloten dicit Idem, Ταῦτα ἐγκέκραται τοῖς Ἐπι- " κούρου λόγοις, καὶ διαπεφοίτηκεν αὐτοῦ τῆς φιλοσο- " φίας, pro Vagantur per, s. Crebra sunt in. Διαφοι- " τέοντες, Ionice ap. Herod. pro διαφοιτάοντες, Per- " vagantes, Passim vadentes." [" Valck. p. 38. Anim. ad Ammon. 149. Boiss. Philostr. 620. Lobeck. Aj. p. 276." Schæf. Mss. Xen. K. 3, 3.]

Εἰσφοιτάω, SIVE Ἐσφοιτάω, Ingredior, Intro, Sæpe ingredior. Pro Sæpe adire, ex Eur. (Andr. 946.) affertur εἰσφοιτᾷν, ex Aristoph. (Ἱππ. 1033.) ἐσφοιτᾷν. [" Boiss. Philostr. 14. 644. Valck. ad Herod. 38." Schæf. Mss.]

Ἐκφοιτάω, Exeo, Egredior, ut, Ἐξεφοίτα ἐκ τῆς ἀκροπόλεως, in VV. LL. sine Auctoris nomine. [Eunap. 48.] Forsitan autem alicubi reddendum sit potius Sæpe exeo, egredior. Bud. interpretans, Exeo, Prodeo, Excedo, affert e Diog. L. Epicuro, Μητροδώρου μὲν ἀδελφὸς, μαθητὴς δὲ αὐτοῦ τοῦ Ἐπικούρου, τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας. Metaph. autem e Plut. Lycurgo (3.) Παρὰ τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτων λόγοι, pro Verba efferebantur a muliere. [" Ad Herod. 123. 647." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 11, 32. Εἰς μανίαν ἐκφοιτᾷ.] Ἐκφοίτησις, ἡ, Egressio. [* Ἐκφοιτητὸς, unde] Ἀνεκφοίτητος, ὁ, ἡ, pro Non prodiens. [" Ἀνεκφοιτήτως, Andr. Cr. 136. Dionys. Areop. 177. 194. 250. 266." Kall. Mss. Athan. 2, 421. * Προεκφοιτάω, Dio Cass. 69.]

Ἐπιφοιτάω, Venio ad, Accedo ad: cum dat. ap. Plut. et alios, ut in hoc Herodiani loco, (2, 8, 18.) Τοῖς δὲ Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Item, Ventito ad aliquem, ut fit audiendi eausa, inquit Bud. Exp. etiam Supervenio, Commeo, ut ἐπιφοιτᾷ σφι, Ad eos commeat. Idem interpr. et Viso, afferens e Plut. Dione p. 312. Ἐπεφοίτα δὲ καὶ ταῖς ἄλλαις πόλεσιν ὁ Δίων, καὶ συνεσχόλαζε τοῖς ἄριστοις ἀνδράσι. A Thuc. autem (1, 81.) pro Pervadere et Peragrare, accipi testatur. Item pro In mentem venire, ap. Damasc., p. 141. Quin etiam pro Consuetudinem stupri habere, ap. Herodian. (5, 3, 20.) Ἐπιφοιτῆσαι γὰρ αὐτὸν ταῖς θυγατράσιν αὐτῆς. Quam signif. habere et simplex φοιτῶ dictum antea fuit. [" Advolo, de aquila, Suid. v. Ἄρακτον." Schleusner. Mss. Cf. Φοιτάω. " Fischer. ad Palæph. 152. ad Diod. S. 1, 197. ad Herod. 518. Phryn. Ecl. 38." Schæf. Mss. Aret. 69. Ἐπιφοιτῇ τι κακὸν τὸν ἄνθρωπον. Hippocr. 169. ἐπιφοιτέον ἄλγημα.] Ἐπιφοίτησις, Accessus, Adventus, Bud. e Dionys. Areop. Item, Ipsa actio superveniendi. [Joseph. Antt. 17, 2. " Julian. 221." Wakef. Mss. * Προσεπιφοιτάω, Philo J. 552. * " Ἐπίφοιτος, Incurrens, Manetho 4, 83. δυστυχίη: in Comitis notione legitur ibid. 126." Schleusn. Mss. * Ἐπιφοιτεύω, Aret. 121, 16. Ἐπιφοιτεύει νοῦσον τὸν ἄνθρωπον, nisi leg. ἐπιφοιτέει.]

Καταφοιτάω, Advenio ex aliquo loco descendens, Descendo. In VV. LL. ex Herod. (7, 125.) καταφοιτέοντες, Descendentes, " Ionice pro καταφοιτάοντες."

[* Μεταφοιτάω, Strabo 16. p. 1129. " Anonym. ap. Allat. de Meth. 34. Planud. Ovid. Met. 15, 172." Boiss. Mss. " Transeo, Dionys. Areop. 99. εἰς νοῦν ἱερὸν ἐκ τῶν χειρόνων, 111. Athan. 2, 531. * Μεταφοίτησις, De morte, Andr. Cr. 221." Kall. Mss.]

Περιφοιτάω, Circumeo, (sicut φοίτα ἀμφὶ χῶρον, supra ex Apoll. Rh. pro Circumibat locum,) Circumambulo, in VV. LL. [" Ad Charit. 685." Schæf. Mss. * Περιφοίτησις, Oberratio, Plut. Lysandro 20.] Hinc NOMEN Περίφοιτος, ὁ, ἡ, Qui circumit, Circumambulator, Qui circumvagatur, Circumvagus, ex Horat. Nonnus (Jo. 95.) περίφοιτος ἐς ἄστεα γείτονα βαίνειν: [112. 123. " Musgr. El. 1156. Jacobs. Anth. 7, 24. 252. 267. 9, 408. 10, 96. Callim. Ep. 19. Bentl. ad Eund. p. 298. 314. 344." Schæf. Mss. Parmenides Fr. 130.]

[* " Προσφοιτάω, de discipulis, Dionys. H. 5, 355. Valck. Diatr. 46. Toup. Opusc. 2, 26." Schæf. Mss. " Lysias p. 731. 754. 755." Seager. Mss. Strabo 14. p. 954. Demosth. 786. Dionys. H. 2. p. 102, 45. Antiphanes ap. Schol. Aristoph. Σφ. 439. Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας, ὥσπερ ἐργαστήριον, Ἅπαντα τἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά. " Amphil. 158. Andr. Cr. 135." Kall. Mss. * Προφοιτάω, Leo Allat. 214. Jambl. V. P. 32.]

" Συμφοιτάω, Una ventito," [Gl. Commeo.] " Sed " peculiariter dicitur de iis qui una ventitant ad " scholam, (unde συμφοιτήσαντες ap. J. Poll. οἱ συμ- " παιδευθέντες,) ideoque redditur, Sum condisci- " pulus." [" Phryn. Ecl. 178. Abresch. Lectt. Aristæn. 71." Schæf. Mss. Lucian. 2, 380. Eunap. Legat. 215. Commel. = 469. Boiss. " Demosth. 1001, 27." Seager. Mss. * Συμφοίτησις, Gl. Condiscipulatus, Æschin. 172. Dio Cass. 773. 780. " Congressus Venereus, Ælian. H. A. 371." Wakef. Mss.] " Itidemque nomen Συμφοιτητὴς, exp. Con- " discipulus; afferturque e Phal. Epist." [" p. 250. Phryn. l. c. (=400. Lobeck.) Thom. M. 829. Heind. ad Plat. Phædr. 278. ad Charit. 382." Schæf. Mss. Herodian. 1, 5, 11. * Σύμφοιτος, Schleusn. Lex. V. T.]

[* Φοιτάζω, * Φοιτίζω, Helladius in Chrestomathia: Τὸ φοιτάζειν Καλλίμαχος παραλόγως εἶπε φοιτίζειν, φάμενος· Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἠιθεοι.]

ΦΟΛΙΣ, ίδος, ἡ, Squama, sed qualis est serpentis. Nam φολὶς in reptantibus animalibus est quæ λεπὶς in natantibus. Opp. K. 3, (438.) θηρῶν φολίδεσσιν ὁμοίη, Serpentum squamis similis. Alex. Aphr. Πεζοῖς δὲ ζώοις τρίχας ἡ φύσις περιέβαλεν, ἑρπετοῖς δὲ φολίδας, ἐνύδροις δὲ λεπίδας ἢ ὄστρακα. Ex Aristot. H. A. 2. Οὔτε φολίδας οὔτε τρίχας ἔχουσιν οἱ ὄρνιθες. Ex ejusd. Operis l. 1. affertur, Ἔστι δὲ ἡ φολὶς ὅμοιον χώρᾳ λεπίδος. Item φολὶς τοῦ χαλκοῦ ex Hippocr. de Visu, Squama æris, quam Diosc. appellavit λεπίδα τοῦ χαλκοῦ. At Celsus l. 6. in Cleonis collyrio, scribit inter alia, Squamæ æris, quod στόμωμα appellant. Itidemque Plin. 34, 11. facit quoddam genus squamæ æris, quod στόμωμα vocetur. Sed uterque in eo erravit, si quibusdam credere dignum est. Ex Apoll. Rh. (1, 221.) affertur φολὶς pro ποίκιλμα. Hes. autem teste, φολὶς appellatio est et Fistulæ multos calamos habentis. Vide Φολὸς, quod proxime sequitur. [" Heyn. ad Apollod. 69. 303. ad Herod. 539. Schneid. Pisc. 348." Schæf. Mss. " Schol. Opp. Ἁ. 1, 640." Wakef. Mss. Heliod. 10. p. 496. Φολίδας ἀνθηρὰς παρδάλεως. Diod. S. 18, 26. Φ. λιθοκόλλητον. Vide Schn. Lex. Valck. Schol. in N. T. 2, 76.]

Φολὸς etiam legitur ap. Etym. qui tamen non scribit quod ex eo afferunt VV. LL. In his enim legitur, Φολὸς, φολὶς, Squama piscis vel anguis, Etym. Atqui nullam ille piscis mentionem facit; ita enim scriptum extat, in vulg. quidem Edd. Φολὸς καὶ Φολίδες, αἱ λεπίδες τοῦ ὄφεως. Hesych. quoque scribit, Φολίδες, αἱ λεπίδες τοῦ ὄφεως: qui tamen non itidem habet et alteram illam vocem Φολός: eamque profecto non parum suspectam mihi reddit vetus meum Lex., in quo ita legitur, Φολὶς, φολίδος, ἡ λεπὶς τοῦ ὄφεως, sine ulla illius Φολὸς mentione, cum alioqui cetera, quæ subjungit Etym., habeantur in illo quoque, iisd. pene verbis: nimirum quomodo e λεπὶς factum fuerit hoc φολὶς: item φολίδας vocari etiam Parvas pennas s. plumas: quod his sint illæ similes. Quod certe et a Suida traditur. Atque huc pertinet iste locus Virg. Æn. 11, (771.) Spumantemque agitabat equum, quem pellis ahenis In plumam squamis auro conserta tegebat. Quod enim hic dicit Virg. Squamis alienis in plumam, i. e. in similitudinem plumæ, (ut et Serv. exp.) optime convenit cum eo, quod ab Etym. et a Suida scribi dico, sc. parvis pennis, s. plumis, similes squamas esse, licet de squamis loricarum loquatur poeta, de quibus mox dicam. Ceterum sciendum est ap.

Suid. legi præterea, Φολὶς, τὸ τοῦ δόρατος· Φόλλις δὲ, ἀρσενικῶς, φόλλεως, ὁ ὀβολός· πληθυντικῶς, τοὺς φόλλεις. Sed magno errore hic positum esse δόρατος pro θώρακος, docebo in Φολιδωτός. Quod autem attinet ad NOMEN Φόλλεις, sciendum est fieri et ab Eust. mentionem quorundam ὀβολῶν, qui dicti sint φόλλεις: sed hos ταπεινοὺς ac πετηλώδεις fuisse ait, et quasi quis dicat ἐπιπέδους. [Euseb. H. E. 10, 6. Salmas. ad Scr. Hist. Aug. 191.] AT VERO Φόλλικες sunt a veteribus appellatæ Aspritudines quædam cutis, quales sunt scabiosorum. Unde ADJ. Φολλικώδης, quod Erotian. exp. ἐφηλώδης καὶ λεπρώδης: subjungens, οἱ γαρ παλαιοὶ φόλλικας ἐκάλουν τὰς ψωρώδεις τραχύτητας. At in VV. LL. φολλικώδης dicitur significare Follicularis, Fungosus atque inanis, follis instar, cum Gal. ap. Hippocr. [Epid. 4. p. 430, 17=1127.] φολλικώδεα esse dicat τὰ οἷον θυλακώδεα καὶ σομφά: quæ certe expositio cum illa Erotiani nequaquam convenire potest, de cujus etiam lectione diversa te admonitum volo; ap. eum enim legitur ἐφιλλώδης, pro quo reponendum censeo ἐφηλώδης: quam scripturam secutus sum paulo ante. [* Φολλιδώδης, s. * Φολιδώδης, Hippocr. 1136.]

[* "Φολιδόω, Schneid. Pisc. p. 349." Schæf. Mss. "Squamis tego, Orig. c. Cels. 221." Kall. Mss.] Φολιδωτὸς, sicut λεπιδωτὸς, Squameus, Squamosus, Squamatus, Squamiger, intelligendo de squamis quales sunt serpentum: juxta ea quæ de differentia inter φολὶς et λεπὶς dicta modo fuerunt. Aristot. de Part. Anim. quædam animalia facit τριχωτὰ, quædam φολιδωτὰ, quædam λεπιδωτά. Quin etiam φολιδωτὸς θώραξ vocatur a Posidippo ap. Athen. (376.) quod possumus itidem interpretari Squameus thorax, s. Squamea lorica, aut certe Squamata, cum videamus Virgilium loricis squamas itidem tribuere, non solum in loco illo quem modo protuli, sed et Æn. 9. quam nec duo taurea terga Nec duplici squama lorica fidelis et auro Sustinuit. Sic vero et Silius 5. Loricam induitur; tortos huic nexilis hamos Ferro squama rudi permistoque asperat auro. Ex his porro manifestum cuivis esse possit, in illo Suidæ loco quem modo protuli, pro δόρατος reponendum esse θώρακος: cui emendationi astipulatur et meum vetus exemplar. Unum certe mirum videri possit, cur Suidas hujus signif., quæ metaphorica est, hoc in loco meminerit, omissa propria. Ac suspicetur fortasse aliquis non immerito, scripsisse potius Suid. Φολὶς, καὶ τὸ τοῦ θώρακος. Aut certe ita, Φολὶς, τὸ τοῦ ὄφεως, καὶ τοῦ θώρακος. ["Ad Herod. 539. Zeun. ad Xen. K. Π. 610. (6, 4, 1.)" Schæf. Mss. Heliod. 9. p. 432. * Ἀφολίδωτος, Porph. de Abst. 4. p. 393. Ἰχθύων ἀφολιδώτων, ἃ σελάχια καλοῦσιν οἱ Ἕλληνες. * "Παμφολίδωτος, Prorsus squamosus, vera lectio ap. Diod. S. 1, 41." Wakef. Mss.]

"ΦΟΞΟΣ, Cui caput est acutum et velut turbi-"natum: ut Thersiti ap." [Il. B. 219. ubi Heyn.: —"Etiam hoc (ut φολκὸς) τῶν ἅπαξ λεγομένων· σημαίνει δὲ τὸν ὀξυκέφαλον. Scilicet φοξὸς fuit dictum pro ὀξὺς, ut ex Athen. 480. intelligas, unde et de vase φοξὴ κύλιξ e Simonide Apollon. Lex., ubi v. Not. et * φοξίχειλος de vase os acutum habente:" cf. Buttm. Lexil. 242. Φοξοὶ, Gl. Cilones. "Wakef. S. Cr. 4, 9. Jacobs. Anth. 8, 259. Valck. Adoniaz. p. 277. Matth. ad Gloss. Min. 19." Schæf. Mss. Aristot. Physiogn. 137. Οἱ τὰς κεφαλὰς φοξοὶ ἀναιδεῖς: cf. Polem. 178. Adamant. 407. Schn. Lex. * Φλοξὸς, φοξὸς, ad Greg. Cor. 8. Φοξίχειλος, vox nihili, pro quo reponendum * Φοξόχειλος, Barker. ad Etym. M. 1062. Lobeck. Phryn. 666. * Φοξότης, Gal. 5, 445, 58. 446, 6. 15. Basil. "Eust. 157, 2." Seager. Mss.]

"Φόξινος, Piscis quidam ap. Aristot." [H. A. 6. 13. 14.]

[* ΦΟΡΙΝΗ, ἡ, Gl. Tergilla, Tergillum. "Cutis, sigillatim Porci, ut monuit J. Poll., sed et Hominis, ut cum Harpocr. annotavit Suidas. Cf. Foes. Œcon. Hippocr. Athenæus 9. p. 381. Τῆς φορίνης ἤδη γενομένης κραμβαλέας, Postquam cutis (porci) jam satis tosta erat." Schw. Mss. "Thom. M. 865. Huschk. Anal. 174. Wyttenb. ad Plut. 1, 216." Schæf. Mss. Bekkeri Anecd. 70. De chamæleonte, Ælian. H. A. 4, 33. φ. στερεάν. * "Περιφόρεινος, (s. * Περιφόρινος, sic enim et ap. J. Poll. 6, 55. pro φορίνην Codex Mss. * φορείνην habet,) Cute tectus, Diphilus Comicus ap. Athen. 383. χοιρίδια περιφόρεινα, Porcelli sua cute tecti. Reperitur etiam aliud comp. * Λευκοφορινόχροος, Albam cutem habens, (ap. Philoxenum Athenæi, p. 147.) Verbum * Φορινόω habes ap. Harpocr. v. * Περιφοριῶσθαι, ubi πεφορινῶσθαι τὸν ὀφθαλμὸν idem valere ait ac πεπαχύνθαι, Densari; puto Crassiore et obscuriore pellicula tectum esse oculum." Schw. Mss. Bast. ad Greg. Cor. 928.]

"ΦΟΡΚΙΣ, Unoculus, Luscus; Hes. enim μονό-"φθαλμος:" [vide Palmer.] At Φορκὸς Eidem est "λευκὸς, πολιὸς, ῥυσὸς," [Lycophr. 477. λαιμῷ φορκῷ, cf. Φαρκίς.] "Etymologo autem Φόρκυν est Portus, "et Nomen proprium, sicut Φόρκυς Eidem est δαίμων "θαλάσσιος." [* "Φόρκος, Nom. propr., Jacobs. Anth. 7, 227. Brunck. Apoll. Rh. 169. 198. Heyn. Hom. 4, 145. Pierson. Veris. 215. Wolf. ad Hesiod. 98. Græv. Lectt. 626. Φόρκου ὕδωρ, Mare, Ruhnk. Ep. Cr. 302. De variis formis hujus nominis, Brunck. ad Anal. 95. * Φορκὶς, Nom. propr., Valck. Anim. ad Ammon. 85. Φορκίδες, Heyn. ad Apollod. 301." Schæf. Mss.]

ΦΟΡΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, ap. Poetas, quæ alio nomine κιθάρα, Cithara. Est autem frequens Homero vox hæc φόρμιγξ, a quo dicitur ἠπύειν, Od. P. (270.) ἐν δέ τε φόρμιγξ Ἤπυει. Eidem tribuit ἰωὴν. Eand. non uno in loco appellat λίγειαν: item συνήορον δαιτὶ, et ἑταίρην δαιτί. Quod autem ad formam attinet, sciendum est γλαφυρὴν ab eod. Poeta dici: qui utentem illa inducit etiam Apollinem. Esse porro eandem cum cithara, ostendit vel hic ejus locus, Il. Σ. (569.) Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. Vocem hanc φόρμιγξ a φροίμιον deductam videri scribit Eust. sicut et verbum φορμίζειν: quasi vero φορμίζειν non sit deinde factum e φόρμιγξ. Etym. autem dici scribit παρὰ τὸ προηγεῖσθαι τῆς οἴμης, quasi προοίμιγξ. Vide et rationem hujus etymologiæ, quam affert. || Hes. φόρμιγγι exp. τῇ κιθάρᾳ. Deinde peculiarius, φόρμιγξ, κιθάρα ἡ τοῖς ὤμοις φερομένη. Quin etiam μύρμηκα significari hac voce tradit. ["Jacobs. Anth. 7, 348. Ruhnk. Ep. Cr. 285. Toup. Opusc. 1, 552. Φ. ἄχορδος, Valck. Phœn. p. 296. Oratt. 394." Schæf. Mss. Φόρμιγγες, Friedemann. de med. Syll. Pentam. Gr. 298.]

Ἀναξιφόρμιγξ, ὁ, ἡ, Dominans citharæ, Imperans citharæ, Potestatem habens in citharam. Pind. Ὀ. init. 2. Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι. [* Δυσφόρμιγξ, Eur. Iph. T. 224.] Εὐφόρμιγξ, SIVE Εὐφόρμιγξ, Pulcram citharam habens, Pulcra cithara instructus. Item substantive Pulcra cithara. Pro utraque signif. affertur ex Epigr. ["Tryphonis." Schæf. Mss. * Φιλοφόρμιγξ, Æsch. Suppl. 711.]

Φορμίζω, (ut a σάλπιγξ fit σαλπίζω,) Citharam pulso, Cithara ludo. Od. A. (155.) Ἤτοι ὁ φορμίζων ἀνεβάλλετο καλὸν ἀείδειν: [Δ. 18. "Wakef. Ion. 175." Schæf. Mss.] Φορμικτὴς VEL Φορμιγκτὴς, Citharœdus, Epigr. ["Φορμικτὰς, Dorice, Valck. ad Rover. p. xxxiv." Schæf. Mss. * Φορμιγκτὴρ, Nonn. D. 24, 238. * Φορμικτὸς, Soph. ap. Schol. Eur. Alc. 448. Μέλη πέζα καὶ φορμικτά. * Ἀφόρμικτος, Æsch. Eum. 332. * Ἀναφορμίζομαι, Præludo, Apollon. Lex. v. Ἀνεβάλλετο.]

ΦΟΡΜΟΣ, ὁ, Sporta, Corbis, Cophinus, Calathus; nam φορμίσκος a Suida exp. καλαθίσκος: ab Eust. φορμὸς esse dicitur κόφινος, (cum Hes. non dicat esse κόφινον, sed esse ἀγγεῖόν τι πλεκτὸν ψιάθοις, ὡς κόφινον: itidemque Suidas, πλέγμα ὡς κόφινον,) vel πλέγμα, σπυρίς. Addit et solita ferri σῦκα hoc φορμῷ. At Suid. non dicit σῦκα, sed ἰσχάδας, traditque

fuisse πλεκτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιοῦ. In φορμὶς autem videbis κάρυα ἐκ φορμίδος. Plin. certe pro σπυρίδες et φορμοὶ ap. Theophr. [H. Pl. 2, 6, 11.] dixit duntaxat Vitilia. In VV. LL. Φορμὸς, Vitilium nexus, et πλέγμα ex junco, ulva palustri, foliis palmæ, sparto, atque id genus e quibus tegetes fiunt, storeæ, et sportæ. [Paus. 10, 29. Ὁ δὲ Ἐλπήνωρ ἀμπέχεται φορμὸν ἀντὶ ἐσθῆτος, σύνηθες τοῖς ναύταις φόρημα.] Quæ autem eadem afferunt e Donato de hac voce, vide in Φορμίον. Hesiod. (Ἔργ. 2, 100.) Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ, sc. στάχυς. Plut. de Pyth. Orac. Ἀπέκτεινε, καὶ τὸ σῶμα κατεπόντισεν, ἐμβαλὼν εἰς φορμόν. || Interdum φορμὸς, Teges, Storea, vel Storia, ut quidam scribere maluerunt. Aristoph. Πλ. (542.) Καὶ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν: Idem in Ranis, φορμὸν σχοίνινον vocavit Tegetem junceam. Sic exp. et ap. Aristot. Rhet. 2. Οἷον ὁ ἐν Λυκείῳ τὸν φορμὸν δούς. Item ap. Polyb. (1, 19, 13.) Χώσας φορμοῖς ἀχύρων σεσαγμένοις τὰς τάφρους. || Ab J. Poll. φορμὸς traditur esse etiam τὸ ἀγγεῖον τῶν ἀνθράκων, quod dictum sit et λάρκος. || E Lysia vero (715.) affertur et pro Mensura quadam frumenti, [Μὴ πλείω σῖτον συνωνεῖσθαι πεντήκοντα φορμῶν.] Ceterum a φέρω deducit hoc nomen φορμὸς Eust. sicut et Etym. ["Brunck. Aristoph. 1, 137. Fr. 232. Matth. ad Gloss. Min. p. 19. Wessel. Obs. 198. Valck. Phœn. p. 701. Toup. Opusc. 1, 549. Emendd. 2, 352. 4, 480." Schæf. Mss. * "Φορμὴ, Aristot. Rhet. 3, 7, 6." Kall. Mss.]

* Φορμοκοίτης, unde] Φορμοκοιτέω, Super tegete cubo s. Super storea, Tegeti incubo: Φορμοκοιτῶ, τὸ ἐν ψιάθῳ κοιμῶμαι. At VV. LL. habent ETIAM Φορμιοκοιτῶ, sed ex errore, ut suspicor. [Bekk. Anecd. 70. * Φορμορραφὴς, unde] Φορμορραφέω, In tegete insuo. Vel potius, Ut tegetem trajicio acu, Bud., afferens ex Æschine. Ita quidem in Lex. suo; at in Comm. hæc scribit: Φορμορραφεῖν est Tegetes acu trajecta consuere. Vel, In tegetem storeamve conjectum insuere. Φορμορραφούμεθα igitur εἰς τὰ στενὰ, significare mihi videtur, ἡμεῖς οὕτω στενοχωρούμεθα ὥσπερανεὶ φορμίσι τισὶν ἐνραπτόμενοι. Potest enim aliquis in tegete vel storea insui ut calescat, vel sudet. Vel distinguendum post verbum φορμορραφούμεθα, ut in exemplaribus legitur: quod autem sequitur est corruptum. Porro locum Æschinis ap. Eund. vide, p. 817. ["Toup. Opusc. 1, 551. et Ind." Schæf. Mss. * Φορμοραφὶς, ίδος, ἡ, Acus ad storeas consuendas apta, Æneas Tact. 18.] Φορμοσίκων, ονος, ὁ, Obesus, Crassus. Ab Hes. exp. παχύς. Non immerito autem aliquis, meo quidem judicio, suspicetur scr. potius esse φορμοσύκων, per υ: cum dictum sit σῦκα ἐν φορμῷ ferri fuisse solita. Φορμοφόρος, ὁ, ἡ, Qui sportam gerit, Sportarius, Dossuarius, Gerulus, Bajulus, Bud. e Diog. L. 473. [9, 8, 14. Athen. 354. "Ad Charit. 576. Toup. Opusc. 1, 549. Emendd. 2, 353." Schæf. Mss. * Φορμοφορέω, Storeas gesto, Dio Cass. 679, 68.]

Φορμηδὸν, adv., In modum sportæ s. corbis, In modum tegetis s. storeæ. Thuc. 2, (75.) Ξύλα μὲν οὖν τέμνοντες ἐκ τοῦ Κιθαιρῶνος παρωκοδόμουν ἑκατέρωθεν φ. ἀντὶ τοίχων τιθέντες, ὅπως μὴ διαχέοιτο ἐπὶ πολὺ τὸ χῶμα. Locus est p. 72. meæ Ed., ubi vide et Schol. Habes ap. Eund. 4, (48.) p. 137. ubi itidem v. Schol. ["Ad Lucian. 1, 334. T. H. ad Dial. p. 95. Toup. Opusc. 1, 549. Emendd. 2, 352." Schæf. Mss.]

DIMIN. Φορμίον, τὸ, SEU Φόρμιον, ITEM Φορμίσκος, ET Φορμίσκιον, NEC NON Φορμὶς, ίδος, ἡ, Sportula, Corbula. Aut, Parvus cophinus, calathus. Item Tegeticula, Parva storea. Hes. habet Φόρμιον proparoxytone, exponens πλέγμα ψιαθῶδες, et addens ETIAM Φορμίθιον. Donatus in Ter. Φόρμιον, inquit, Tegiculum dicunt Græci quo insternitur pavimentum: unde Phormio. Idem alibi, Phormio non a formula, sed phormione dicitur sparteo, quem nos Eronem dicimus trivialiter et pro consuetudine. Ut autem VV. LL. tradunt, φορμὸν exp. hic idem Gramm. Fiscum sparteum et Stramen nauticum; sed penes ea sit fides. Ab Etym. φορμίσκος exp. καλαθίσκος. At φορμὶς possit forsitan alicubi et pro φορμὸς positum existimari, non autem diminutivam signif. habere. Aristoph. Σφ. (58.) Ἡμῖν γὰρ οὐκ ἔστ' οὔτε κάρυ' ἐκ φορμίδος Δούλω παραῤῥιπτοῦντε τοῖς θεωμένοις, ubi Schol. annotat φορμίδα proprie esse ψίαθον, hic autem significare σπυρίδα. Ex Aristot. H. A. 5. affertur φορμίδες pro Crates et tegetes, Gaza interpr. [Φορμίον, Diog. L. 4, 1, 6. Πρῶτος εὗρεν, ᾧ τὰ φ. τῶν φρυγάνων εὔογκα ποιοῦσι. "Toup. Opusc. 1, 549. Φορμίσκοι, Heind. ad Plat. Lys. p. 13. ad Timæi Lex. 272. Valck. Phœn. p. 701. Φορμὶς, ibid." Schæf. Mss. "Aristot. ap. Athen. 88." Schw. Mss. * Ἡμιφόρμιον, J. Poll. 10, 169. * Φορμίδιον, Gl. Tegeticula.] AT VERO Φορμίσιον, τὸ, quo significatur Pudendum muliebre ab Aristoph. Vesp. (Ἐκκλ. 97.) an huc pertineat, dubium esse possit. Apud eund. Poetam legitur ETIAM Φορμίσιος, Proprium nomen. Esse autem ET Φορμίων Proprium nomen, satis notum est; sed an sicut Phormio Terentianus dictus est ἀπὸ τοῦ φορμίου, si Donato credimus, ita et dux ille Atheniensis, et quisquis præterea nomen istud habuit, inde itidem appellationem nactus esse putandus sit, alii viderint.

[* "Φορμύνιος, ἡ, sc. συκῆ, Species ficus arboris, Athen. 75. * Φορμιάω, suspectum omnino verbum ap. Eund. 173., ubi e Critone Comico citatur hic versus, Καὶ φορμιῶσαι ναῦς ἀναγκάσας δύο." Schw. Mss.]

ΦΡΑΣΣΩ, SIVE Φράττω, F. ξω, Pr. χα, Sepio, Munio. In VV. LL. φράσσω ἄμπελον, Vineam sepe includo et circumdo; sed absque nomine Auctoris. Herodian. (8, 2, 13.) Τάχιστα οὖν φράξαντες τῷ τείχει τὴν πόλιν, Cum munissent, Bud. afferens ex Eod. (3, 4, 19.) Μήτε πανοπλίᾳ φράσσοντες αὐτοὺς, μήτε τῇ διὰ δοράτων καὶ ξιφῶν θαῤῥοῦντες μάχῃ, Polit. Neque armatura muniti. A Thuc. autem dicitur passive PARTICIP. Πεφραγμένος, sine adjectione, Munitus et instructus ad bellum, quem et ἐξηρτυμένον vocat, ut Idem tradit. At θώρακι πεφραγμένος, quod e Basil. affertur, simile est illi Herod. loco. Huc pertinet quod Eust. scribit, ex Homerico φράξαντες, (de quo mox dicam,) Homeri posteros φρακτικῶν et καταφράκτων appellationem sumsisse. Accipitur autem φράττω et pro Obstruo, Obturo, ut φράττειν τὸ τρῆμα. Auctor Ep. ad Hebr. 11, (33.) Ἔφραξαν στόματα λεόντων, Obturarunt ora leonum, vel Occluserunt. Sic φραγῇ, Obturetur. Paul. ad Rom. 3, (19.) Ἵνα πᾶν στόμα φραγῇ. Sed interdum utramlibet signif. habet, i. e. vel illam Muniendi, vel hanc Obstruendi. Sic certe ap. Herodian. (8, 1, 15.) Ἐλπίζοντες τάς τε ἄκρας κατειλῆφθαι, πεφράχθαι τε τὰς διόδους, εἰς κωλύμην τῆς αὐτῶν διαβάσεως, Bud. existimat verti posse, Obstructos esse aditus, Munitos esse. Idem φράττειν esse dicit, Intus continere, Condere, profertque h. e Xen. K. (3, 5.) l., ubi de canibus loquens, scribit, Ἄλλαι δὲ συνάγουσι τὰ ὠτα, καὶ ἐπισκυθρωπάσασαι διὰ τοῦ ἰχνοῦς, σχάσασαι τὴν οὐρὰν καὶ φράξασαι διατρέχουσι. At vero ap. Hom. φράττειν interpr. Addensare, Constipare, Il. N. 130. Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ. Enst. certe ibi videtur velle exponere πυκνώσαντες: quem consule. Vulgaris autem interpretatio ad verbum male vertit, Munientes hastam hasta, cum ea, quæ Vallæ tribuitur, habeat, Inter se ita conjuncti atque conglutinati, ut scutum scuto, lancea lanceæ, galea galeæ, vir viro cohæresceret et prope inniteretur. Ego certe h. l. quandam testudinis militaris descriptionem habere crediderim. Nam et hæc Herodiani 2, (6, 19.) Ἀναλαβόντες οὖν τὰς πανοπλίας καὶ φράξαντες αὐτοὺς οἱ στρατιῶται εἰς φάλαγγος σχῆμα, ὡς, εἰ δέοι, καὶ πολεμήσοντες, Polit. vertit, Sed induti armaturas milites, circumseptique undique, testudine facta, ut etiam, si res posceret, dimicarent. At pass. particip. φραχθέντες legitur ap. eund. Poetam cum dat., in Muniendi potius signif. Il. P. (268.) αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Ἕστασαν ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες, Φραχθέντες σάκεσι χαλκήρεσιν: nam et Hes. exp. ἀσφαλισάμενοι ἑαυτούς: nec enim quod ap. eum legitur partic. φραχθέντες, quin sumtum hinc sit, dubium mihi est. Et Eust. eod. verbo utens, additam duntaxat præp. habente, sed passivum passivo reddere malens, exp. κατασφαλισθέντες. Idem tamen subjungit πυκνωθέντες, ut alibi, inquit, ἐφράξαντο νῆας

τείχεϊ χαλκείῳ, a verbo φράσσω, unde et οἱ κατάφρακτοι ὁπλῖται. Hæc ille, in quibus mihi parum illud πυκνωθέντες placet. Posterioris autem aoristi PARTICIP. Φραγεὶς affertur pro Obturatus. Ceterum Hes. habet etiam mediæ vocis PARTIC. Φραξάμενος, quod exp. κλείσας et ὁπλισάμενος. Pro Munitus affert Bud. e Theodorito H. E. 5. de Theodosio, Ὁ δὲ τῇ πίστει φραξάμενος, θαρσαλέως ἐξώρμησε. ‖ Præt. temp. pass. PARTIC. Πεφαργμένος pro Πεφραγμένος: atque ITIDEM Ἐφάρξαντο pro ἐφράξαντο. "Sic ἐφάρ-"γνυσαν ap. Hes., quod exp. ἐφραξαν: a φάργνυμι "s. φαργνύω habente metathesin pro φράγνυμι s. "φραγνύω." NEC NON Φαρκτὸν pro φρακτὸν, per hyperthesin literæ α. Etym. "Ἄφαρκτος, Hes. ἀφύ-"λακτος." [* Φάρκτεσθαι, Photio τὸ φράττεσθαι. * Φάρκτου, Hes. φυλακὴν σκεύαζε. "Φράσσω, Coray Mus. Ox. 2. p. 3. ad Charit. 693. Jacobs. Anth. 9, 219. 12, 297. Boiss. Philostr. 498. Heyn. Hom. 7, 95. Verh. ad Anton. Lib. 85. Bibl. Crit. 3, 2. p. 36. Toup. ad Longin. 363. Opusc. 2, 13." Schæf. Mss. Clearchus Athenæi 4. p. 157. Αἱ βαρεῖαι τροφαὶ φράττουσι τὸ ἡγεμονικόν. Vide Schleusn. Lex. N. T. * Πεφραγμένως, Joseph. B. J. 7, 2, 2. * Φράγδην, Hom. Fr. p. 142. Ern.]

Φράγμα, τὸ, ITEM Φραγμὸς, ὁ, Sepimentum, Septum, Sepes. Exp. etiam Maceria, Vallum. Φράγμα possumus item interpretari Munimentum, sicut Suid. φράγματα μετώπων exp. ἀσφαλίσματα, in Epigr. de cornibus cervinis. Φράγμα esse præterea Genus ἀμυντηρίου ὅπλου Bud. tradit, ex isto Plat. loco in Politico, Καὶ τῶν φραγμάτων τὰ μὲν, παραπετάσματα, τὰ δὲ, πρὸς χειμῶνας καὶ καύματα, ἀλεξητήρια· τῶν δὲ ἀλεξητηρίων, τὰ μὲν, σκεπάσματα, τὰ δὲ, στεγάσματα. Hinc autem fortassis reponendum fuerit καταστεγάσματα ap. Hes. pro καταστιώματα. Idem φράγματα vult esse Vela s. Tabulata ap. Athen. 4. Ἐν ᾧ (οἴκῳ) κύκλῳ ὀθόναις διείληπτο πάντα λευκαῖς· καὶ ἀναπετασθεισῶν δᾷδες ἐφάνησαν, λάθρα κατὰ μηχανὰς σχασθέντων τῶν φραγμάτων: Per clandestina machinamenta reductis velis, aut tabulatis, vel deductis et demissis. At φραγμὸς pro Sepe frequens est: Plut. Pericle, Τῶν τε χωρίων τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν, ὅπως ὀπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι. Apud Matth. (21, 33.) et Marc. (12, 1.) Φραγμὸν περιτιθέναι τῇ ἀμπέλῳ. Apud Luc. (14, 23.) Ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς. Paulus ad Ephes. 2, (14.) Καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, ubi vetus Interpres vertit Maceriam, alii Septum. Ab Anatomicis autem φραγμὸς appellatur Totus dentium ordo atque acies, Gorr.: σύμπας μὲν ὁ τῶν ὀδόντων στίχος, φραγμὸς, ut scribit Paulus Ægineta. Φραγμὸν, ut habent VV. LL., appellatum etiam fuisse Spurcissimum quendam scribit Lucian. (3, 183.) ob spinas barbæ. ["Φράγμα, Jacobs. Anth. 7, 92. ad Herod. 641. Φραγμὸς, 528. 568. Jacobs. Anth. 11, 328. Valck. Callim. 243." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 1387.] HINC Φραγμίτης, ὁ, Ad sepes pertinens, Sepibus idoneus s. Sepimentis, ut quidem vertit Ruellius ap. Diosc. 1, 121. Ἅλιμος, θάμνος ἐστὶ φραγμίτης, Halimus, frutex est sepimentis idoneus. Hermol. autem vertit Frutex vallaris. Sed ego contra existimo θάμνος φραγμίτης esse quod proxime præcedente capite de rhamno dixerat, Θάμνος περὶ φραγμοὺς φυόμενος, Qui iu sepibus nascitur. Non ignoro alioqui in VV. LL. afferri et φραγμίτης κάλαμος, pro Calamo vallis sepibusque utili, e Marcello, s. Vallatorio, e Ruellio. [* Φραγμὼν, Gl. Dumetum.]

[* "Φράξις, Obstructio, Polyb. 3, 401." Wakef. Mss.]

Φρακτὸς, pro quo dici et φαρκτὸς per hyperthesin literæ α, scribit Etym. Septus, Munitus. Sed hujus φρακτὸς nullum affertur exemplum. ["Opp. Ἁ. 1, 641. (ὅσσα τε φῦλα Ἡ λεπίσι πυκινῇσι καλύπτεται, ἢ φολίδεσσι Φρακτά.)" Wakef. Mss.] At vero COMPOSITI Ἄφρακτος, quo contra significatur Non septus, munitus, non infrequentia sunt exempla. Apud Thuc. (1, 6.) ἄφρακτοι οἰκήσεις, et (117.) ἄφρακτον στρατόπεδον. Ab Eod. dicitur etiam aliquis esse ἄφρακτος. E Soph. affertur junctum genitivo, (Aj. 910.) Ἄφρακτος φίλων, quod redditur Non custoditus ab amicis, et desertus. Sed malim magis proprie, Non munitus amicis, ut dicit Ovid. non paucis quondam munitus amicis. In VV. LL. ἄφρακτα navigia, Non tecta nec munita ad pugnandum. Vide Κατάφρακτος. Ibid. ἄφρακτος, Non obstructus. [Incautus, Aristoph. Θ. 581. "Eurip. T. 3. p. 273. Valck. Hipp. p. 236. Brunck. Soph. 3, 504. Lobeck. Aj. p. 372. Diod. S. 2, 234. 366. 413. 447. 476." Schæf. Mss. * "Ἀφράκτως, Athan. Opp. Ap. p. 99." Kall. Mss. * Ἡμίφρακτος, J. Poll. 6, 160. * Φράκτης, Procop. Ædif. 11, 3.] Φρακτικὸς, vide in Κατάφρακτος, post verbum Καταφράσσω. [Athen. 214.]

Φρακτὴρ, ῆρος, ὁ, Sepes, VV. LL. absque ullius Auctoris nomine. Videtur certe vox esse Poetica.

"Ἀναφοράξαντες, ap. Hes. legitur, expositum "ἀναπτύξαντες, ἀναπετάσαντες, pro quo repono ἀνα-"φράξαντες, asseutiente etiam serie alphabetica: AB "Ἀναφράσσω, s. Ἀναφράττω, habente signif. con-"trariam simplici φράσσω, et synonymo verbi ἀναστο-"μόω, h. e. Aperio et explico quod septo clausum "erat." ["Ἀναφράττω, Obstipo, Obsepio, Neh. 4, 7. ἀναφράσσεσθαι, h. e. Iterum muniri et hinc obsepiri. Georg. Pachym. Hist. 2, 27. p. 80. Chrysost. Opp. 1, 196." Schleusn. Lex. V. T. "Planud. Ovid. Met. 14, 798." Boiss. Mss. "Pro ἀνέφραττον τὰς εἰσόδους leg. est ἀπέφραττον ap. Strab. 4. p. 51. Sieb." Schn. Lex. Suppl.] "Ἀνεφραγὴ, ἡ, Præstructio, "VV. LL. Sed et mendose et falso."

Ἀντιφράσσω, SIVE Ἀντιφράττω, q. d. Contra obstruo, i. e. Oppono aliquid quod obstruat s. obturet. Bud. reddit simpliciter Obstruo, ap. Alex. Aphr. Δεικνὺς ὅτι ἐκλείπει ἡ σελήνη διὰ τὸ ἀντιφράττειν τὴν γῆν αὐτῇ. Ego et alibi legisse mihi videor ἀντιφράττειν neutraliter positum pro eo, quod Lat. dicunt Obstruere luminibus. In VV. LL. redditur Obsepio, Viam sepibus obduco, Obsto. [Plut. Nicia p. 984. HSt., Greg. Naz. 1, 524. "Toup. ad Longin. 363. Plut. de S. N. V. p. 4." Schæf. Mss. * "Ἀντίφραγμα, Pisid. de M. O. 496. 563." Kall. Mss. Plut. 8, 211. * Ἀντίφραξις, Plut. Dione 24. Aristot. Anal. Post. 2, 8. "Schol. Eur. Hec. 71." Boiss. Mss. * "Ἀντιφρακτικὸς, plur. Ἀντιφρακτικὰ, τὰ, Obstacula, Philopon. de Cr. M. 2, 8." Schleusner. Mss.]

Ἀποφράσσω, SIVE Ἀποφράττω, Obstruo, Obturo, Intersepio. Alex. Aphr. Τὴν ὁδὸν ἀπέφραττε. Et ἀποφράττειν τὸ στόμα, Obturare os, Obstruere. Basil. Ἡ μέντοι παρουσα φωνὴ παντελῶς αὐτῶν ἀποφράσσει τὸ στόμα: [1 Macc. 9, 55.] At pro Abjicio, in VV. LL. e Prov. Solom. 8, [33. "Coray Mus. Ox. 2. p. 3. Jacobs. Anth. 9, 219." Schæf. Mss. "Ἀποφράττεσθαι dicitur luna, quando lumen ejus velut obturatur, Mich. Apost. Prov. 3, 97." Schleusner. Mss. * Ἀπόφραξις, Obstructio, Xen. K. Ἀ. 4, 2, 15. "Ad Herod. 587." Schæf. Mss. * Προσαποφράττω, Dio Cass. 203.]

Διαφράσσω, SIVE Διαφράττω, Intersepio, Septo interposito separo, Discludo septo interjecto. Polit. vertit Obstruo in isto Herodiani loco, (3, 1, 8.) Ἐκέλευε δὲ καὶ τοῦ Ταύρου ὄρους τὰ στενὰ καὶ κρημνώδη διαφράττεσθαι γενναίοις τείχεσί τε καὶ ἐρύμασι: nam ἐκέλευε διαφράττεσθαι perinde reddidit ac si scriptum esset διέφραττεν: totum locum sic interpretans, Sed et Tauri montis angustias ac prærupta loca muro valido Niger munimentisque obstruebat. Apud Anatomicos διαφράττοντες ὑμένες, Membranæ quæ totum thoracis spatium ab jugulo ad septum usque, in duos sinus, dextrum sinistrumque, dividunt. Vulgo mediastinum. Gorr. HINC Διάφραγμα, τὸ, Quod intersepit, intersepiendo discludit. Q. d. Intersepimentum s. Interseptum. Thuc. (1, 133.) Καὶ σκηνησαμένου διπλῆν διαφράγματι καλύβην. J. Poll. 2. de nasi partibus loquens, Τὸ δὲ τὰ τρυπήματα διαιροῦν, ὥσπερ τειχίον, Κίων, καὶ Διάφραγμα, καὶ Στυλίς· ἔνιοι δὲ τὸ μὲν ἔνδον διατειχίζον, διάφραγμα ῥινός· τὸ δὲ ὑπὲρ αὐτὸ προῦχον σαρκῶδες, ὡς ἐπὶ τὸ χεῖλος φέρον, Κίονα. E quibus Cam. Cartilago est media nares dirimens, (sic enim χόνδρον dixerunt,) vel potius medium hoc in summo os desinit in cartilaginem eo magis carnosam, quo ad labra accedit propius. Nominarunt hunc veluti parvulum parietem, Κίονα,

Διάφραγμα, Στυλίδα. Quidam etiam distinxere sic, ut vocarent interius illud, Διάφραγμα: prominentius autem hoc et labris vicinius, Κίονα. Item διάφραγμα, quod Celsus et alii quidam Septum transversum dixerunt, est musculus rotundus, obliquus, caput in medio habens et fines undique thoraci interno annexos, liberæ respirationis instrumentum. Hic duabus membranis tegitur, una inferiore, a peritonæo; altera superiore, a tunica costas succingente. Est enim medius inter partes alimento servientes, quas peritonæum continet, et inter spiritus organa quæ tunica succingente concluduntur; eamque ob rem jure διάφραγμα nominatur: quod eas partes διαφράττει, i. e. Discludit, quasi septum quoddam medium. Eundem vero φρένας veteres appellarunt: quia, ut aliqui putant, eo inflammatione affecto mens lædatur. Nam multi quidem varios ob morbos delirare solent; sed quæ eo affecto incidunt deliria, non multum distant a phrenitide. Nulla enim pars cerebro subdita, præter septum transversum, perpetuum delirium excitat. Itaque maximus illi videtur esse cum mente consensus, et ad eam septum transversum aliquid conferre. Lat. Præcordia, ut ait Plinius, appellarunt, quia cordi prætendantur. Hæc Gorr. inter alia. [" Ad Charit. 433. Heyn. Hom. 6, 221. Wessel. ad Diod. S. 1, 39." Schæf. Mss. * Διαφραγὴ, Schleusn. Lex. V. T.] " Διαφράγιον, Hes. " ἀλλοῖον καὶ διάφορον." [* " Διάφραξις, Interclusio, Interseptio, Suid. v. Ὤγ et Ὠγή." Schleusner. Mss.] " Διάφρακτος, Interseptus," [" Thom. M. 296." Schæf. Mss.] Ἀδιάφρακτος, Non interseptus. Affertur e Theophr. H. Pl. 1, 8.: item 6, 5. " Ἀδιαφράκτως, " Sine intersepimento, si ita liceret loqui, i. e. Nullo " interjecto s. discludente septo. Legitur ap. Theo- " phr. H. Pl. 6, 5. ubi quidam interpr. Non undi- " que cingente septo; sed perperam, nam Theophr. " ἀδιάφρακτα esse et ἀδιαφράκτως ἔχειν dicit quæ " veluti συμψαύουσιν ἀλλήλων, ut alibi loquitur, " veluti legumina quædam in siliquis interseptum " nullum habentia, quale est pisum."

" Εἰσφράττω, Obstruo, VV. LL. Videtur autem " potius signif. Obstruo intra."

" Ἐκφρακτικὰ medicamenta, ap. Gal. sunt Quæ " vim habent expediendi meatus farctos obstructos- " que: alio nomine dicta ἐκκαθαρτικὰ πόρων, ab ex- " purgatione meatuum. Contraria his sunt ἐμπλα- " στικὰ et ἐμφρακτικά." [Alex. Trall. 8. p. 409.] " Est porro hoc verbale a VERBO Ἐκφράττω signifi- " cante i. q. ἀποφράττω, i. e. Obstructione libero et " expedio, s. Obstructiones amoveo, Aperio. Op- " positum vero et ipsum habet τὸ ἐμφράττειν. Legi- " tur ap. Diosc. 3." [Alex. Trall. 1. p. 90., 2. p. 136. 138., 8. p. 390. 392. 400. 403. 408. 411. 457. 549. alibi. " Diod. S. 2, 284." Schæf. Mss.]

Ἐμφράσσω, VEL Ἐμφράττω, Obstruo, Obturo. Athen. 5. Καὶ τὸ ἀνοιχθὲν κατ' ἀρχὰς ἐμφράξας. Antiphon, Ἁπάσας τὰς ὁδοὺς τῶν ἀδικημάτων ἐνέφραξαν, Omnes vias obstruxerunt. In VV. LL. exp. non solum Obstruo, Obsepio, Intersepio, (ut ap. Gal. ἐμφράττειν τὸν χυμὸν, Intersepire,) Claudo, Præcludo, Iter obice aliquo stipo; sed et Oppleo, Farcio. Quin etiam affertur Diosc. locus, in quo dicitur ἐμφράσσεσθαι quod adhibetur ad obstruendum s. obturandum; nam, Ἐμφρασσομένη ἡ πόα ἁρμόζει πρὸς τὰς ἐκ μυκτήρων αἱμορραγίας, redditur, Si nares ea herba obturentur. [Nicander Ἀ. 191. πνιγμὸς — φάρυγος στεινὴν ἐμφράσσεται οἶμον.] Quod autem ad illam Farciendi signif. attinet, sciendum est, Bud. scribentem accipi hoc verbum pro Obstruo, item pro Infercio, h. Æschinis l. afferre, (85.) Οὕτω δὲ ταῖς αἰτίαις ἐνέφραξας τὰς κατὰ σὸν τιμωρίας, ὥστε τὸν κίνδυνον εἶναι μὴ σοὶ, ἀλλὰ τοῖς ἐπεξιοῦσι. [" Coray Mus. Ox. 2. p. 3. Jacobs. Anth. 12, 297. Heyn. Hom. 6, 320. ad Charit. 766. Diod. S. 1, 686." Schæf. Mss. Nicander Θ. 79. ἐμφράξαιο. " Ἐμφράττομαι, Arctor, Philes p. 62." Schleusner. Mss.] Ἔμφραγμα, τὸ, ET Ἐμφραγμὸς, ὁ, Obturamentum. Redditur etiam Septum, Cancellus, nec non Obex. [Ἐμφραγμὸς, LXX. Sirach. 27, 14. ὠτίων.] Ἔμφραξις, Obturatio, Obstructio. Hesychio est etiam Morbus aurium, cum alioqui generalius accipiatur ap. Medicos de Obstructione s. Stipatione meatuum aut cavitatum naturalium ex abundantia aut vitiosa qualitate succorum. Est autem hæc obstructio morbus organicus, pertinetque ad formam organicæ partis corruptam, amissis sc. meatibus aut cavitatibus parti alicui debitis, vel propter succorum abundantiam, vel propter vitiosam qualitatem, quod ii nimium lenti vel crassi. Hæc Gorr. [" Philes p. 62." Schleusner. Mss. Phot. Bibl. 289. " Septum, Porph. A. N. 19. Eust. Il. 841, 10." Wakef. Mss.] At vero ADJ. Ἔμφρακτος, ὁ, ἡ, pro quo perperam ἔμφραττος in VV. LL., redditur per particip. Obstructus, Obturatus. Redditur et Septus, Munitus. [" Ἐμφρούρους et ἐμφράκτους Græci vocabant Homines sanæ mentis; ut contra * παρεμφρούρους et * παρεμφράκτους, Commotæ mentis et cerritos. Glossæ: Cerritus, Ἐμμανὴς, * παρεμφάρακτος. Ita vulgo editur, nec mutandum in παρέμφρακτος: nam * φαράσσει pro φράσσειν dicebant. Hesychius, ubi nulla mendi suspicio potest esse: * Φάραγμα· φραγμός. Hinc παρεμφάρακτος· ἀσελγής." Salmas. in Nott. ad Hes. v. Παρεμφάρακτος.] Est aliud usitatius ADJ. Ἐμφρακτικὸς, q. d. Obstructivus, Obturativus, i. e. Obstruendi facultate præditus. Apud Medicos ἐμφρακτικὸν medicamentum, Quod poros suo lentore obstruit: ἐμπλαστικὸν etiam appellatum. Cui contrarium est τὸ ἐκφρακτικὸν. Sed hoc quidem modo sumtum τὸ ἐμφρακτικὸν, tantum lentore suo obstruit; verum aliquando sumitur generalius, ut eo nomine comprehendantur etiam quæ copia vel crassitie obstruunt. Gorr. [Hippocr. 397, 33. " Coray Mus. Ox. 2. p. 3." Schæf. Mss. * Προεμφράττω, Clem. Alex. Pæd. 198, 29.]

Ἐπιφράσσω, VEL Ἐπιφράττω, Obstruo, Obturo. Apud Basil. Ἐπιφράττειν τὸ στόμα, sicut et ἀποφράττειν, Obstruere os. [" Ad Charit. 562." Schæf. Mss. Nicander Ἀ. 286.] Ἐπίφραγμα, Obturamentum. In VV. LL. Frænum. At Hes. ἐπιφράγματα esse dicit τὰ ὑπὸ τὸ στόμα. [* Ἐπίφρακτος, unde * " Ἀνεπιφρακτος, Anna C. 385." Elberling. Mss. * Κατεπιφράσσω, Osann. Auct. Lexx. Gr. p. xiv. 93. " Eumath. 106." Boiss. Mss.]

Καταφράσσω, VEL Καταφράττω, Munio; ac præsertim in ea signif. qua dicimus Munire armis. Sic pass. Καταφράττομαι, Munior, ut καταφράττομαι ὅπλοις, Munior armis. Plut. Alex. Ὅπλοις καταπεφραγμένους καὶ ἵππους ἐλαύνων. Quemadmodum autem hic equi dicuntur καταπεφραγμένοι, sic alibi ap. Eund. legimus equites καταπεφραγμένους. [LXX. 1 Macc. 6, 38.] Κατάφραγμα, τὸ, Munimentum. Ut navis habet καταφράγματα, quæ et κατάφρακτος dicitur, ut mox docebo. Sed prius sciendum est, illud nomen ADJ. Κατάφρακτος frequens esse de equite, qui et καταπεφραγμένος a Plut. appellatur, ut modo dictum fuit. Herodian. 8, (1, 5.) Αἵ τε τῶν καταφράκτων ἱππέων ἵλαι: 4, (14, 6.) Ἵππον τε πολλὴν ἄγων καὶ τοιοῦτον μέγα τι πλῆθος, καταφράκτους τε ἀπὸ καμήλων ἔξωθεν μακροῖς δόρασιν. Quibus in Il. aliisque item similibus retinet Polit. vocem Græcam, et merito, cum sciamus Lat. quoque vocis Cataphractus frequentem esse usum, de eo qui circumquaque armis munitus sit, s. qui est καταπεφραγμένος ὅπλοις, ut paulo ante habuisti: licet illud adverbium Circumquaque præp. non includatur; esset enim alioqui dicendum potius περιπεφραγμένος ὅπλοις, itidemque περίφρακτος. Cataphracti equites dicuntur, inquit Serv., qui et ipsi ferro muniti sunt, et equos similiter munitos habent. Sed non lubenter assentiar Servio, si καταφράκτους non esse existimet nisi qui equos itidem ferro munitos habeant. Liv. καταφράκτους Lat. dixit Loricatos, Maced. Belli l. 5. Equitum innumerabilem vim trajici Hellesponto in Europam, partim loricatos, quos Cataphractos vocant, partim sagittis ex equo utentes. Ceterum hic nos meminisse oportet ejus quod antea ex Eust. attuli, cum de verbo φράσσω agere inciperem, nimirum ex Homerico particip. φράξαντες, (quo utitur Il. N. 130. Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ,) posteros Hom. φρακτικῶν et καταφράκτων appellationem

accepisse, ubi observa obiter, φρακτικοὺς illi esse eosdem, qui et κατάφρακτοι dicuntur. An vero ea signif., quam illo in loco habet particip. φράξαντες, satis cum signif. nominum istorum conveniat, alii viderint. Sciendum est porro de navi quoque dici κατάφρακτος. Est autem κατάφρακτος ναῦς, i. e. Navis, s. κατάφρακτον πλοῖον, i. e. Navigium, quod tectum est, ut magis sit munitum. Κατάφρακτος ναῦς, Navis tecta, quæ et Coustrata dicitur, inquit Bud. Vide et Bayf., qui etiam tradit quasdam nominatim a Cæsare dici cratibus pluteisque contectas, et καταστρώματα habuisse e Polyb. docet. His autem opponuntur ἄφρακτοι, i. e. Apertæ, Non tectæ nec munitæ ad pugnandum, in VV. LL. e Cic. ad Att.: Thuc. 1, (10.) Οὐδὲ αὖ τὰ πλοῖα κατάφρακτα ἔχοντας, Schol. σεσανιδωμένα. Polyb. (1, 20, 13.) Οὐχ οἷον κατάφρακτος αὐτοῖς ὑπῆρχε ναῦς, ἀλλ' οὐδὲ καθόλου μακρὸν πλοῖον, οὐδὲ λεμβὸς οὐδὲ εἷς. Ceterum cum navis καταφράγματα ἔχουσα non alia esse videatur quam ἡ κατάφρακτος, in VV. LL. tamen exp. Navis loricata. Quod autem ad κατάφρακτος attinet, de equite dictum, sciendum est ei OPPONI Ἀκατάφρακτον: dicitur enim ἀκατάφρακτος ἱππεύς, Eques qui non est cataphractus: in collect. de Vocabulis Militaribus. [Κατάφρακτος, Soph. Ant. 958. Symm. Job. 39, 21. Joseph. B. J. 5, 9. p. 345. "Diod. S. 1, 631. 2, 496. Jacobs. Anth. 10, 254. ad Herod. 539." Schæf. Mss. * "Καταφράκτης, Cocchii Chirurg. p. 28." Kall. Mss.]

"Παραφράττω, Obsepio, Obstruo. Herodian. 4. "Παραφράττοντες πάσας εἰσόδους εἴ τινες ἦσαν λανθάνουσαι. Sic 8. Πανταχόθεν γὰρ τὰς τῆς Ἰταλίας "ὁδοὺς παραφράξαντες ἦσαν οἱ Ῥωμαῖοι τειχίων τε "ἐγέρσεσι καὶ πυλίδων ἀσκήσεσι. Idem pass. voce et "signif. 3. Ὅπερ καὶ αὐτὸ πάμπαν παρεπέφρακτο ὑπὸ "τοῦ Νίγρου, A Nigro obstructum erat. VERBALE "Παράφραγμα signif. Sepimentum muro aliive mu-"nimento additum s. circumdatum. Thuc. 4, (115.) "Ἀπὸ τῆς μηχανῆς πῦρ ἐνήσειν διενοοῦντο ἐς τὰ ξύλινα "παραφράγματα." ["Ad Charit, 700." Schæf. Mss. "Appian. 2, 338." Wakef. Mss. * Παραφρακτικός, Xenocr. de Alim. ex Aquat. 23. p. 466. sed v. Coraium.]

Περιφράσσω s. Περιφράττω, Circumsepio, Circummunio, Circumvallo, [Hippocr. 291, 30. Schleusn. Lex. V. T.] "Περίφραγμα, τό, Septum quo aliquid "circumdatur, ut περιφραγμα ξύλινον, Septum li-"gneum quo locus aliquis circummunitus est. Sic "in curru περίφραγμα dicitur Septum illud quod "corio vel panno obducitur. J. Poll. enim 1. de "partibus currus, τάρριον nominari scribit τὸ ὑπε-"ράνω αὐτοῦ περίφραγμα ὃ σκύτει εἴωθε διαλαμβάνε-"σθαι." [Thuc. 6, 25. "Lucian. Gymn. 32." Boiss. Mss. "Thom. M. 364. Valck. Phœn. p. 384. Toup. Opusc. 1, 566. Ammon. 128." Schæf. Mss. Strabo 15. p. 1037.] "Affertur ET Περιφραγμὸς, ὁ, pro "Sepes, Septum," ["Schol. Nicet. Eugen. 1, 107." Boiss. Mss. * Περιφραγμέω, i. q. περιφράσσω, Nicet. Annal. 12, 10. * Περίφραξις, Gl. Objectus, Objex, Conseptus, "Phot. v. Εὐερκία." Schleusn. Mss. "Amphil. 52." Kall. Mss.] Περίφρακτος, Circummunitus, Circumseptus. Et περίφρακτον, τό, in VV. LL. Septum; sed perperam in illis scriptum EST περίφραστον. [* Ἀπερίφρακτος, ad Timarion. in Notit. Mss. 9, 217. * Περιφράκτης, * Περιφρακτίζω, unde * Περιφράκτισμα, Aqu. Isaiæ 58, 12.: v. Schleusn. Lex. V. T. * "Περιφραγή, i. q. περίφραγμα, Geop. 799. (11, 5, 4.) Scriptt. Rei Accip. 261." Wakef. Mss.] Συμπεριφράσσω, s. Συμπεριφράττω, Una vel Simul circumsepio, Una circummunio. In VV. LL. exp. Consepio; et συμπεφραγμένον, sed perperam scriptum pro συμπεριπεφραγμένον, Conseptum, e Colum. At hæc interpr. potius convenit verbo συμφράττω, quam verbo συμπεριφράττω. ["Aristot. Physiogn. 111." Wakef. Mss.]

Προφράσσω, SIVE Προφράττω, Ante sepio, munio, i. e. Ante aliquem locum. UNDE Πρόφραγμα, Septum quod est ante aliquem locum, Septum prætentum alicui loco, Sepimentum. Nam in VV. LL. affertur ex Aristot. Œcon. προφράγματα de Sepimentis ante domos, quæ vestibulis essent similia. In iisdem tamen πρόφραγμα exp. etiam Locus ante septum, scenam: quod Hes. προφράγματα sint τὰ προσκήνια. Additur ibid. Πρόφραγμα, Propugnaculum, Tutamen, πρόβλημα, translate. Polyb. (9, 35, 3.) Αἰεὶ ἂν ἐν μεγάλοις ἦν κινδύνοις τὰ κατὰ τοὺς Ἕλληνας, εἰ μὴ Μακεδόνας εἴχομεν πρόφραγμα, Periclitabantur res Græcorum, nisi Macedones nos valli instar protexissent. ["Diod. S. 2, 340." Schæf. Mss.]

Συμφράσσω, SIVE Συμφράττω, Consepio, Communio. A cujus pass. th. Συμφράσσομαι est partic. συμπεφραγμένον, Conseptum. [Constipo, Denso, Non magnis intervallis relictis colloco, Xen. Ἑλλ. 1, 1, 4. Obstruo, K. 6, 9. Aristot. Probl. 11, 61. 34, 9. Physiogn. 5. 6. Dio Cass. 62. p. 706. "Diod. S. 2, 350." Schæf. Mss. Plut. 3, 227. τὸν λιμένα τῷ στόλῳ, cf. 5, 317. Apollod. 2, 5, 12. Τῷ θώρακι συμπεφραγμένον.]

[* Ὑποφράσσω, s. * Ὑποφράττω, Basil. 3, 593. Schol. Æsch. Pers. 351.]

LEGITUR ET Φράγνυμι pro Φράττω, Sepio, Munio, a quo φράγνυμι est particip. φραγνύντες ap. Suid. e quopiam Anonymo, Τῶν νεῶν τοὺς ἀπορωτάτους τοῖς ὅπλοις φραγνύντες, Armis munientes. Ille φραγνύντες exp. καθοπλίζοντες, cum tamen hæc exp. non solum φραγνύντες, sed etiam dativum ὅπλοις comprehendat. ITEM Φραγνύω in eadem signif. ["Φράγνυμι, Aristoph. Fr. 255. Kuster. 68. Lollius Bass. 10." Schæf. Mss. * Ἀναφράγνυμι, Themist. Or. 7. p. 91. ἀνεφράγνυντο.] "Ἀποφράγνυμι, s. Ἀποφραγνύω, "Obstruo, Obsepio, ut ap. Eust. sociis suis Ulysses "cera aures ἀποφραγνύει et obturat, ne sirenum can-"tum audiant. Soph. pass. voce in act. signif. usus "est pro Communio veluti septo, Antig. (241.) p. "224. κἀποφράγνυσαι κύκλῳ Τὸ πρᾶγμα, Schol. "ἀσφαλίζῃ." Hinc COMP. Διαφράγνυμι, itidem pro Sepio, Munio, aut etiam Obstruo. Et pass. Διαφράγνυμαι, activa etiam signif. e Plut. Camillo (146.) Διεφράγνυντο ξύλοις πολλοῖς τὸ στρατόπεδον. [* "Ἐμφράγνυμι, Obstruo, Mich. Apost. 12, 23. Στόμα ἐμφράγνυται." Schleusner. Mss. Aristot. H. A. 4, 15. * "Περιφράγνυμι, Circumsepio, Themist. 21." Wakef. Mss. * Καταφράγνυμι, Theod. Prodr. 301." Elberling. Mss.]

ΦΡΕΑΡ, ατος, τό, (qui gen. est tanquam a φρέας inusitato, sicut ὕδατος dicitur tanquam ab ὕδας,) Puteus. Lucian. (2, 334.) Ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν. Poetice autem dicitur ETIAM Φρεῖαρ. Il. Φ. (197.) Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν. Festive autem φρέαρ ap. Athen. (192. 461.) vocatur Prægrande poculum. ["Φρέαρ, cum gen., ad Callim. 2. p. 4. Φρέατος, de quant., Bentl. Ep. ad Hemst. p. 111. Brunck. Aristoph. 2, 55. Εἰς φρ. ἐμπίπτειν, Heind. ad Plat. Theæt. 392. Φρεῖαρ, Musgr. Ion. 1075. Ilgen. Hymn. 542." Schæf. Mss. Nicander Θ. 486. Φρέαρ, Lacus olearius, Aristoph. Πλ. 810. "Gen. φρητὸς, Etym. M." Wakef. Mss.]

Φρεατορύκτης, ITEM Φρεατωρύχος, (ut dicitur τυμβωρύχος,) Putei fossor, Puteorum fossor, Puteariis Plinio. [Lobeck. Phryn. 232. Etym. M. 799, 41.] Dicitur ETIAM Φρεορύκτης, ET Φρεωρύχος. Sed hoc posterius usitatius esse puto, quod Etym. exp. per φρεατορύκτης. Theophyl. Ep. 24. Οὔτε φρεωρύχοι τὰ τῆς γῆς ἐρεβοδιφῶντες ἀπόρρητα. Item σκεῦος φρεωρύχον, Plut. [Lobeck. l. c.] Φρεωρυχέω, (SICUT Φρεορυκτέω a Φρεορύκτης,) Puteum fodio s. Puteos. Cujus partic. φρεωρυχῶν ap. Plut. (9, 106.) extat. Legitur autem et ap. Suid. illud verbum, sed perperam in vulg. Edd. scriptum per ο in secunda syllaba, ut vicissim male per ω in illis scriptum est φρεωρυκτῶ pro φρεορυκτῶ: assentiente utrique emendationi vetusto Cod., et verbi φρεορυκτῶ scripturam comprobante etiam nomine φρεορύκτης, quod ibid. habetur. [Φρεωρυχέω, Aristoph. Λ. 1033.] Ceterum Φρεωρύχους Hes. scribit fuisse etiam γένος quoddam Athenis. [* "Φρεωρύχως, Herodian. Epimer. 160." Boiss. Mss. * Φρεωρυχία, Philostorg. H. E. 3, 9. * Φρεωρυχικὸς, Eust. 1533. "Phot. v. Τάφος." Schleusn. Mss. "Etym. M. 762, 33." Schæf. Mss. * Φρεώρυξ, Cyrillus in Matth. Gloss. p. 20. Lobeck. l. c.]

Φρεατοτύπανα, Puteorum tympana, Haustra, VV. LL. cum Hes. dicat duntaxat esse Instrumenta quædam ap. Polyb. Reponendum enim esse φρεατοτύπανα pro φρετοτύπανα, vel ipse alphabeticus ordo ibi aperte demonstrat.

Φρεάντλης, ὁ, Aquæ e puteo haustor, q. d. Putei haustor s. Puteorum. Sed vocem hanc φρεάντλης jocose fictam fuisse sciendum est, alludendo ad vocem Κλεάνθης, quæ Philosophi cujusdam nomen erat. Vide Diog. L. et Suid.

[* "Φρέαρρος, E puteo manans aqua, Athen. 691." Schleusn. Mss.]

Φρεατιαῖος, Putealis, Puteanus: ὕδωρ, Putealis aqua, s. Puteana, ap. Athen. (124.) et Alex. Aphr. atque alios. Plut. (9, 757.) Καὶ γὰρ των ῥυτῶν ὑδάτων τὰ πετραῖα καὶ ὀρεινὰ ψυχρότατα, καὶ τῶν φρεατιαίων τὰ κοιλότατα: [* Φρεατίδιος, Idem 8, 753. ὕδωρ, Schneidero e Φρεατιαῖος depravatum videtur: cf. Bast. ad Greg. Cor. 704. * Φρεατικὸς, Gl. Putealis, Puteanus.]

Φρεατώδης, In putei modum profundus. At in VV. LL. exp. simpliciter Profundus. ["Schol. Aristoph. Πλ. 431." Schæf. Mss.]

[* Φρεάτιος, Putealis, Geop. 2, 6, 33. Ἐν τόποις τοῖς μὴ ἔχουσιν ὕδωρ, μήτε ἐπίῤῥυτον, μήτε πηγαῖον, μήτε φρεάτιον. Vide voc. sequ.]

Φρεάτιον, τὸ, Puteolus, Parvus puteus. ["Ad Mœr. 193." Schæf. Mss.] At Suidas φρεάτια esse dicit τὰ βαθέα ὀρύγματα, Profundas fossas. Pro qua signif. habet Hes. Φρεάτεια per ει. Cum illa certe scriptura, quam ap. Suid. habemus, non convenit h. l., quem subjungit, Πᾶσαν ἐδῄωσε τὴν γῆν, μήτε τῶν φρεατίων ναμάτων φεισάμενος. Sed nec exp. illa posse convenire videtur, cum ante ναμάτων genitivo nominis alicujus adjectivi sit opus, qualis fuerit φρεατιαίων. Itaque cum locum illum sequatur hic, Φρεατίας δὲ εἶχεν ὁ τόπος ἀγνοουμένας, (a NOM. Φρεατία, ἡ, cujus accus. φρεατίαν habet Xen. Ἑλλ. 3, 1, 5.) non immerito fortasse suspicaretur quispiam Suidam scripsisse, Φρεατίαι, τὰ βαθέα ὀρύγματα: nisi, in loco qui huic expositioni subjungitur, haberemus φρεατίων ναμάτων. Ut enim convenire hoc exemplum posset, legi deberet φρεατιῶν a φρεατίαι: qui gen. substantivi nominis cum altero nominis itidem substantivi non bene cohæreret. Videat tamen lector malitne illam scripturam admittere, (ut sit τῶν φρεατιῶν ναμάτων, pro τῶν ἐν φρεατίαις ναμάτων,) quam hæc ipsa verba reponenda esse dicere. Ceterum illud φρεατία ab Eod. exp. etiam ὄρυξις, i. e. Fossio. [Φρεατία, Polyb. 10, 28, 2. 5. Mathem. Vett. 41. Heliod. 9. p. 443. "Jacobs. Anth. 7, 368." Schæf. Mss. Lex. Xen. * Φρητία, Hes. στόμα φρέατος.] AT VERO Φρεατὶς Bud. e Basilio affert pro Favo et cella apum.

ITEM Ἐμφρεάτοι ap. Suid. legitur, quod Athenis fuisse scribit nomen δικαστηρίου τῶν ἀκουσίων φόνων. Sed τὸ ἐν φρεαττοῖ δικαστήριον ap. Aristot. lego, Polit. 4. quam lectionem illic reponendam censeo, nisi forte φρεατοῖ potius unico τ scr. quispiam existimet. Non aliter tamen scripsisse Suidam, ex eo videtur posse colligi, quod hanc scripturam comprobat series alphabetica, quam sequitur. ["Luzac. Exerc. p. 6. T. H. ad Plutum p. 454. 471." Schæf. Mss.] Apud Eund., sicut et ap. Etym., LEGITUR Φρέαρριος, quod esse dicunt Nomen δήμου τῆς Λεοντίδος sub. φυλῆς. Affertur autem e Plut. (Themist. 2.) et pro Nomine proprio cujusdam Atheniensis, cui se instituendum commiserat Themistocles.

ΦΡΗΝ, ενὸς, ἡ, Mens. Il. K. 45. ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν: E. 406. Νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱός: I. 186. Τὸν δ' εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ. A Cic. quoque φρὴν redditur Mens, in hoc versu Eur. Hipp. (612.) Ἡ γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Interpr. enim de Offic. 3., (nisi aliunde hanc interpr. sumit,) Juravi lingua, mentem injuratam gero. Quamvis autem φρὴν et θυμὸς et καρδία sæpe pro eod. ponantur, ut Lat. Mens, Animus, Cor: interdum tamen post κατὰ φρένα addit Hom. καὶ κατὰ θυμόν. (At cum dicit ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, tunc hæc vox Θυμὸς aliter sumitur, sc. pro eo quod dicimus Courage.) Lat. quoque Mentis appellationi addunt interdum appellationem Animi. Atque adeo et Mentem animi dixit Plautus. Apud eund. Hom. legitur ἐν φρεσὶν ἦτορ: quod ἦτορ ap. Poetas synonymum esse nomini καρδία, satis notum est. Hoc ipso certe usus est Æschylus, sicut et nomine φρὴν in uno eodemque loco, Pr. (880.) Καρδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει: sed hic φρὴν peculiarius accipiendum videri possit. Quod autem ad illum pluralem dat. attinet φρεσὶ, sciendum est ejus magnum esse usum ap. Hom. pro dat. sing. φρενὶ, sicut et nominativi pluralis, itemque accus. pro sing. Dativi certe, ut cum dicit passim, σὺ δ' ἐπὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι: item, ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν: pro eo quod a Virg. dicitur, tu condita mente teneto. Sic ap. eund. Poetam, Εὖ γὰρ δὴ τόγε ἴδμεν ἐνὶ φρεσὶ, Cic. φρεσὶ vertit Mente. Soluta vero oratio pluralem usurpans potius quam singularem, eo significare solet Sanæ mentis affectum, ut ita dicam, aut etiam Prudentiam: unde aliquis dicitur φρένας ἔχειν, et contra ἔξω φρενῶν καθεστὼς, vel γενόμενος, (ap. Herodian. illud, ap. Plut. hoc,) Xen. Σ. (4, 55.) Διδόναι καρποῦ μὲν ἀφθονίαν, φρενῶν δὲ ἀφορίαν. Hac autem in signif. observavi non paucis in ll. præfixam habere vocem νοῦν, ut ap. Aristoph. (B. 534.) νοῦν ἔχειν καὶ φρένας: et ap. Dem. pro Cor. Μάλιστα μὲν καὶ τούτοις βελτίω τινὰ νοῦν καὶ φρένας ἐνθείητε. At Herodian. (7, 10, 7.) φρένας et ἀγχίνοιαν copulavit, ubi Polit. φρένας vertit Ingenium. In multis certe ll. occurrit ubi Prudentiam interpretari possumus, aut etiam simpliciter Mentem, ut Epigr. Ἄξιον αἰνῆσαι Μόσχου φρένας, ὃς μόγος οἶδε, κ. τ. λ.

Φρένες, Præcordia, tanquam mentis sedes, διάζωμα quod pulmonem et cor ab hepate, liene, et renibus disterminat, ut scribit Aristot. de Part. Anim. 3, 10. ubi etiam dicuntur esse φρένες tanquam παροικοδόμημα et φραγμός: item φρένες vocari ὡς μετέχουσαί τι τοῦ φρονεῖν. Ibi autem Gaza φρένες interpr. Præcordia, (sicut et alii passim tam ap. hunc quam ap. ceteros, ubi de eadem illa corporis parte agitur, interpretati sunt,) διάζωμα, Septum transversum. Extat certe ap. Hom. vox φρένες et de parte corporis, non uno in loco. Legimus enim Od. I. (301.) Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἦπαρ ἔχουσιν, Il. Π. (503.) ὁ δὲ λὰξ ἐν στήθεσι βαίνων, Ἐκ χροὸς εἷλκε δόρυ· πρὸς δὲ φρένες αὐτῷ ἕποντο. Proprie, inquit Gorr., φρένες Mentem significat, quam νοῦν et διάνοιαν etiam Græci appellant: ad quam quoniam aliquid conducere videtur διάφραγμα, aut quia eo inflammatione affecto mens quoque læditur, et continuum prope delirium excitatur, a Platone et reliquis veteribus eodem nomine donatum est, ut nihil intersit φρένας et διάφραγμα dicere. Præcordia a Latinis dicta sunt, quia cordi prætenduntur. Hæc ille. Vide et in Διάφραγμα. Ceterum quod ad etymum illud attinet, quo φρένες a verbo φρονεῖν deducit Aristot. in eo, sicut et in aliis quibusdam, hic Philosophus parum grammatice locutus mihi videtur. Multo enim magis rationi consentaneum est, si etiam spectemus eam deductionis seriem quæ in aliis plerisque vocibus spectatur, ut φρονεῖν dictum sit quasi φρενεῖν, sc. ἀπὸ τῆς φρενός: sicut a θυμὸς dicitur ἐνθυμεῖσθαι et θυμαίνειν. Adde quod cum non itidem num. sing. φρὴν de parte illa usurpetur, non eadem etymi ratio ei assignari potest: et tamen ut pluralem præcedat necesse est. Fuerit ergo potius quærendum vocis φρὴν quam φρένες etymum; sed aliud quam quod Etym. et Eust. habent: si modo quis huic investigationi tempus impendere operæ pretium esse, aut etiam ullum investigationis fore finem existimat.

["Φρὴν, Abresch. Æsch. 2, 76. Ammon. 99. Græv. Lectt. Hes. 524. 549. Musgr. Or. 1180. Periphr., Huschk. Anal. 218. Jacobs. Anth. 9, 52. Fischer. Præf. ad Weller. Gr. Gr. p. viii. Quid ap. Hom.? Wassenb. ad Hom. 37. Conjunctum cum νοῦς, Jacobs. Anth. 6, 148. Heyn. Hom. 5, 547. Ruhnk. ad Vell. 266.: (animo ac pectore, 292.) Ἀπὸ φρενὸς, Crinag. 5. Εἰς φρένα λαμβάνων, Wakef.

Phil. 1080. Φρένες, Heyn. Hom. 4, 46. 195. 6, 9. 16. 139. 447. 7, 224. 228. Porson. Or. 600. Paul. Sil. 18. Præcordia, Wolf. Præf. ad Il. p. xxiii. Φρεσὶν conf. c. φράσειν, Wakef. Eum. 492. Stanl. ibid. Ἔξω τῶν φρενῶν γενόμενος, Longus p. 478. Bod., ubi v. not. Εὖ ἔχειν φρενῶν. Valck. Hipp. p. 272. Diatr. 78. Θεῖναι ἐν s. ἐπι φρεσὶ, Heyn. Hom. 4, 672. Ἐν φρεσὶ βάλλεσθαι, Valck. Callim. 247. ad Herod. 686. 695. Ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν, Hesiod. Θ. 239. Μετὰ φρεσὶ, Heyn. Hom. 6, 628. 7, 168. Φρένας ἐξαιρεῖσθαι, Toup. Opusc. 2, 284." Schæf. Mss. "Φρὴν cum θυμὸς, Æsch. Pers. 769. Ag. 103.: cum νόος, Quint. Sm. 1, 589.: cum νόημα, Hom. H. in Cer. 329.: cum στέρνοις, Æsch. Choeph. 744. Ἀπὸ φρενὸς, Contra voluntatem, Arat. 409." Wakef. Mss. Φρένες, Præcordia, Il. Ψ. 104.]

[* "Φρενοβάρβαρος, Sophron de Hær. ap. Fabric. T. 7. p. 485." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.] Φρενοβλαβὴς, Mente læsus, (pro quo Lat. dicunt Mente captus, cui respondet τὸ φρενόληπτος,) Mentem læsam habens, ὁ τὰς φρένας βεβλαμμένος, s. κατὰ τὰς φρένας, ut quidem Suidas habet utrumque. Sed malim, ad ostendendam compositionis juncturam, resolvere in φρένα βλαβείς. Hac autem voce φρενοβλαβὴς usus est Herod. (2, 120.): usus est et Hippocr. eadem lingua scribens, in Ep. ad Demagetum, Νῦν δ' ὡς ἐπ' ἀρηρόσι τούτοισιν ἐν τῷ βίῳ φρενοβλαβέες τετύφωνται. Usi sunt et alii, eorum posteri. Φρενοβλαβῶς, Dementer, Insane, More ejus qui mente est læsus, et mente captus. Habes in Φρενόμωρος e Schol. Soph. Φρενοβλάβεια, ἡ, Amentia, Dementia, Hes. et Suid. [Philo 4. p. 230. P. "Buttm. Schol. Od. O. 233." Elberling. Mss. * "Φρενόβλαβος, Amphil. 49. Orac. Sib. 8. p. 371(=699.)" Kall. Mss. * "Φρενοβλαβέω, Heyn. Hom. 8, 83." Schæf. Mss. * Φρενοβλαβία, Manetho 6, 599.] Φρενοδινὴς, Mentem versans, Nonn. [Jo. 163.] Φρενοθελγὴς, Mentem mulcens, oblectans, ut μῦθος, Nonn. (Jo. 4, 144.) Verbum mentem oblectans, menti gratum. [Procl. H. in Mus. 17. Anal. 1, 441. "Nonn. D. 1, 405. (ἀοιδῆς.)" Wakef. Mss. * Φρενοκλόπος, Anthol. 4. p. 469. Ἔρως. "Jacobs. Anth. 6, 61. Quint. Mæc. 9." Schæf. Mss.] Φρενοκλοπέω, q. d. Mentem furor. Ab Hes. exp. ἐξαπατῶ, quod est Decipio, Impono. Sed quidam minus generaliter, Impono præstigiis. Φρενόληπτος, Mente captus, ὁ ἀναίσθητος, Suid. [* Φρενομανὴς, Æsch. Ag. 1132=1149.] Φρενόμωρος, Mente stultus, Cui stulta mens est. Unde ADV. Φρενομώρως, ut φρενομώρως νοσεῖν e Soph. affertur, quod ita scriptum significabit Stultitia laborare. Sed ap. eum φρενομόρως legi sciendum est, per o in penultima, tanquam sc. e φρὴν et μοῖρα, detracta deinde litera ι. Schol. enim νοσοῦντα φρενομόρως, Aj. (627.) p. 38. exp. εἰς τὴν μοῖραν τῶν φρενῶν νοσοῦντα, addens i. esse q. φρενοβλαβῶς et μανικῶς. [Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 247. * Φρενόπληκτος, Demens, Æsch. Pr. 1053. * "Φρενοπληξία, Const. Manass. Chron. p. 15(=28.)" Boiss. Mss. * Φρενοπληγὴς, activo sensu, Æsch. Pr. 877=884. μανίαι. "Wakef. Trach. 1082." Schæf. Mss.] Φρενοπλὴξ, ῆγος, Mente captus. De eo, quem Lat. vocant etiam Mente captum. Sonat tamen potius q. d. Mente s. Animo percussus. Sed hoc loquendi genere abstineo, quod Percutere animum alium habere usum videam, sicut et Percuti, cum dicitur Percuti aliqua re. Greg. Naz. Carm. φρενοπλῆξιν ὁμοῖος. Pro eod. dicitur et παραπλήξ. ["Thom. M. 24. 578." Schæf. Mss.] Φρενοτέκτων, ονος, Qui in mente sua fabricatur s. architectatur, Cui mens est fabricatrix et architecta. Ita enim reddendum censeo vocabulum, quod ap. Aristoph. (B. 820.) legitur, estque ab eo fictum, ut opinor. Sic autem vocat Æschylum tanquam mirificum verborum architectum, s. artificem: i. e. mirum in excogitandis vocabulis grande sonantibus: φρενοτέκτονος ἀνδρὸς Ῥῆμα θ' ἱπποβάμονα. [* Φρενοφθόρος, Pisid. de V. V. p. 433.]

Φρεναπάτης, ὁ, Mentis s. Mentium deceptor. Paul. Ep. ad Titum, 1, (10.) Εἰσὶ γὰρ πολλοὶ καὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι, καὶ φρεναπάται, μάλιστα οἱ ἐκ περιτομῆς. ["Valck. Oratt. 411." Schæf. Mss.] Φρεναπατάω, Mentem decipio s. Mentes, ad Gal. 6, (3.) Εἰ γὰρ δοκεῖ τις εἶναί τι, μηδὲν ὢν, ἑαυτὸν φρεναπατᾷ, Suam ipsius mentem decipit. Quod nihil aliud est quam Seipsum decipit, adeo ut possimus φρεναπατᾷ accipere pro simplici ἀπατᾷ, itemque in φρεναπάτης existimare otiosam esse vocem φρένα: ut otiosi erunt hi Lat. ablativi, si quis dicat Mente vel Animo fallor. Vetus Interpres certe φρεναπάται exposuit simpliciter Seductores: et φρεναπατᾷ Seducit. Sed et hoc observandum est, Latinos non dicere, Fallo animum, sed contra Me fallit animus. Ceterum Hes. φρεναπατᾷ, ex illo Pauli loco sumtum, ut credibile est, exp. χλευάζει, quod est Illudit, Irridet. ["Wakef. Ion. 605." Schæf. Mss.]

Φρενάργιος, Mentis compos. Nam Hes. φρεναργίους, si modo ita scripsit, exp. φρενήρεις: [leg. * φρεναρτίους.]

Φρενήρης, Mentis compos, Qui est sanæ mentis, etiam Cordatus, ut sc. sit ὁ ἀρηρὼς τὴν φρένα, vel cui ἄρηρεν ἡ φρὴν, Herod. (3, 25. 30. 35.): et post eum cum alii, tum Lucianus, de Ptolemæo, (3, 128.) Καὶ τἄλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὤν. Cum autem Eust. hanc solam vocis hujus signif. agnoscat, sicut et Hes. exponens ἀρτίφρων, Etym. tamen et Suidas contrariam etiam signif. ei tribuunt, ut φρενήρης dicatur itidem Qui mentis non est compos, Qui non est sanæ mentis. Ab utroque enim φρενήρης esse dicitur ὁ φρόνιμος, vel ὁ παράφρων. At ego non libenter illis assentior, cum etymum illud, minime alioqui dubium, huic contrariæ signif. repugnare videam. Et quod ad illos duos Il. attinet, quos Suidas subjungit, in priore quidem non video quid obstet, quominus φρόνιμον significet, cum addatur non simpliciter φιλοκίνδυνος, sed ἐν δέοντι φιλοκίνδυνος: at in posteriore non dubito quin particula οὐ ante φρενήρης omissa sit, ac reponi debeat, Ὁ μὲν Κάμμοδος ἦν φύσει τε οὐ φρενήρης, καὶ οὐ κ. τ. λ. [Koen. ad Greg. Cor. 531. Schæf. "Ad Charit. 562. ad Herod. 206. Matth. ad Gloss. Min. p. 20." Schæf. Mss. * "Φρενηρὸς, i. q. φρενήρης, Mich. Apost. Prov. 2, 93." Schleusn. Mss.]

[* Ἄφρενος, i. q. ἄφρων, Beros. Syncell. p. 28. ζῶον ἄφρενον, exp. Animal ratione destitutum: in suspicionem autem cadit hæc forma adjectivi: vide Schn. Lex. Suppl.]

"Ἐπίφρενα, Præcordia," [Hes. ὑποχόνδρια.]

Μετάφρενον, τὸ, Dorsi pars quæ ad septum transversum sita est, quasi τὸ μετὰ τὰς φρένας: sic enim veteres Septum transversum appellarunt. Rufus μετάφρενον esse dicit τὸ μεταξὺ τῶν νώτου καὶ ὀσφύος, κατὰ τὴν τῶν νεφρῶν πρόσφυσιν: i. e. Partem inter dorsum et lumbos mediam, qua renes adjacent. Nec tamen inter partes spinæ numeratur, quam veteres totam diviserunt in cervicem, dorsum, lumbos, et os sacrum. Hæc Gorr. qui etiam scribit, non satis esse a veteribus explicatum quid sit μετάφρενον: sed ex ipso etymo verisimile esse partem illam dorsi significare, quæ ad septum transversum sita est. In VV. LL. μετάφρενον dicitur esse Quod a tergo præcordiis objectum est: quod in aversa corporis parte sit hic situs τῶν φρενῶν, quæ hepati juxta Homerum adhærent. Additur Marc. Empiricum videri vocasse Interscapilium. Sic certe et ap. Hom. μετάφρενον pro Interstitio quod est inter scapulas s. humeros, Il. B. (265.) σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω Πλῆξε. ["Meleager 77. Jacobs. Anth. 6, 168. 10, 181. ad Dionys. H. 1, 459. ad Anton. Lib. 278. Verh., Valck. Phœn. p. 59. Bergler. ad Alciphr. 190. Plur. pro sing., Il. M. 428. Liebel. Archil. p. 85." Schæf. Mss. Greg. Naz. c. Astron. in Matth. Lectt. Mosqu. 2. p. 39. Μετάφρενα τὰ ὄπισθεν τῆς κεφαλῆς λέγονται.]

"Μαφρὴν, Hes. διάνοιαν, Mentem et cogitationem."

Quæ sequuntur derivata, composita itidem non sunt, sed ab eadem syllaba incipiunt, a qua et præcedentia composita: ideoque inter compp. illa et reliqua, quæ in φρων desinunt, derivata hæc interjicienda existimavi; præsertim cum in φρων desinentibus verbum φρονέω aliaque subjungi necesse sit.

Φρενόθεν, E mente, A mente, Sopb. Aj. (183.)

Φρενόω, Ad mentem reduco, Prudentem reddo, Facio ut quis sapiat. Interdum Castigo; nam castigatione conamur homines ad sanam mentem reducere, s. prudentiores reddere. Æsch. Pr. (355.) p. 24. meæ Ed. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἐφυς Ἢ σαυτὸν, Schol. φρονίμους ποιεῖν καὶ σωφρονίζειν. Usus est hoc verbo Xen., sicut et aliis plerisque quæ alioqui ποιητικώτερα sunt, Ἀπ. 2, (6, 1.) Δοκεῖ δέ μοι καὶ εἰς τὸ δοκιμάζειν, φίλους ὁποίους ἄξιον κτᾶσθαι, φρενοῦν, τοιαῦτα λέγων. Ubi observa φρενοῦν non poni seorsum, sed dici φρενοῦν εἰς τὸ δοκιμάζειν, ut si Latine dicas, Prudentes reddere ad explorandum: Hes. verbum φρενοῦν exp. non solum νουθετεῖν et διδάσκειν, sed etiam φρονεῖν, tanquam et neutralem signif. habens. [Sic Soph. Ant. 754. Κλαίων φρενώσεις, ὧν φρενῶν αὐτὸς κενός: Trach. 52. Νῦν δ', εἰ δίκαιον τοὺς ἐλευθέρους φρενοῦν Γνώμαισι δούλαις.] Pass. Φρενόομαι, Ad mentem reducor, s. Ad sanam mentem, Prudens reddor. Suidas φρενωθῆναι exp. σωφρονισθῆναι: sicut φρενοῦν a Schol. Æschyli dixi exponi σωφρονίζειν. At 2 Macc. (11, 4.) Πεφρενωμένος ταῖς μυριάσι τῶν πεζῶν, Bud. reddit Animatus, Elatus. Quem hujus participii usum haud temere alibi reperiri puto, sicut nec ipsum verbum φρενοῦσθαι pro Animari, Efferri. [Æsch. Ag. 1192. Choëph. 114. "Musgr. Ion. 526. Lucian. 2, 340. ad Eur. Bacch. 791." Schæf. Mss.] Φρένωσις, ἡ, Castigatio; νουθέτησις, Hes. ["Clem. Alex. 145." Wakef. Mss.] Idem Hes. habet et NOM. Φρενωτήριον, quod exp. παραίνεσις. Tunc autem accipietur substantive, cum alioqui φρενωτήριον sit potius quod est ad παραίνεσιν aptum atque accommodatum. [*Φρενωτὴρ, unde * Φρενωτήριος, e quo Φρενωτήριον.] Ceterum ap. eum legi ETIAM Φρενεῖν sciendum est, quod, sicut φρενοῦν, exp. φρονεῖν et διδάσκειν. [* "Φρένησις, Jacobs. Anth. 9, 503." Schæf. Mss.]

Φρενικός, (q. d. Mentalis,) Ad mentem pertinens. Apud Anatomicos φρενικαὶ φλέβες dicuntur Propagines duæ venarum e trunco venæ cavæ superioris orientes, infertæ in diaphragma, ipsumque totum nutrientes. Gorr. Sed meminisse hic oportet, φρενικαὶ esse ab ea φρενῶν signif., qua de Ipso diaphragmate dicuntur.

[* Φρενίτης, unde] Φρενῖτις, ιδος, ἡ, Mentis delirium, Cerebri inflammatio quæ delirium affert, VV. LL. quæ addunt etiam e Celso, Insania febricitantium, quam φρενῖτιν appellant. Et ex Alex. Aphr. Probl. 1. Φρενῖτιν κατασκευάζει καὶ οἶνος καὶ ὕδωρ ἐπὶ τῶν πυρεττόντων, Delirium in febricitantibus efficit. Item plur. φρενίτιδες, Ægrotantium deliria, e Marcello ap. Diosc. 2. Φρενῖτις, inquit Gorr., Inflammatio membranarum cerebri, febrem acutam et mentis perturbationem inducens. Sic quidem proprie dicta φρενῖτις definitur; eamque omnes vel simplicem inflammationem esse statuerunt a copia sanguinis, vel erysipelatosam a flava bile, aut humore bilioso usto et in atrum verso. E quo consequitur, ejusmodi phrenitidem, proprium et primarium cerebri affectum esse. Aliquanto post, Est vero et alia non proprie dicta φρενῖτις, ut quæ tum a ventriculo, tum a diaphragmate per consensum gignitur, tum quæ per ardentissimæ febris vigorem provenit: quas plerique phrenitidis nomine non dignantur, sed παραφροσύνας vocant. Item quæcunque sine febre est: quam μανίαν rectius quam Phrenitidem appelles. Hæc ille. Legimus ap. Greg. Naz. de homine, Φρενῖτιν τὸ πάθος καλοῦντες, ἐπειδὴ φρένες τοῖς ὑμέσι τούτοις ἐστὶ τὸ ὄνομα. ["Ad Timæi Lex. 89." Schæf. Mss. Aret. p. 15.] Φρενιτικός, Qui laborat phrenesi, Phreneticus. Utitur Gal., estque ante illum usus Hippocr. Sed is φρενιτικοὺς communi quadam et non propria signif. interdum vocat Omnes quibus mens (quam φρένα Græci vocant) oblæsa est, etiamsi perpetua cataphora teneantur: quales ii sunt, qui φρενιτικοὶ ἀσαφεῖς in Prorrh. appellantur. Sic enim eo libro dicuntur qui ita desipiunt, ut tamen eos desipere nemo intelligat. Vulgus enim solos phrenitide teneri arbitratur Qui vociferantur, aut in alios insiliunt, cum tamen Hippocr., ut eo loco scribit Gal., Omnes quibus mens non constet, phreneticos appellet, etiamsi perpetua cataphora laborent. [Aret. p. 16. 72. * Φρενιτιαῖος, Hippocr. 1079.] Dicitur ETIAM Φρενιτιάω, ET Φρενιτίζω pro Sum phreneticus, Laboro phrenesi. Illo φρενιτιῶ utitur Alex. Aphr. Probl., ubi Gaza vertit Per febrem insanio. [Plut. Alex. 75.] Hoc autem φρενιτίζω utuntur Gal. et Paulus Ægineta: Φρενιτίζουσι γὰρ καὶ οὗτοι ἀγρυπνοῦντες. Item Jul. in Epist. ad Jambl. Καίτοι δίκαιον ἦν, ὥσπερ φρενιτίζοντας, οὕτω καὶ τούτους ἄκοντας ἰᾶσθαι.

Ab illo autem φρενιτιᾷν est VERBALE Φρενιτίασις, significans itidem φρενῖτις, Phrenesis, ["Mentis delirium, Dementia, Suid. v. Παρακοπὴ φρενῶν." Schleusn. Mss.] Ceterum ETIAM Φρενητιᾷν per η ap. Plut. inveniri sciendum est, [et ap. Theod. Prodr. p. 98. sed perperam.] In VV. LL. autem NOM. Φρενητικός, itidem per η. ITEM Φρενητίζω, pro Phrenesi teneor, [Plut. 10, 637. "Nemes. 170." Wakef. Mss.] NEC NON Φρενήτης, ὁ, ["Cyrill. Hier. Præf. 6." Kall. Mss.] ET Φρενῆτις, εως, ὁ, ἡ, pro Mente captus. Sed nullo hæc testimonio comprobantur. Latinos quidem certe Phrenesis et Phreneticus dixisse videmus, tanquam verso η in e. Nosque idem Phrénésie et Phrénétique appellamus. [Alia etiam scriptura est per ε: * Φρενετίζω, Phrenesi laboro, Alex. Trall. 1. p. 16. Plut. 8, 767. * Φρενετισμὸς, Plut. ap. Stob. Serm. 62. p. 402. * Φρενετιάζω, * Φρενετίασις, Schol. Aristoph. Θ. 688.]

De sequentibus compp. in φρων desinentibus brevis admonitio.

Compp. omnia quæ sequuntur, in φρων desinentia, inter ea, quæ e nomine φρὴν sunt composita, ponenda esse censui: non ignorans tamen quod scribit Eust., nimirum hisce compp., περίφρων et ἀλκίφρων et δαΐφρων, atque similibus, ἐγκεῖσθαι verbum φρονεῖν. Sed si hoc dixit tanquam e verbo φρονεῖν facta esse illa sentiens, nequaquam me assensorem habebit; sin vero duntaxat significare voluit, verbi φρονεῖν signif. illis inclusam esse, id certe illi concesserim: libentius tamen de κακόφρων et μεγαλόφρων, item ὀλοόφρων, atque aliis quibusdam id genus, quam de illis quæ ipse affert. Videmus enim κακὸν s. κακὰ φρονεῖν, et μέγα φρονεῖν, valde usitata esse: quin etiam ὀλοὰ φρονεῖν, sicut κακὰ φρονεῖν, alicubi inveniri constat. Sed si κακόφρων resolvi potest in κακὸν φρονῶν, sive κακὰ, non ideo tamen κακόφρων e κακὸν et φρονῶν, ac non e φρὴν, compositum esse dicendum est. Hes. certe sicut ὀλοόφρων exp. ὀλέθρια φρονῶν, ita vicissim ῥηξίφρονα exp. καταβαλόντα τὴν φρένα. Equidem ut Eust. ad signif. duntaxat (ut modo dicebam) respexisse existimem, facit quod de εὔφρων addit: nimirum ei itidem ἐγκεῖσθαι verbum εὐφραίνειν. Vix enim credibile est Eust. (quamvis alia nonnulla, nihilo fere magis derivationis analogiæ consentanea, jam antea ex eo protulerim) censuisse, εὔφρων factum esse ex εὐφραίνειν: cum alioqui itidem dicendum esset ἄφρων factum esse ex ἀφραίνειν, atque ita prius hoc quam illud esse. Quod absurde dici, nemo, ut opinor, negarit, cum præsertim Latinos illam compositionem nominis ἄφρων e φρὴν et α privativo, imitari voluisse manifestum sit, in suo nomine Amens, e voce Mens, et litera A, itidem privandi vim habente. Sic porro et in tradendo nominis σωφροσύνη etymo illam, ut modo appellavi, derivationis analogiam minime servatam fuisse, illa in voce docebo.

[* "Ἀγκυλόφρων, Nicet. Eugen. 8, 194." Boiss. Mss.] Ἀκαστόφρων, Prudens; συνετὸς, Hes. [* "Αἰνόφρων, Laudabilis, Laudandus, Apollon. Lex. v. Ἀγανόφρων." Schleusner. Mss. * "Ἀλλόφρων, Diversa sentiens, Manetho 4, 563." Schleusner. Mss. * Ἀλλοφροσύνη, J. Poll. 8, 153. * Ἀντίφρων, Nicet. Annal. sæpe. * "Ἀρειόφρων, Qui Arii sententiam sequitur, Suid. v. Ἀρειανός." Schleusn. Mss.] "Ἀριφρων, Cui est mala mens, Male animatus, Malevolus, ὁ κακῶς φρονῶν, Suid. Est alioqui "Nom. propr." [Melius exp. Valde prudens.]

Ἀρτίφρων, Qui mente est integra, minimeque læsa, Integer mentis s. animi: quorum utroque utentem

Horatium, ad hanc ipsam vocem ἀρτίφρων respexisse, eamque exprimere voluisse suspicor. Vel, Qui est mente perfecta, et omnibus suis numeris (ut ita dicam) absoluta, sequendo signif. nominis ἄρτιος. Platoni certe Polit. 7. (p. 171.) ἀρτίφρων est cujus οὐκ ἀνάπηρος ἡ ψυχή. Alioqui ἀρτίφρων reddi etiam possit fortasse, Qui est mente bene composita: sequendo ea quæ dixi supra, T. 1. col. 573. in principio. In VV. LL. Rectæ mentis, Compos mentis, Cordatus. ["Jacobs. Anim. 246. Heyn. Hom. 5, 61." Schæf. Mss. Od. Ω. 260. Blomf. Gloss. in Æsch. S. c. Th. 777=784. * "Ἀρτιφρονέω, Sanæ sum mentis, Amphil. 49." Kall. Mss.]

Ἄφρων, Amens, Demens, Mente carens, Insipiens. Hesiod. Ἔργ. (1, 208.) Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλει πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν. Extat et ap. Hom. passim. Utuntur eo et prosæ Scriptores, et quidem Xen. (K. Π. 8, 7, 3.) inter alios. E quo (Ἀπ. 1, 2, 55.) etiam τὸ ἄφρον substantive pro Amentia, "Dementia, Insipientia." ["Ἄφρων, Luzac. Exerc. 35. Abresch. Æsch. 2, 20. Ammon. 18. Toup. Opusc. 2, 194." Schæf. Mss. Pind. Π. 8, 105. πολλοῖς σοφὸς Δοκεῖ πεδ' ἀφρόνων, pro μετὰ τῶν ἀφρόνων, i. e. παρὰ τοῖς ἄφροσι, Apud insipientes: vide nott.: aliter legitur conjunctim πεδαφρόνων, a *Πεδάφρων, quod absurde in Lexx. exp. Mentem vinctam habens, a πέδη et φρήν: "vide Barnes. ad Eur. Rhes. 372." Kall. Mss. "Cicuta, Diosc. Notha 468." Boiss. Mss.] "Ἀφρόνως, Amenter, Dementer, Stulte, "Insipienter, Soph." [Aj. 766. Xen. K. Π. 1, 6, 40. Ἑλλ. 5, 1, 16. Ages. 2, 3, 4. Κυνηγ. 3, 5, 5. Polyb. 2, 6, 11. * Ἀφρονεστέρως, Plato Lach. 193.] Ἀφροσύνη, Amentia, Dementia, [Xen. K. Π. 4, 2, 41. Soph. Œd. C. 1230. Antig. 383. "Ammon. 18. Musgr. Hipp. 164." Schæf. Mss. * "Ἀφρονικός, Schol. Lucian. Bis Accus. 21." Kall. Mss. * Ἀφρονικῶς, Appian. B. C. 2, 456.] "Ἀφρονέω, Amens s. Demens "sum, Sum insipiens, Desipio, Stultesco, Ineptio," [Hippocr. 480, 11. "Cattier. Gazoph. p. 13. Brunck. ad Bacch. p. 399. * Ἀφρόνημα, Valck. Hipp. p. 206." Schæf. Mss. * Ἀφρόνησις, * Ἀφρόνη, Bekk. Anecd. 472. * "Ἀφρονεύω, Tzetz. Ch. 5, 63." Elberling. Mss. "Cattier. Gazoph. 13." Schæf. Mss. LXX. Jerem. 10, 20. * Ἀφρόνευσις, Stob. Ecl. Eth. 100. * Ἀφρονίζω, Schleusn. Lex. V. T.] Item VERB. Ἀφραίνω, Amenter me gero s. Dementer, Amens sum, Amentia utor, Il. B. (258.) et H. [109. "Jacobs. Anth. 6, 196. Ruhnk. Ep. Cr. 155." Schæf. Mss.] AT VERO Ὑπαφρονέστερος, quod ex Herod. (4, 95.) affertur, diminutivi usum præstare, et quandam amentiæ, ut ita dicam, dimiuutionem significare videtur. Affertur tamen ex eo, Ὑπαφρονεστέρων καὶ κακοβίων, Male insciteque viventium.

Βαθύφρων, q. d. Cui mens est profunda, i. e. Cujus mens in profuudis cogitationibus versatur; Qui profundas cogitationes mente agitat, si ita loqui licet. E quo intelligitur Valde prudens. [Pind. N. 7, 1. * Βαρβαρόφρων, Orac. Sibyll. 1. p. 181., 5. p. 560.] Βαρύφρων, q. d. Cui gravis est mens, curis sc. onusta, Qui graviter mente est affectus, si ita loqui conceditur, ["Const. Manass. Chron. p. 74. 122." Boiss. Mss. "Meleager 34. Jacobs. Anth. 11, 78. Pierson. Veris. 85. Valck. ad Theocr. 253." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 4, 731. Lycophr. 464. "Opp. Ἀ. 4, 174. (Οἴστρῳ τε ζήλῳ τε, βαρυφρονι δαίμονι, θύων.)" Wakef. Mss.] Βαρυφροσύνη, ἡ, Status mentis graviter affectæ, et curis ac molestiis velut gravatæ, [Plut. 8, 838. Indignatio, Coriol. 21. "Porson. Med. p. 25." Schæf. Mss.] Βαρυφρονέω, Graviter mente affectus sum etc.

Διχόφρων, Qui mente est dissidente et discordi, ["Musgr. Heracl. 416." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 901.] Διχοφροσύνη, ἡ, Discordia, Inimicitiæ, Seditio, [Dissensio, Plut. 9, 278. Seditio, Theseo 12. * Διχοφρονέω, Diverse sentio, 9, 60.]

Δύσφρων, vide post Εὔφρων, [Æsch. S. c. Th. 880. Ag. 556. 617. 843. Cho. 276. Suppl. 399. 520. Soph. Ant. 1275. Pind. Ὀ. 2, 93. "Jacobs. Anim. 195. 317. Meleager 118. et Jacobs. Musgr. Andr. 287." Schæf. Mss. * Δυσφρόνως, Æsch. Pers. 552. * "Δυσφρονέω, Wolf. ad Hesiod. p. 75. (Θ. 102.) Wakef. S. Cr. 1, 24." Schæf. Mss. "Eur. Andr. 1235. Ed. Ald. δυσφρονεῖν, al. δυσφορεῖν, al. συμφαρεῖν.]

[* Ἐγειρόφρων, Etym. M. 20, 47. "Ad Charit. 755." Schæf. Mss.]

Ἔκφρων, q. d. Qui est extra mentem, i. q. ἄφρων, Amens; sed minus usitatum. Habet Suid. cum exemplo. Habet item ADV. Ἐκφρόνως, Amenter. [* Ἐκφροσύνη, J. Poll. 3, 121.]

Ἔμφρων, oppositum proxime præcedenti, Mentis compos. Soph. (Aj. 306.) Ἔμφρων μόλις πως ξὺν χρόνῳ καθίσταται, Vix tandem redditur mentis compos, ad se redit. Plato Timæo, Ξυννοῆσαι μὲν γὰρ ἔμφρονος τά τε ῥηθέντα ὕναρ ἢ ὕπαρ ὑπὸ τῆς μαντικῆς τε καὶ ἐνθουσιαστικῆς φύσεως, καὶ ὅσα ἂν φάσματα ὀφθῇ, πάντα λογισμῷ διελέσθαι: quæ Bud. sic vertit, Visa nocturna, vel vigilantium, eorum qui divino spiritu instincti sunt, ratione explicare, hominis est mentis compotis, non eorum quibus mens ecstatica vaticinatur. Verum ἔμφρων interdum non dicitur simpliciter Qui est mentis compos, sed et Prudens, Sapiens. Apud eund. certe Philosophum, et in eod. opere, ἔμφρονα Cic. vertit uno in loco Sapientem, in altero Intelligentem sapientemque, ut videbis in meo Lex. Cic. p. 23. 39. Invenitur autem pro Prudenti et ap. Thuc. Quin etiam memini me ap. Plut. (9, 40.) legere ἔμφρον esse τὸ φρονήσεως πλῆρες, sicut ἔμπνουν est τὸ πνεύματος πλῆρες, aut certe πληρωθέν: utra enim voce in utroque loco utatur, non satis recordor. At vero ἐμφρονεστέρα τέχνη ex Aristot. Rhet. affertur pro Acutior ars et subtilior. [Memor. Theogn. 1122. "Lennep. ad Phal. p. 9. Brunck. Œd. T. 436." Schæf. Mss. "Τὸ ἔμφρον, Prudentia, M. Anton. 1, 16." Kall. Mss.] Ex hoc porro nomine ἔμφρων formatum est ADV. Ἐμφρόνως, (ut ἐκφρόνως ab ἔκφρων,) Prudenter. Aut etiam, Ut decet eum qui mentis est compos, [Diod. S. 282. 493. 608. * Ἐμφροσύνη, Eust. Od. 1633. * Ἐμφρονοειδής, unde * Ἐμφρονώδης, Hippocr. 1211. * "Πανέμφρων, Admodum prudens, Heliod. de Chrysopœia 1. et 32." Schleusner. Mss.]

Ἐπίφρων, itidem Prudens, sicut ἔμφρων: sed hoc ἐπίφρων est potius Poetarum. Hesiod. (Θ. 122.) ἐπίφρονα βουλήν, Prudens consilium. [Orph. Arg. 197.] Ἐπιφροσύνη, ἡ, Prudentia. Et plur. ἐπιφροσύναι ap. Hesiod. (Θ. 658.) Σῆσι δ' ἐπιφροσύνῃσι [Σῇς δ' ὑποφραδμοσύνῃσιν,] Tuis prudentibus consiliis. Nisi sit plur. pro singulari. [Od. T. 23. "Wakef. S. Cr. 5, 157. Brunck. Apoll. Rh. 177. Epigr. adesp. 152. Pierson. Veris. 215. Hymn. Hom. 103." Schæf. Mss. Arat. D. 30. * Πανεπίφρων, Opp. K. 1, 328.]

"Ἑτερόφρων, exp. Aliter sentiens," ["Nonn. D. 9, 49. Jo. 5, 115. Tryphiod. 437." Wakef. Mss. "* Ἑτεροφροσύνη, Jambl. V. P. 74. Kiessl." Schæf. Mss.]

Εὔφρων, ET Ἔυφρων, dissoluta diphthongo, q. d. Cui mens bene se habet. Nam qui lætus est et hilaris, ei mentem bene se habere, videor mihi posse dicere. Solet alioqui reddi Lætus, Hilaris. Od. P. 531. ἐπεὶ σφίσι θυμὸς ἔυφρων. Sic e Soph. affertur pro Lætus, (Aj. 705.) Ἐμοὶ ξυνείης διαπαντὸς εὔφρων. Sed plerumque pro Lætitiam afferens, Exhilarans. Il. Γ. 246. καὶ οἶνον ἐὔφρονα καρπὸν ἀρούρης, ubi ab Eust. ἐυφρων exp. ὁ εὐφραντικός, item μελιηδὺς, quod ex alio ejusd. Poetæ loco vel potius ex aliis locis sumit. Sic Hesiod. (Ἡμέρ. 11.) εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. Itidemque ap. Soph. (Aj. 420.) Ὦ Σκαμάνδριοι γείτονες ῥοαὶ Εὔφρανες Ἀργείοις, exp. εὐφροσύνην ποιοῦσαι διὰ τὸ ποτόν. Ab Hes. εὔφρων exp. ἡδὺς, et αἰδέσιμος, et ἵλαρὸς, et καλόφρων. Redditur etiam Benevolus, sed absque exemplo. Fuerit certe hac in signif. oppositum τῷ κακόφρων: qua de re dicam et in Καλόφρων. Invenitur autem Εὔφρων et Proprium nomen. ["Lobeck. Aj. p. 287. Musgr. Iph. A. 1190. Æsch. Eum. 995. 1033. Jacobs. Anth. 9, 264. 10, 113. Wakef. S. Cr. 2, 13. 4, 248. Heyn. Hom. 4, 503. Phalar. p. 8. Valck. Hipp. p. 234. Diatr. 188. Brunck. Œd. T. 436. Εὔφρων καρπὸς, Casaub. ad Athen. 83. Ernest. ad Il. Γ. 245." Schæf. Mss.] "Εὐφρόνως exp. et Hilariter et Prudenter." ["Ad Diod. S. 1, 248. Wakef. Phil. 872. ad Charit.

242." Schæf. Mss. Pind. Π. 10, 61. Æsch. Pers. 839. Ag. 359. 858. Eur. Hipp. 793.] HINC Εὐφροσύνη, ET Εὐφροσύνη, Lætitia, Hilaritas, Voluptas animi. Od. Υ. (8.) Ἀλλήλῃσι γέλωτα καὶ εὐφροσύνην παρέχουσαι. Et plur. εὐφροσύναι ap. Eund. (Z. 156.) Xen. quoque utitur hac voce, licet sit ποιητικωτέρα, et quidem non in singulari, sed in plurali etiam ipse: K. Π. 8, (1, 11.) Προπονεῖν ἐθέλων σὺν τῷ καλῷ τῶν εὐφροσυνῶν. Affertur ex Eod. (Ἀπολ. 8.) Ἔρημος εὐφροσυνῶν. Est vero Εὐφροσύνη et Nomen proprium unius e Gratiis, ap. Hesiod. Θ. [909. "Ad Dionys. H. 1, 287. ad Charit. 781. Musgr. Tro. 592. Apoll. Rh. 2, 1149. Gesner. Ind. in Orph. Ammon. 145. Valck. Diatr. 236. Conf. c. εὐφρόνη, Schleusn. ad Phot. p. 56." Schæf. Mss. "Hilaritas, Epulæ, Quint. Sm. 2, 111." Wakef. Mss. I. q. εὐφρόνη, Orph. H. in Noct. 5. Εὐφροσύνη τερπνὴ, * φιλοπάννυχε, μῆτερ ὀνείρων.] ITEM Εὐφρόσυνος, Lætitiam afferens s. Hilaritatem, E quo lætitia oritur: εὐφρόσυνον Dioscoridi dicitur Buglossum, pro quo Plin. dicit Animi voluptates augens; nam pro his Diosc. verbis, 4, 128. de buglosso, Φύλλον ἔχει ὅμοιον βοὸς γλώσσῃ, ὅπερ καθιέμενον εἰς τὸν οἶνον, εὐφρόσυνον δοκεῖ εἶναι, habet Plin. 25, 8. Buglossos, boum linguæ similis: cui præcipuum, quod in vinum dejecta, animi voluptates auget, et vocatur Emphrosynon. ["Ad Charit. 492. 781. Scolion 8." Schæf. Mss. * Εὐφροσύνως, Theogn. 764.] Ab illo εὔφρων est etiam VERB. Εὐφραίνω, ET Εὐφραίνω, Lætitia afficio s. Gaudio, Lætum reddo s. Hilarem, Exhilaro, Oblecto. Il. E. (688.) Εὐφρανέειν ἄλοχον τε φίλην καὶ νήπιον υἱόν: H. (297.) Τρῶας ἐυφρανέω καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. Aristoph. (Εἰρ. 763.) πόλλ' εὐφράνας. Xen. (Ἀπ. 2, 4, 6.) Εὖ πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνων. At pass. vox Εὐφραίνομαι est Lætitia afficior, fruor, Lætitiam percipio, Lætor, Me oblecto. Utitur et hac passiva voce Hom. Od. B. (311.) item Xen. et alii. [Aristoph. Λ. 591. Ἀ. 5.] Reperitur eadem et additam habens præp. σύν. ["Εὐφραίνω, Wakef. Alc. 362. 800. S. Cr. 5, 66. 69. Brunck. Aj. 469. Abresch. Lectt. Aristæn. p. 11. Toup. Opusc. 2, 232. Ἐὔφρ. Heyn. Hom. 5, 356. Εὐφραίνομαι, Ammon. 63. Valck. Anim. 106. De constr., ad Lucian. 1, 441. De augm., 652. Valck. Hipp. p. 255. Εὐφραμμένος, Tittm. ad Zonar. 1194, 65." Schæf. Mss. "Perf. pass. Ἠύφραμμαι, Suid. 2, 291." Wakef. Mss. Valck. Schol. in N. T. 1, 211. "Εὐφραινουμένοις ap. Eudociam p. 1. vox est nihili. Cod. recte præfert εὐφρανουμένοις in futuro." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.] "Εὐφρασία, Gaudium, "Lætitia. Aliis, Honestnm gaudium," [Hes. v. Δαῖτος. Etym. G. v. Κοχλιάριον, Stob. Serm. 5. p. 155. Sch. "Zoroaster in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 183." Boiss. Mss. "Melamp. 466." Wakef. Mss. "Chrys. Serm. 85. T. 6. p. 813, 21. Ἄρτος καὶ οἶνος τοῦ σώματός ἐστι τροφὴ καὶ εὐφρασία." Seager. Mss. * "Εὐφρανσία, quo utitur Schol. ad Lucian. 3, 396., Lexicis addi poterit, nisi illic scr. εὐφρασία: (cf. Lobeck. Phryn. 117.) Confidentius dico, * εὐφραντὸν Glossatoris Dorvilliani ad Aristoph. Πλ. 806., quo adjectivo item carent Lexica, mutandum esse in * εὐφραντικόν. Solemnis est commutatio adjectivorum in os et ικος. Vide Ind. Græcit. ad Greg. Cor. 992. et Schn. Lex. v. Ἐπίθετος." Schæf. ad Schol. Apoll. Rh. p. 236. "Εὐφραντὸς, Jucundus, Schol. Eur. Or. 221." Kall. Mss. Extant autem derivata * Ἀνεύφραντος, ap. Suid. v. Ἀηδὴς et Schol. Æsch. S. c. Th. 366. ITEM * Εὐφραντοποιὸς, Schol. Aristoph. Εἰρ. 519. * Εὐφραντέος, Theod. Hyrt. in Notit. Mss. 6, 14. * Εὐφραντὴρ, unde * "Εὐφραντήριον, Gaudium, Philo Cantic. Cant. 58. 174." Schleusner. Mss. "Exhilaratio, Lætitia, Amphil. p. 39." Kall. Mss. * "Εὐφραντὴς, Etym. M. 436, 3." Wakef. Mss. * Εὐφραντικὸς, Schol. Soph. Aj. 422. in Eur. Or. 211. (1054.) Athen. 608. "Athan. 1, 100." Kall. Mss. Εὐφραντικὴ, Gl. Genialis. * "Εὐφραντικῶς, Cum gaudio, Pseudo-Chrys. Hom. 27. T. 7. p. 324, 14. Πρὸς ἑαυτὸν εὐφρ. λογιζόμενος." Seager. Mss. * "Ἀνευφραίνομαι, Philo 894. sed forsan Ἐνευφραίνομαι leg." Kall. Mss.] "Ἀντεύφρασμα, τὸ, "Suidæ τὸ ἐναντίον τῇ εὐφροσύνῃ ἀγαθόν." [Bekk. Anecd. 407.] "Sonat tamen potius Gaudium s. De-"lectatio quæ vicissim accipitur, a v. Ἀντευφραίνο-"μαι, Vicissim lætitia afficior, Vicissim delector." ["Ἀντευφραίνω, Greg. Nyss. 3, 642." Wakef. Mss. * Ἐνευφραίνομαι, Gaudeo, Lætor, LXX. Prov. 8, 31. Basil. 2, 429. "Euseb. Hist. Eccl. 428. 432." Kall. Mss. "Euseb. V. C. 1, 41. 47. 2, 34. in lege Constantini. * Ἐξευφραίνω, Hermes Pœmand. p. 10." Boiss. Mss. LXX. Ezech. 23, 41. * "Ἐπευφραίνω, Psell. in Cantic. Cant. 2, 3." Boiss. Mss. Basil. 3, 94. "Euseb. H. E. 56. 268." Kall. Mss. * Κατευφραίνω, Lucian. 2, 397. "Agapet. Sched. 38." Boiss. Mss. * Προευφραίνω, Ælian. H. A. 10, 19. Liban. 1. p. 157. "Philo J. 1, 272. Pf. * Προσευφραίνω, 2, 260." Schleusn. Mss.] Συνευφραίνομαι, q. d. Collætor, Congaudeo. Cui contr. συλλυποῦμαι, συνανιῶμαι, συναλγῶ, ex J. Poll. ["Herodian. 2, 258." Wakef. Mss. * Ὑπερευφραίνω, Lucian. 2, 403. 753. "Liban. ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 299. Clem. Alex. 96. 747." Kall. Mss.] Ceterum illi εὐφροσύνη est oppositum NOM. Δυσφροσύνη, Animi ægritudo s. anxietas, Mœror, Solicitudo. Hesiod. (Θ. 528.) καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων, Liberavit solicitudinibus. ["Panyas. ap. Stob. Tit. 18, 22." Boiss. Mss. "Musgr. ad Hipp. 164." Schæf. Mss. "Simonides ap. Athen. 447. οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων." Schw. Mss.]

"Εὐφρόνη, ἡ, a veteribus dicta fuit ἡ νὺξ, Nox, "quod putarent multum πρὸς εὕρεσιν τῶν ζητουμέ-"νων καὶ σκέψιν conferre τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερί-"σπαστον, inquit Plut. περὶ Πολυπραγμοσύνης. Sic "idem Plut. Symp. 7, 9. tradit discessuros e convi-"vio et cubitum se collaturos τῷ Ἑρμῇ πυμάτῳ σπέν-"δειν, ὡς γοῦν παρόντι καὶ ἐπισκοπούντι τῷ φρονιμω-"τάτῳ θεῷ. Quin vetustissimos Græcos ostendere "volentes ne Mercurio quidem indigere Bacchum, "ὡς αὐτὸν εὐβουλῆ, noctem propter ipsum appel-"lasse εὐφρόνην: atque adeo ap. Plat. esse νυκτερινὸν "σύλλογον τῶν ἀρίστων καὶ πολιτικωτάτων ἀνδρῶν, "ἐφ' ὃν ἀναπέμπεται τὰ μέγιστα καὶ πλείστης ἄξια "φροντίδος. Inde procul dubio et Prov. Ἐν νυκτὶ "βουλὴ, In nocte consilium, Noctu consilium: de "quo vide Erasm., Adag. Et ap. Hom. Agamemnoni "dicitur, Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. "Legitur porro hoc εὐφρόνη non ap. Poetas solum, "ut ap. Hesiod. μακραὶ γὰρ ἐπίρροθοι εὐφρόναι εἰσί, "sed etiam in prosa, ut ap. Suid. Ταύτην μὲν τὴν "εὐφρόνην οὕτως ἔμειναν:" [Hippocr. 588, 42. Δύο ἡμέρας καὶ δύο εὐφρόνας.] "Hesychio vero εὐφρόνη "est non solum νὺξ, sed etiam εὐφροσύνη, Lætitia, "Hilaritas." ["Ad Mœr. 40. Toup. Opusc. 1, 138. 166. Wernsd. ad Plut. Quæst. 1. p. 25. Valck. Hipp. p. 204. Diatr. 12. 97. 124. Dawes. M. Cr. 312. Abresch. Æsch. 2, 132. Brunck. Aristoph. 2, 52. 230. ad Ammian. 1, 464. Markl. Iph. p. 17. Musgr. Hel. 1486." Schæf. Mss. Herod. 7, 12.] "Πανεύ-"φρων, Cratinus dixit pro πάννυχος, Pernox, J. Poll. "(6, 163.) nam εὐφρόνη vocatur ἡ νὺξ, Nox." [* Εὐφρονίδης, Noctis filius, Epigr. in Anthol. Pal. 281. T. 2. p. 846., quod ex ipso lapide emendatius nuper descripsit Dubois, Catalogue d'Antiq. Egypt., Gr., Rom., et Celtiques, formant la Collection de Mr. le Cte. Choiseul Gouffier, Paris. 1818. 8°. p. 74. "Jacobs. Anth. 12, 298." Schæf. Mss. Inscr. Murat. 75. Pocock. Inscr. no. 18. p. 30.]

Θηλύφρων, Muliebri quadam mente præditus, Mollis et effeminatus, ex Aristoph. [Ἐκκλ. 110. * Ἰθύφρων, Apollin. Metaphr. 232.]

Κακόφρων, Cui mala mens est, malus est animus. Vel, Cui est mala mens, malus animus, ut loquitur Terent. Nisi malis, Cui malitiosa est mens, Malitiosus. Exp. per particip. φρονῶν, sc. ὁ κακὰ φρονῶν καὶ δόλους. In illo certe Epigr. in Ajacem, quod Eust. affert p. 285. pro δολόφρων ἀπάτα, memini me ap. alium quempiam legisse κακόφρων. Sed interdum κακόφρων dicitur Cui est mala mens et malevola adversus quempiam, Qui malevolo est animo adversus aliquem. Ὁ δὲ κακά τινι φρονέων, inquit Eust., καὶ κακόφρων συνθέτως λέγεται. Est autem Homeri quoque illud κακὰ φρονέων, sicut et κακὸν φρονέων. Cu-

jus posteros κακὰ φρονέων pro μωραίνων etiam dixisse testatur idem Schol. Secundum quos κακόφρων fortasse dici itidem poterit Cui stulta est mens. At in VV. LL. Insanus. [Athen. 163. "Ad Mœr. 66. Musgr. Iph. A. 391. Heyn. Hom. 6, 145. 147. 629." Schæf. Mss. Infestus, Æsch. Ag. 99. "Hæreticus, opp. ὀρθόδοξος, Suid. v. Λεόντιος. * Κακοφρόνως, Hæretico errore, v. Νεστόριος." Schleusn. Mss.] Κακοφροσύνη, in VV. LL. Temeritas, cum potius sit Stultitia; vel Stulta mens, sequendo illam postremam τοῦ κακόφρων exp. At sequendo præcedentes, fuerit κακοφροσύνη, Malitia mentis, Malitiosa mens, aut Mala. Item Malevola mens, Malevolentia. ["Lascaris." Schleusner. Mss. "Opp. 'A. 3, 363." Wakef. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * "Κακοφρονέω, Flagitiosus sum, Schol. Eur. Or. 822." Kall. Mss. Æsch. Ag. 1183. * Κακοφρονίζω, Schleusn. Lex. V. T.]

Huic Κακόφρων est CONTR. Καλόφρων, quod ap. Hes. legitur inter expp. nominis εὔφρων: sed merito quis dubitet cui potissimum nominis κακόφρων significationi opponatur istud καλόφρων. Ego certe suspicor ibi sonare Benevolus, sicut κακόφρων interdum pro Malevolo poni dictum est. Parum autem usitatum esse hoc καλόφρων existimo.

Καρτερόφρων SIVE Κρατερόφρων, Cui mens est rigida s. dura, Rigidus, Asper, Ferox, Sævus. In VV. LL. Καρτερόφρων, Magnanimus, Constans, Durus, ex Hesiodo. In Iisd. Κρατερόφρων, Fortis, Magnanimus, Prudens, Truculentus, Durus: ex Hesiodo (Ἔργ. 1, 146.) ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν, Habebant durum ex adamante animum. Ex Eod. (Θ. 308.) τέκετο κρατερόφρονα τέκνα, Peperit violentos filios. Ita quidem illa: quibus assentior de hac ultima expositione, nec non in eo quod dicunt significare Durus, Truculentus. At ceteras non libenter admiserim, nisi testimonio aliquo comprobatas. A Bud. certe rectius exp. Rigidus, sicut et ipse exposui, item Præfractus, Acer, Durus, Violentus, nec non Immanis: quod certe magis mihi placet in hujus vocabuli expositione, quam illud Truculentus. Ego vero usus sum pro præfractis et iis qui obfirmato sunt animo, (quod hac in signif. legisse me meminissem,) in metaphrasi Psalmi 47. versibus Anacreonticis a me scripta, et edita in libellulo qui et aliorum quorundam Psalmorum paraphrasin talem habet. Ita enim noni versus, ut vocant, principium μετέφρασα, aut potius παρέφρασα: Κρατερόφρονες δυνάσται Πολίων ἔχοντες ἀρχὴν Κακοδαίμονας σεβουσῶν Ἱκέται θεῷ προσῆλθον κ. τ. λ.

[* Κενόφρων, Stultus, Æsch. Pr. 761. βουλευμάτων.] "Κενοφροσύνη, Vana mens, Vana et inanis "opinio mente concepta, Plut. Quæst. Plat." ["Jacobs. Anth. 11, 349." Schæf. Mss. * Κενοφρονέω, unde * Κενοφρόνημα, Epiph. 1, 630. * "Κενεόφρων, Theogn. 825. Wakef. Georg. 95." Schæf. Mss. Pind. N. 11, 38. Fr. Inc. 27. Plut. 6, 341. Clem. Alex. 60.]

Κοινόφρων, q. d. Communem cum alio mentem habens, i. e. Communem mentis voluntatem. In VV. LL. κοινόφρων σοι, Communiter sentiens tecum. ["Musgr. Iph. T. 1008. (Ion. 757.)" Schæf. Mss.]

[* Λυσίφρων, Epith. Lyæi s. Bacchi, Anacr. 27. p. 82. "Pierson. Veris. 231." Schæf. Mss.]

Μεγαλόφρων, Cui magnus est animus, Magnanimus, Qui animo est excelso, Cic. At Bud. reddit ex Eod. Celsus et erectus. Isocr. ad Nic. μεγαλόφρονας existimandos esse ait non τοὺς μείζω περιβαλλομένους, ὧν οἷοί τέ εἰσι κατασχεῖν, sed τοὺς μετρίων μὲν ἐφιεμένους, ἐργάζεσθαι δὲ δυναμένους οἷς ἂν ἐπιχειρῶσι. Plut. Alex. (12.) de quadam muliere, Πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς ὄψεως καὶ βαδίσεως ἐφάνη τις ἀξιωματικὴ καὶ μεγαλόφρων. ["Jacobs. Anth. 6, 128." Schæf. Mss.] Μεγαλοφρόνως, Cum quadam animi magnitudine, Excelso animo. In VV. LL. Magnifice, Largiter, ex J. Poll. [Xen. Ἑλλ. 4, 5, 6. Dio Cass. 749. Plato Euthyd. 293.] Μεγαλοφροσύνη, Magnitudo animi, Animus celsus et erectus, [Gl. Magnanimitas, M. Auton. 5, 18. Herod. 7, 136. Diod. S. 11. p. 264, 21. Philostr. 1, 34. Appian. B. C. 776.] At VERB. Μεγαλοφρονέω, quod poterat et inter compp. e φρονῶ locum habere, sonat quasi quis dicat Magnum sapio, et in vitio potius solet poni. Unde redditur etiam Superbio, Glorior. Sed pro Magnum sapio, sicut ὑψηλοφρονῶ ap. Paulum redditur Altum sapio. Latini dicunt Magnifice de me sentio. Xen. Ἑλλ. 6, (2, 27.) Μηδὲν μεγαλοφρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ. Item pass. Μεγαλοφρονοῦμαι, e Plat. de Rep. 7. p. (155.) Οὐκ ἂν πείθοιντο οἱ περὶ ταῦτα ζητητικοὶ μεγαλοφρονούμενοι. [Dio Cass. 261. Polyb. 35, 3, 4. "Ad Charit. 84. 441. Boiss. Philostr. 484. Lobeck. Aj. p. 394." Schæf. Mss. Dionys. Antt. 8, 83. Hippocr. Πρεσβευτ. 1294. * Καταμεγαλοφρονέω, Clem. Alex. Pæd. 3. p. 274, 28. Str. 3. p. 538, 17.; 558, 11.; 575, 18.] Ceterum habetur ETIAM Μεγαλοφρονὴς, in VV. LL. et quidem expositum Superbus.

ITEM Μεγάφρων ap. Poetas i. q. μεγαλόφρων. Sed μεγάφρων teste Hes. est etiam μεγάλως ἄφρων: is enim μεγάφρονες exponens, esse dicit μεγαλόφρονες, vel μεγάλως ἄφρονες. Quæ exp. non video quomodo stare possit, nisi μεγάφρονες, quod ita exponemus, imaginemur e μέγ' ἄφρονες esse compositum: nec dubito quin is qui hac in signif. usus est, quicunque ille sit, jocari ex ambiguitate voluerit. ["Lobeck. Aj. p. 394." Schæf. Mss.] "Affertur et "VERB. Μεγαφρονέω, pro Nimis magnos spiritus "sumo s. animos, Insolesco, Nimis magnifice de "me sentio, quod potius citra compositionem μέγα "φρονῶ dicitur." ["Valck. Anim. ad Ammon. 143. ad Xen. Eph. 216." Schæf. Mss. "M. Anton. 10, 10." Kall. Mss.]

Μειόφρων, Mente diminutus, Levis, Stultus, VV. LL. non aliunde, ut opinor, quam ex his verbis Hesychii, Μειόφρων, ἐλαφρὸς, καὶ ἐλάττων φρενῶν, παράμωρος. Sed hic, ut cetera omittam, observandum scribi non μωρὸς, sed παράμωρος. Suspicor autem in hac VOCE Παράμωρος præp. παρὰ quandam significationis diminutionem, ut ita dicam, ostendere.

Μελεόφρων, Cui misera est mens, miser animus s. infelix. Sed ut Poetica est vox ista μελεόφρων, ita Poetico loquendi genere ad ejus interpretationem utendum censeo, sc. Infelix animi: quod Virg. inter alios usurpavit. In VV. LL. ex Eur. (Iph. T. 854.) affertur pro Misera cogitans.

[* Μονόφρων, Singularis sententiæ, Æsch. Ag. 766. Δίχα δ' ἄλλων μονόφρων εἰμί. * "Μωρόφρων, Stulte sapiens, Manetho 4, 283." Schleusn. Mss.]

[* "Νεόφρων, Qui sapit ut puer, Insipiens, Stultus, Panyasis Stobæi Tit. 18, 22." Boiss. Mss. Anal. 3, 328.]

[* Οἰόφρων, Solitarius, Æsch. Suppl. 802. πέτρα: vide nott.]

Ὀλιγόφρων, Pusillanimis; μικρόψυχος, Hes. At VV. LL. e Plut. (8, 8.) afferunt τὸ ὀλιγόφρον, tanquam ebrietatis epith., pro Sine cura, Oscitabundum. Quod certe hac in signif. plane mihi suspectum est.

Ὀλοόφρων, Cui mens est perniciosa, animus est perniciosus. I. e. Qui mente agitat s. versat quæ perniciosa sunt aliis, Qui perniciem s. exitium alicui machinatur. Ut sc. non aliud sit ὀλοόφρων quam ὀλοὰ φρονῶν: sicut Hes. quoque ὀλοόφρονος exp. ὀλέθρια φρονοῦντος. Sed ὀλοόφρων leo est simpliciter pro ὄλοος, ut docet Eust., quem consule et de ὀλοόφρων aspirato. [Od. A. 52. Λ. 321. "Jacobs. Anth. 6, 408. Heyn. Hom. 4, 380. * Ὀλοοίφρων, ad Herod. 420." Schæf. Mss.]

[* Ὁμοιόφρων, Athan. 2, 559=244.] Ὁμόφρων, Qui ejusd. est animi, Cujus animo eadem sententia sedet, Concors, [Pind. Ὀ. 7, 10. Aristoph. Ὄρν. 632. * Ὁμοφρόνως, Const. Apost. 3, 19.] Ὁμοφροσύνη, ἡ, Concordia. Od. Z. (181.) Ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν. Fortassis autem ὁμόφρων reddi queat uno verbo Unanimis, et ὁμοφροσύνη, Unanimitas: nisi cui significantiora hæc esse videantur. ["Jacobs. Anth. 11, 116." Schæf. Mss.]

[* Παλαιόφρων, Æsch. Eum. 874. Suppl. 601. "Abresch. 2, 102. 114. Wakef. Eum. 841." * Παλίμφρων, Lycophr. 1349., ubi v. Tzetz.]

Παράφρων, i. q. ἄφρων, Amens, Demens, [Plut. Pomp. 72. "Theod. Prodr. Rhod. 126." Boiss. Mss. "Valck. Hipp. p. 188." Schæf. Mss. Soph. El. 472. * Παραφρόνως, Athan. 2, 416. "Diogenian. 1, 41." Boiss. Mss. "Lobeck. Aj. p. 266." Schæf. Mss.] Παραφροσύνη, ἡ, Amentia, Dementia, Delirium. Plut. (8, 573.) Ὁ γὰρ ἐμποιεῖ τοῖς πιοῦσι πάθος, οὐ μέθην ἄν τις εἴποι, ταραχὴν δὲ καὶ παραφροσύνην, οἷον κύαμος ἐμποιεῖ, καὶ πολλὰ τοιαῦτα, κινοῦντα μανικῶς τὴν διάνοιαν: (Romulo 21.) E Plat. Epist. 7. Νόσῳ παραφροσύνης ἔχεσθαι: [Idem Soph. 15.]

Περίφρων, Prudens, Sapiens. Vel potius, Valde prudens, sapiens, utpote quod exponatur * περισσόφρων: item περιὼν τῶν ἄλλων κατὰ τὸ φρονεῖν. Apud Hom. non semel, περίφρων Πηνελόπεια. ["Nicet. Ann. sæpe." Kall. Mss. Æsch. Suppl. 765. Schol. ὑπέρφρων. * Περιφροσύνη, Coluth. 194. "Eldik. Specim. Suspic. p. 51." Schæf. Mss.]

Πινυτόφρων, Cui est πινυτὴ φρὴν, i. e. Mens prudens, ["Jacobs. Exerc. 2, 172." Schæf. Mss. Simmias Ep. 2. εὐμαθίη. "Nonn. Jo. 10, 103." Wakef. Mss.]

Ποικιλόφρων, Cui mens est versuta et callida. Tale est ποικιλόβουλος, item ποικιλόμητις, et alia. ["Athen. 258." Wakef. Mss. * Ποικιλοφρονέω, Schol. Bourd. Aristoph. Θ. 441.]

Πολύφρων, Cui multum est mentis, i. e. prudentiæ: Ὀδυσῆα πολύφρονα, Hom. [Il. Σ. 108. Φ. 367. Od. Θ. 297. Ξ. 424.] Πολυφροσύνη, Discretio, [Theogn. 712. Herod. 2, 121.]

Πρόφρων, Cujus mens propensa est erga aliquem, Faciens aliquid propenso erga quempiam animo. Redditur alioqui uno verbo Propensus, Benevolus. Sæpe autem Lubens. Od. Ξ. (406.) πρόφρων Κρονίωνα λιτοίμην. Et πρόφρονι θυμῷ (Il. Θ. 39.) Promto animo. Idem autem est usus præpositionis πρὸ hac in voce, qui in πρόθυμος. ["Jacobs. Anth. 6, 198. 309. Brunck. Apoll. Rh. 151. Heyn. Hom. 4, 59. 5, 416. 420. 6, 534. Il. Ω. 140. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 18. Toup. Opusc. 2, 120. Ernest. ad Il. Θ. 23. X. 183." Schæf. Mss.] Hinc ADV. Προφρονέως ap. eund. Poetam, Promto animo s. Propenso, Lubenter. ["Il. E. 810. 816." Schæf. Mss. Apoll. Rh. 2, 802. 3, 1188. * Προφρόνως, Pind. Π. 2, 28. N. 1, 50. Æsch. Ag. 181. Choeph. 476. Eum. 930. 972. Suppl. 1.] AT VERO Πρόφρασσα femin. formationem habet inter Gramm. controversam, significans alioqui itidem Propensa, Benevola, Lubens: Od. K. (386.) Ἀλλ' εἰ δὴ πρόφρασσα πιεῖν φαγέμεν τε κελεύεις. Ubi exp. etiam τὰ ὑπέρ τινος φραζομένη, sequendo aliam derivationem. ["Heyn. Hom. 6, 62. ad Od. N. 391." Schæf. Mss. Il. K. 290. Φ. 500. Od. E. 161. Lobeck. Phryn. 523.] "Πρόφασσα, Hes. πρόθυμος, προνοηθεῖσα, pro quo leg. πρόφρασσα."

Ῥηξίφρων, Qui animum alicujus fregit et contudit, ferociam alicujus contudit s. repressit. Videndum tamen an alia aptior interpr. colligi possit e verbis Hesychii ῥηξίφρονα exponentis καταβαλόντα τὴν φρένα. Sed perperam ap. eum legi existimo ῥηξήφρονα cum η utrobique.

Σύμφρων, Qui eadem est mente qua alius, Concors, Consentiens. Plato Epist. 7. Οὐδὲν θαυμαστὸν εἴ τις θεῶν καὶ τοῦτον εἰς τὴν αὐτὴν δόξαν περὶ πολιτείας ἐκείνῳ γενέσθαι σύμφρονα ποιήσειε. [* "Συμφρόνως βιοῦν τὸν χρόνον, Eadem pietate ætatem traducere, Method. 380." Kall. Mss.] UNDE Συμφροσύνη, Concordia, Consensus, Conspiratio. Appian. B. C. 2. (p. 192.) de Crasso, Pompeio et Cæsare, Καί τις αὐτῶν τήνδε τὴν συμφροσύνην συγγραφεὺς Βάῤῥων ἐνὶ βιβλίῳ περιλαβὼν ἐπέγραψε Τρικάρανον. [* Συμφρονίζω, i. q. σωφρονίζω, Joseph. A. J. 1, 4, 3. Schneidero susp.]

Σώφρων, ET Σαόφρων, Poetice, q. d. Cui mens salva est et incolumis. Quod certe de ea demum dici potest, quæ est sana. Unde fit ut σώφρων prima, ut ego quidem arbitror, significatione sit Qui sanæ est mentis, Compos mentis. Quare ei opp. ἄφρων ap. Xen. K. Π. 3, (1, 9.) p. 39. meæ Ed. Sic vero σωφρονῶν et μανεὶς a Plat. opp. Sed interdum σώφρων non simpliciter redditur Qui sanæ est mentis, sed et Qui est mente prudenti, Prudens; atque ita exp. ap. Hom. σαόφρων, Od. Δ. 158. nec non Il. Φ. 468. Itidem certe ap. Thuc. (1, 37.) legimus σῶφρον Prudentiæ signif. habens. Et alicubi σωφρονέστερον εἴη, id sonat, ni fallor, quod Gallice diceremus Ce seroit fait plus sagement. Idem alioqui de moderato homine usurpans, ei præfigit ξυνετὸς, 1, (79.) de Archidamo. Sic certe et ap. alios passim σώφρων est Moderatus, Temperans, quibus verbis a Cic. reddi docebit te meum Cic. Lex. 41. 168. Demosth. et Æschines (78.) σώφρονα εἶναι et μέτριον conjunxerunt. Isocr. autem σώφρονα εἶναι et κοσμίως ζῆν pro eod. dixit. Alicubi certe non aliud est σώφρων quam μέτριος, vel κοσμίως ζῶν: unde fit ut reddatur etiam Modestus, Honestus; nec non Vir frugi; item Bene moratus, Probus: ut videmus Sophoclem σώφρονας opposuisse τοῖς κακοῖς, (Aj. 132.) τοὺς δὲ σώφρονας Θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς. A Xen. (Ἀπ. 4, 3, 1.) dicitur etiam aliquis σώφρων περὶ τοὺς θεούς. De muliere dictum, Castam s. Pudicam ut plurimum significat, ut cum dixit Eur. (Bacch. 317.) κἂν βακχεύμασιν Οὖσ' ἥγε σώφρων οὐ διαφθαρήσεται. Sed de viro dictum reddi alicubi potest itidem Castus, Pudicus, aut etiam Continens: quod tamen paulo latius patet. Ceterum et de rebus usurpatur hoc vocab.; nam σώφρονα ἔργα dixit Aristoph. (Ὄρν. 1433.) ubi redditur Honesta. Æschines (89.) σώφρων τρόπος, pro Moribus probis. E Plat. autem Epist. 7. affertur Τὴν τῆς τροφῆς σώφρονα δίαιταν μιμεῖσθαι, ubi fortassis et Frugalem possit quis interpretari. De etymo autem hujus vocis dicam in Σωφροσύνη. Σώφρων est etiam Nomen proprium Comici, item alius qui mimos scripsit. Vide Suid. ["Ad Phalar. 260. Abresch. Æsch. 2, 35. Boiss. Philostr. 384. 603. Heind. ad Plat. Gorg. 151. Brunck. ad Eur. Hipp. p. 360. Musgr. ad v. 1034. Valck. Phœn. p. 209. Ammon. 110. ad Herod. 516. Σαόφρων, Theogn. 41." Schæf. Mss. "Σώφρων, Pudicus, Castus, Suid. v. Ἄνω ποταμῶν, ubi τῷ πόρνῳ opponitur." Schleusner. Mss. Σῶφρον, τὸ, opp. τῆς ἡδονῆς, Theano Ep. 1. Σωφρονέστερος, Philostr. V. S. 2. p. 601. ῥυθμοί. * Ἀσώφρων, unde adv. * "Ἀσωφρόνως, T. H. ad Plutum p. 171. * Ἀσωφρονέω, (verbum nihili,) Valck. Phœn. p. 144. Heyn. Hom. 7, 5." Schæf. Mss.] "Περισσόφρων, Admodum temperans, περισσῶς σώφρων, Æsch.:" [cf. Pr. 328., ubi Edd. Ald. et Rob. περισσόφρων habent, cum lectio recepta sit * περισσόφρων. * Περισωφροσύνη, Themist. Or. 1. p. 37. corrigente Toupio ad Hesych. P. iv. * "Φιλοσώφρων, Andr. Cr. 288." Kall. Mss. Etym. M. "Const. Manass. Chron. p. 58. * Φιλοσωφροσύνη, Hasius ad Leon. Diac. 245." Boiss. Mss.]

Σωφρόνως, adv. Sana mente, Prudenter. Thuc. Εἰ σ. τις αὐτὸν ἐκλογίζοιτο. Apud Plat. de Rep. 1. σ. ἀπαιτεῖν redditur Sana mente repetere. At hæc Ejusd. verba, l. 9. ejusd. operis, Ὅταν δέ γε, οἶμαι, ὑγιεινῶς τις ἔχῃ αὐτὸς αὑτοῦ καὶ σ., καὶ εἰς τὸν ὕπνον ἴῃ, Cic. ita vertit, At qui salubri et moderato cultu atque victu quieti se tradiderit. Tale est σωφρόνως ζῆν, ap. Athen., relatum ad victum. At σωφρόνως φέρειν ap. Xen. (K. Π. 8, 4, 7.) ut Latine Moderate ferre. Alicubi σωφρόνως est potius Modeste. Herodian. κοσμίως et σωφρόνως copulavit, (5, 8, 3.) Καὶ ἐλπίδας κρείττους (εἶχον) ἐν παιδὶ κοσμίως καὶ σ. ἀνατρεφομένῳ, Spemque meliorem habebant in puero modeste et continenter educato, Polit. Apud Soph. autem (Aj. 1075.) σωφρόνως ἄρχεσθαι exp. εὐτάκτως. Interdum σωφρόνως redditur Caste, Pudice: quæ sub illo adverbio Continenter, ut generaliorem habente signif., comprehendi possunt. ["Boiss. Philostr. 511. 603." Schæf. Mss. "Σ. ἔχειν dicitur mare tranquillum ap. Philen p. 280." Schleusner. Mss. * "Σωφρονεστέρως, Markl. Iph. p. 55." Schæf. Mss.]

Σωφροσύνη, ἡ, Sanitas mentis, Sana mens, ut ap. Xen., opponentem ei μανίαν: (Ἀπ. 1, 1, 16.) Τί δίκαιον; τί ἄδικον; τί σωφροσύνη; τί μανία; Interdum σωφροσύνη est etiam Prudentia: unde ap. Thuc. (8, 64.) σωφροσύνην λαβόντες exp. εὐβουλότεροι γενόμενοι. Sæpe autem σωφροσύνη est Moderatio, Temperantia, etiam Modestia: quæ tres interprr. sunt

etiam Ciceronis, ut videbis in meo Cic. Lex. Redditur item Continentia: quo vocabulo, vel certe altero illo Temperantia, possumus interpretari cum alibi, tum ap. Aristot. Rhet. 1. ubi dicit σωφροσύνην esse virtutem δι' ἣν πρὸς τὰς ἡδονὰς τοῦ σώματος οὕτως ἔχουσιν ὡς ὁ νόμος κελεύει: eique opponi ἀκολασίαν. Redditur et Frugalitas, ut dixi σώφρονα alicubi significare eum, quem Lat. vocant Hominem frugi. Alicubi et Castitas s. Pudicitia redditur, quæ ad illam Continentiæ signif. pertinent. Σωφροσύνην Bud. pro Vita emendata et casta affert ex Æschine (52.) Ὅτι τῆς σωφροσύνης παράκλησιν διὰ τῆς περὶ Τίμαρχον κρίσεως ἀειμνήστως παρακέκληκα. Ceterum quod ad etymum vocis hujus σωφροσύνη attinet, (si tamen ullum quæri debet,) sciendum est, Aristot. Eth. 6, 5. tradere, σωφροσύνην esse dictam quasi σώζουσαν τὴν φρόνησιν: sed hoc plane repugnat analogiæ, ut ita dicam, quæ in derivationibus servanda est; cum enim σώφρων prius esse quam σωφροσύνη, ut ἄφρων quam ἀφροσύνη, et εὔφρων quam εὐφροσύνη, etc. et ex illo σώφρων esse factum σωφροσύνη, negare nemo possit: certe nominis σώφρων, non hujus σωφροσύνη, investiganda etymologia fuerit. Cur autem potius in hoc σώφρων, quam in ἄφρων, et εὔφρων, totque aliis, φρόνησιν ac non φρένα includi dicemus? cum e φρὴν factum esse φρονῶ, (e quo φρόνησις,) ac non contra, extra omnem controversiam positum sit? Dico igitur, σώφρων esse dictum quasi σῶς τὴν φρένα: et σαόφρων Poeticum, esse itidem σάος τὴν φρένα: quæ etymologia cum nihil habet præposteri, sed pulcre derivationis analogiam servat, tum vero optime cum prima et propria vocis hujus signif. convenit, de qua suo loco dictum a me fuit: sc. ubi de σώφρων agere cœpi. [" Heind. ad Plat. Charm. 87. Xen. Mem. 1, 2, 19. inprimis 1, 2, 23. ad 3, 9, 4. Zeun. Ind. ad K. Π., ad Lucian. 1, 190. Ammon. 110. Bergler. ad Alciphr. 331. Musgr. Bacch. 314." Schæf. Mss. Valck. Schol. in N. T. 2, 378.]

Ut autem dicitur σαόφρων a Poetis pro σώφρων, sic ETIAM Σαοφροσύνη pro σωφροσύνη ab illis usurpari sciendum est. Atque ut σαόφρων pro Prudente ab Hom. accipitur, sic et σαοφροσύνη pro Prudentia, aut certe Mente sana, præsertim ubi dicit (Od. Ψ. 13.) Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν. In Epigr. est Continentia, Pudicitia, Castitas, Ἱππόλυτον δ' ἁγνὴ πέφνε σαοφροσύνη. [" Jacobs. Anth. 6, 100. 12, 136. Valck. Præf. ad Hipp. p. xxi. Diatr. 236. Toup. Opusc. 1, 388. Wakef. S. Cr. 3, 126." Schæf. Mss. " Plur., Quint. Sm. 13, 180." Wakef. Mss.]

Σωφρονέω, Sum sanæ mentis, Sum compos mentis, ut cum a Plat. de Rep. 1. σωφρονῶν et μανεὶς opponuntur. Interdum et pro Prudens sum, Prudenter me gero. Æschin. (88.) Ὁ δὲ Περσῶν βασιλεὺς τριακόσια τάλαντα κατέπεμψε τῷ δήμῳ, ἃ σωφρονῶν οὐκ ἐδέξατο. Apud Eund. ἐὰν σωφρονῇς videtur esse quod Lat. dicunt Si sapias, (ibid.) Ἀπὸ μὲν οὖν τῆς ἀναισχύντου πραγματείας, ἐὰν σωφρονῇς, ἀποστήσῃ. Bud. tamen videtur existimasse, verbum σωφρονεῖν his in ll. inclusam simul habere Modestiæ signif. Eos enim profert postquam dixit σωφρονῶ significare, Sum prudens, modestus, Prudenter ago et modeste. Quibus adjungit e Cic. Modice fero. Ibid. vero affert et locum Pauli ad Rom. 12, 3. Μὴ ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν. Sed h. l. tanquam in exemplum prioris illius signif. affert, qua ponitur pro Prudentem esse, cum contra de modestia potius dici existimem: ut perinde sit ac si dixisset Apostolus, Sed ita sapere ut interim modestia servetur: vel, Sed ita ut unumquemque suum illud sapere ad modestiam adducat; vel, modestum reddat. Facile autem crediderim illum ad stultas quæstiones respexisse, quarum alibi non semel meminit: vocans μωρὰς ζητήσεις, item ἀπαιδεύτους: qui enim adeo sibi in sua sapientia placet, ut ad eas usque progredi velit, ille dici potest minime φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν, et quasi quis dicat non φρονεῖν σωφρόνως. Ceterum σωφρονεῖν et in plerisque vett. Scriptorum ll. poni constat pro Modestia uti, Modestiam adhibere, Modeste se gerere, etiam Modestum esse, Esse moderatum, Temperantem esse, aut Continentem, Moderate se gerere, Temperanter se gerere, Temperantia uti. Peculiarius etiam exp. in VV. LL. Temperare ab inferenda injuria; sed absque exemplo. Possit autem fortassis afferri e Xen. ubi σωφρονεῖν opp. τῷ ὑβρίζειν, K. Π. 8, (1, 11.) Ὅταν γὰρ ὁρῶσιν, ᾧ μάλιστα ἔξεστιν ὑβρίζειν, τοῦτον σωφρονοῦντα. In Iisd. σωφρονῶ πρός σε, ex hoc ipso Scriptore pro Modestia utor erga te, Modestus sum erga te. At σωφρονεῖν περὶ τοὺς θεοὺς, quod ex Eod. (K. 'A. 7, 7, 18.) afferunt pro Sane sentire de diis, ad primam potius signif. pertineret. Item ex Eur. (Iph. A. 1159.) εἰς Ἀφροδίτην σωφρονῶ, pro Sum casta. Sic autem vacarent hæc verba εἰς Ἀφροδίτην, cum σωφρονῶ per se significare possit Sum casta s. castus, pudica vel pudicus: unde etiam videmus σωφρονεῖν et ἀκολασταίνειν inter se opponi ab Aristot. Rhet. 2. ‖ Passiva quoque voce, sed impersonaliter, dicitur Σεσωφρόνηται, sicut βεβίωται, uti tradit Bud. afferens tamen duntaxat exemplum PARTICIP. Σεσωφρονημένα ex Æschine (28.) Καὶ τῶν σεσωφρονημένων ἐν τῷ βίῳ χάριν ἀπειληφέναι νομίζω, Et vitæ temperanter actæ gratiam accepisse mihi videor, ut ille vertit. Alioqui ad verbum, Eorum quæ temperanter acta fuerunt, in quibus exhibita fuit a me temperantia, temperantiæ editum a me exemplum fuit. [" Ad Phalar. 332. Thom. M. 628. ad Charit. 611. Markl. Iph. p. 115. Musgr. Tro. 350. Hipp. 1034. Bacch. 314. Brunck. p. 399. Hipp. p. 360. Aj. 586. Valck. Hipp. p. 274. Act. Traj. 1, 93. Bergler. ad Alciphr. 211. Φρονεῖν σώφρονα, Brunck. Soph. 3, 390. Σωφρονῶ et σωφρονίζω conf., Schneid. ad Xen. Œc. p. 9." Schæf. Mss. Opp. ἐκστῆναι et σωφρονεῖν, 2 Cor. 5, 13.] " Σαοφρονέω, i. q. σωφρονῶ." [" Opp. 'A. 3, 446." Wakef. Mss.] Σωφρονοῦντως, adv. Prudenter se gerendo, Utendo prudentia, Modeste se gerendo, s. Moderate, etc. sequendo signiff. datas ipsi verbo. Potest vero reddi simpliciter etiam, Prudenter, Modeste, Moderate, etc. quemadmodum Bud. e Cic. vertit Modice. Videtur certe Modice poni pro σωφρονοῦντως s. σωφρόνως, in hoc Livii loco, Libertate modice utantur: temperatam eam salubrem esse. Sed adv. Moderate non minus hic locum habet. [* Σωφρόνημα, τὸ, Continentiæ argumentum, Xen. 'Αγ. 5, 4. * " Σωφρονητέον, Lucian. 2, 58. 65." Schæf. Mss. " Synes. Dione p. 49." Kall. Mss. * Σωφρονητικὸς, Xen. 'Απ. 3, 10, 5. τὸ σ., Modestia, Castitas. * Περισωφρονέω, Hes. v. Περιφρονεῖς. * Συσσωφρονέω, Una temperans et prudens sum, Plut. 6, 236. Athen. 695. Eur. Iph. A. 407. " Markl. Iph. p. 60. Jacobs. Anth. 6, 305. Valck. Phœn. p. 146." Schæf. Mss.]

Σωφρονικὸς, Qui natura comparatus est ad temperantiam, Cui natura est ad temperantiam comparata. Ita enim malo quam ut quidam interpr. ap. Aristot. sc. Ad temperantiam natus. Apud Eund. Eth. 6, 13. δίκαιοι et σωφρονικοὶ et ἀνδρεῖοι redditur, Ad justitiam, temperantiam, fortitudinem apti atque habiles. Habet certe σωφρονικὸς quandam ἕξεως signif.: eoque duntaxat a σώφρων differre puto. Nec dubito quin alicubi reddi etiam possit Temperantiæ deditus; aut Temperantiam amans; vel Temperantiæ cultor. Idem Aristot. de senibus loquens, Rhet. 2. Διὸ σωφρονικοὶ φαίνονται οἱ τηλικοῦτοι. Sed interdum Moderationis potius aut Modestiæ signif. habet, veluti cum Xen. (Ἀπ. 1, 3, 9.) τοὺς θρασεῖς opp. τοῖς σωφρονικοῖς. Apud Lucian. autem (1, 170.) σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν esse videtur Qui modestiam præ se fert amictu. Fortasse tamen et Temperantiam hic dicere possimus, aut etiam Frugalitatem. Bud. ab Athen. usurpari tradit pro Admodum temperato. Hinc ADV. Σωφρονικῶς, Ut decet eum qui est σωφρονικός. At Suidas exp., μετὰ λογισμοῦ καὶ σκέψεως, item οὐκ ἀνοήτως, οὐδὲ ἐκ προχείρου.

Σωφρονίζω, Ad sanam mentem reduco, Facio ut quis sapiat; sicut etiam Gallice dicimus ei, quem nos castigaturos esse minamur, Je vous ferai devenir sage. Vel, Moderatum reddo, s. Modestum, aut etiam Temperantem: sequendo signiff. nominis σώφρων: nam σωφρονίζω est σώφρονα ποιῶ. Interdum

tamen redditur etiam Castigo, Emendo. Herodian. 3, (10, 10.) Ἠγάγετό τε αὐτῷ γυναῖκα, γάμῳ σωφρονίσαι θέλων. In aliis Ejusd. ll. Polit. vertit, vel Ad modestiam componere, vel Reprimere spiritus, vel Emendare. Bud. e Pand. affert σωφρονίζω pro Coerceo, ut magistratus imperium habens. Quæ interpr. possit et huic Xen. convenire loco, K. Π. 8, (6, 8.) Ἢν δέ τις ὑβρίζῃ, σωφρονίζει. || Pass. Σωφρονίζομαι, itidem Ad sanam mentem reducor, Moderatus reddor s. Modestus, etc. Bud. e Plut. (6, 325.) affert ejus PARTICIP. Σεσωφρονισμένος pro Moderatus, Sobrius, Emendatus. Suid. σωφρονισθέντας exp. ταπεινωθέντας in quodam l. quem citat, Auctorem non nominans: Τοὺς δὲ ἀπειρηκότας, καὶ ταῖς ἔναγχος ἥτταις σωφρονισθέντας. At Hesychii expositio, qua dicit σωφρονίζεται esse σεμνύνεται, mendi merito suspecta fuerit. [" Ad Charit. 611. Musgr. Tro. 350. Jacobs. Anth. 9, 333. Diod. S. 2, 528. Valck. Diatr. 65. Act. Traj. 1, 93. Bergler. ad Alciphr. 211. ad Xen. Œc. 1, 23. Sophronem imitor, Valck. Adoniaz. p. 328." Schæf. Mss. Σωφρονιζόμενοι ἵπποι, Equi domiti, Plut. 8, 542. * Σεσωφρονισμένως, Æsch. Suppl. 732.] Σωφρονισμός, ὁ, Castigatio, Emendatio, [Plut. 6, 47. 8, 591. 10, 10. Liban. Or. Defens. p. 4., quam e Cod. Bav. Reiskii uxor post mariti obitum Lipsiæ 1775. vulgavit. Appian. Pun. 65. J. Poll. 3, 100. 9, 140. Himer. Ecl. 37, 7. Or. 2, 31. " Æsop. Fab. 38. p. 169. Genev. 1628." Seager. Mss.] Pro qua signif. affertur ETIAM Σωφρόνισμα, τὸ, e Greg. Naz. Sed puto esse potius Id quo quis castigatur, Quod adhibetur ad castigandum: q. d. Castigamentum. [Æsch. Suppl. 1005. * Σωφρόνισις, Appian. 1, 44.] A tertia autem persona σεσωφρόνισται, factum est NOMEN Σωφρονιστής, ὁ, Castigator, Emendator. Thuc. 6, (87.) Μήθ' ὡς δικασταὶ, μήθ' ὡς σωφρονισταὶ, ἀποτρέπειν πειρᾶσθε. Apud Eund. 3, (65.) Σωφρονισταὶ τῆς γνώμης. Plut. Σωφρονισταὶ τῶν πόλεων copulat cum ἁρμοσταί. Sic Etym. Magistratus quosdam σωφρονιστὰς dictos esse tradit: tunc autem reddendum potius fuerit Moderatores. Cum vero dicit Dionys. Areop. Οἱ σωφρονισταὶ τῶν πλημμελούντων, verti debet Castigatores, Emendatores: sequendo interpr., de qua initio dictum fuit. Alicubi certe σωφρονισταὶ videtur etiam posse reddi Censores. [Plut. Lyc. 30. " Dionys. H. 1, 287. Toup. Opusc. 1, 533. ad Herod. 456." Schæf. Mss. " Dio Chrys. 1, 90." Wakef. Mss. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Σωφρονισταὶ, * Ὑποσωφρονισταὶ, Inscr. Chandleri P. ii. no. 58. 60. Schn. Lex. v. Κοσμήτης.] AT VERO Σωφρονιστῆρες dicuntur Genuini dentes, qui et κραντῆρες. Existimaturque illa σωφρονιστήρων appellatio a Cleanthe manasse, qui dentes illos ita vocarit, quod omnium extremi nascantur, circa vigesimum annum: nimirum κατὰ τὴν τοῦ σωφρονεῖν ὥραν, inquit Etym. Erunt igitur σωφρονιστῆρες dicti quasi Secum adducentes τὴν σωφροσύνην. [Hippocr. 252, 29. " Σωφρονιστὴρ, Custos et magister morum, Suid v. Ἀοιδός, coll. Athen. 1, 24." Schleusner. Mss. " Barnes. et Musgr. ad Eur. Herc. F. 1004. * Σωφρονιστήριος, Const. Manass. Chron. p. 105. Meurs.(=56.)" Schæf. Mss.] ITEM Σωφρονιστὺς, ὑος, ἡ, Castigatio, Emendatio, Plato [de LL. 2. p. 933.] NEC NON Σωφρονιστήριον, τὸ, Carcer ad emendationem morum, ap. Eund. [Valck. Schol. in N. T. 2. 189. [* Σωφρονιστὸς, unde] Ἀσωφρόνιστος, ὁ, ἡ, Non castigatus, emendatus. Activa autem signif. dictum pro Qui non emendat s. corrigit, Bud. affert e Greg. Naz. Ὁμοίως γάρ ἐστι κακὸν καὶ ἄνεσις ἀσωφρόνιστος, καὶ κατάγνωσις ἀσυγχώρητος. [* Σωφρονιστικὸς, Eust. Il. A. p. 103, 52=137, 37. * Διασωφρονίζω, Synes. 28.]

SUPEREST Σωφρόνη, quod fuisse Daphnes puellæ cognomentum traditur ab Aphthonio, in progymnasmate quod inscribitur Κατασκευὴ ὅτι εἰκότα τὰ κατὰ Δάφνην: sed mendo non carere videntur ejus verba huc pertinentia, quæ ibi vide. [Bast. Ep. Cr. 219 = Lettre 179. * Σωφρονίσκος, ad Greg. Cor. 291.]

Ὑπέρφρων, (q. d. Cujus mens modum superat, A Qui mente modum superat, i. e. Cujus mens supra modum de se sentit,) Superbus, Arrogans. Soph. (Aj. 1236.) Ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; Apud Thuc. 2, (62.) τὸ ὑπέρφρον redditur Superior animi magnitudo, vel major. Vulgo, Altitudo mentis. [" Boiss. Philostr. 500. Thom. M. 869." Schæf. Mss. " Heliod. 167." Wakef. Mss.] Hinc ADV. Ὑπερφρόνως, Superbe, Arroganter. J. Poll. τραχύτερον hoc adv. esse censet, sicut et ὑψηλοφρόνως. Utitur tamen eo quidam ἀνώνυμος ap. Suid. [* Ὑπερφροσύνη, Fastus, Superbia, Plut. 6, 68. Contemtus, Crasso 21.] Item VERB. Ὑπερφρονέω, Supra modum de me sentio, Insolesco, ap. Bud. Paul. ad Rom. 12, (3.) Μὴ ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν. Sed alii non male interpr. Ne sapiat supra quam oportet sapere. Idem certe ὑπερφρονοῦντες existimavit sonare Plus sapientes, ap. Æschin. (19.) Ὑμεῖς δὲ εὐσχήμονές τινες προσποιεῖσθε εἶναι, ὡς ὑπερφρονοῦντες ἱστορίᾳ τὸν δῆμον. Solet alioqui hoc B verbum poni pro Contemno, Despicio; et quidem vel accusativo junctum, vel etiam gen. Thuc. (3, 39.) Πέφυκε γὰρ καὶ ἄλλως ἄνθρωπος τὸ μὲν θεραπεῦον ὑπερφρονεῖν, τὸ δὲ μὴ ὑπεῖκον θαυμάζειν. Eand. constr. dedit huic verbo Plut. Αὐτόν τε τὸν Πομπήϊον ὑπερφρονῶν καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. Idem alioqui huic ipsi aliam constr. dedit alicubi, sc. cum gen., ut in Apophth. Lac. Δόξης ὑπερφρονῶσι. Aristoph. quoque utraque constr. est usus N. (226.) dicens τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς: item (1402.) τῶν καθεστώτων νόμων ὑπερφρονεῖν. Lucian. cum gen. (1, 509.) Τῶν ἄλλων ὑπερφρονοῦντες. [" Thom. M. 810. 870. Jacobs. Anim. 277. Luzac. Exerc. 77. Kuster. Aristoph. 55." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1031. Hippocr. Epist. p. 1279. * Ὑπερφρόνησις, Plut. 238. * Ἀνθυπερφρονέω, Suet. V. Horat. §. 8. * " Καθυπερφρονέω, Acta Jun. Bacchi p. 75. Combef." Boiss. Mss. * Πανυπέρφρων, Orph. in Nem. 11.]

Φιλόφρων, Cui mens est benevola erga quempiam, Benevolus, Comis. C Ἀμφὶ δὲ οἱ δολόεντα φιλόφρονα χεῦον ὄνειρα, Plut. (9, 65.) In VV. LL. φιλόφρων e Bud. Epist. Poster. pro Amicabilis, Affabilis, Humanus, Ad vitæ consuetudinem facilis et commodus. In Iisd. φιλοφρονέστατος pro Amicitiæ maxime cultor. [" Markl. Iph. p. 360. Bast Lettre 49." Schæf. Mss. Pind. Π. 1, 184. 8, 1. * " Φιλόφρονος, Hasius ad Leon. Diac. 245." Boiss. Mss.] Hinc ADV. Φιλοφρόνως, cujus multo frequentior est usus quam illius nominis. Sumitur autem itidem pro Benevolo animo, Benevole, Amanter, Comiter. E Soph. (Aj. 751.) δεξιὰν φιλοφρόνως Θείς. Cujusmodi est ap. Plut. (6, 699.) Φ. ἀσπάζεσθαι. Xen. K. Π. 5, (5, 10.) Φ. σοῦ εἰπόντος Λάμβανε τῶν ἐμῶν ὁπόσα θέλεις. Apud Eund. (3, 3, 7.) φιλοφρόνως ἔχω pro Sum benevolus. At e Plat. de LL. affertur in VV. LL. Φιλοφρόνως ἔχω περὶ τοῦτο, pro Vaco huic rei. Ego tamen haud crediderim accipi simpliciter pro Vaco huic rei, sed pro Vaco huic rei cujus D amore teneor; Huic rei lubenter vaco, utpote eam amans, vel ejus studiosus. Vix tamen, nisi inspecto loco, statui quicquam certi potest. In Iisd. et ADV. Φιλοφρονέστατα pro Humanissime. [" Φιλοφρόνως, Benevole, Humaniter, Comiter, 2 Macc. 3, 9. Φ. ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως ἀποδεχθεὶς, Humaniter a summo sacerdote exceptus. Adde 4 Macc. 8, 4. Sic Ælian. V. H. 4, 9. Ὑπεδέξατο αὐτοὺς εὖ μάλα φ. Apollod. Bibl. 1, 9, 18. Cf. Act. 28, 7. et Lex. N. T. s. h. v." Schleusn. Lex. V. T. * Φιλοφρονεστέρως, Blandius, Xen. Σ. 1, 10. * Φιλοφρονώτερον, adv., Hipp. 1212.] Item SUBST. Φιλοφροσύνη, Benevolentia quam quis erga quempiam factis vel dictis demonstrat, Comitas. Aut, si mavis, quod vulgo vocamus Caresse, sicut φιλοφρονεῖσθαι est Caresser, quemadmodum docebo infra. Redditur etiam Exceptio cum comitate; sed malim, Comitas quæ exhibetur alicui quem excipimus. Plut. Coriol. (30.) Προσεδέχοντο δὲ πολλὴν περί γε τὰς πρώτας ἀπαντήσεις φιλοφροσύνην παρ' ἀνδρὸς οἰκείου καὶ συνήθους. Apud

Eund. legimus in Alex. copulata δεξιώσεις et φιλοφροσύνας, itemque ap. Philon. Rursum ap. Eund. de Def. Orac. τυχεῖν φιλοφροσύνης dicitur qui est comiter exceptus. Apud Hom. autem φιλοφροσύνη exp. φιλία, Il. I. 256. φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων. [Xen. K. Π. 8, 2, 2. Hilaritas, Σ. 2, 24. Lucian. 1, 666. 2, 259. 3, 414. Plur., Pind. Ὀ. 6, 165. "Ad Corn. Nep. 61. Stav., Toup. Opusc. 1, 56. 2, 90. *Φιλοφρόσυνος, ad Charit. 492. Jacobs. Anth. 11, 382." Schæf. Mss. Anal. 3, 183.] Item VERB. Φιλοφρονέομαι, Comiter excipio et humane, Comitatem exhibeo alicui et humanitatem, Comitate prosequor et humanitate, Amanter complector. Denique quod Gallice dicimus Caresser. Synes. Ep. 100. in principio, Ὥσπερ οὖν ἐν ἐμοὶ συνελθόντες πάλαι, τὴν συντυχίαν ἀναγνωρισμὸν ποιησάμενοι, φιλοφρονήσασθέ τε ἀλλήλους, καὶ κοινῇ σκοπεῖτε κ. τ. λ. Plut. Καὶ φιλοφρονησάμενος τὸν Τερέντιον, ubi Bud. vertit, Hilariter accipiens. Ex Eod. affert, Τοὺς μὲν ἄλλους φιλοφρονηθεὶς, καὶ κελεύσας περιμένειν αὐτὸν ὡς ἐπανελευσόμενον: i. e., inquit, Benigne appellatis aliis. Sic autem et alibi sæpe φιλοφρονεῖσθαι ab eo poni testatur pro Benigne et comiter appellare; atque ita Xen. quoque uti. Ceterum accusativo additur interdum dat., quem Gramm. instrumentalem vocant, ut φιλοφρονεῖσθαι τῇ τραπέζῃ, ap. Greg. Naz. Ἔστι δὲ οὗς καὶ τῇ τραπέζῃ φιλοφρονούμενος. Tali dativo junxit et Lucian. (1, 161.) Ὡς καί σε φιλοφονήσομαι τῇ δικέλλῃ. Est autem hoc jocose dictum, perinde ac si quis Gallice diceret, Caresser quelqu'un d'un coup de bâton. In VV. LL. cum accus. rei, e Plat. de LL. Φιλοφρονοῦμαι ἤθη κακὰ pro Cupide et libenter mores malos imbibo. Sciendum est porro inveniri φιλοφρονοῦμαι et alia constr., omnino contraria ei quam modo attuli e Greg. Naz. et Luciano, nimirum cum accus. rei et dat. personæ. Ita enim Xen. K. Π. 3, (1, 4.) Ὁ δὲ Κῦρος ἰδὼν αὐτὸν, ἄλλο μὲν οὐδὲν ἐφιλοφρονήσατο αὐτῷ, ubi Interpres reddidit, Alia in eum benignitate nulla usus est. Fortasse autem rectius hic dictum fuisset Comitate quam Benignitate. ["Apud Athen. 477. cum solo dat. construitur, οἷς ἐφιλοφρονεῖτο, Quibus amoris et benevolentiæ significationem dare voluit." Schw. Mss.] Affertur porro ex eod. Scriptore participium φιλοφρονηθέντες passiva quoque signif., sc. pro Amice accepti et benigne. Est autem hoc pass. tanquam ab ACTIVO Φιλοφρονέω, quo traditur usus esse Herod. ["Diog. L. Cleobulo p. 34. HSt." Seager. Mss. "Ad Charit. 492. Jacobs. Anth. 9, 231. Villois. ad Long. 281. Diod. S. 2, 150. ad Herod. 221. Toup. Opusc. 2, 111. ad Xen. Eph. 223. ad Od. Π. 17. De constr., Schneid. ad Xen. Œc. 27." Schæf. Mss. Parthen. c. 4. Strabo 12. p. 315. Plut. Demetrio 15. Rufi Fr. p. 195. Ἥδεσθαι καὶ φιλοφρονεῖσθαι. Plato de LL. 7. p. 387. Ἐὰν ὑμᾶς μηδαμῶς φιλοφρονῆται, pro ἀρέσκῃ: 11. p. 168. Θυμῷ φ., pro χαρίζεσθαι. * "Φιλοφρονητέον, Theod. Prodr. 413." Elberling. Mss. *Φιλοφρόνημα, Æschin. Epist. p. 123. "Nicet. Eugen. 7, 128." Boiss. Mss. * "Φιλοφρονηματικὸς, Buttm. Schol. Od. Ξ. 145." Elberling. Mss.] Sunt porro hinc VERBALIA Φιλοφρόνησις ET Φιλοφρονητικός. Est autem Φιλοφρόνησις, Actio illa excipiendi comiter et humane, s. Comitas et humanitas qua excipimus aliquem. Possumus vero et nominis φιλοφροσύνη interprr. huic tribuere. [Dorv. ad Charit. 434=385.] At Φιλοφρονητικὸς, Cui inest comitas, Qui comitatem præ se fert s. humanitatem, Blandus: προσφώνησις, Schol. Aristoph. Πλ. qua sc. utuntur οἱ φιλοφρονούμενοι. ["Etym. M. Schol. Pind., Phornut. 65." Wakef. Mss. *Ἀντιφιλοφρονέομαι, Gratiam rependo, Plut. Catone Maj. 17. Sertorio 20. Joseph. A. J. 14, 11, 5. Appian. B. C. 3.]

De verbo φρονῶ, et ejus derivatis.

Verbum φρονῶ in hunc locum reservare, operæ pretium esse judicavi, eique sua derivata subjungere, potius quam cum compp. e nomine φρὴν derivatis ea collocare: quoniam alioqui composita e φρονῶ, ante hoc ipsum, quod est simplex, ponere necesse fuisset. Si qua tamen erunt de quibus ibi dictum sit, eo te remittam.

A Φρονέω, Mente præditus sum, Mentis sum compos, etiam Sapio. Isocr. ad Phil. Μὴ διὰ τὸ γῆρας ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν. Ut autem hic videmus senectutem obstare interdum τῷ φρονεῖν, ita ei morbum corporis obstaculo atque impedimento esse discimus cum aliunde, tum e Plut. Alex. Ἀτελῆ δὲ τῷ φρονεῖν ὄντα διὰ σώματος. Sed et vinum quidam ap. Athen. dicit ἐπισκοτεῖν τῷ φρονεῖν. Ab Aristot. τὰ ἄψυχα dicuntur μὴ μετέχειν τοῦ φρονεῖν, ubi τὸ φρονεῖν possumus etiam reddere Intellectum, ut μὴ μετέχειν τοῦ φρονεῖν dicatur animal quod intellectus non est particeps. Cic. τὸ φρονεῖν vertit Rationem et mentem, ap. Plat., ut videbis in meo Cic. Lex. 11. 12. Plut. adv. Col. Ἡ τῆς ψυχῆς τὸ κυριώτατον ᾧ φρονοῦμεν καὶ λογιζόμεθα. Et neutr. particip. τὸ φρονοῦν, in VV. LL. Animus quo sapimus, cujus organum et sedes cerebrum dicitur ab Alex. Aphr. Probl. Ratio etiam redditur a Gaza 2. At pro Mentis compotem esse, Non esse extra se, usus est Hom. Il. X. 59. Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον ἔτι φρονέοντ' ἐλέαιρε Δύσμορον. Hic B enim annotat Eust., ideo dici ἔτι φρονέοντα, quoniam mox hic senex ἀλλοφρονήσει præ luctu, ὅτε οὐδ' ἂν αἴσθοιτο ἐλεούμενος. Affert tamen et aliam exp., sc. ut sit pro Adhuc viventem. Secundum quam exp. fuerit φρονέοντα potius Sensu præditum, e quo sc. intelligemus Viventem: quod si vertas Mente aut Ratione præditum, non tam manifestum fuerit τὸν φρονέοντα opponi τῷ τεθνεῶτι. Auctor brevium Schol. priori illi explicationi assentiri videtur, quæ et mihi magis placet: adeo ut non improbem eam quæ e Valla affertur interpr., qua ἔτι φρονέοντα redditur Recta adhuc sentientem, licet malim simpliciter, Mentis adhuc compotem. Nisi forte fuerit pro εὖ φρονοῦντα, ut quidem redditur ap. Xen. (Ἀπ. 2, 1, 31.) Τίς ἂν εὖ φρονῶν τοῦ σοῦ θιάσου τολμήσειεν εἶναι; Quis mentis compos? Alioqui εὖ φρονῶν non est simpliciter Mentis compos, sed Prudens, Qui sapit, ut ap. Soph. (Aj. 1261.) οἱ φρονοῦντες εὖ, κρατοῦσι πανταχου. Isocr. ad Nic. Δίδου παῤῥησίαν τοῖς εὖ φρονοῦσι, Prudentibus, Iis qui sapiunt. Sed C alicubi εὖ φρονῶ redditur etiam Recte sentio, item Bene cupio, ut docebo aliquanto post. Apud eund. Poëtam legimus φρονέω per se positum et sine adjectione, Od. Π. 136. et rursus P. 193. Γιγνώσκω, φρονέω, τά γε δὴ νοέοντι κελεύεις, ubi φρονέω videtur esse Mente percipio s. comprehendo. At vero in hoc versu Il. Ψ. 343. ἀλλὰ φίλος, φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι, existimo φρονέων esse, Si sapis, Si sapias: resolvendo sc. φρονέων in duo verba, ἐὰν φρονῇς: et accipiendo φρονῇς pro εὖ φρονῇς. Dixi enim et paulo ante, φρονεῖν accipi pro Prudentem esse, Sapere. In hoc autem versu Ejusdem, Od. E. 474. Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι, Schol. exp., βουλευομένῳ, Deliberanti. Ego tamen, ὡς φρονέοντι non minus libenter verterim, Sic cogitanti, secum cogitanti, ut Servius in Ep. ad Cic. Cœpi egomet mecum sic cogitare. Usitatius alioqui esset, Hæc cogitanti, secum cogitanti, sicut idem Poëta alibi dicit, Ταῦτ' ἄρα οἱ φρονέοντι, Hæc cogitanti, Volventi in animo. Idem alicubi addidit ἀνὰ θυμὸν, ut Il. B. (36.) D Τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν ἃ β' οὐ τελέεσθαι ἔμελλεν. Sed et infinitivo junctum ap. hunc Poëtam redditur itidem verbo Cogitare, Il. P. 286. φρόνεον δὲ μάλιστα Ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύειν καὶ κῦδος ἀρέσθαι. Sed φρόνεον potest hic reddi non solum Cogitabant, sed etiam In animo habebant. Quod si Auctorem brevium Scholl. sequamur, poterimus etiam interpretari Sperabant; exp. enim non solum διενοοῦντο, sed et ἤλπιζον. Quæ exp. mihi revocat in memoriam, quod e Xen. affertur in VV. LL. alioqui suspectum: sc. (Ἀπ. 2, 1, 18.) Ἐπ' ἀγαθῇ ἐλπίδι φρονῶν εὐφραίνεται, pro Spe fretus bona lætatur. Apud eund. Poëtam Il. Γ. 99. φρονέω δὲ διακρινθήμεναι ἤδη Ἀργείους, ita quidam interpr. Cogito de dirimendis, esse dirimendos, quomodo dirimantur s. dirimi possint. At brevium Schol. Auctor exp. et hic βουλεύομαι, quod est Delibero. Ego certe, quod φρονέω jungatur infinitivo passivo, aliud interpretationis genus quærere malim, non diversum tamen sensum efficiens. Quale fuerit, In animo mihi est, Animo sedet hæc senten-

tia, Sedet hoc animo, Mihi mens est: quod ap. Ovid. legitur, sequente infin. Fortassis reddi etiam possit, Mihi cordi est. Ex Hesiodo autem ('Α. 387.) affertur in VV. LL. φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι, pro Animum intendit ad pugnam. Atque habetur in Iisdem e Xen. (Κ. Π. 3, 3, 29.) φρονῶ τοξεύειν, pro Scio mittere sagittam, et φρονῶ ἀκοντίζειν, pro Scio jacula mittere s. audeo, quæ fide ap. me carent. Verum ut revertar ad φρονέω junctum accusativo, sciendum est, in soluta quoque oratione interdum cum hac constr. significare Cogito: Plut. (6, 577.) Ὁ Χίλων ἔφη τὸν ἄρχοντα χρῆναι μηδὲν φρονεῖν θνητόν, ἀλλὰ πάντα ἀθάνατα. Interdum vero φρονῶ cum accus. est Sentio. Sic tamen ut alicubi reddi possit et verbo illo Sapio; quod enim dicit Eur. ὀρθὰ φρονεῖν, non dubitem reddere etiam Recta sapere, e Cic.: Eur. locus est hic, Med. (1126.) Τί φῄς; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ, κ' οὐ μαίνῃ, γύναι; Ciceronis autem iste, in Ep. ad Att. 14. Nam ista quidem Cæsaris libertorum conjuratio facile opprimeretur, si recta saperet Antonius. Isocr. Ὅμοια τοῖς εἰρημένοις φρονεῖν. Et ταὐτὰ φρονῶ σοι, Eadem sentio quæ et tu, Eodem sum animo quo et tu, Eadem sum mente qua tu. Apud Eund. Μὴ ταὐτὰ φρονεῖν καὶ λέγειν, Non eadem in animo habere et loqui. Quod Sallust. dixit, Aliud clausum in pectore, aliud in lingua promtum habere. E Plut. Themist. Ἄλλο τι φρονῶ, Alia mihi mens est. Apud Paulum quoque φρονεῖν pro Sentire, sic tamen ut alicubi, cum a quibusdam reddatur verbo Sentire, alii (quibus assentior) malint aliter reddere, ut ad Rom. 12, (16.) Τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλους φρονοῦντες, Eodem animo inter vos mutuo affecti. Sic ad Phil. Ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, Ut itidem sitis affecti, At quod statim post habetur, Τὸ ἓν φρονοῦντες, iidem reddunt, Idem sentientes, Sententiis uniti. Ceterum pro Sentio ponitur φρονῶ, et cum habet præfixum adv. εὖ. Plato Epist. 8. Ταῦτα δὲ σχεδὸν ὁ κρίνων ἀδύνατα, οὐκ εὖ φρονεῖ, cum alioqui εὖ φρονεῖν alios etiam usus habeat, ut partim docui, partim docebo. Interdum sequente præp. περὶ, et præced. adv., ut ap. Aristot. de Mundo, Οὕτω χρὴ καὶ περὶ τοῦ σύμπαντος φρονεῖν, Ita de universo sentire. Aliam vero Sentiendi signif. habet hoc verbum ap. Soph. Aj., ubi φρονεῖν Schol. esse ait αἰσθάνεσθαι της λύπης. Vide p. 55. meæ Ed. In hoc Ejusd. versu (554.) p. 33. Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος, accipit itidem pro αἰσθάνεσθαι: nam μηδὲν φρονεῖν exp. μηδενὸς αἰσθάνεσθαι. Quæ signif. danda fuerit itidem in versu proxime sequenti, Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ, κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Quidam exp. Nihil sentire; alii, Nihil intelligere; at ego malim, Nullius rei sensu affici: ita quidem ut sciamus ad animum hoc referri debere. Erasmus certe, si aliter quam per transennam h. Soph. l. aspexisset, aliam ei interpr., ut opinor, dedisset, quam hanc, In nihil sapiendo jucundissima vita: quæ verba inter Proverbialia recenset. Hic enim de sapientia non agi, vel ipse Sophocles his proxime præcedentibus versibus aperte docet, quibus filiolum alloquitur, Καί τοί σε καὶ νῦν τουτό γε ζηλοῦν ἔχω, Ὅθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν. Unde apparet hoc plane convenire cum eo, quod et Eur. de ætate puerili testatur (Med. 48.) νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

Φρονῶ cum aliis accus., i. e. aliud significationis genus (ut ita dicam) habentibus, nec non cum adverbiis nonnullis, secus quam in præcedentibus ll. redditur; estque Homero frequens iste hujus verbi usus. Dicit enim aliquoties κακὰ φρονεῖν et ὀλοά, nec non vicissim ἀγαθὰ φρονεῖν, item φίλα, cum dat. personæ, pro Male animatum esse erga quempiam; vel contra, Bene animatum esse; sive, Benevolo esse animo erga quempiam, aut contra, Malevolo s. Infenso. Aut brevius, Benevolum esse, aut Malevolum. (Possumus vero φίλα φρονεῖν et ἀγαθὰ φρονεῖν reddere etiam Benevolentia prosequi: item, Bene cupere alicui. Vel, Bene velle.) Od. Υ. (5.) Ἔνθ' Ὀδυσεὺς μνηστῆρσι κακὰ φρονέων ἑνὶ θυμῷ, Χ. (264.) Ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισι: Il. Ι. (701.) ὀλοά φρονέων. Alibi, κακὰ φρονέουσα. Item φίλα φρονέων, et φίλα φρονέουσα. Sed pro his nominibus ponuntur interdum adverbia. Dicitur enim et κακῶς φρονεῖν pro κακὰ φρονεῖν, s. κακόν: itidemque εὖ φρονεῖν pro ἀγαθὰ φρονεῖν. Idem Poëta Od. Σ. (167.) Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακῶς δ' ὄπιθεν φρονέουσι. Illud autem εὖ φρονῶ σοι ex Eur. (Med. 819.) affertur; item εὖ φρονῶ τά σὰ e Soph. (Aj. 491.) pro eod., sicut et καλῶς φρονῶ σοι, pro Bene tibi cupio, Bene tibi consultum cupio, Tui sum studiosus. Porro ut dicitur εὖ φρονῶ, sic etiam superl. ἄριστα φρονῶ σοι, cum ab aliis, tum ab Aristoph. (Πλ. 577.) pro Optime tibi cupio, Sum tui studiosissimus. Sed ut ad illam cum accusandi casu constr. revertar, sciendum est et alios esse accusativos, cum quibus φρονῶ eund. usum habet. Nam ut κακὰ φρονῶ σοι redditur cum aliis modis, tum etiam, Male animatus sum erga te, Malevolo sum in te animo; sic οἷα φρονῶ αὐτοῖς ap. Soph. reddi Quo sim modo animatus erga illos, vel Quo animo sim in illos.

Φρονῶ τὰ σὰ, et siqua hujusmodi, magnam cum proxime præcedente usu verbi φρονεῖν affinitatem habent: præsertim cum etiam εὖ φρονῶ τὰ σὰ dixerit Soph., ut paulo ante docui. Est enim φρονῶ τὰ σὰ, Faveo tibi, aut etiam Tuarum sum partium, Sto a tuis partibus. Sub qua interpretatione tacite includitur, Tibi bene cupio, et rebus tuis bene consultum volo. Plut., Ὅσοι τὰ Κάρβωνος ἐφρόνουν, Qui Carbonis partium erant. Sic et Dem. Or. ὑπὲρ τῶν Συμμοριῶν dixit, Ὅτι Θηβαίων τὰ ἐκείνου φρονούντων, ἀνάγκη τοὺς τούτων ἐχθροὺς τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονεῖν. Frequens est istud loquendi genus ap. Herodian., ap. quem legitur et τἀναντία φρονεῖν, itidem pro Contrariis partibus favere, s. studere: 3, (2, 18.) Νικαεῖς δὲ, τῷ πρὸς Νικομηδέας μίσει, τἀναντία ἐφρόνουν, καὶ τὸν στρατὸν τοῦ Νίγρου ὑπεδέχοντο. Affertur tamen in VV. LL. τὰ ἐκείνου φρονῶ, non addito Auctoris nomine, pro Sentio cum illo. Quam interpr. sequendo, pertineret hoc exemplum ad alium verbi φρονῶ usum, de quo paulo ante dictum fuit. Ibid. e Luciano, Φρονεῖ τὰ ἡμέτερα.

Φρονῶ autem cum μέγα aliisque nonnullis accus. potest itidem reddi ablativo Animo, cum verbo substantivo Esse; ut enim φίλα φρονεῖν dicebam significare Esse animo benevolo, sic μέγα φρονεῖν nihil obstat quominus reddatur Esse animo elato: vicissimque μικρὰ φρονεῖν, Esse animo demisso. Sunt alioqui et alii hæc interpretandi modi; nam μέγα φρονεῖν redditur etiam Animo efferri, Sese efferre, Gloriari, Insolescere, Sibi placere. Quin etiam, De se magnifice sentire. Habere autem et alios verbi Sentire usus, supra docui. Xen. Σ. (3, 5.) Ἐπὶ ποίᾳ ἐπιστήμῃ μέγα φρονεῖς; Isocr. Evag. Μέγα φρονῶν ἐπὶ τοῖς διὰ τύχην γιγνομένοις ἀγαθοῖς. Porro dicitur et in bonam partem, sc. de justa elatione animi et gloriatione, ut cum de aliqua virtute aut aliquo præclaro facinore gloriamur. Et quemadmodum μέγα φρονεῖν, ita etiam μεῖζον φρονεῖν et μέγιστον φρονεῖν usurpatur. Dem. (490.) Μεῖζον οἱ Θηβαῖοι φρονοῦσιν ἐπ' ὠμότητι ἢ ὑμεῖς ἐπὶ φιλανθρωπίᾳ. Idem, Ἐπ' ἐλευθερίᾳ μέγιστον φρονεῖν προσῆκεν. Apud Xen. Σ. (3, 7.) Ἐπὶ κάλλει μέγιστον φρονεῖν. Sed dicitur etiam μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ s. μέγιστον. Atque hic potissimum habere locum potest illud Latinum loquendi genus, Sibi placere. Athen. (583.) Καὶ ἄλλαι δὲ ἑταῖραι μέγα ἐφρόνουν ἐφ' ἑαυταῖς, παιδείας ἀντεχόμεναι, καὶ τοῖς μαθήμασι χρόνον ἀπομερίζουσαι, Sibi placebant, etiam Valde sibi placebant, Magnam de se opinionem concipiebant. Apud Hom. autem μέγα φρονεῖν, sine ulla adjectione, pro Magnos spiritus gerere, Elato animo esse, Exultare, Ferocire, Ferocem esse, variis in ll.: et quidem de brutis etiam dictum alicubi. Jungitur porro et aliis hujusmodi adverbiis verbum φρονῶ: dicitur enim a Dem. 223(=534.) Φρονῶν δ' ἐφ' ἑαυτῷ τηλικοῦτον ἡλίκον εἰκὸς ἄνδρα δόξης καὶ τιμῶν τετυχηκότα, Qui tantam de se opinionem conceperat, quantam par est eum qui etc. Et a Plat. Symp. Ἐφρόνουν γὰρ ἤδη ἐπὶ τῇ ὥρᾳ θαυμάσιον ὅσον. Dicitur etiam τοσοῦτον φρονεῖν, pro quo οὐ μεῖον legitur ap. Xen. (Ἱππαρχ. 7, 3.) Καὶ μὴν ἐπί γε τοῖς προγόνοις οὐ μεῖον Ἀθηναῖοι ἢ Θηβαῖοι φρονοῦσι. Illis autem μέγα φρονεῖν et μεῖζον

φρονεῖν opponuntur μικρὸν φρονεῖν s. μικρὰ, et μεῖον φρονεῖν, s. ἐλαττον. Nam ut μέγα φρονεῖν est Elato esse animo, ita μικρὸν φρονεῖν ap. Dem. (173.) s. μικρὰ, ap. Soph. signif. Demisso animo esse, Submisse se gerere. At μεῖον φρονεῖν ap. Xen. (Ἀπολ. 26.) Ἀλλ' οὐδὲ μέντοι ὅτι ἀδίκως ἀποθνήσκω, διὰ τοῦτο μεῖον φρονητέον, ubi quidam interpr. Non decet me ob id minus de me sentire. Tale est ἐλαττον φρονεῖν ap. Dem. (176.) Eadem porro forma dicitur μέτρια φρονεῖν qua μικρὰ φρονεῖν: estque μέτρια φρονεῖν, Modesto animo præditum esse, s. Modestia, Modestum esse. Festive autem detorquens hoc loquendi genus quidam Philosophus ap. Lucian. (1, 174.) dicit Μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν, pro Non cogitare majora, de majoribus s. pluribus quam quæ pera capi possint, Non cogitare de pluribus quam quæ implendæ peræ satis esse possint. Q. d. Non efferre animum ultra suæ peræ mensuram, Suæ peræ modulo se metiri, s. cupiditatem suam. Quem esse horum verborum sensum, præcedentia aperte ostendunt; at si reddas, ut ibi redditur, Neque quicquam ultra peram cogitare, alium etiam sensum hæc interpretatio admittet. Porro suspicor dictum esse μηδὲν φρονεῖν ὑπὲρ τὴν πήραν, respicieudo ad illud loquendi genus ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖν. At vero ἴσα φρονεῖν θεοῖς ap. Hom., licet aptiorem quam hic locum alibi habere non possit, diversam tamen interpretationis formam poscit; nam cum dicitur Il. E. (441.) μηδὲ θεοῖσιν Ἴσ' ἔθελε φρονέειν, significatur, Neque tam magnos spiritus gere ut æquandum te censeas diis. Hoc enim interpretationis genere utendum puto ut illorum verborum vis exprimatur: aut certe alio ejusmodi: quale hoc fuerit, Nec ita magnifice de te sentias ac si e numero deorum esses. Vel, Nec velis æque magnos spiritus gerere ac si unus e diis esses. At e vulg. interpr. unus reddidit, Ne æquandum te sentias esse nobiscum: alter, Neque diis paria velis sapere. Sed φρονεῖν pro Sapere cum aliis potius accus. locum habere, ex proxime sequenti tmemate patebit. Hoc certe isti addendum censeo, lectum mihi esse φρονῶ sine ulla adjectione positum pro μέγα φρονῶ, Glorior, Insolesco, ap. Plut. (6, 17.) Τὸ δὲ ὅλον, εἴτις ἐπὶ τῇ τοῦ σώματος ῥώμῃ φρονεῖ, μαθέτω γνώμης διαμαρτάνων. Sed h. l. suspicione ap. me non carere fateor: nec cariturum, donec alios quibus confirmetur, nactus fuero.

Φρονῶ ponitur et pro verbo Sapio, non eum habente usum quem habet, cum φρονεῖν redditur Sapere, Prudentem esse; sed eum quem habet cum jungitur accusativo, ut ap. Horat. dicentem, Nil parvum sapias, et ap. Pers. Cum sapimus patruos. Neque enim dubito quin Horatius, dicens Nil parvum sapias, respexerit ad hoc loquendi genus, οὐδὲν μικρὸν φρονεῖν: accipiendo certe verbum φρονεῖν, non ut in ll. quos proxime præcedens tmema habet, (alioqui enim οὐδὲν μικρὸν φρονεῖν esset idem cum illo μέγα φρονεῖν, cujus multa ibi exempla vides,) sed ut accipitur ap. Aristoph. cum dicit (N. 821.) φρονεῖν ἀρχαϊκὰ, ubi tamen quidam interpr. non solum Sapere simplicem antiquitatem, sed etiam Resipere et olere. Est autem hic verbi Φρονεῖν usus ap. Matth. quoque et Marc., nec non ap. Paul. Apud illos enim dicit Christus Petro, eum οὐ φρονεῖν τὰ τοῦ Θεοῦ, sed τὰ τῶν ἀνθρώπων, non sapere quæ Dei sunt, sed quæ sunt hominum. Paulus autem ad Rom. 8, (5.) scribit, Οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν· οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα, τὰ τοῦ πνεύματος. Ubi tamen φρονοῦσι quidam non vertunt Sapiunt, sed Cogitant: quod non placet. Sed multo certe minus tertia interpr. mihi arridet, sc. Curant, cum hanc signif. vix ullo alius Auctoris exemplo probari posse existimem. Equidem cur alia quam prima illa quærenda sit interpretatio, non video, cum τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν non sit aliud, meo quidem judicio, quam Carnali quadam sapientia præditum esse, aut certe, Ad carnalem quandam sapientiam animum intendere: vicissimque, τὰ τοῦ πνεύματος φρονεῖν, Spiritali quadam sapientia esse præditum, etc. Quæ expositionis forma convenire itidem potest illi φρονεῖν, quod e Matth. atque Marco protuli. Bud. tamen ibi

A φρονεῖν reddit et Sapere et Sentire; sed qui dicit Non sapis quæ Dei sunt, aliud certe dicit quam qui ita loquitur, Non sentis quæ Dei sunt. Lubenter equidem veteri interpreti assentior, φρονεῖν in aliis quoque ll. Pauli, in quibus accusativum itidem habet, reddenti hoc eod. verbo Sapere, cum alii vertant Curare: cujus signif. exemplum ex alio quopiam Scriptore me desiderare, paulo ante declaravi. Ex iis autem ll. primus est ad Rom. 14, (6.) Ὁ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ φρονεῖ· καὶ ὁ μὴ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ οὐ φρονεῖ: secundus in Ep. ad Phil. 3, (19.) Οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες: tertius, in Ep. ad Col. 3, (2.) Τὰ ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς. His locis, ac præsertim duobus posterioribus, non minus mihi videtur convenire verbum Sapere quam illis tribus quos antea protuli, præsertim cum eadem res in his duobus exprimatur, quæ et in illis. Nam qui dicitur φρονεῖν τὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' οὐ τὰ τοῦ Θεοῦ, item φρονεῖν τὰ τῆς σαρκὸς, idem certe dici potest τὰ ἐπὶ τῆς γῆς φρονεῖν, ἀλλ' οὐ τὰ ἄνω: vel τὰ ἐπίγεια pro τὰ ἐπὶ τῆς

B γῆς. Quod si ab illo verbo Sapere discedendum sit, longe malim sane reddere Cogitare quam Curare: ut τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες, Cogitantes terrestria. Sed non celabo lectorem et aliam interpr. quæ mihi occurrit, sc. Animum adjungere, intendere, ut τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες reddatur, Qui animum ad terrestria adjungunt, intendunt, vel in terrestria: itidemque ceteris ll. hanc interpretationem accommodemus. Quam certe mihi videtur admittere et Homeri quidam versus, habens participium φρονέοντες, cum accus. itidem junctum, et quidem hujus generis signif. habente, cum ab eo dicatur ἐφημέρια φρονέοντες, a Paulo autem τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες. Extat is versus Od. Φ. (85.) Νήπιοι ἀγροιῶται ἐφημέρια φρονέοντες. Superest ille Ep. ad Rom. locus, c. 14, (6.) Ὁ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ φρονεῖ κ. τ. λ. In hoc fateor durius reddi φρονεῖν verbo Sapere, quam in ceteris: nisi dicamus Sapere diem esse videri Sibi sapere in discernendo quodam die a ceteris diebus. Quod si alia quærenda sit interpr., nequaquam ad

C verbum illud Curare confugere velim, sed potius φρονεῖν τὴν ἡμέραν reddere Opinionem aliquam concipere de die. Et hæc quidem hactenus, quæ doctiorum judicio censuræque libens submitto, sicut et quæ huc pertinentia addam in nomine verbali φρόνημα. Ceterum cum afferatur e Plut. νεώτερα φρονεῖν, item τυραννικὰ φρονεῖν, tanquam in utroque horum loquendi generum φρονεῖν, licet aliam interpr. admittens, eund. usum habeat quem in Aristophanico illo ἀρχαϊκὰ φρονεῖν: ego contra alium hic usum habere censeo, nulloque modo φρονεῖν in duobus illis reddi posse Sapere; sed νεώτερα φρονεῖν esse De rebus novis cogitare, Res novas animo agitare, Rebus novis studere, In res novas animum intendere: itidemque τυραννικὰ φρονεῖν significare Ad tyrannidem pertinentia animo agitare, De tyrannide cogitare; hæ enim meæ interprr. apertius signif. verbi φρονεῖν exprimunt, quam illa, Ad tyrannidem aspirare. Sed possit dici τυραννικὰ φρονεῖν is quoque, qui tyrannico quodam animo, tyrannica quadam mente,

D tyrannico ingenio præditus est; ac certe hac etiam in signif. usurpatum legisse mihi videor. Tunc autem τυραννικὰ φρονῶν conveniet, quod ad signif. participii φρονῶν attinet, cum hoc dicto Euripidis, νόθος φρονῶν γνήσια, ut sit, Nothus præditus legitimi filii animo, legitimi filii animum gerens, (ut dixit Virg. Ante annos animumque gerens curamque virilem: perinde ac si diceretur, ἀνδρικὰ φρονῶν,) Nothus non secus animatus ac legitimus filius. Aut etiam, referendo ad magnanimitatem, Nothus non minus elato præditus animo quam legitimus filius, Nothus spiritus legitimi filii gerens.

["Φρονέω, Phryn. Ecl. 170. Wakef. Phil. 1100. Brunck. Soph. 3, 516. Heyn. Hom. 6, 295. Lobeck. Aj. p. 260. ad Herod. 27. 338. 570. Wessel. Diss. 197. Ammon. 144. Valck. Hipp. p. 190. Musgr. Bacch. 314. Scio, Soph. Œd. T. 1038. Herod. 1, 46. Superbio, Lobeck. Aj. p. 294. Conf. c. φωνέω, Brunck. Aristoph. 3, 72. Lobeck. Aj. p. 403.: cum φθονέω, ad Simon. Dial. 58. Εὖ φρ.,

Eur. Ion. 530. 532. (cf. 533.) Luzac. Exerc. 37. ad Herod. 687. Eur. Phœn. 360. ubi de prudentia explicatur. Εὖ, κακῶς φρ., Bene, Male ferre fortunam, Bibl. Crit. 3, 2. p. 51. Λίαν φρ., Musgr. Iph. A. 924. ad Dionys. H. 2, 1158. Φρονεῖν, μέγα φρ., Fac. ad Paus. 1, 44. 52. Kuhn. 30. Bast. Specim. 38. Zeun. ad Xen. K. Π. 800. Markl. Suppl. 445. Boiss. Philostr. 484. Μέγα φρ., Valck. Hipp. p. 215. Μέγα φρ. ἐπὶ, Abresch. Lectt. Aristæn. 98. Φρ. μικρὸν, μικρὰ, μέγα, μεγάλα, Lobeck. Aj. p. 394. Μέγιστον φρ. ἐπί τινι, Xen. Mem. 1, 1, 13. Φίλα φρ., Villois. ad Long. 243. Τά τινος φρ., ad Paus. 348. Ἰθὺς φρ., Heyn. Hom. 6, 394." Schæf. Mss. "Φρονεῖν, Animosus et nobilis esse, de rebus inanimis, Philostr. 321. Moneo, Il. Ψ. 305. (πατὴρ δὲ οἱ ἄγχι παραστὰς Μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῷ.) Τὸ φρονοῦν, Ratio, Plut. 2, 166. alibi." Wakef. Mss. "Φρονεῖν, Sapere, Scire et videre, quæ bona sint et appetenda, quæ fugienda et mala, 2, 13. De 2, 17. v. nott." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. Cf. Cic. de Off. 1, 45. Hymn. Hom. 1, 469. ἀλλῃ φρονέοντες. Pind. N. 4, 155. Μαλακὰ μὲν φρονέων ἑσλοῖς, opp. τραχύς. Xen. K. 'A. 7, 7, 30. Τὰ πρός σε φρονεῖν. Soph. Tr. 289. Φρόνει νιν ὡς ἥξοντα, Phil. 810. σαφῶς φρονεῖ, pro σάφα ἴσθι. Æsch. Choeph. 768. Ἀλλ' ἡ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις; Vide Schn. Lex. * Φρονοῦντως, Sapienter, Prudenter, Æsch. Suppl. 212. Soph. Antig. 693. * Πεφρονημένως, Stob. Ecl. Phys. 1. p. 17. " Jacobs. Anim. 252. ad Diod. S. 1, 504." Schæf. Mss.]

Φρόνημα, τὸ, Cogitatio, Cogitatum: ut Cic. E ceteris dictis, factis, cogitatisque Sex. Nevii. Redditur et Sensus, ea signif. qua dicitur a Terentio, Illius sensum pulcre calleo. Paul. ad Rom. 8, 6. Τὸ γὰρ φ. τῆς σαρκὸς, θάνατος· τὸ δὲ φρ. τοῦ πνεύματος, ζωὴ καὶ εἰρήνη. Ubi φρόνημα ab Erasmo redditur Affectus, a quibusdam Intelligentia. Vet. autem Interpr. vertit Prudentia, Sapientia. At ego, prout reddiderimus verbum ibi præcedens φρονοῦσιν, ita reddendum censeo hoc verbale φρόνημα. Præcedit enim, Οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες, τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν· οἱ δὲ κατὰ πνευμα, τὰ τοῦ πνεύματος. Si, inquam, τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν reddiderimus, Sapiunt quæ sunt carnis: tunc φρόνημα τῆς σαρκὸς censeo interpretandum itidem Id quod sapit caro. Sin τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν libeat reddere, Cogitant quæ sunt carnis, tunc φρόνημα τῆς σαρκὸς vertendum fuerit Cogitatio carnis. Quod si quis alio etiam modo verbum φρονουσιν reddiderit, ad illam interpretationem verbalis hujus φρόνημα interpretatio accommodanda mihi videtur: quod tamen nec Erasmus secutus est, qui certe id non sequendo poterat non minus apte reddere φρόνημα voce Sensus. Non sequendo id, inquam: nisi forte φρονουσιν interpretari voluisset Sentiunt, quod certe haud paulo melius expressisset signif. Græci illius verbi, quam verbum Curant, quo usus est. Ceterum φρόνημα alicubi invenitur redditum etiam Animus, ut ap. Thuc. 2, (61.) p. 67. Δουλοῖ γὰρ φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ ἀπροσδόκητον, καὶ τὸ πλείστῳ παραλόγῳ ξυμβαῖνον. Ubi tamen Valla reddere maluit Consilium, cum alioqui h. ejusd. Scriptoris locum, 5, (40.) p. 179. in principio, Ἀλλ' ἐν φρονήματι ὄντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσεσθαι, Sed animum Pelopouneso imperandi habuissent. At ego neutro in loco existimo significare Animum simpliciter, sed Animum elatum, s. Elationem animi, ut aliquanto post docebo. || Φρόνημα enim ap. vett. Scriptt. non memini me legere pro Animo aut pro Cogitatione simpliciter, sed pro Animo elato, uti dixi, s. Elatione animi, aut Magnitudine, vel Fiducia: item pro Cogitatione quæ ab elato animo proficiscitur. Thuc. 2, (43.) Ἀλγεινοτέρα γὰρ ἀνδρί γε φρόνημα ἔχοντι ἡ ἐν τῷ μετὰ του μαλακισθῆναι κάκωσις, ubi ἐν τῷ et μετὰ τοῦ stare vix posse arbitror, ut de hoc obiter lectorem admoneam: ibid. (62.) Ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὀμόσε μὴ φρονήματι μόνον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι, quo in loco φρόνημα lubenter reddiderim Fiduciam, sicut in illo priore Animi magnitudinem, aut etiam Elationem animi, vel Elatum animum. Sic et 5, (43.) p. 179. de Alcibiade, Οὐ μέντοι ἀλλὰ καὶ φρονήματι φιλονεικῶν ἠναντιοῦτο, Schol. exp. ὄγκῳ et ἐπάρσει. In principio autem hujus ipsius pag. est locus ille cujus a me paulo ante facta fuit mentio, in quo sc. hoc vocabulum gen. adjunctum habet: quod observatione dignissimum est; ita enim ibi legitur, Ἀλλ' ἐν φρονήματι ὄντες τῆς Πελοποννήσου ἡγήσεσθαι: quod Valla reddit, Sed animum Peloponneso imperandi habuissent. At ego quamvis addatur gen., non dubito quin hie itidem inclusam Magnitudiuis animi s. Elationis signif. habeat vox φρόνημα: ideoque ita interpretarer, Sed ea præditi essent animi magnitudine ut de imperando Peloponneso cogitarent. Vel, Sed tam elato essent animo ut etc. Vel ita, Sed, ut erant animo elato, cogitarent de etc. Aut sic, Sed de imperando Peloponneso cogitarent, (s. de obtinendo Peloponnesi imperio,) usque adeo elato animo erant, aut usque adeo magnos spiritus gerebant. Recte igitur Schol. φρονήματι exp. διανοίᾳ ἐπῃρμένῃ. Sed male subjungit, (si tamen hæc Ejusd. sunt, ac non potius alius cujnspiam, cujus sunt et pleraque alia Scholia ceteris longe inferiora, vel potius nullo modo cum illis comparanda,) ἀλλ' ἐλπίζοντες, ἤτοι φροντίζοντες. Usus sum porro et voce Spiritus in plur. quam et alibi adhibere interpretationi vocis φρόνημα possumus. Quin etiam voce Animi hanc interpretari alicubi licet; sed cum Animos Latini vocent etiam iram, (ut ap. Ovid. Quæ tibi res animos in me facit, improbe,) ideo videndum est ut hac interpr. non sine cautione utamur. Adde quod Animi pro Elato animo, s. Magno animo et excelso, prosæ parum usitatum est, quantum quidem meminisse possum; estque potius quod nostra lingua vocamus Courage, Græca autem θυμὸν, ut cum Cic. dicit Addere animos: pro quo frequentius est Addere animum. At Poetis non infrequens est plur. Animi, ea in signif. sicut et Tollere animos. Virgilio certe Ire animis contra, idem plane esse existimo quod Thucydidi ἰέναι φρονήματι ὀμόσε τοῖς ἐχθροῖς in loco quem paulo ante protuli. At Spiritus in plur. de Elatione animi, vox est prosæ quoque Scriptoribus usitatissima, ideoque hac potius utendum fuerit. Redditur alioqui φρόνημα et Elatio, sine adjectione gen. illius Animi. Gaudet porro vocabulo illo inter vett. Scriptt. et Xen. ap. quem legitur etiam ἀνυπόστατον φρόνημα παρέχεσθαι, K. Π. 5, (2, 15.) Οἱ πολλοὶ ἀνθρώπων, ὅταν μὲν θαρρήσωσιν, ἀνυπόστατον φρόνημα παρέχονται, Tantos spiritus concipiunt ut illis obsisti nullo modo posse videatur. Apud Eund. accus. φρόνημα invenitur junctus etiam verbo θήγειν, et in contraria siguif., sed alio metaphoræ genere, junctus verbo κατασβέσαι, nec non verbo ἀνατρέψαι. Dicitur et καταβάλλειν τὸ φρόνημα: unde τὸ φρόνημα καταβεβλημένος, Qui deposuit spiritus, Cui velut dejecti sunt spiritus. Huc pertinet ὑφεῖναι τοῦ φρονήματος e Dionys. H. pro Minuere spiritus. Affertur et ἀπὸ τοῦ φρονήματος καθελεῖν, in VV. LL. sed pro Deducere de constantia et proposito. Verum nec Scriptor, e quo genus illud loquendi petitum est, nominatur, nec hujus interpretationis Auctor, adeo ut mihi plane suspecta sit, sicut et φρόνημα ἔχειν, quod in Iisd. redditur Prudentem esse, cum in eo quem protuli e Thuc. loco ἀνὴρ φρόνημα ἔχων sit Magnitudine animi præditus, Animo elato s. celso præditus, Vir animi celsi, s. excelsi. Illi antem καταβεβλημένος τὸ φρόνημα opponi potest ὁ παραλαμβάνων τὸ φρόνημα, e Dem. Qui assumit spiritus, tollit animos: quod tamen majorem quam illud Superbiæ significationem habet. Hoc quoque observandum est, inveniri ap. Eund. hanc vocem φρόνημα oppositam τῇ ταπεινότητι. Nam talis vocis illius usus plane convenit cum eo quem ap. Thuc. habet I. 2. Hæc enim verba, quæ paulo ante ex eo protuli, Δουλοῖ γὰρ φρόνημα κ. τ. λ., proxime subjunguntur istis, ταπεινὴ ὑμῶν ἡ διάνοια ἐγκαρτερεῖν ἃ ἔγνωτε. Ut autem φρόνημα et ταπεινότης inter se opponuntur, ita vicissim φρόνημα et μεγαλοφροσύνη a Plut. copulantur, et φρόνημα ac μέγεθος τῆς ψυχῆς, item ὄγκος et φρόνημα. Usurpatur autem et plur. φρονήματα. Isocr. Archid. Τοὺς γὰρ ἐν ἀξιώμασι καὶ φρονήμασι βεβιωκότας. Usus est et

Xen. Affertur ex Aristot. quoque, Φρονημάτων πλήρης. Sciendum est porro φρόνημα inveniri et in malam partem usurpatum: tunc autem fuerit potius Insolentia, Superbia, Fastus, velut in isto Greg. Naz. loco, ex Or. quam εἰς Βασίλειον scripsit, Ὁ μὲν παρῆν, ὁ δὲ προὐκαθέζετο, γέμων θυμοῦ καὶ φρονήματος· εἱστήκει δὲ οἷον ὁ ἐμὸς Ἰησοῦς Πιλάτου κρίνοντος. Ubi cum copulentur θυμοῦ et φρονήματος, θυμοῦ quidem habet illam signif. quam vides habere Animos in versu Ovidii quem antea protuli, Quæ tibi res animos in me facit, improbe? at φρονήματος illam alteram, quam habere vocabulum idem Animos supra ostendi. [" Thom. M. 894. ad Charit. 603. Jacobs. Anth. 10, 179. ad Cornel. Nep. 276. Bentl. Opusc. 41. Toup. ad Longin. 389. Plut. Mor. 1. p. 2. Ox. Fischer. ad Anacr. p. 9. Brunck. p. 100. Ed. 2. ad Herod. 373. 690. ad Diod. S. 1, 221. Φρ. παρέχεσθαι, Fac. ad Paus. 1, 88." Schæf. Mss. Ernesti Lex. Techn. Gr. Rhet. Schleusn. Lex. V. T.]

HINC Φρονηματίας, ὁ, Qui est elato animo, Vir excelsi animi. A Bud. redditur, Homo elati spiritus, De se magnifice sentiens, ap. Aristot. Polit. 5. Ἔστι δὲ πρὸς σωτηρίαν τῆς τυραννίδος, τὸ τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν, καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν. Usus est Diog. L. Chrysippo, Οὕτω δ' ἦν φρονηματίας, ὥστ' ἐρομένου τινὸς, κ. τ. λ. [Longin. 9, 4. Xen. Ages. 1, 24. " Valck. Anim. ad Ammon. 143. * Φρονηματιάω, Tzetz. Exeg. in Il. p. 21, 23." Schæf. Mss. " Chrys. in Ep. ad Hebr. Serm. 28. T. 4. p. 576, 38." Seager. Mss.] Affertur ETIAM Φρονηματώδης pro ead. signif. [Philostr. V. Polemon. p. 535. " Boiss. 427. 512." Schæf. Mss. Vide Φρονιμώδης.]

Item VERB. Φρονηματίζομαι, Animos tollo, Efferor, Majores spiritus duco, ut Fabius loquitur; Magnifice de me sentio. Ita Bud., qui affert partic. præt. (1, 68, 7. 2, 3, 3.) πεφρονηματισμένος e Polyb. et Diod.: et aoristum φρονηματισθέντες ex Aristot. Vide Comm. 891. Forsan φρονηματίζομαι exponi possit e Dem. φρόνημα παραλαμβάνειν. Habet autem Suid. et vocem ACTIVAM Φρονηματίζω, sed absque ullo exemplo. Certe ubicunque extet, credibile est accipi pro Facio ut quis animos tollat, vel se efferat, Animi elationem alicui effero. [" Schol. Theocr. 14, 48. ad Diod. S. 1, 221. 426. 463. 695. Heind. ad Plat. Hipp. 141." Schæf. Mss.] Hinc verbale NOM. Φρονηματισμὸς, Ipsa actio efferendi se, et animos tollendi. Alicubi tamen reddi potest Animi elatio, sicut et φρόνημα, ut in quodam loco quem affert Suid., ubi ipse exp. ἔπαρσιν et τύφον. [Polyb. Fr. Gr. 106.]

Φρόνησις, ἡ, Prudentia, Sapientia, Intelligentia: quarum Cic. interpr. exempla habes in meo Cic. Lex. A Plut. περὶ τῆς Ἠθικῆς Ἀρετῆς dicitur φρόνησις esse virtus ποιητέα ἐπισκοποῦσα, καὶ μὴ ποιητέα. Habes ejus definitionem et ap. Aristot. Rhet. 1. Isocr. ad Demon. (2.) Ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης, πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε. Apud Eund. legimus in Panath. Ὑπερηφάνοις γενομένοις καὶ τὴν φρόνησιν διαφθαρεῖσι. Est certe frequens φρόνησις pro ea virtute, quæ a Latinis Prudentia vocata fuit. Sed redditur etiam Intelligentia, et quidem a Cic. quoque (de Off. 1, 45.) ut modo dixi. In VV. LL. affertur ex Aristot. Top. pro Intelligentia perceptioneque rerum quæ a scientia traduntur. Bud. autem ἀντὶ ἐπιστήμης, i. e. Pro scientia, sæpe a Plat. accipi testatur. [" Eur. Suppl. 216. Luzac. Exerc. 35. ad Anacr. p. 9. Fischer., Brunck. Œd. T. 601. Musgr. Bacch. 314. Ind. ad Xen. Mem." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. V. T. * Αὐτοφρόνησις, Himer. Eclog. 32, 72. * Φρονητέον, Phalar. Epist. 38.]

Invenitur ETIAM Φρόνις ap. Hom., quod quidam per sync. factum putarunt e φρόνησις. Od. Γ. (244.) de Nestore, ἐπεὶ περίοιδε δίκας ἠδὲ φρόνιν ἄλλων. At vero Δ. (258.) Πολλοὺς δὲ Τρώων κτείνας ταναηκέϊ χαλκῷ Ἦλθε μετ' Ἀργείους, κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλὴν, quidam pro φρόνησιν itidem intellexerunt, quidam, præpositionem jungentes nomini, putarunt καταφρόνησιν significari. Sed et pro λείαν accepisse quosdam ex recentioribus testatur Eust. [" Wakef. S. Cr. 1, 24. Musgr. Andr. 365." Schæf. Mss. Opp. Ἀ. 1, 653. Lycophr. 1456. Φρόνις, * Φρόνος, Valck. Schol. in N. T. 2, 231.]

Φρόνιμος, ὁ, ἡ, Prudens, Sapiens, ut a Cic. redditur ap. Plat. Esse alioqui σοφοὺς alios quam φρονίμους, docet Aristot. Eth. 6, (7.) cum scribit Anaxagoram et Thaletem atque alios hujusmodi fuisse quidem vocatos σοφοὺς, at non φρονίμους, utpote ἀγνοοῦντας τὰ συμφέροντα αὐτοῖς. Eod. l. φρονίμους appellari tradit τοὺς δεινοὺς etiam et πανούργους. Ab Aristot. φρόνιμοι et ἄφρονες inter se opponuntur, sicut ap. Matth. 25, (4.) αἱ φρόνιμοι παρθένοι opponuntur ταῖς μωραῖς. Sed aliquis dicitur etiam φρόνιμος περί τι, τινος. Affertur enim e Plat. de LL. Φρόνιμος περὶ συνουσίας, et φρόνιμος περὶ τῶν πολεμικῶν, e Xen. Ἀπολ. (20.) pro Perito. Talis certe est signif. nominis φρόνησις, cum περὶ τῆς ἐπιστήμης dicitur. [" Phryn. Ecl. 170. Plato Lys. p. 19. Dionys. H. 3, 1464. Zeun. ad Xen. K. Π. 121. 763. Valck. Phœn. p. 789. ad Herod. 516. Opp. σοφὸς, Heind. ad Plat. Hipp. 124. Conf. c. φιλότιμος, ad Dionys. H. 3, 1368." Schæf. Mss. Soph. Aj. 259. El. 1058. Bato Athenæi p. 163. Φρονιμώτερος, LXX. Gen. 41, 39. Φρονιμώτατος, ibid. 3, 1. * " Παμφρόνιμος, Tzetz. Ch. 4, 596. Vir doctus in Class. Journal 23, 164. proponit παραφρονιμώτατος in loco Tzetzæ pro παμφρ. Sed hæc correctio versum syllaba una longiorem facit." Boiss. Mss.] Hinc ADV. Φρονίμως, Prudenter Sapienter, ut ζῆν φρονίμως Cic. ap. Epicurum vertit, Sapienter vivere. [Symm. Cohel. 7, 1.] Compar. gradus Φρονιμώτερον, Prudentius, Sapientius. Superl Φρονιμώτατα, Prudentissime, Sapientissime. At vero COMP. Παραφρόνιμος vide in Παραφρονῶ. [* Φρονιμότης, Epiphan. 1, 275. " Greg. Nyss. Antirrh. adv. Apoll. 7. p. 140." Kall. Mss. * " Φρονιμώδης, vocem quæ ab HSt. omittitur, obelo perfodit Schn. Caret et auctoritate et analogia; ac sicubi inveniatur, restitue probam vocem φρονηματώδης, obviam in Philostr. Her. 683." Osann. Auct. Lexx. Gr. 166. Vox bene Græca, Bast. Ep. Cr. 25. " Boiss. Philostr. 512." Schæf. Mss. * Φρονιμεύομαι, Phryn. Ecl. 386. Φρονιμεύεσθαι μὴ λέγε, φρονεῖν δὲ τὰ ὄντα. " Verbum φρονιμεύεσθαι, quod in Gloss. Græcitatis mediæ commemoratur et etiam nunc vivit in Græcorum sermone, nisi Phrynichus in numero proscriptorum retulisset, vix notum esset hodie, quippe ne Lexicographis quidem animadversum; nec * Φρονίμευσις, Schol. Lucian. Bis Accus. 21. p. 78. receptum est; sed quod ex J. Stob. (Ecl. Eth. 194.) proferunt * φρονίμημα, luce clarius est in * φρονίμευμα mutandum esse." Lobeck.]

Composita verba cum nominibus, adverbiis, et præpp.

Ἀλλοφρονέω, Aliud in animo habeo, Non attendo, Mentem non adhibeo ad id quod cerno. Od. K. (374.) Ἀλλ' ἤμην ἀλλοφρονέων· κακὰ δ' ὄσσετο θυμός. || Mente sum alienata, Insanio. Il. Ψ. (698.) Κάδδ' ἀλλοφρονέοντα μετὰ σφίσιν εἶσαν ἄγοντες. Eust. Herodotum quoque (5, 85.) ita usum docet: [Aliter sentio, 7, 205. " Theocr. 22, 129. ad Herod. 43. 415. 601. Tzetz. Exeg. in Il. p. 9, 8." Schæf. Mss.]

Ἀναφρονέω, Rursum sapio, Resipisco. Idem valet et ἀνανήφω, ut suo loco dictum est. Basil. ad Juvenes, Ὅπως ἂν ἐξ ἑλλ. κ. τ. λ. τοὺς δὲ οὕτως ἀναφρονῆσαι ὑπὸ τοῦ μέλους, κ. τ. λ. Secundum Suidam ἀναφρονεῖν est etiam Pœnitere alicujus rei, Pœnitentia duci. [" Toup. Opusc. 2, 185." Schæf. Mss. Xen. K. Ἀ. 4, 8, 21. Valck. Schol. in N. T. 2, 500.]

" Διαφρονέων, Hes. διανοούμενος, Cogitans, Animo " volutans." [Synes. p. 39. Χαῦνόν τι καὶ διαπεφρονημένον: sed locus suspectus.]

[* Ἐκφρονέω, i. q. ἔκφρων εἰμὶ, Dio Cass. 556. Anecd. Bekk. 141. * Ἐμφρονέω, i. q. ἔμφρων εἰμὶ, Hippocr. 1149. * Ἐπιφρονέω, i. q. ἐπίφρων εἰμὶ, Od. T. 385. ἐπιφρονέουσ' ἀγορεύεις. Hes. * Ἐπιφρονεύουσιν· ἐπακούουσιν.]

Εὐφρονέω, pro εὐφρονῶ, ap. Hom., Prudens sum, Prudentia valeo. Il. A. (73.) et alibi, Ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν, Schol. καλῶς φρονῶν, itidemque Hes. Quidam vero accipiunt pro Bene cupiens, Benevolus. Affertur ITIDEM Εὐφρονέω

conjunctim scriptum, pro Prudens sum: tum e Suida, quem consule, tum ex Aristoph. N. (562.) εὐφρονεῖν δοκήσετε. Potius tamen, atque adeo passim, invenitur scriptum disjunctim, ut et scripsi supra in Φρονῶ. Ceterum legitur ETIAM Εὐφρονιῶν ap. Hes., si modo caret mendo hæc lectio, i. valens q. εὐ φρονῶν. [" Εὐφρονέω, Theogn. 27. Musgr. Iph. A. 1190. Heyn. Hom. 4, 38." Schæf. Mss. Soph. Aj. 491. εὐ φρονῶ τὰ σά. * Εὐφρόνησις, Schleusn. Lex. V. T.]

Καταφρονέω, Contemno, Despicio: quæ signif. unde orta mihi videatur, docebo infra. Cum accus. ap. Thuc., et alios quosdam vetustos Scriptt.: ap. ceteros autem cum gen. potius. Thuc. 6. Τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας, 8. Τούς τε παρόντας πολεμίους ἐκ τῶν λεχθέντων καταφρονεῖν: ibid. (c. 8.) Καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν, de quo loco dicam aliquid infra. Exempla autem constructionis cum gen. passim obvia sunt. Jungitur porro non solum genitivo personæ, sed frequenter et gen. rei. Herodian. 5, (5, 10.) Καταφρονήσας τῶν ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος λεχθέντων: 3, (6, 11.) Ἀλβῖνος δὲ σπονδῶν καὶ ὅρκων καταφρονήσας: (2, 10, 10.) Κρύους καὶ θάλπους ὁμοίως καταφρονῶν. Pass. Καταφρονουμαι, Contemnor, Despicior. Lucian. Οὐδὲ καταφρονηθήσῃ. Item καταφρονεῖσθαι εἴς τι, Xen. Ἑλλ. 7, (4, 29.) Τὸν πρόσθεν χρόνον εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονούμενοι μὲν ὑπ' Ἀρκάδων. De differentia autem verbi καταφρονεῖν a περιφρονεῖν, in hoc verbo dicendum erit. ‖ Καταφρονέοντα, Gal. ap. Hippocr. exp. τὸν ἀνετέως αἰσθανόμενον, ubi non dubium est quin ἀνετέως mendosum sit. [" Forsan ἀτενέως vel ἀτενῶς leg. Erotian. in Gloss. Hipp. Κατεφρόνεε· κατενόει." Schw. Mss.] Bud. ex Herod. (1, 59.) affert pro Affecto, Meditor: [" Καταφρονήσας τὴν τυραννίδα, Tyrannidem meditans, Animo agitans. Et, ut ap. Hippocr., sic etiam ap. Herod. καταφρονεῖν subinde nil aliud signif. nisi κατανοεῖν, Considerare, Cogitare: Herod. 1, 66. Καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρέσσονες εἶναι, Fortiores se esse reputantes quam Arcades: 8, 10. Καταφρονησάντες ταῦτα, Hæc considerantes, reputantes." Schw. Mss. " Καταφρονεῖτε, Contemnitis, Despicitis. Contrario sensu poni videtur ap. Herod. l. c. ubi cupidissimus imperii Pisistratus dicitur καταφρονήσας τὴν τυραννίδα. Sed probabiliter ille scripserat καὶ φρονήσας, ut ap. Aristoph. (Σφ. 505.) legitur de eo qui tyrannidem affectabat, φρονῶν τυραννίδα." Valck. Schol. in 1 Cor. 11, 20.] Quod ad Contemnendi signif. attinet, eam inde ortam esse arbitror, quod quem contemnimus, videmur quodammodo φρονεῖν κατ' αὐτοῦ, quod fuerit, ad verbum, Sentire adversus eum, i. e, Malam de eo habere opinionem. Apud Thuc. autem in eo quem protuli, loco e l. 8. Καταφρονήσαντες τῶν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν, existimavi aliquando καταφρονήσαντες positum esse pro καταγνόντες: et ne nunc quidem de hac sententia facile deduci possim. [" Kuhn. ad Paus. 81. Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 12. Ammon. 144. omnino Valck. ad Herod. 27. Lennep. ad Phal. 140. Thom. M. 510. Brunck. Soph. 3, 516. Contemnens opinor, Wolf. in Add. ad Xen. Hell. Schneid. p. 121. Valck. l. c. Wessel. 32. Considero, Larcher ad Herod. 5. p. 416. Valck. l. c. Wessel. l. c. et 623. Diss. Herod. 197. Puto de —, Wakef. S. Cr. 3, 68. ubi de loco Herodoteo. De constr., Abresch. Lectt. Aristæn. 277. ad Herod. 533. ad Diod. S. 2, 370. Cum gen., Xen. Mem. 1, 2, 9. Cum accus., Wyttenb. ad Plut. de S. N. V. p. 25. Sequ. infin., Xen. Ἑλλ. 4, 5. 12. Wolf. ad h. l. p. 121. Τὸ καταφρονοῦν, Dionys. H. 2, 945." Schæf. Mss. " Cum gen., Minus æstimo, Theoph. ad Autol. 2, 38." Schleusn. Mss. Plato Apol. 16. Ὃς τοῦ κινδύνου κατεφρόνησε παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομεῖναι. Plut. Superst. 3. Ἐξαναστάντες οὐ κατεφρόνησαν. * Καταπεφρονηκότως, Contemtim, Diod. S. 404. 448. 473. 703. Demosth. 219. * Καταπεφρονημένως, idem, Schol. Lucian. adv. Indoct. c. 10. " Chrys. Hom. 21. T. 5. p. 129, 9." Seager. Mss.] Καταφρόνημα, τὸ, Contemtus, Contemtio, Despicientia, Thuc. 2. vide Καταφρόνησις quod proxime sequitur. [" Valck. ad Herod. 27. Toup. Emendd. 2, 627. ad Charit. 604." Schæf. Mss. Dio Cass. 449.] Καταφρόνησις, ἡ, i. q. præcedens, sed usitatius. Thuc. 2, (62.) p. 67. meæ Ed., pro eod. καταφρόνησιν et καταφρόνημα usurpat. At 1, (122.) p. 39. in hoc verbali præp. intensive positam existimat Schol., quem ibi vide. [" Ad Charit. 603." Schæf. Mss.] " Καταφρονητέον, Despicien-" dum," [Athen. 625. " Orig. c. Cels. 433." Kall. Mss.] Καταφρονητής, ὁ, Contemtor. Apud Plut., θαυμασταὶ et καταφρονηταὶ inter se opp.: [Bruto 12.] Καταφρονητικός, Ad contemnendum propensus, Qui ita est a natura comparatus, ut facile ceteros contemnat. Utitur Aristot. Eth. 4, 3. ubi quidam interpr. Propensus ad ceteros contemnendos natura, item Contemtor natura. In VV. LL. dicitur καταφρονητικός, idem esse cum καταφρονητής, cum alioqui ut θαυμαστὴν καταφρονητῇ, sic θαυμαστικῷ opponi καταφρονητικὸν videamus. [Plut. 6, 147. " Καταφρονητικώτερον, Anna C. 402." Elberling. Mss.] Item ADV. Καταφρονητικῶς, Contemtim, Per contemtum, Xen. Ἑλλ. 4, (1, 9.) et 5, (3, 1.) Affertur et cum gen. Κ. τῶν εὐτελεστέρων, Contemtu viliorum. [Plut. Lysandro 11. Cæsare 2. " Schol. Lucian. Jov. Trag. 15. Jo. Damasc. Ep. ad Theoph. de Imagg. 116. Combef., Glossator ad Soph. Œd. T. 874. ap. Brunck., Anna C. 148." Boiss. Mss. " Valck. Diatr. 71." Schæf. Mss.] AT VERO Καταφρόνητος in VV. LL. redditur Qui est contemtui, Despectus. Sed exemplum desidero; ac vereor ne irrepserit pro BICOMP. Εὐκαταφρόνητος, quod redditur itidem Contemtus, Despicieudus: et compar. εὐκαταφρονητότερος, Contemtior. Sed sonat potius q. d. Contemtibilis, Qui talis est ut facile in contemtum veniat, s. venire possit. Latine potius Aspernabilis. Utuntur autem cum alii, tum Herodianus. Interdum etiam οὐκ εὐκαταφρόνητον dicitur esse aliquid, ubi reddi potest Non pœnitendum: ea signif. qua dicitur Haud pœnitenda merces. [Diod. S. 758. Euseb. H. E. 5, 1. p. 206. Osann. Auct. Lexx. Gr. 73. Dionys. H. de C. VV. c. 2. p. 11. ὀνόματα, Verba abjecta, humilia, quæ et ταπεινά. " Toup. Opusc. 1, 348. ad Charit. 241." Schæf. Mss. * Ἐνευκαταφρόνητος, f. l. ap. Athen. 10. p. 180. Schw. = 458. Cas. * " Εὐκαταφρονήτως, Contemtu vel Despicatu digne, Orig. c. Cels. p. 23. 101. 164. 325." Kall. Mss. " Bergler. ad Alciphr. 198." Schæf. Mss.] " Ἀκαταφρόνητος, Non " contemtibilis vel contemnendus: Plut. τὸ ἀκατα-" φρόνητον videtur accipere pro Contemni nolle, cum " in libro de Frat. Amore dicit quosdam in fratribus " τὸ φιλόνεικον nominare ἀκαταφρόνητον." [Joseph. A. J. 9, 11, 2. Xen. Ages. 6, 8. " Chrys. in 1 Thess. Serm. 6. T. 4. p. 192, 29." Seager. Mss.] " Δυσκα-" ταφρόνητος, Qui contemni despicique vix potest." [Δυσκαταφρονητότερος, Contemtui minus obnoxius, Xen. K. Π. 8, 1, 14. * " Ἀττικαταφρονέω, Georgius Lapitha Poem. Mor. 1354." Boiss. Mss. Dio Cass. 544. * Προσκαταφρονέω, 202. * Συγκαταφρονέω, Appian. B. C. 1. p. 705. * Συγκαταφρόνησις, B. Syr. p. 100. * Ὑποκαταφρονέω, Hippocr. 1133. Ad verbum Καταφρονέω referendum etiam videtur adv. * Καταφροιέστερον, ap. Isæum p. 195. Πολλῶν δὲ δικῶν ἐν τῇ πόλει γενομένων, οὐδένες ἀναιδέστερον τούτων οὐδὲ καταφρονέστερον ἀντιποιησάμενοι φανήσονται τῶν ἀλλοτρίων. " Adverbium rarius quidem inventu, bonæ tamen illud notæ, sine causa incusantem (Stephanum) haud audio; ut ἀναιδέστερον est Majore cum impudentia, ita καταφρονέστερον est Majore cum contemtu. Dicet, ἀναιδὴς quidem se nosse, negabit autem * καταφρονὴς nosse. Respondeo, adverbiorum formam derivatorum ab adjectivis præferentium esse nonnulla, quorum primitiva, h. e. adjectiva in usu minus sunt, et nihilominus tamen adverbia inde producta probæ notæ et crebri usus sunt." Reisk. * Καταφρονικὸς autem et * Καταφρονικῶς, prius ap. Gal. Comm. 2. in Hipp. Epid. p. 74. Καταφρονικοὶ τῶν μικρῶν πραγμάτων, posterius ap. Appian. 2, 236. in καταφρονητικὸς et καταφρονητικῶς mutanda sunt: vide Lobeck. Phryn. 520.]

[* " Μεταφρονέω, Basil. 3, 294." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon.

Ὁμοφρονέω, Eadem sum mente, s. voluntate,

Eadem mihi est sententia, Idem sentio, Sum concors. Od. I. (456.) Εἰ δὴ ὁμοφρονέοις, ποτιφωνήεις τε γένοιο. Affertur autem ὁμοφρονέων πόλεμος, ex Herod. fortasse, (imo 8, 3.) pro Bello quod concorditer geritur: [7, 229. 8, 75. 9, 2.]

Παραφρονέω, Sum demens, Desipio, Deliro. Aristoph. Πλ. init. Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου, (1477.) Ἐνταῦθα σαυτῷ παραφρόνει καὶ φληνάφει: Σφ. (8.) Ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἐτεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς. Plut. Pericle, Τῇ νόσῳ παραφρονήσαντες, Qui in delirium s. mentis errorem e morbo inciderunt. Possumus autem παραφρονῶ reddere et uno verbo Dementio, e Lucr. Sæpe animus dementit enim deliraque fatur. Nam quod ad alteram lectionem attinet, Sæpe animus dementia enim deliraque fatur, eam suppositiam esse puto, et ab iis ortam, quibus Dementit suspectum erat. Sed supicionem mendi Lactantius adimit, eo verbo non semel utens. ["Thom. M. 691. Abresch. Æsch. 2, 54. Stanl. Eum. 379. Cattier. Gazoph. 84. Valck. ad Herod. 206." Schæf. Mss. Æsch. S. c. Th. 807. παραφρονῶ φόβῳ λόγου. Παραιφρονέω, Theocr. 25, 262.] Παραφρόνησις, Deliratio, Insipientia, [Schol. Soph. Œd. T. 118. Schleusn. Lex. V. T.] Pro quo dicitur etiam παραφροσύνη: sed hoc fit a nomine παράφρων, sicut et nom. Παραφρονία, quod redditur Dementia: verum ejus exemplum desidero. AT VERO Παραφρόνιμος, nomini φρόνιμος ita præfixam præp. habet ut in παραφρονῶ præfixa est verbo φρονῶ. Est autem παραφρόνιμος, sicut παράφρων, Amens, Demens. Affert autem ejus usus exemplum Suidas, quem alioqui rarum esse puto. [Soph. Œd. T. 691.]

Περιφρονέω, Contemno, Despicio, sicut et καταφρονῶ. Hieron. tamen in Ep. ad Titum, ita hæc distinguit, ut καταφρονεῖν sit generaliter Contemnere, quod et in bonam partem accipi possit: veluti si quis pro Christo contemnat cruciatus aut mortem: at περιφρονεῖν dicatur qui fastu quodam sibi videtur alio melior ac sapientior. Sed afferam ipsamet Hieronymi verba. Ita igitur ille in Ep. ad Titum, c. 2. et quidem in hæc ejus verba, Μηδείς σου περιφρονείτω. Existimet aliquis, inquit, hoc ipsum nunc ad Titum scribi quod ad Timotheum dictum est, Nemo adolescentiam tuam contemnat. Nos vero juxta sermonis Græci differentiam, aliud putamus significare περιφρονείτω, quod hic scribitur, et aliud καταφρονείτω, quod ad Timotheum dictum est; et præpp. περὶ vel κατὰ sensum facere diversum. Aliquanto post, Existimamus itaque καταφρόνησιν ad contemtum proprie pertinere, vel cum quis inter eculeum laminasque distentus, contemnit dolorem, et nec judicis comminationem, nec circumstantis populi fremitum pertimescit; sed pro confessione martyrii, universa supplicia contemnit et despicit. E contrario autem est et malus contemtus, de quo, etc. Paulo post, Περιφρόνησις autem illud sonat, (sicut Stoici tamen asserunt, qui distinguunt inter verba subtiliter,) cum quis confidens sibi se alio esse meliorem, despicit eum quem inferiorem putat: et super (i. e. plus) sapiens, humiliorem existimat dignum esse contemtu. Tale quid intumescens superbiæ vanitate, et cœlum ipsum solemque despiciens, ap. Græcos quidam dixisse deluditur, Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον: quod nos Latine possumus dicere, Scando per aerem, et pluris me novi esse quam solem. Περιφρόνησις ergo quæ nunc ad Titum ponitur, illum sensum habet, Nemo eorum qui in ecclesiis sunt, te segniter agente, sic vivat ut se putet esse meliorem. Hactenus Hieron.: cui certe non assentior de ea quam inter καταφρονεῖν et περιφρονεῖν statuit differentia, et quidem ap. Paulum præsertim. Eum enim tam exacte vim præpositionum in his verbis ponderasse, mihi non fit verisimile. Hoc constat, περιφρονῶ accipi pro Contemno, sicut et καταφρονῶ: quod verbum unde hanc signif. habere mihi videatur, supra exposui. Quod autem ad Aristoph. locum attinet, ex ambigua verbi περιφρονῶ signif. captatum esse risum constat: de qua ambiguitate Hieron. tacere nequaquam debuit: eam ipse paulo post patefaciam. Hoc prius sciendum est, περιφρονῶ pro Contemno, non genitivo solum, sed et accusativo jungi; et utriusque constr. exempla in A præcedentibus ll. extare: sed constructionem cum gen., linguæ communi ascribi, at cum accus., linguæ Atticæ. Videmus certe Aristoph. supra non illa, sed hac uti. At Plut. genitivo junxit, (sicut et Paulus,) in Pericle, Αὐθαδείᾳ τινὶ πρὸς ἔνδοξον ἰσχὺν, περιφρονῆσαι τῶν Λακεδαιμονίων. At Greg. Naz. eandem quam Aristoph. constr. illi dedit, Epit. in Patrem, Καὶ τοῦ κόσμου περιφρονεῖν τὸ ἀπατηλὸν καὶ ἄτακτον. Venio ad alteram verbi περιφρονῶ signif., qua poni dicitur pro Circumspicio, Contemplor, Scrutor, Inquiro. Aristoph. N. (739.) κατὰ μικρὸν περιφρόνει τὰ πράγματα. Sonare certe non potest περιφρονῶ, Circumspicio, (si utriusque vocis origo consideretur,) sed retinendo simplicis φρονῶ signif., dici potest, meo quidem judicio, sonare, Circumquaque mentem converto, s. Animo considero, vel perpendo, mentem circumquaque agitans. Captans autem risum e duplici signif. verbi hujus Aristoph. tanquam sc. ambiguitatem pariente, introduxit Socratem dicentem, (N. 225.) Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρο-
B νῶ τὸν ἥλιον: cum enim intellexisset περισκοπῶ τὸν ἥλιον, tamen tanquam significare voluisset ὑπερφρονῶ τὸν ἥλιον, respondetur, Ἔπειτ' ἀπὸ ταῤῥοῦ τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς; (malo enim legere cum interrogatione) contemtum deorum illi objiciendo. Ceterum affertur et alius hujus verbi usus ex LXX. Interprr. Sap. Solom. 1, (1.) Περιφρονήσατε τοῦ Κυρίου ἐν ἀγαθότητι, pro Sentite de Domino in bonitate. Perinde sc. ac si scriptum esset, disjuncta præp. a verbo, φρονήσατε περὶ τοῦ Κυρίου. Sed hunc verbi περιφρονεῖν usum haud scio an alibi reperire quis possit; nec satis fidei exemplaribus in hac lectione adhibeo. Quod vero ad duas alteras signifi. attinet, priorem locum ei dedi, qua ponitur pro Contemno, propter Καταφρονῶ et Ὑπερφρονῶ idem significantia. ["Thom. M. 510. 870. Abresch. Æsch. 2, 54. Stanl. Eum. 379. Kuster. Aristoph. 54. ad Diod. S. 2, 219. Dionys. H. 1, 178. Bast Lettre 101. Boiss. Philostr. 569. Matth. ad Ep. Pauli ad Tit. p. 131." Schæf. Mss. Thuc. 1, 25. Plut. Thes. 1. "Περιφρ. τοῦ ζῆν,
C Contemnere vitam, 3, 22. Οὐ περιφρονοῦσα ἡλικία, Non admodum sapiens ætas, 3, 3. ubi v. notas. Cf. Etym. M. v. Περίπατος, et Spanh. ad Aristoph. N. 225." Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr. * "Περιφρονητέος, Planud. Ovid. Met. 10, 684." Boiss. Mss.] Περιφρόνησις, Contemtus, Despicientia. Greg. Naz. de Cypriano, Τὴν τῶν χρημάτων περιφρόνησιν, τὴν τοῦ τύφου κατάλυσιν. Respiciendo autem ad alterum illum verbi περιφρονῶ usum, significare alicubi potest et Contemplatio, Scrutatio. [Plut. Pomp. 57. * Εὐπεριφρόνητος, Osann. Auct. Lexx. Gr. 73. * "Περιφρονητικὸς, Eunap. Legat. 215. Commel. = 470. Boiss. * Περιφρονητικῶς, Acta Jun. Bacchi p. 75. Conbef." Boiss. Mss.]

Συμφρονέω, Eadem sum mente, Consentio, Assentior, In unam sententiam convenio, Conspiro. Pro cujus signif. exemplo affertur e Canone 3 Ephesini Concilii, Συμφρονεῖν τῇ ὀρθοδόξῳ συνόδῳ: cum tamen συμφρονεῖν hic sit potius Consentire, vel Assentiri, quam Conspirare. Bud. vero recte, postquam dixit
D συμφρονῶ esse Consentio, In unam sententiam convenio, Communi consilio delibero, Conspiro, pro In unam sententiam convenio, h. Greg. Naz. l. affert, Τέλος συμφρονήσας δῆμος ἅπας. At pro Delibero communi consilio, usum esse Plut. testatur. Pro Conspiro autem, affert e Polyb. de Asdrubale Annibalis patre, 3, (8, 3.) Τοὺς δὲ πρώτους ἄνδρας ἐπὶ τοῦ πολιτεύματος, συμφρονῆσαι καὶ διαστῆναι πρὸς αὐτὸν, Conspirasse contra ejus inceptum tyrannidis. Ex eod. Scriptore (3, 52, 3.) habent VV. LL. Συμφρονήσαντες ἐπὶ δόλῳ, quod interpr. Composita fraude, ubi tamen et conspirationis signif. retinere potest. Apud Philon. V. M. 3. Consensionis simul et Conspirationis signif. ei datur, Ὑπὲρ δὲ τοῦ μὴ δοκεῖν ἰδίᾳ γνώμῃ νεωτερίζειν, καὶ τὴν πρεσβυτάτην τῶν δύο καὶ δέκα φυλῶν συμφρονεῖν ἀναπείθουσιν: ita enim hæc postrema verba Turn. reddidit, Antiquissimam duodecim tribuum ad consensionem et conspirationem pelliciunt. Idem hæc Ejusd. l. 1. Ἀλλ' εἰ ὁ θυγατριδοῦς αὐτῷ μὴ συμφρονεῖ, interpr., Sed quod nepos cum ipso non consen-

tiret. || Una intelligentia concipio et comprehendo. Aristot. de Mundo, Καὶ τὰ πλεῖστον ἀλλήλων ἀφεστῶτα τοῖς τόποις, τῇ διανοίᾳ συνεφρόνησε. Ita enim hic vertit Bud. Comm. Sed Idem alibi testatur poni et pro Intelligo, Percipio, Conjicio: ut Plut. (Pomp. 73.) Καὶ προσεκάλει τὸν Πομπήϊον, ἤδη συμφρονῶν τῷ σχήματι τὴν τύχην καὶ μεταβολὴν τοῦ ἀνδρὸς, Percipiens, Conjiciens, Intelligens. Item ex hoc Ejusd. in Antonio (40.) Καὶ τινὲς μὲν ἠγανάκτησαν ὡς ὑπερορώμενοι, τὸ δὲ πλεῖστον ἐπεκλάσθη, καὶ συνεφρόνησε τὴν αἰτίαν, Intellexit, συνῆκε, ut Idem ibid. Quibus subjungit ex Eod. in Cæsare, Συμφρονήσαντες οἱ περὶ Κάτωνα, πείθουσι τὴν γερουσίαν, pro Hoc intelligens Cato. Quin etiam in hoc Ejusd. Apophth. loco, Ὁ δὲ, συμφρονήσας ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, cum συμφρονήσας primo reddidisset Assentiens ei, postea deleta illa interpretatione, reposuit, Intelligens et conjiciens. Ibid. addit, συμφρονῶ esse κατανοῶ. Ita ille. Ego autem existimo hanc verbi συμφρονεῖν signif. non satis verbis illis exprimi; dici enim συμφρονεῖν non simpliciter Intelligere, sed subesse quandam signif. Cogitationis, in quam non statim, sed tandem venimus: i. e. dici nos συμφρονεῖν, cum cogitatio aliqua subiens animum, aut etiam recordatio rei alicujus, facit ut intelligamus quod prima fronte non intelligebamus. Non ignoro alioqui reddi et simpliciter verbo Cogitare, ut Plut. (6, 569.) Εἶτα μέντοι συμφρονήσας ὡς ὄνου υἱὸς εἴη, κατέπαυσε ταχὺ τὸν δρόμον. Quidam autem συμφρονήσας reddunt Ad se reversus, (tale quid fortassis exprimere volentes, quale est quod de hujus verbi signif. dixi,) ut ap. Plut. Camillo, Συμφρονήσας ὁ Βρέννος ἀπήγαγε τοὺς Κελτοὺς εἰς τὸ στρατόπεδον. Item in illo, quem paulo ante protuli, ex Apophthegmatis, Ὁ δὲ, συμφρονήσας ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς. Affertur et cum infin. pro Augurari: ex Eod. in Themistocle, (28.) Συμφρονεῖ πρὸς ἐκεῖνον ἀναπέμπεσθαι, Auguratur se ad illum mitti. Sed tolerabilius esset verbum Conjicit: quod quorundam locorum interpretationi paulo ante adhiberi vidisti. Alioqui et hic illam Cogitandi signif. habere manifestum est; possitque fortasse commode reddi, Cogitatio hæc illius animum subit. Nisi quis malit, Re perpensa, arbitratur. Quod porro ad h. l. attinet, Γυναῖκες ἰδίᾳ πρὸς αὐτὰς συμφρονοῦσαι, cui datur hæc interpr., Mulieres suo privatim judicio permotæ; ego contra συμφρονεῖν hic puto dici mulieres pro Conspirare. Si tamen alio exemplo comprobari et illa signif. possit, de qua dictum fuit, sc. pro Deliberare communi consilio, hic et ipsa locum fortassis habere possit. [" Ad Diod. S. 1, 534. Dionys. H. 2, 1240. 3, 1333. Resipisco, Plut. Alex. 22. 172. et not. cf. p. 178. Schm. Intelligo, Percipio, Paus. 326. 380. ad Liv. 1. p. 30. Plut. Alex. 145. Schm. Conf. c. συμφωνῶ, ad Dionys. H. 1, 154." Schæf. Mss. Plut. Cat. Min. 70. Athen. 521. LXX. 3 Macc. 3, 2. Joseph. A. J. 18, 2. p. 875. Hav.] Συμφρόνησις, ἡ, Consensio, Consensus, Conspiratio. [Joseph.] At Συμφροσύνη eand. signif. habens, verbale non est, sed fit a σύμφρων: ideoque subjunctum ei fuit supra.

[* "Ὑποφρονέω, Prospicio, Sperno, Contemno, Joseph." Lex. Gr. Lat. ap. P. Baldvin. 1611. Schneidero susp.]

ΦΡΟΝΤΙΣ, ίδος, ἡ, Cogitatio, Cura, Solicitudo. Priorem autem locum do illi signif., qua ponitur pro Cogitatione, quod φρονεῖν itidem pro Cogitare usurpari videamus. Illam certe signif. habet in veteri Prov. Δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι: [Eur. Hipp. 440. Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι:] nam hic et Cic. φροντίδες interpretatus est Cogitationes: Phil. 12. Posteriores enim cogitationes, ut aiunt, sapientiores solent esse. Idem hunc Euripidis versum in Theseo (Fr. 4.) Εἰς φροντίδας νοῦν συμφοράς τ' ἐβαλλόμην. vertit, Futuras mecum commentabar miserias. Ubi tamen φροντίδας et pro Curis accipere possumus. Jungitur autem φροντὶς cum variis verbis, sicut et Cura ap. Latinos. Dicitur enim φροντίδα ἔχειν, et διὰ φροντίδος ἔχειν τι, item φροντίδα παρέχειν: nec non φροντίδα ποιεῖσθαι, et ἐν φροντίδι ποιεῖσθαί τι: item ἐν φροντίδι εἶναι. Est autem φροντίδα ἔχειν, Curam habere; at διὰ φροντίδος ἔχειν, Curæ habere. Herodian. 8, (2, 14.) Πάντα εἶχον διὰ φροντίδος. Idem cum infin. junxit, præcedente præp. ὑπὲρ habente gen. τοῦ: 8, (7, 15.) Ὑπὲρ δὲ τοῦ καὶ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζειν ἔθνη, διὰ φροντίδος ἡμεῖς ἕξομεν: quam constr. observandam potius quam imitandam censeo. Dixerunt enim veteres, φροντίδα ἔχειν τινὸς, potius quam φροντίδα ἔχειν ὑπέρ τινος. Quod autem attinet ad φροντίδα παρέχειν, Latine reddendum esset potius Molestiam exhibere, quam Curam exhibere; sed possumus ap. Xen. reddere Curam injicere, e Terent. At φροντίδα ποιεῖσθαι e Phal. Epist. affertur pro Curam suscipere, cum ἐν φροντίδι ποιεῖσθαι sit simile illi superiori διὰ φροντίδος ἔχειν, Curæ habere. Venio ad ultimum illud ἐν φροντίδι εἶναι, quod Xenophonti frequens est, et quidem sequente τί, vel ὅ, τι: ut Ἑλλ. 6, (5, 33.) Ἐν φροντίδι ἦσαν ὅ, τι χρὴ ποιεῖν περὶ Λακεδαιμονίων: Κ. Π. 5, (2, 2.) Ἐν φροντίδι ἦν ὅ, τι ποτὲ εἴη ταῦτα. Latini, ac præsertim Plautus et Terentius, dicunt Cura est, sequente particula Ut. Legitur item plur. numero, εἶναι ἐν φροντίσι, et εἶναι ἐν μεγάλαις φροντίσι, Esse valde solicitum. Habeturque illud ap. Herodian. (7, 8, 1.) qui etiam dicit (3, 4, 8.) Ἐν φροντίσι καὶ δέει διαγρηγορήσαντες: nec non, (2, 3, 1.) Φροντίσι μεγίσταις τὴν γνώμην ἐταράττετο. Apud Eund. (6, 7, 4.) leginius εἰς φροντίδα ἐμβάλλειν, quod sonat ad verbum, In curam conjicere; sed possit et hic locum habere illud loquendi genus, cujus paulo ante memini, Curam injicere. AT VERO Φρόντις, Φρόντιδος, Nomen est proprium non solum viri, sed et mulieris ap. Hom. ["Φροντὶς, Wakef. Phil. 863. ad Herod. 276. Anacr. p. lxvii. 23. Fischer. Φροντίδι, ad Phalar. 273. 275. Φροντίδα ποιεῖν, ποιεῖσθαι, ad Diod. S. 2, 214.: ποιεῖσθαι, Valck. Callim. 147.: de constr., ad Diod. S. 2, 23.: τίθεσθαι, Bast Lettre 60. Ἐν φροντίσιν ὑπάρχειν, Toup. Opusc. 1, 362." Schæf. Mss. "Ærumnosa dubitatio, Philostr. 41." Wakef. Mss. Parthenius c. 2. Ἐν φρ. πολλῇ εἶχεν αὐτόν: 9. ἐν φρ. γίνεσθαι. Schleusn. Lex. V. T. * Φροντιδοκόπος, unde * Φροντιδοκοπέω, Nicet. Annal. 11, 7. Φροντιδοκοπεῖται ὑπὲρ αὐτῶν.]

Ἄφροντις, ιδος, ὁ, ἡ, Curæ expers, Cura s. curis vacuus, Securus. Lucian. (1, 276.) Εὐωχουνται ἀφρόντιδες. Alicubi redditur per adverbium: (2, 707.) Ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, Secure dormienti. Ἀφρόντιστος autem vide post alia quæ e πεφρόντισται sunt itidem derivata. [* Δίφροντις, Anceps animi, Æsch. Ch. 194. * Δύσφροντις, Eust. 1546, 41. Phav. 223. * Ἔμφροντις, Solicitus, ut bene restituit Vales. ad Socr. H. E. 7, 24. "I. q. ἐνθύμιος, Buttm. Schol. Od. N. 421." Elberling. Mss. * "Λυσίφροντις, Const. Manass. Amat. 6, 61." Boiss. Mss. * Πολύφροντις, Anacr. 39, 6. LXX. Sap. 9, 15.]

Φροντίζω, F. φροντίσω, (et Attice φροντιῶ,) Pr. ικα, Cogito, Commentor, Meditor, Curo, Curam gero. Sed pro Cogito, Commentor, Meditor, accus. habet; cum autem signif. Curo, gen., interdum accus. Plato Symp. Ὅτι Σωκράτης ἐξ ἐωθινοῦ τι φροντίζων ἕστηκε. Athen. 9. Ὁ δὲ, σφόδρα φροντίσας, καὶ τὸ προβληθὲν ἀποδιοπομπησάμενος, At ille cum multum meditatus quæstionem rejecisset, Bud. Hanc autem Meditandi s. Cogitandi signif. sequuntur verbalia, Φρόντισμα, Φροντιστὴς, Φροντιστήριον. Quin etiam passivum PARTICIP. Πεφροντισμένος itidem ponitur pro Cogitatus, s. Meditatus, ut πεφροντισμένη ἀπόκρισις ap. Plut. Lyc. Meditata responsio, ubi tamen redditur etiam Accurata responsio. Apud Diod. S. habetur itidem λόγος πεφροντισμένος pro Meditata oratione, Διελθὼν λόγον πεφροντισμένον περὶ τῆς εἰς τοὺς Γαγγαρίδας στρατείας. Alter usus hujus verbi, quo ponitur pro Curam gero, Curo, frequentior est; et quidem cum gen. ut modo dixi; sed is interdum præfixam habet præp. περὶ, vel ὑπέρ. Nonnunquam autem accus. jungitur: quarum constrr. exempla subjungam; simulque quibus aliis verbis reddatur, ostendam. Aristoph. N. (125.) ἀλλ' εἴσειμι· σοῦ δ' οὐ φροντιῶ, ubi observa etiam FUT. Φροντιῶ. Apud Lucian. cum personæ itidem gen. præfixo adverbio ὀλίγον, ubi scribit, Ὀλίγον φροντίζω σου. Apud Plut. cum βραχέα, quod eund. usum habet, quem illud ὀλίγον, sed melius respondet Latino Parum, cum dicatur itidem Parum curo, pro Non curo, Βραχέα φροντίζων τῶν καταβοώντων καὶ δυσχεραινόντων. Est enim βραχέα

pro βραχὺ, quod et ap. Dem. invenitur adverbialiter cum hoc ipso verbo positum. Sed βραχέα φροντίζων hic redditur etiam Parvi faciens, mihi autem magis placuerit Nihil morans. At cum gen. rei, Xen. (Ἀπ. 2, 1, 24.) Οὐ πολέμων φροντιεῖς, ubi observa rursus alterum illud fut. sicut et ap. Aristoph. Plut. Theseo, Φροντίζων τῆς ἀπειλῆς αὐτοῦ, ubi redditur, Qui minis ejus movetur. Cum præp. περὶ præfixa gen., ut Demosth. (431.) Οὐ μόνον οὐδὲν φροντίζει περὶ αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέμνηται. Xen. (Ἀπ. 1, 4, 17.) Περὶ τῶν ἐνθάδε φροντίζειν. Alteri præpositioni, sc. ὑπέρ, reperitur junctum hoc verbum ap. eund. Demosth. non semel, ut (9.) Εἴπερ ὑπὲρ σωτηρίας αὐτῶν φροντίζετε, (526.) Οὐχ ὑπὲρ ὑμῶν οὐδὲ τῶν νόμων φροντίσας. Quod autem VV. LL. tradunt, φροντίζω jungi etiam præpositioni πρὸς, ut in h. l. Φροντίζων πρὸς αὐτὸν ὡς δώσει δίκην, absurdum esse manifestum est; si enim diceretur φροντίζω πρός τι pro περί τινος, tunc præpositioni πρὸς jungi hoc verbum merito diceremus: at cum dicitur φροντίζω πρὸς ἐμαυτὸν τοῦτο, vel sequente ὡς, s. ὅπως, nemo est qui non videat præp. πρὸς ad ipsum verbum non ferri. Denique et accus. jungitur, uti dixi, velut in h. Aristoph. l. (N. 189.) μὴ νῦν τοῦτο γε φροντίζετε, Ne hoc curetis, soliciti de hoc sitis· (Ἱππ. 1353.) μὴ φροντίσῃς, sine adjectione. E Diosc. autem 7. affertur, * Φροντιστέον τὴν ἔκπτωσιν τῆς ἐσχάρας μάλιστα ἐκ τούτου, ὅπως μὴ τάχιον τὰ μέρη συγκλεισθείη, pro Curandum est ne crusta decidat. Sed hoc sciendum est, inveniri verbum φροντίζω junctum accus. aliam interpr. poscens: sc. positum pro Studere, Studio incumbere, Operam ponere, Studium et operam ponere, ut et ap. Xen. (Ἀπ. 1, 1, 11.) Τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα, μωραίνοντας ἐπεδείκνυε. Plut. Οἱ πεφροντικότες τὰ τοιαῦτα καὶ μεμαθηκότες. Quin etiam φροντίζειν περί τι invenitur: atque adeo affertur ex Alex. Aphr. Φροντίζειν περὶ τὸ πρᾶγμα pro Occupari in negotio. Postremo φροντίζω invenitur junctum et quibusdam particulis, sc. vel ὅπως, vel ὡς, vel εἰ. Isocr. Φρόντιζε ὅπως μηδὲν ἀνάξιον τῆς τιμῆς ταύτης ποιήσεις, ubi redditur, Da operam nequid isto honore indignum facias. At cum ὡς habes in l. quem paulo ante protuli. Cum εἰ junxit Plato de Rep. 1. Ἔοικας ἡμῶν οὐδὲν κήδεσθαι, οὐδέ τι φροντίζειν εἴτε χεῖρον εἴτε βέλτιον βιωσόμεθα. Quin etiam sequente particula τί invenitur cum ap. alios, tum ap. Xen. ut K. Π. 3, (3, 17.) p. 48. meæ Edit. Οὐ καταφρονοῦσιν, ἀλλὰ φροντίζουσι τί ποτε τοῦτ' ἔστι. His omnibus constrr. addam unam, sc. cum partic.: e Dem. Mid. Καὶ οὐδὲν ἐφρόντιζεν ἐπιορκῶν, καὶ ταῦτα, παρόντων τῶν συνειδότων. Cujus loci interpretationi commode adhibitum iri existimo adverbium, ut sc. οὐδὲν ἐφρόντιζεν ἐπιορκῶν, reddatur, Secure pejerabat. Sed videndum an reddi etiam possit, Nihil pensi habebat pejerare. Ceterum præt. PARTICIP. Πεφροντικὼς sine adjectione ponitur pro Solicitus, Anxius, a Synes., teste Bud., qui etiam subjungit h. Plut. l. (T. 4. p. 845.) Τῷ δὲ Δημοσθένους προσώπῳ ἀεί τις ἐπῆν σπουδὴ· καὶ τὸ πεφροντικὸς τοῦτο καὶ σύννουν οὐ ῥᾳδίως ἀπέλειπεν. [" Thom. M. 289., Add. ad Diod. S. 1, 625. Jacobs. Anth. 10, 21. Kuster. Aristoph. 52. Anacr. p. lxvii. Fischer., Bergler. ad Alciphr. 57. ad Mœr. 264. Act. Traj. 1, 255. Valck. Hipp. p. 176. Callim. 293. De constr., Ind. ad Xen. Mem. Cum accus., Brunck. Aristoph. 3, 32. Φρ. ὑπέρ τινος, Longus p. 103. Vill. De quant., ad Mœr. 96." Schæf. Mss. " Curis æstuo, Joseph. 592, 16." Wakef. Mss. Nicarchus Anthol. Vat. 1. p. 95. Φρόντισον ἐμοὶ ἱμάτιον. Ælian. H. A. 7, 9. Τρέφονται τροφῇ πεφροντισμένῃ. Philostr. 496. Λόγοῖς ποικίλοις καὶ πεφροντισμένοις εὖ, Oratione accurata, studiose elaborata. Eur. Alc. 773. πεφροντικὸς βλέπειν: vide Lobeck. Phryn. 119. Schleusn. Lex. V. T. * Πεφροντισμένως, Prudenter, Diod. S. 307. " Strabo 15, 2. p. 3(=1006.) Hesych. v. Ἀνακῶς, Schol. Cod. Bavar. ad Dem. c. Lept. 61." Boiss. Mss. Plut. Lyc. 18. " Suid. v. Ἀκάκιος, Euseb. H. E. 305." Kall. Mss.]

Φρόντισμα, τὸ, Cogitatio, Commentatio, Commentum, Meditatio. A Bud. redditur Commentatio et Speculamen, in h. Aristoph. l., quem e Nub. esse puto, (155.) Τί δῆτ' ἂν ἕτερον εἰ πύθοιο Σωκράτους Φρόντισμα; [Lucian. 2, 835. Philostr. 482. * " Φροντισμὸς, Hes." Wakef. Mss. * Φρόντισις, Anal. 3, 289. * Φροντιστέον, Strabo 15, p. 1047. Eur. Iph. T. 468. LXX. 2 Macc. 2, 30. " Theod. Prodr. in Notit. Mss. 7, 248." Elberling. Mss. " Clem. Alex. 317. Orig. c. Cels. 283." Kall. Mss.] Φροντιστὴς, ὁ, Commentator, Qui commentationi s. commentationibus deditus est et speculationibus, ut Socrates dictus est φροντιστής. Cujus nominis fit a Xen. mentio, nec non a Plat. A Xen. Σ. (6, 6.) p. 520. meæ Edit. Ἆρα σὺ, ὦ Σώκρατες, ὁ φροντιστὴς ἐπικαλούμενος; Quibus respondet, Οὐκοῦν κάλλιον ἢ εἰ ἀφρόντιστος ἐκαλούμην; Ad quæ illi respondetur, Εἰ μήγε ἐδόκεις τῶν μετεώρων φροντιστὴς εἶναι. Apud Plat. autem legitur in Apol. (2.) ubi pro φροντιστὴς τῶν μετεώρων habetur per accus. φροντιστὴς τὰ μετέωρα. At vero ap. Aristoph. (N. 266.) extat sine adjectione, φάνητ', ὦ δέσποιναι, τῷ φροντιστῇ. Gal. τὰς διανοήσεις vocatas fuisse φροντίδας testatur, atque inde Socratem appellatum φροντιστήν. Aristoph. Schol. dicit Socraticos φροντιστὰς vocatos esse διὰ τὸ μηδέποτε παύεσθαι φροντίδος. Ita enim ap. eum scribo, quibusdam omissis, quod mihi suspectus sit l., ut ap. eum scriptus extat: sc. ita, Φροντισταὶ ἐκαλοῦντο οἱ περὶ τὸν Σωκράτη, διὰ τὸ φροντίζειν ἀλλήλων, καὶ διὰ τοῦτο μηδέποτε παύεσθαι φροντίδος. Quæ lectio multo etiam minus stare poterit, si οἱ περὶ τὸν Σωκράτη pro Socrate accipiamus. Lucian. (1, 33.) Τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐκλεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα. Vide et Μεριμνοφροντιστὰς supra, T. 2. c. 855. [Mus. Crit. Cantab. 1, 517. " Brunck. Aristoph. 2, 70. Kuster. 52. ad Lucian. 1, 216. ad Charit. 294." Schæf. Mss. Inscr. Gruteri p. 125. Fischer. Ind. Æschin. Dial. Socr.] Φροντιστικὸς, Ad commentationem s. meditationem aptus, etiam Commentationi deditus s. Meditationi, vel Commentationibus, sicut et φροντιστὴς redditum fuit. Redditur et Cogitabundus. Quin etiam affertur e Theophr. Φροντιστικώτερα περὶ τὴν τροφὴν, pro Magis solicita de cibo. Et φροντιστικὰ ῥήματα e Gaza, Verba solicitativa, si quidem fas est ita vocare verba, quæ solicitudinis signif. habent. Apud Plut. de Def. Orac. τὸ φροντιστικὸν redditur Cogitatio, sicut τὸ λογιστικὸν, Ratio. Nam h. l., Ἢ τὸ λογιστικὸν καὶ φροντιστικὸν ἀνίεσθαι καὶ ἀπολύεσθαι τῶν παρόντων, ἀλόγῳ καὶ φαντασιαστικῷ τοῦ μέλλοντος ἐπιστρεφομένας, Turn. ita vertit, Aut cum ratione et cogitatione relaxata et a rebus præsentibus liberata et avocata, pars ea, quæ ratione vacat et visis pellitur, in futurum intenta est. [Curis deditus, Alex. Trall. 7. p. 131. " Jacobs. Anth. 12, 238. Heyn. Hom. 5, 665. Ruhnk. Ep. Cr. 290." Schæf. Mss. " Athen. 40. Schol. Od. N. 12. Hes. v. Κήδισποι." Wakef. Mss.] Φροντιστικῶς, Cogitabunde. Redditur et Solicite. [" Euseb. Pr. E. 31." Wakef. Mss. * Φροντιστὴρ, unde * Φροντιστήριος, e quo] Φροντιστήριον, τὸ, q. d. Locus cogitationum s. commentationum, i. e. Locus in quo cogitationes nostras explicamus s. commentationes. Unde pro Schola ponitur. Καὶ τὰ διδασκαλεῖα, inquit J. Poll., οὐ παιδαγωγεῖα μόνον καὶ φωλεοὺς, ἀλλὰ καὶ φροντιστήρια. Aristoph. N. (94.) Ψυχῶν σοφῶν τοῦτ' ἔστι φροντιστήριον. In VV. LL. Domus curarum: cum tamen hæc vox ad eam potius signif. nominis φροντὶς pertineat, qua Cogitatio declaratur. Ibid. Conciliabulum, Conventus. Item Monasterium, Cœnobium. Vide Suid. [" Thom. M. 902. Argum. Aristoph. Nub. Brunck. 2, 70. Kuster. 52. Alciphr. 360." Schæf. Mss. * " Φροντίστρια, Const. Manass. Chron. p. 101. 130." Boiss. Mss.]

[* Φροντιστὸς, unde] Ἀφρόντιστος, ὁ, ἡ, Curis vacuus, Liber, Securus. Cujus usum habes in Plat. loco quem protuli in Φροντιστής. Sed ap. Theocr. (10, 20.) cum ἀφρόντιστος appellatur Amor, exp. contra Curis abundans, accipiendo sc. α ἐπιτατικῶς. Passiva autem signif. ἀφρόντιστος esset Cujus nulla cura habetur, Cui cura non adhibetur. [" Lobeck. Aj. p. 277." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 1386. Schol. Apoll. Rh. 3, 597.] Ἀφροντίστως, Absque cura, Sine ulla cura, Secure, Negligenter. Interdum et Contemtim. Vide in Ἀφροντιστῶ: item ap. Soph. (Tr. 366. Aj. 355.) et ejus Schol. p. 25. 324. meæ

Ed.; sed in illo priore loco quidam ἀφροντίστως ἔχει passive interpr. de eo cujus cura non geritur. [Xen. K. Π. 1, 6, 19. "Schol. Demosth. pro Ctes. 317." Boiss. Mss. Eur. Med. 914. "Lobeck. Aj. p. 276. ad Mœr. 85. Thom. M. 133." Schæf. Mss. * Ἀφροντιστί. Secure, Athen. 632.] Ἀφροντιστέω, Curam non gero, Non curo, Securus sum. Exp. ἀμελῶ: item per adv. ἀφροντίστως cum verbo ἔχω. Interdum est Negligo, Contemno. Xen. Σ. (8, 33.) Ψόγου τε ἀφροντιστεῖν καὶ ἀναισχυντεῖν ἐθιζόμενοι. Plato de LL. 10. Ἀφροντιστῶν τῶν ἀρχόντων, Contemnens magistratus. ["Ad Mœr. 329. Thom. M. 133." Schæf. Mss. Philostr. 47. ὑπέρ τινος. "Apud Hes. * Δυσαρεεῖ· * δυσφροντίστῳ: mutandum videtur in * δυσωρεῖ· * δυσφροντιστεῖ. Sponsorem dabo Phot. Εὐωριάζειν· ἀφροντιστεῖν. Ἀφροντιστεῖν Atticis familiare est, Plato de LL. 11. T. 9. p. 131. v. Pierson. ad Mœr. 85. Sed quid illud est, quod plus semel ap. Gramm. legimus, * ἀφροντίζειν? Suidas: Ἀλογῆσαι· ἀφροντίσαι: tum correctius, οὐ φροντίσαι. Hes. Ἀποκηδήσαντες· ἀφροντίσαντες. Etym. M. v. Ἀπότριχες, ἀκηδήσαντα καὶ ἀφροντικότα, ubi notandus augmenti error. In Hes. ἀφροντιστήσαντες rescripsit Bruno, idemque ceteris redhibendum est locis, quos librariorum festinatio corrupit, syllabas contrahentium; velut Polyb. 9, 16. pro * ἀφροντιστητέον, quod nunc Scaligeri jussu receptum est, Codd. ad unum omnes * ἀφροντιστέον exhibent, et in eod. Hes. v. Ἀκήδεσεν liber Sorberii ἠφρόντισεν offert. Hæc igitur non nopere nobis incommodant." Lobeck. Phryn. 621-2.] "Ἀφρον-"τιστία, Curarum vacuitas, Securitas, Negligentia." ["His partim profligatis, partim ad rationem revocatis, (sc. * ἀθαυμασία, ἀγυμνασία, ἀχρησία, ἀπταισία, etc.) unum superest * ἀφροντισία ap. Suid. (v. Ἀλογία,) et Annam Comn. 3, 97., quod recentioribus Græcis relinquendum est, stipatum sc. cohorte parilium flexionum, * ἀβασανισία, * ἀγραμματισία, * ἀγελασία, * ἀγνωρισία, * ἀγεμισία, quibus libri et Lexica novellæ Græcitatis scaturiunt. Apud Clem. Alex. autem ἀφροντιστία scr. esse, quo Zacharias de Mundi Opif. 222. et Hesychius utuntur, nuper mihi Schneiderus assensus est. * Ἀφροντησία, Anna Comn. 2, 54." Lobeck. Phryn. 510. Ἀφροντισία, Themist. 186. "Thom. M. 38." Schæf. Mss. "Schol. Il. Θ. 70." Wakef. Mss.] "Πολυφρόντιστος, Accuratus "admodum. Ex Epigr. pro Prudens." ["Epigr. adesp. 505." Schæf. Mss. "Admodum solicitus, Magno dolore affectus, Suid. v. Πολυκηδέος." Schleusner. Mss. "Schol. Soph. Tr. 109." Boiss. Mss. Schol. Theocr. 10, 20.]

[* Ἀναφροντίζω, Pind. Ὀ. 1, 111. Lucian. Hermot. 276. "Bergler. ad Alciphr. 57." Schæf. Mss. * Ἀποφροντίζω, Nicet. Ann. 9, 12.] "Διαφροντίζω, "exp. Curo, Curam suspicio et habeo, quod et διὰ "φροντίδος ἔχειν dicitur, ut vicissim aliquid alicui "ἐστὶ διὰ φροντίδος, pro Curæ est." [Hippocr. 280, 41. Ælian. V. H. 2, 21. Dubito, Meditor, Epicrates Athenæi p. 59. Χρόνον οὐκ ὀλίγον διεφρόντιζον. "Valck. Diatr. 24." Schæf. Mss.] Ἐκφροντίζω, Excogito, Meditor, Bud. afferens ex Aristoph. N. (695.) Ἐκφρόντισόν τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. Sed alii reddunt, Incumbe in curam alicujus rerum tuarum. Quam interpr. præfero, nisi quod malim In curam aliquam. Interdum autem præp. ἐκ alium usum habet in hoc verbo, privationem denotans, adeo ut accipiatur pro ἔξω φροντίδος τίθεμαι, ut exp. Schol. ap. Thuc. quæ sonant ad verbum, Extra curam pono. Extat autem locus 3, (45.) p. 99. meæ Edit. Ὁ μὲν, τὴν ἐπιβουλὴν ἐκφροντίζων· ἡ δὲ, τὴν εὐπορίαν τῆς τύχης ὑποτιθεῖσα. Ubi Valla, Hic, insidiarum vitandarum immemor. Quæ interpr. non video quomodo ferri possit, præsertim cum non ἐπιβουλὴν, sed ἐπιβολὴν hic legatur. Ego certe dixerim libidinem s. cupiditatem ἐκφροντίζειν τὴν ἐπιβολὴν, cum non sinit nos curare s. cogitare quid aggrediamur; sive, cum facit ut nihil pensi habeamus quid aggrediamur, atque adeo velut excutit ex animo cogitationem de facinore quod aggredi paramus. Memini tamen me in mea Latini Thuc. Editione, aliam interpr. margini ascripsisse, sc. ut ἐκφροντίζων accipiatur pro Excogitans, quæ etiam signif. cum isti loco commoda esse videatur, optionem docto lectori relinquo. ["Bergler. ad Alciphr. 57. Thom. M. 289. ad Charit. 671." Schæf. Mss.] Καταφροντίζω, In curas literarias expendo, i. e. In studia literarum, s. In disciplinam, ut ap. Aristoph. καταπεφρόντικα exp. εἰς τὴν παίδευσιν καταδεδαπάνηκα: in hoc versu Nubium (857.) Ἀλλ' οὐκ ἀπολώλεκ', ἀλλὰ καταπεφρόντικα. Videtur jocose fictum esse verbum, ab ea verbi φροντίζω signif., quam sequitur et verbale Φροντιστήριον. Lege Schol. [Polyb. 28, 11, 10. "Abresch. Æsch. 2, 103. Brunck. Aristoph. 3, 205. ad Lucian. 1, 389." Schæf. Mss. * "Περιφροντίζω, Omni solicitudine s. cura prosequor, Mich. Apost. Prov. 15, 93." Schleusn. Mss. * "Προφροντίζω, Hippocr. de Aere, Aquis, et Locis, c. 6., secundum Foës. Edit. Ὥστε μὴ ἀπορέεσθαι ἐν τῇ θεραπείῃ τῶν νούσων, μηδὲ διαμαρτάνειν· ἃ εἰκός ἐστι γίγνεσθαι, ἢν μή τις ταῦτα πρότερον εἰδὼς πρόφρων τις ᾖ. Postremis verbis, quæ inepta esse quivis videt, Coraius post Heringam Obs. Cr. 44. optime ita succurrit, ut προφροντίσῃ scriberet: quæ emendatio tam ingeniosa quam certa esse videtur, ut ipsam vocem noviter fictam προφροντίζω quo minus Lexicis adjiciam, nihil me detinet." Osann. Auct. Lexx. Gr. 142. * Συμφροντίζω, Simul curam gero, Lucian. 3, 509. * Ὑπερφροντίζω, Heliod. 413. Cor.]

ΦΡΙΞ, ικὸς, ἡ, de mari ap. Hom. cum leniter inhorrescit s. exhorrescit, veluti cum leniter agitatur a Zephyro, et perstringitur s. stringitur. Ne quis autem miretur me voce Inhorrescendi et Exhorrescendi usum esse, respicientem ad ipsius etiam verbi φρίσσω signif., (cum alii interpretati sint φρὶξ, Maris vel Fluctuum fremitus,) afferam locum Ovidii, in quo sic usus est verbo Exhorruit, in eadem re, et quidem ita ut hujus Græcæ vocis Homero usitatæ significationem exprimere voluisse videri possit. Is locus extat Metam. 4. ubi canit, oraque buxo Pallidiora gerens, exhorruit æquoris instar, Quod fremit, exigua cum summum stringitur aura. Quamvis enim hic utatur et verbo Fremere, malo alterum illud, quippe quod primam et passim usitatam verbi φρίσσω signif. habeat. Dixit autem et Virg. Horrescere lenibus flabris, eadem signif. qua verbum φρίσσειν usurpatum invenitur, ut docebo cum ad ipsum ventum fuerit. Non repudio alioqui expp. quibus φρὶξ dicitur esse Maris s. Fluctuum fremitus, (malim tamen, lenis fremitus,) item, Motus maris incipiens, primaque agitatio fluctuum: item, Undæ fluctuatio superficiaria. Il. H. 63. Οἴη δὲ Ζεφύροιο ἐχεύατο πόντον ἔπι φρὶξ, Ὀρνυμένοιο νέον, μελάνει δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῆς: ubi Eust. φρίκα Zephyri vocari tradit τὴν πρώτην ἠρεμαίαν αὐτοῦ κατὰ θαλάσσης ἐπίπνοιαν, a qua sc. mare nigrum redditur, γαληνότερον σαλευόμενον. Itidem vero brevium Schol. Auctori φρὶξ est ἡ ἐξ ἐπιπολῆς κίνησις τοῦ ὕδατος, ὅ ἐστι τοῦ κύματος ἀρχομένου. Sive, τὸ ἐπιπολάζον τῷ κύματι ἀφρῶδες, ὅταν ἄνεμος ἄρχηται πνεῖν. Sive, ἡ πρώτη ἔγερσις τῶν κυμάτων. Sed obiter hoc quoque animadverti hic debet, esse et aliam lectionem: VIDELICET Ἐπιφρὶξ, quam sequendo, vacare censeatur præp. Sed Eust. postquam in ἐπιφρὶξ vacare præp. dixit, addit, Nisi per anastrophen legatur, ἐχεύατο πόντον ἔπι φρίξ. At brevium Scholl. Auctor hanc duntaxat scripturam agnovisse videtur; ac certe pro ea faciunt et alii ejusd. Poëtæ loci. Ut Od. Δ. (402.) Πνοιῇ ὑπὸ Ζεφύροιο μελαίνῃ φρικὶ καλυφθεὶς, ubi quidam interpr. Nigra frementis fluctuantisque maris unda opertus: Il. Ψ. (692.) Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς Θῖν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψεν, ubi iidem interpr. Boreæ fremitu, afferentes e Lucr. Acri cum fremitu perfurit ventus. Sed minime convenit hic Lucretii locus, cum Fremitus quidem significatio insit illi voci, verum non talis qualem ibi describit Lucr., sed potius qualis est Ovidianus ille, in loco quem paulo ante protuli, ubi quemadmodum dicitur æquor summum exigua aura stringi, (quod et ipsum ad φρικὸς descriptionem pertinet,) sic alibi dicit, Summave cum tepido stringi-

tur unda noto. In Epigr. legimus μαλακὴν φρῖκα Zephyri, ubi etiam γαλήνης fit mentio. Ita enim ibi Leonides, p. 252. meæ Edit. Οὐδ' εἰ μοι γελόωσα καταστορέσειε γαλήνη Κύματα, καὶ μαλακὴν φρῖκα φέροι ζέφυρος. Ubi ego tribus modis vim nominis hujus φρῖκα exprimere conatus sum. Tres enim huic distichо, sicut et illi quod ibi sequitur, interpretationes dedi: quarum prima est hæc: Non si tranquillo pelagus mihi rideat ore, Et Zephyri hoc stringat molliter aura mihi. Secunda ita habet: Ut sit blanda Thetis, Zephyrusque ut mollia fundat Murmura, vix auris æquora summa ciens. Tertia est hæc: Non mihi si fluctus sternens Thetis ipsa serenum Rideat, et Zephyri flamina molle sonent.

[" Φρὶξ, Jacobs. Anth. 8, 43. 9, 101. 11, 89. Wakef. S. Cr. 3, 25. 4, 220. ad Diod. S. 2, 168. Heyn. Hom. 5, 319. Bergler. ad Alciphr. p. 4. 36. Matth. ad Gloss. Min. 20. Toup. Opusc. 2, 293. ad Il. Φ. 126." Schæf. Mss. " Maris horror, Opp. 'A. 1, 470. Algor, Fabr. B. Gr. 2, 654. Maris fluctuatio superficiaria, Ælian. H. A. 819. Φρῖκες, Hesychio Χάρακες." Wakef. Mss.]

Φρίκη, ἡ, interdum quidem de mari inhorrescente dicitur, sicut φρῖκα dici videmus; sed tamen potius redditur Æstus: quæ signif. ei datur ap. Plut. (6, 612.) Affertur autem et e Gaza hæc interpr. Alioqui φρίκη de Alio potius horrore dicitur, sc. de Horrore frigoris, et quidem peculiariter Horrore febrili, qui medius est inter refrigerationem et rigorem, i. e. περιψύξιν et ῥῖγος. Alex. Aphr. Probl. 2. Ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ γίνεται περίψυξις πρώτη· εἶτα ἐπιταθεῖσα, φρίκη· εἶτα ἔτι μᾶλλον, ῥῖγος: quæ quidam ita interpr. Membra primum frigore obtorpescunt, deinde inhorrescunt: tum autem inalgescunt et rigent, vario refrigerationis incremento. [Cf. Nicandri Θ. 721.] Gallice quoque dicimus Frisson, de Febrili algore, nec non Frissonner pro Pati eum algorem; sed latius horum signif. extendimus. At φρίκη πρὸς τὸ θεῖον e Xen. (K. Π. 4, 2, 8.) affertur pro Horrore et religione in deum. De quo usu vocis φρίκη dicam in Φρικτός. [" Sic de Religioso quodam horrore tremoreque, qui Miltiadem invasit, intelligendum quod ait Herod. 6, 134. Φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης." Schw. Mss.] Datur vero et alia signif. illi voci φρίκη, quam videbis in Φρικώδης quod proxime sequitur. [" Porson. Phœn. 1299. ad Diod. S. 2, 168. 253. Valck. Phœn. p. 81. 434. Bergler. ad Alciphr. 36. 64. Toup. Opusc. 1, 553. Wakef. S. Cr. 3, 25. ad Charit. 328." Schæf. Mss.] Hinc est COMP. Φρικοποιὸς, Horrificus, Horrorem inducens, incutiens, ciens. Invenitur autem φρικοποιὰ ap. Athen. [" Cucumis, auctore Diphilo Medico ap. Athen. 74. est φρικοποιὸς, (i. e. φρίκης παραίτιος, ut ait p. 80.) Horrorem febrilem excitans." Schw. Mss.] " Ὑπόφρικος, Subhorrens, Qui horrore " aliquantum tenetur," [LXX. 3 Macc. 6, 18.]

Itidem ADJ. Φρικώδης, [contr. e* Φρικοειδὴς,] Horrificus, Horribilis, Horrorem inducens, Horrendus: ὅρκοι φρικώδεις, Plut. Alex. (30.) Interdum, Venerandus, Sacrosanctus. Vide Φρικτός. Item φρικώδης παροξυσμὸς, Horrida accessio. Sic dicitur proprie Accessio febris semitertianæ, propterea quod cum horrore invadat. Ut enim ipsa febris mediæ cujusdam est naturæ inter exquisitam tertianam et quotidianam, ita horrorem inducit inter rigorem et refrigerationem medium, ut docet Gal. de Cris. 2, 9. et de Differentiis Febrium, 2, 7. Item φρικώδης πυρετὸς, Horrida febris, ap. Hippocr. Epidem. 1. Febris non quæ simpliciter cum horrore invadit, (id enim innumerabilibus accidit febribus,) sed exquisitus hemitritæus, in quo sc. magnam accessionis partem horrores occupant, eo maxime die, in quo tertiana et quotidiana continua simul concurrunt, ut explicavit Gal. de Differentiis Febr. 2. Hæc Gorr., qui etiam scribit φρικῶδες significare ap. Hippocr. τραχὺ καὶ ῥικνῶδες, h. e. Asperum et rugosum; et dici de cute cujus asperitas et inæqualitas Φρίκη et Φρὶξ appellatur: cui contrariam esse λειότητα, i. e. Lævitatem. Sed non addit unde hæc acceperit, quæ alioqui suspecta esse possint. [Schæf. Æsop. 139. " Jacobs. Anth. 12, 131. Thom. M. 433. ad Diod. S. 2, 192. Abresch. Lectt. Aristæn. 295." Schæf. Mss. Plut. 7, 189. LXX. Hos. 6, 10. Quo compendio scribatur, ad Greg. Cor. 806. * " Φρικωδῶς, Const. Manass. Chron. p. 76(=143. Meurs.)" Boiss. Mss. * Φρικωδία, Phot. Bibl. p. 239. * " Φρίκωδος, Anonym. περὶ Πνευμ. p. 232. Ed. Valck. 'Ὀκριόεις, ὁ φρίκωδος καὶ ὁ ταχύς. Par. φρικώδης καὶ τραχύς." Bast. de VV. nihili vel dub. ad calcem Scap. Oxon.]

Φρικαλέος, Poëtis i. q. φρικώδης. Horrificus, Horribilis, Epigr. ad Cerberum, de Archilocho descendente ad orcum, Ἤδη φρικαλέον δείδιθι καὶ σὺ νέκυν. [" Jacobs. Anim. 191. Anth. 7, 314. Toup. Opusc. 2, 125. Φρικαλέος et φρικώδης de missæ sacrificio, v. Jacobs. et me ad Anthol. Palat. 435." Schæf. Mss. Tryphiod. 190.]

Invenitur ETIAM Φρικίαι, αἱ, ET Φρικία, τὰ, pro Horrores, quales sc. sunt in accessionibus febrium. Diosc. 1, 182. Στομάχου τε ἀλγήματα καὶ φρικίας, ubi Marc. Virg. vertit, Stomachi dolores, et in accessionibus febrium horrores. Ruell. autem, Stomachi dolores et perfrictiones. Apud Eund. extat et neutrum Φρικία, 4, 14. vel, ut alii distribuunt, c. 15. in fine, 'Αλειφόμενα δὲ μετ' ἐλαίου ἐπὶ τῶν περιοδικῶν, τὰ φρικία παραιτεῖται, Ruell. Febrium algores, Marc. Horrores. Φρικιάω, Horrore febrili corripior, s. potius correptus sum. In VV. LL. Febri horreo. [" Fabr. B. Gr. 2, 652." Wakef. Mss. Diosc. Notha p. 477.] UNDE Φρικίασις, Horror, in VV. LL. [" Fabr. B. Gr. 2, 654." Wakef. Mss. Diosc. Notha p. 478.] Affertur tamen non Φρικιασμὸς, SED Φρικασμὸς, pro Horrore itidem, ex 2 Maccab. (3, 17.) Φρικασμὸς τοῦ σώματος, ubi et Bud. interpr. Horror. [Nicet. Annal. 12, 2. * Φρικάζω autem Schn. affert e Poëta de Vir. Herb. 5, 71. Φρικάζῃ δ' ὁπόταν τις ἀνὴρ, βοτάνης ἀπὸ ταύτης Κλῶνας ἑλὼν κάμνοντος ἐναντίος ἵστασο μοῦνον, Schol. ὅτε δέ τις φρικιᾷ.]

[* Φρῖκος, τὸ, Nicander Θ. 778. * Φρικόω, Gl. Horrifico: Φρικοῦμαι· Horresco. * Φρικνὸς, Hes. φρικαλέος, δεινὸς, φοβερός.]

Φρίσσω, VEL Φρίττω, F. φρίξω, Pr. ιχα, Horreo, Horresco. Sed cum verbum Horrere diversis rebus tribuatur, dicendum est primo loco de verbi φρίσσω usu qui convenit cum ea φρικὸς signif. cui primum locum dedimus. Quemadmodum igitur vidimus φρίκα mari tribui, eamque describentem Ovid. dicere, aliquem exhorruisse æquoris instar, Quod fremit, exigua cum summum stringitur aura: sic etiam φρίσσειν de segetibus dici sciendum est, de quibus Virg. verbo Horrescere itidem usus est, G. 3. tum segetes altæ, campique natantes Lenibus horrescunt flabris. Ubi eum crediderim ad Homericum φρίσσειν respexisse, quod ille λήϊῳ, nec non ἀρούραις [Il. Ψ. 599.] tribuit. Hujus autem usus verbi φρίσσειν aliorumque mentionem facit Eust. Τὸ λήϊον (φρίσσει) ἀσταχύεσσιν, at ὁ κάπρος τῇ λοφιᾷ, et ὁ ἄνθρωπος ταῖς θριξὶν, et ἡ μάχη ταῖς ἐγχείαις, et ἡ θάλασσα τοῖς κύμασι. [Eur. Suppl. 31. Φρίξας ὑπὲρ γῆς τῆσδε κάρπιμος στάχυς.] In VV. LL. φρίττω, Fremo, (ut agitatum mare fremit,) Fremitum edo. Il. H. (62.) στίχες εἵατο πυκναὶ 'Ασπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, Frementes et horrentes, Cic. Horribilis fremitus armorum. Ita quidem illa, sed malim et hic verbo Horrere uti, cum legatur ap. Virg. Arma horrentia, et Hastæ horrentes; ap. Horat. autem, (quod exemplum plane cum illo Homeri loco convenit, in ipsa etiam constr.) Agmina horrentia pilis. Quin etiam horrentes Marte Latinos dixit idem Virg. Illi porro loco ex Il. H. petito, addendus est quidam ex Il. Δ. (282.) ubi dicuntur phalanges σάκεσίν τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι, quod idem Eust. exp. ὀρθὰ ἔχουσαι ἔτι πρὸ τῆς συμβολῆς τὰ σάκεα καὶ τὰ ἔγχεα: indeque mutuatum esse ait Eur. (Phœn. 1112.) πυκναῖς ἀσπίσι πεφρικότα. Et ap. Eund. (1128.) legi, λέοντος δέρος χαίτῃ πεφρικός. Huic autem simile est ap. Hesiod. 'A. (391.) Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. Habet certe et hunc usum verbum Horreo; nam horrens leo ap. Virg. a quibusdam exp. Jubis horridus, pro quo diceremus λέων χαίτῃ πεφρικώς, sequendo illum Eur. locum. Nisi quis malit, Hor-

rens jubis, ut Horrens setis aper legitur ap. Ovid., quamvis alioqui Setarum paulo alius quam Jubarum sit horror. Jam vero et in φρίξαν ἔθειραι ap. Hom., quod redditur ex Virg. Steterunt comæ, possumus uti verbo Horrere: ex Ovid., Retulit ille gradus, horruerantque comæ. Alia tamen signif. ap. Tibull. 2, 3. Sæpe horrere sacros doluit Latona capillos. Affertur porro et cum accus. ex Aristoph. (B. 822.) φρίξας χαῖταν. || Ceterum ut dicitur aliquis φρίσσειν χαίτῃ s. χαῖταν, et φρίσσειν θριξὶ s. τρίχας, itidemque cum aliis hujusmodi dativis vel accus.; sic etiam ipsa χαῖτα dicitur φρίσσειν, vel αἱ τρίχες. Non solum autem φρίσσειν ταῖς θριξὶ s. φρίσσουσαι τρίχες dicunt cum metum eumque vehementissimum significare volunt, quo quis subito corripitur, sed et simpliciter φρίσσειν, sicut Lat. dicunt Horrescere, Exhorrescere, Perhorrescere. Plut. Alex. (74.) Εἰκόνος Ἀλεξάνδρου φανείσης, ἄφνω πληγέντα φρίξαι, καὶ κραδανθῆναι τὸ σῶμα· καὶ μόλις ἀναλαβεῖν ἑαυτὸν, ἰλιγγιάσαντα πρὸς τὴν ὄψιν. Greg. Naz. Ἐγὼ μὲν φρίττω, τὸν πλοῦτον ἐννοῶν. Idem, Φρίττων καὶ γλῶσσαν καὶ νοῦν καὶ διάνοιαν. Interdum autem usurpatur medium PRÆT. Πέφρικα, in signif. præsentis, veluti cum dicitur δέδοικα pro Metuo, unde partic. πεφρικώς. Demosth. (332.) Τῶν δὲ τῆς πόλεως ἀγαθῶν πεφρικὼς ἀκούω, καὶ στένων, καὶ κύπτων εἰς τὴν γῆν, ὥσπερ οἱ δυσσεβεῖς οὗτοι. Sæpe autem cum accus., ut Il. Λ. (383.) Οἵτε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἶγες. Sic Ω. (775.) πάντες δέ με πεφρίκασι: sed in hoc posteriore l. Homeri, aliter sumitur quam in illo priore, potestque exponi etiam Abhorrent. Sic præt. plusquamperf. ἐπεφρίκειν ap. Theodorit. H. E. 5. Ἐπεφρίκεσαν δὲ αὐτὸν οὐ μόνον οἱ ἄλλοι πάντες, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, τὴν μελετωμένην ὑφορώμενος τυραννίδα. Demosth. junxit etiam infinitivo (559.) Ὅ τις οὐκ ἂν ἔφριξε ποιῆσαι τῶν ἄλλων; Sed φρίσσειν in gaudio quoque usurpari existimat Eust.: qui postquam dixit aliquando χαρὰν ostendere, et velut ὀρθωσιν ἐκ λυπηρᾶς καταπτώσεως, affert hunc versum, non nominans ejus Auctorem, est autem Aristoph. N. [imo Soph. Aj. 693.] Ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμην. Itidem certe ibi ἔφριξα exp. ὀρθαὶ αἱ τρίχες μου ἔστησαν ὑφ' ἡδονῆς. Quidam φρίττω exp. Horreo, ea etiam in signif. qua hoc verbum dicitur de frigore, (ut ap. Colum. Sed frigoribus hyemis intolerabiliter horrent,) verum hujus signif. exemplum non afferunt. Gallica quidem certe lingua sicut nomen Frisson, ita et verbum Frissonner ea de re usurpat, sicut antea dictum est. [Spitzner. Obs. in Quint. Sm. 206. " Markl. Suppl. 31. Jacobs. Anim. 187. Anth. 8, 256. 370. 9, 101. 11, 157. Lucill. 10. Brunck. Apoll. Rh. 138. Heyn. Hom. 5, 207. 319. 6, 432. 459. Lobeck. Aj. p. 323. Plut. Mor. 1, 30. Toup. Emendd. 1, 213. Opusc. 1, 140. 437. 544. et Ind., ad Il. Φ. 363. ad Herod. 664. Ruhnk. Ep. Cr. 138. Bergler. ad Alciphr. 4. 65. Bibl. Crit. 2, 2. p. 66. Bentl. Opusc. 75. Wessel. Diss. Herod. 201. Valck. Phœn. p. 730. 756. Voss Myth. Br. 1, 126. Πέφρικα, Phryn. Ecl. 77. Thom. M. 264. Brunck. Apoll. Rh. 32. Heyn. Hom. 4, 609." Schæf. Mss. " De mari, Dionys. P. 112." Wakef. Mss. Alciphr. 1, 1. Ἐπεφρίκει ὁ πόντος μελαινόμενος, Strato Ep. 13. φθονεροῖς φρίσσοντα γενείοις, Apoll. Rh. 4, 1575. ἑκάτερθε δὲ λευκαὶ Ῥηγμῖνες φρίσσουσι διαυγέες, Soph. Antig. 997. τὸ σὸν φρίσσω στόμα. Vide Schleusn. Lex. N. T.]

[* Φριξὸς, Horridus, de capillis, Aristot. Phys. c. 5. * Φρίξος, Anal. 3, 167. φρίξον καὶ νάρκης τόπος, pro φρίκης.]

Φριξόθριξ, ιχος, ὁ, ἡ, Horrens pilis, s. setis, ὀρθῶν τὰς τρίχας, Suid. unde VV. LL. Horrorem inducens, i. e. Pilorum erectionem. [Pallad. de Bragm. p. 6. " Clem. Alex. 26." Wakef. Mss.] Φριξολόφος, Qui horrentes jubas habet s. setas. Nam ab Hes. exp. composita VOCE Ὀρθοχαίτης, tanquam sc. nomine λόφος significante hic λοφίαν. Φριξαύχην, ενος, ὁ, ἡ, Habens cervicem horrentem setis, ut κάπρον φριξαύχενα quidam Poëta vocat ap. Plut. [7, 813. " Ario H. 2, 7." Boiss. Mss.]

Φρικτὸς, Horrendus, Horribilis, Horrificus, Horrorem incutiens, Formidabilis. Quidam ἀνώνυμος in Epigr. ἡ δὲ τάλαινα Φρικτῶν δαιμονίων * ἐρμαγέλην ἔτεκεν. Plut. Coriol. (18.) Ἔδοξε μὲν καὶ τῶν δημοτῶν τοῖς πολλοῖς φρικτὸν εἶναι τὸ γιγνόμενον καὶ ὑπερήφανον. Greg. Naz. Ἡδιστόν τε ἅμα καὶ φρικτὸν θέαμα. Interdum etiam φρικτὰ dicuntur Quæ sunt sacrosancta, (quemadmodum et φρικῶδες pro Sacrosancto ac venerando poni dictum est,) sicut Horrere divinum numen, legitur ap. Cic. Affertur autem pro hac vocis istius signif., e Chrys. Φρικτὰ μυστήρια, dictum de Dominica cœna. Ab Eod. φρικτὸν pro Arcano poni testatur Bud. [" Musgr. Rhes. 37. Antip. Sid. 27. Pierson. Veris. 66. Valck. Anim. ad Ammon. 38. Bergler. ad Alciphr. 197. ad Lucian. 1, 469. Mitsch. H. in Cer. 169." Schæf. Mss. Conf. c. φρυκτὸς, Schleusn. Lex. V. T. * " Φρικτῶς, Horrendum, Terribiliter, Chrys. in 1 Cor. Serm. 24. T. 3. p. 398, 40." Seager. Mss. " Is. Porph. in Allatii Exc. 272., ubi male * φρυκτῶς, 296." Boiss. Mss. LXX. Sap. 6, 5. * Ἄφρικτος, adv. * Ἀφρικτὶ, Callim. H. in Dian. 64.]

Ἀναφρίσσω, itidem pro Horreo, aut Horreo pilis, s. setis, ut ἀναφρίξαντες ὕες, Aristot. Pro quo participio male in VV. LL. est SCRIPTUM Ἀναφράξαντες. [Opp. Ἀ. 4, 599. ἀκάνθαις. * Ἀντιφρίσσω, Aristot. H. A. 9, 44. * Ἀποφρίσσω s. * Ἀποφρίττω, Gl. Abhorreo. * Ἀπόφρικτος, Inhorrescens, Aret. 3, 12. p. 41, 13. Schneidero susp. " Wakef. S. Cr. 5, 147." Schæf. Mss. * Διαφρίσσω, J. Poll. 1, 107. * Ἐμφρίσσω, unde * " Ἔμφρικτος, Andr. Cr. 82. 154." Kall. Mss. * Ἐπιφρίσσω, Opp. K. 1, 383. Dionys. P. 443. ὀλκὸς ἐπιφρίσσων φολίδεσσι. Orph. Arg. 1147. J. Poll. 1, 106. " Jacobs. Anth. 9, 101." Schæf. Mss. * Ἐπίφρικτος, Nicander Θ. 157. ἐπιφρίκτην φολίδεσσι, i. q. ἐπιφρίσσουσαν. * Μεταφρίσσω, Hippocr. 133.] " Περιφρίττω affertur pro Perhor- " resco." [Quint. Sm. 3, 184. " Aristot. H. A. 9, 4." Kall. Mss. " Mitsch. H. in Cer. 126." Schæf. Mss. * Ἀμφιπεριφρίσσω, Opp. Ἀ. 4, 54. * " Ὑπερφρίσσω, Plaund. Ovid. Met. 13, 877." Boiss. Mss. Lucian. 2, 629. * Ὑποφρίσσω, Philostr. 873. Euphorion ap. Athen. 263. Lucian. 2, 490. 3, 360.]

¶ Πεφριδὼ, Nomen propr. Γραίας esse traditur ap. Hesiod. [Θ. 273. ubi * Πεφρηδὼ,] filiæ Phorci et Cetus, quæ ita dicta sit a verbo φρίσσω, quoniam qui navigant, subinde ad pericula horrescunt.

ΦΡΥΑΤΤΟΜΑΙ, Fremo, de equo. Plut. Lycurgo, Ἵπποι φρυαττόμενοι πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Apud Athen. (591.) extat et de homine dictum, sc. de Demea, filio Demadis, Ὃν φρυαττόμενόν ποτε ἐπὶ τοῦ βήματος ἐπεστόμισεν Ὑπερείδης, εἰπὼν, Οὐ σιωπήσῃ, μειράκιον, μεῖζον τῆς μητρὸς ἔχων τὸ φύσημα; Quod ideo dixit Hyperides, quia e scorto genitus Demeas ille erat. Vertit autem Bud. φρυαττόμενον hoc quoque loco, Frementem, Insolentia verborum utentem. Hoc certe constat, φρυάττεσθαι metaphorice poni plerumque pro Insolescere, Magnifice se efferre, aut etiam Ferocire. Philo V. M. 1. Καὶ φρυαττόμενον ὡς ἐπὶ σεμνῷ πράγματι τῷ καταγελάστῳ. Ex 2 Macc. 7, (34.) Φρυαττόμενος ἀδήλοις ἐλπίσι, pro Elatus vana spe. Suidas φρυάττεσθαι exp. etiam καταπλήττειν, i. e. Perterrefacere: addens, οὕτω Μένανδρος. Atque ut signif. activam passivæ huic voci tribuit, ita vicissim passivam activæ voci Φρυάττω, cujus rarum esse usum arbitror, nam ἐφρύαξαν exp. ἐταράχθησαν: [e Ps. 2, 1.] Hes. autem, ἐκινήθησαν et ἐπάρθησαν, et συνήθησαν: quod tertium verbum mendo non caret. [Schleusn. Lex. V. T. " Thom. M. 901. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 41. 7, 49. Proleg. 53. 8, 366. 9, 187. 346. 10, 179. Toup. Opusc. 1, 458. Ammon. 144. Valck. Anim. 226. ad Herod. 242. ad Charit. 295. Koen. ad Greg. Cor. 126. ad Diod. S. 1, 318. * Φρυάσσω, Porson. Hec. p. 50. Ed. 2. * Φρυάζω, Valck. ad Ammon. 144." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 7, 7. Πτερυσσόμενοι καὶ φρυαττόμενοι. Φρυάσσομαι et φριμάσσομαι conf., Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 195. Vide Schn. Lex. Valck. Schol. in N. T. 1, 391.]

Φρύαγμα, τὸ, Fremitus. Xen. Ἱππ. (11, 12.) Ἀ-

θρόον δὲ τὸ φρύαγμα καὶ τὸ φύσημα τῶν ἵππων συμπαρέσοιτο. Ubi observa copulari φρύαγμα et φύσημα, sicut supra adolescenti φρυαττομένῳ vidisti tribui φύσημα. Indicat autem equorum φρύαγμα et φύσημα, eorum ferociam. Unde metaphorice sæpe usurpatur hoc verbale, sicut et verbum φρυάττομαι, ponitur que pro Ferocia, Fastu, Insolentia. [Sic Soph. El. 719.] Bud. interpr. Fastum superciliosum, et insolentiam, afferens e Greg. Naz. Τὴν ψυχὴν δὲ οἰδαίνειν κενῷ φρυάγματι. Ponitur et ἐπὶ γελάσεως, si Suidæ credimus. [" Meleager 37. et Jacobs., Thom. M. 901. ad Diod. S. 1, 318. 474. ad Charit. 526. ad Lucian. 1, 647. Jacobs. Anth. 9, 187. 10, 179. 11, 64. Ruhnk. Ep. Cr. 297. Abresch. Lectt. Aristæn. 249. Plut. Mor. 1. p. 2. Ox. Toup. Opusc. 2, 251. Emendd. 1, 408. Koen. ad Greg. Cor. 126 (=275.) Valck. ad Ammon. 144. Anim. 226." Schæf. Mss. " Opp. K. 2, 457. συός." Wakef. Mss. Ælian. H. A. 7, 12. Valck. Schol. in N. T. 1, 391-2. Schleusn. Lex. V. T.] Hinc adj. NOMEN Φρυαγματίας, quod ab eod. Bud. redditur Fastuosus, Insolens, Turgidus, afferturque e Plut. Antonio (2.) Πρὸς τὸν βίον αὐτοῦ κομπώδη καὶ φρυαγματίαν ὄντα, κενοῦ γαυριάματος καὶ φιλοτιμίας ἀνωμάλου μεστόν. Alioqui sicut φρύαγμα proprie de equo, sic et φρυαγματίας equus proprie Qui fremitum indicem ferociæ edere solet. [* " Φρυαγμὸς, Valck. ad Ammon. 144. Add. ad Diod. S. 2, 341." Schæf. Mss.: ad Dionys. H. de C. VV. 195. * Φρυαγμοσέμνακος, Aristoph. Σφ. 135.]

Φρυακτὴς, ὁ, de equo, i. q. φρυαγματίας in propria signif., de qua dictum est in fine proxime præcedentis tmematii. Diog. L. Antisthene narrat illum, πομπῆς γινομένης, intuitum equum φρυακτὴν, dixisse Platoni, Ἐδόκεις μοι καὶ σὺ ἵππος ἂν εἶναι λαμπρυντής. Ubi etiam observa VOCEM Λαμπρυντής: quæ de equo dicta, Ostentatorem ferociæ s. alacritatis significare videtur. Ab Interprete autem redditur Præclarus. Porro existimo rariorem huic φρυακτὴς esse metaphoricum usum quam illi φρυαγματίας. [* " Φρυακτίας, Const. Manass. Chron. p. 66. 76 (=131. 143. Meurs.)" Boiss. Mss.]

[* Ἀντιφρυάσσομαι, Greg. Naz. 1, 524. * Καταφρυάττομαι, Insolesco, M. Anton. 7, 3. 9, 41. cf. Gataker. Schol. Æsch. S. c. Th. 399. " Toup. Opusc. 1, 458. Emendd. 2, 222. 4, 473." Schæf. Mss. * " Καταφρύαγμα, Saltus, Epict. 3, 26. * Συμφρυάττομαι, Athan. 2, 4." Kall. Mss.]

¶ Φριμάσσομαι, itidem ut φρυάττομαι, Fremo, Flatum naribus emitto. Herod. 3, (87.) Φριμάξασθαί τε καὶ χρεμετίσαι. Apud Theocr. de hircis, 5, (141.) φριμάσσεο πᾶσα τραγίσκων Νῦν ἀγέλη. J. Poll. tamen caprarum proprium esse putat, licet ab aliquibus de equis usurpatum fuerit, sicut et VERBALE Φριμαγμὸς, Fremitus, Flatus quem equi naribus emittunt. Etymol. e Lycophr. (244.) affert et pro Hinnitu; sed videmus Herodotum supra ad φριμάξασθαι addidisse χρεμετίσαι, i. e. Hinnire, tanquam aliud significans. Ceterum cum φριμάσσομαι sit a φρυάττομαι, consentanea huic derivationi scriptura sit per υ, cum tamen et in illo Herodoti loco, et ap. Hes. ac Suid., (quorum etiam expp. vide,) alteram habeamus. Quin etiam Etym., qui derivationis illius est auctor, habet et ipse scripturam cum ι, præterquam uno in loco. Apud Suid. quidem certe legitur φρυμαγμοῦ per υ, in vulgatis Edd.; sed repugnante vet. Cod. At in meo vet. Lex. scriptura per ι, superpositam habet alteram, per υ, eadem et ipsam manu. [Φριμάττεσθαι conf. c. φρυάττεσθαι, et φριμαγμὸς cum φρυαγμὸς, Schæf. ad Dionys. H. de C. VV. 195. " Φριμάσσομαι, Thom. M. 901. Jacobs. Anth. 8, 366. 9, 358. (* Φριμάω, ibid.) 11, 246. Villois. ad Long. 33. Harles. ad Theocr. 106. Toup. Opusc. 1, 553. Ammon. 144. Valck. Anim. 226. Koen. ad Greg. Cor. 126(=274.) ad Herod. 242." Schæf. Mss. Ælian. H. A. 6, 44. de hirco, Προσιόντος ἐφριμάττετο καὶ ἐπικροτοῦντος ἐφρυάττετο. Activum * Φριμάσσω habet Nicetas Ann. 21, 3. " Φριμαγμὸς, Wakef. Ion. 733. Jacobs. Anth. 8, 366. Ammon. 144. Valck. Anim. 226. Φρυμαγμὸς, ibid. Thom. M. 901." Schæf. Mss. * Ἀντιφριμάσσομαι, unde * " Ἀντιφρίμαγμὸς, Basil. Ms. Schol. Greg. Naz. p. 42." Bast. Mss. in Ind. Scap. Oxon. * Φριμάω, de cane, Opp. K. 1, 491. φριμάᾳ τε λαγωείης ὑπ' ἀϋτμῆς, ubi in Eutecnii Metaphr. φριμῶμενος. Cf. Βριμάω. * Φριμεῖται, Hes. φριμάσσεται.]

ΦΡΥΓΩ, VEL Φρύσσω SEU Φρύττω, Torreo, Torrefacio, aut etiam Frigo. Ex Aristoph. Ἐκκλ. (221.) Καθήμεναι φρύγουσιν, ὥσπερ καὶ πρότοῦ. Athen. 2. Ἀλλὰ τὰ μὲν ἑψεῖν, τὰ δὲ φρύγειν. Pass. Φρύγομαι et Φρύττομαι, Torreor, Torrefio, Frigor. Unde part. πεφρυγμένος. Athen. 2. Ἀλυπότερα δὲ τὰ ἑφθὰ τῶν ὠμῶν καὶ πεφρυγμένων· τὰ δὲ πεφρυγμένα, τῶν ὠμῶν. Hes. φρύγετρον exponens, dicit esse ξυλήφιον, ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας κριθάς. Alterum particip. est φρυγεὶς, cujus fem. vocem φρυγεῖσα Hermolaus ap. Diosc. vertit Tosta, Marc. Frixa, Ruell. Arefacta. Dicitur etiam aliquis φρύγεσθαι s. φρύττεσθαι ὑπὸ δίψης, [Ælian. H. A. 17, 37.] cujus usus exemplum ex Epigr. affertur. [" Ad Charit. 599. 764. Wakef. Phil. 954. Jacobs. Anth. 8, 330. Bergler. Alciphr. 335. Brunck. Aristoph. 2, 48. Kuhn. ad Paus. p. 5. Wessel. Diss. Herod. 201. ad Herod. 664. Casaub. ad Athen. 113. Toup. Opusc. 2, 295. Emendd. 1, 213. Valck. Diatr. 221. Bergler. Alciphr. 335." Schæf. Mss. Theocr. 7, 66. κύαμον δέ τις ἐν πυρὶ φρυξεῖ. Oraculum ap. Herod. 8, 96. Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι φρύξουσι, al. φρίξουσι, a * Φρίγω, unde Lat. Frigo.]

" Διφρυγὴς, ὁ, ἡ, Bis tostus, Qui bis torretur. " Medici et Metallici διφρυγὲς vocant Perfecti æris " veluti fæcem subsidentem et cohærentem imæ " fornacum parti. Fit enim e luto quod e specu " quodam Cypri sublatum primo arefit sole, mox " circumdatum sarmentis uritur; atque ex eo διφρυ- " γοῦς nomen invenit, quoniam bis torretur, et solis " nimirum ardore et calore ignis, ut testatur Diosc. " 5, 120. ubi tria ejus genera facit. Itidemque " Plin. 34, 13. ubi inter alia dicit, Facile ab ea dis- " cernitur, quam in iisdem officinis diphrygem vo- " cant Græci, ab eo quod bis torreatur." [Ab Aristot. Mirab. Ausc. c. 59. τέφρα φρυγία vocatur.]

Φρυγμὸς, ὁ, Torrefactio, Frixio, i. e. Ipsa frigendi actio. Hes. exp. καῦσις, Ustio. [* Φρύγμα, Schleusn. Lex. V. T.]

[* Ἀποφρύγω, Gl. Extorreo, Anonymus Suidæ, Ὑφ' ἡδονῆς ἀπεφρύγοντο. " Toup. Opusc. 2, 175." Schæf. Mss. * " Διαφρύγω, s. * Διαφρύσσω, Theoph. ad Autol. 2, 21." Kall. Mss. Laur. Lydus de Ost. 102. Has. * Διαφρυξία, Hes., ap. quem vide Kust. * Ἐκφρύγω, Extorreo, LXX. Ezech. 24, 11. Ed. Compl. " Ἐκφρύγομαι, Exuror, Athan. 2, 60." Kall. Mss. Torrefio, Theoph. ad Autol. 2, 21. ubi v. Wolf." Schleusn. Mss. * Ἐκφρύττω, Alex. Trall. 11. p. 636. * Ἐμφρύγω, Ælian. H. A. 14, 18.] Καταφρύσσω, SIVE Καταφρύττω, Basil. de sole urente usurpavit, Bud. [Paul. Ægin. 3, 35.] Extat ETIAM Καταφρύγω in VV. LL. quod exp. Cremiis incendo. [" Brunck. Aristoph. 2, 84. Kuster. 56. (N. 396.)" Schæf. Mss. Aetius p. 91. Γλῶσσαι καταπεφρυγμέναι, nempe sic leg. pro —φριγμ.] Addere possumus et COMP. Ἐπιφρύγω, ex J. Poll., qui habet ἐπέφρυγον, non aliud certe significans quam ἔφρυγον. Atque adeo pro eo quod uno in loco dicit ἐπέφρυγον, in altero legitur ἔφρυγον: quod suspectum etiam reddere potest illud ἐπέφρυγον. Vide Φρυγεύς. [* Περιφρύγω, Circumtorreo, de radiis solis, Theod. Cant. 1, 5. Alex. Trall. 12. p. 713. * Περιφρυγὴς, ibid. et 726.] Adjiciendum et COMP. Συμφρύγω, a quo est συνεφρύγησαν, " Tosti s. Arefacti sunt. Redditur " etiam Aruerunt:" quod habebis in Φρύγιον post Φρυγεὺς et Φρύγετρον. Accipi autem ibi videtur pro simplici. [* Συμφρύσσω s. Συμφρύγω, LXX. Job. 30, 30. Ezech. 24, 11. 4 Macc. 3, 11. * Συμφρυγμὸς, Ardor, Inc. Levit. 26, 16.]

Φρυγεὺς, έως, ὁ, Qui torret, frigit. Etiam Hominem qui φρύγει, nominare oportet φρυγέα, inquit J. Poll.: postquam dixit hoc ipso nomine Φρυγεὺς significari ἀγγεῖον ὅπου ἐπέφρυγον. Idem alibi φρυγέα

postquam inter coquinaria σκεύη numeravit, addit εἴτε τὸ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ ἔφρυγον. Eodem in loco (1, 246.) recenset ETIAM Φρύγετρον, τὸ, alibi AUTEM Φρύγετον, sine ρ in fine, (cui scripturæ minus fido quam alteri,) quod in VV. LL. putatur esse Sartago fictilis in qua farra torrebant. Additurque id esse fortasse, quod Plin. Farreum appellaverit, 18, 3. Novæ nuptæ farreum præferebant, cum J. Poll. ipse ita scribat, Σόλων δὲ τὰς νύμφας ἰούσας ἐπὶ τὸν γάμον ἐκέλευσε φρύγετὸν φέρειν σημεῖον. Ibidemque dicit esse ᾧ τὰς κάχρυς ἔφρυγον. At Hes., uti dictum est, tradit φρύγετρον esse ξυλήφιον ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας κριθάς. [" Kuhn. ad Paus. p. 5. ad Herod. 664." Schæf. Mss.]

Invenitur ETIAM Φρύγιον, quod exp. Cremium; nam pro eo quod LXX. Interprr. habent Ps. (101, 3.) Καὶ τὰ ὀστὰ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν, habet vulgaris interpr. Lat., Ossa mea sicut cremium aruerunt. [Vide Schleusn. Lex. V. T.] Hes. itidem dicit φρύγιον esse ξύλον ξηρὸν, Lignum aridum. A Suida autem exp. δαλὸς ξηρός. [Φρυγίον, Gl. Frictorium. " Brunck. Soph. 3, 504." Schæf. Mss. Etym. M. v. Λέσχαι, Τὰ φρ. καὶ ἀλεεινοὺς τόπους.] Sed et MASC. Φρύγιος Hes. exp. ξηρὸς, Aridus. (Affertur vero φρύγιος et pro Flore quodam æstivo, e Theophr. H. Pl. 6.) Habet et FEM. Φρυγία, quod dicit significare ἡ φρύγουσα. Quin etiam NOMEN Φρυγίνδα ap. eum extat, quod esse dicit Lusus genus, in quo utebantur fabis. Suspicor autem eas tostas fuisse, s. frixas: quod si ita est, optime conveniet hæc signif. cum derivatione a φρύγω. Sed J. Poll., quem vide, ὀστράκων meminit, non κυάμων. Verum ut redeam ad illud NOM. Φρύγιον, in VV. LL. additur significare etiam Cantilenam incitantem ad arma, quæ interpr. jam inde ab antiquissimis atque adeo primis Lexx. manavit. Sed ut demus, φρύγιον hanc quoque signif. habere, (cujus tamen exemplum desidero,) non tamen huc pertinebit, sed ad NOMEN Φρύξ, Φρυγός: quod est Latinis itidem Phryx, sc. Qui est e Phrygia. [" Wakef. Alc. 686. Jacobs. Anim. 40. Anth. 7, 373. 8, 353. ad Timæi Lex. 36. Toup. Opusc. 1, 554. ad Lucian. 1, 397. De mancipio, 336. 362. 399." Schæf. Mss.] Is autem vocatus est ETIAM Φρύγιος, itidemque mulier fuit DICTA Φρυγία, teste Steph. B. Qui addit et nomen POSSESS. Φρυγικὸς, Phrygicus, vel potius Phrygius, Ad Phrygiam s. Phryges pertinens, E Phrygia originem habens. Qua signif. usurpatur et illud Φρύγιος, et quidem frequentius, ut opinor. Sic Φρύγιος αὐλὸς ap. Lucian. (1, 80.) cui addendum Φρύγιος αὔλησις e Suida: et ad id pertinere videtur illa nominis Φρύγιον signif. de qua modo dictum fuit. Item Φρύγιος ἁρμονία, nec non Φρύγιον ἔριον: præterea Φρύγιος λίθος, Phrygius lapis, sic dictus quod infectores in Phrygia eo uterentur, alioqui nascens in Cappadocia, teste Diosc. [" Φρύγιος, Eur. El. 457. Brunck. Aristoph. 3, 58. De quant., Schrader ad Mus. p. 19." Schæf. Mss. " Φρύγιος ἁρμονία, Clem. Alex. 658.: ῥυθμὸς, Anacr. Od. 64. * Μιξοφρύγιος ἁρμονία, Clem. Alex. 307." Kall. Mss. * Ὑπερφρύγιος, Athen. 625. Schn. Lex. v. Νόμος.] " Ὑποφρύγιος, Subphrygius," [Athen. l. c.] " et Ὑποφρυγιστὶ, q. d. Subphrygie, " musicorum sunt, sicut ὑποδώριος et ὑποδωριστὶ, " quæ vide." [" Aristot. Probl. 19, 49. cf. Barnes. ad Eur. de Trag. p. 44." Kall. Mss. * " Φρυγικὸς, Dionys. H. 1, 76. * Φρυγιακὸς, T. H. ad Plutum p. 86. ad Lucian. 1, 380." Schæf. Mss. Athen. 332. 578. Strabo 10. p. 721.] His addi potest et ADV. Φρυγιστὶ, quod signif. Phrygio sermone, Phrygia lingua: ea forma dictum, qua Ἑλληνιστὶ, Δωριστὶ, aliaque quamplurima. Interdum Φρυγιστὶ, Phrygio more. Ad Phrygios modos, ut ἡ Φρυγιστὶ ἁρμονία, Aristot. Polit. 8. [" Brunck. Soph. 3, 438. Meurs. ad Apoll. Dysc. 99." Schæf. Mss. " Ἡ Φρ. ἁρμονία, Clem. Alex. 658." Kall. Mss.] Item VERB. Φρυγίζω, Phrygios mores imitor, Phrygas imitor. Possit autem poni et pro Faveo Phrygibus. [" Ad Herod. 395." Schæf. Mss. " Eust. in Dionys. P. 93." Wakef. Mss.] Et hæc quidem, uti dixi, a nostro Φρύγω sunt aliena, nisi forte et ipsa regio Φρυγία inde nomen sortita esse credenda sit. At vero ILLUD Φρυγία, quod est Nomen loci Ætæ montis, hinc referri debet, quippe quod ei inditum sit ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα, inquit Steph. B. [" Ad Lucian. 1, 348. Bergler. Alciphr. 333." Schæf. Mss. * " Φρυγία, * Φρυγῖτις, Asplenium, Diosc. Notha 460." Boiss. Mss. * " Φρυγιατικὸν, τὸ, (Herba quædam,) Geop. 12, 1." Kall. Mss.]

[* Φρυγίλος, Lat. Frigilla s. Fringilla, Aristoph. Ὄρν. 762. Εἰ δὲ τυγχάνει τις ὢν Φρύξ, μηδὲν ἧττον Σπινθάρου, Φρύγιλος ὄρνις ἐνθάδ' ἔσται, τοῦ Φιλήμονος γένους: ibid. 873.]

Φρυκτὸς, Tostus, Torrefactus, Frixus. Athen. 2. Ἑφθὰ καὶ φρυκτὰ σχεδὸν τὰ πλεῖστα. [Φρυκτοὶ, ut et ἑψητοὶ, de piscibus, 227. 303.] Et φρυκτὴ ῥητίνη, Tosta resina, s. Torrefacta. Sed φρυκτὴ quamvis adjectivum nomen sit, absolute tamen et simpliciter citra τῆς ῥητίνης adjectionem positum, Resinam pineam s. Colophoniam signif. quod ceteras antecedat, sitque omnium maxime parabilis. Sic autem dicta est ad liquidæ differentiam, quam Græci etiam simpliciter ὑγρὰν, vel τὴν ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰν appellare solent. Hujus urendæ torrendæque differentiam Diosc. 1. explicavit. Hæc Gorr., ubi observa obiter et usum VOCIS Ὑγρά. Apud Hes. legitur et NEUTR. Φρυκτὰ, quod exp. ξηρὰ, addens ἰχθύδια εὐτελῆ: fortasse autem interpungi non debet inter ξηρὰ et ἰχθύδια. [" Jacobs. Anth. 11, 54. ad Diod. S. 2, 362. Boiss. Philostr. 553." Schæf. Mss. * Ἄφρυκτος, Non tostus, Alex. Trall. 9. p. 555. " J. Poll. 6, 77." Kall. Mss. " Phot. v. Προκώνια." Schleusn. Mss. * Φρυκτεύω, Torreo, Nicet. Annal. 21, 3.] Nomine φρυκτὸς significata etiam fuit faba, φρυκτὸς ὁ κύαμος ἐλέγετο, inquit Suidas; sed ego existimo proprie τὸν φρυκτὸν κύαμον, i. e. πεφρυγμένον, ita vocatum fuisse. [Aristoph. Σφ. 1331.] Et quoniam fabis suffragia ferebant Athenienses, calculi judiciarii apud eos fuerunt etiam VOCATI Φρυκτοί. J. Poll. 8, (18.) Etiam φρυκτοὶ vocabantur αἱ ψῆφοι αἱ δικαστικαί. Unde φρυκτή τις ψῆφος, qua utebantur εἰς τὰ ἐναντία. Hinc autem est VERB. Διαφρυκτοῦν, inquit Suidas, qui exp. διαψηφίζεσθαι, et διακληροῦν, Suffragia ferre, Sortiri. Sed ap. eum aliquid desiderari videtur. Post hæc enim verba, φρυκτὸς ὁ κύαμος ἐλέγετο, sequitur, ἀντὶ δὲ ψήφων κυάμους ἐφόρουν οἱ τῶν Ἀθηναίων δικασταί: quibus subjungit, ὅθεν καὶ τὸ διαφρυκτοῦν κ. τ. λ. Videntur, inquam, aliquot verba hic desiderari, quibus sc. doceat κυάμους illos vocatos fuisse φρυκτούς. Nisi forte e præcedentibus et sequentibus colligendum id nobis reliquerit. " Διάφρυκτος, Hesychio est κλῆρος, " Sors, quoniam sc. judices in sortibus utebantur " fabis, quæ ab Atheniensibus φρυκτοὶ nominantur." || Φρυκτὸς, Hes. teste, est etiam μάντις. Apud Eund. legitur φρυκτὸς δελφὶς, κλῆρος: quibus verbis subjungitur, Ἐχρῶντο δὲ τοῖς κλήροις μαντευόμενοι ἐν Ὀλυμπίᾳ. [Plut. 7, 916. Τῶν Θεσσαλῶν φρυκτοὺς περὶ βασιλέως πρὸς τὸν θεὸν πεμπόντων.] || Φρυκτὸς, Fax qua hostium adventus prænuntiatur, Ignis prænuntius, Plin. 1, 13. Cic. autem vocat Ignem e specula sublatum, aut tumulo, in Verr. Or. ult. Prædonum adventum significabat ignis e specula sublatus aut tumulo. A Suida exp. Ἡ διὰ τῶν δᾴδων γινομένη ἐν πολέμοις λαμπάς. In VV. LL. φρυκτὸς est Fax e tæda, s. Panicula typhæ, ἡ ἐκ τῶν τυφῶν ἀνθήλης λαμπάς. Thuc. 2, (94.) Ἐς δὲ τὰς Ἀθήνας φρυκτοί τε ἤροντο πολέμιοι: 3, (22.) Φρυκτοί τε ἤροντο ἐς τὰς Θήβας πολέμιοι· παρανίσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως Πλαταιῆς ἀπὸ τοῦ τείχους φρυκτούς. Quos in Il. vide quæ annotat Schol., qui inter alia docet qui φρυκτοὶ essent πολέμιοι, qui item φίλιοι, vel potius eorum usum. Synes. Ep. 130. Τῆς ὥρας πολλάκις φρυκτοὺς ὁρῶν, καὶ αὐτοὺς ἀνάπτων καὶ αὐτὸς, καὶ αἴρων τοῖς ἄλλοις σημεῖα. [Æsch. Ag. 30. 290. 300.] Hinc est NOMEN Φρυκτωρὸς, (compositum ex illo φρυκτὸς et verbo ὠρεῖν,) q. d. Observator ignium prænuntiorum. Thuc. 8, (102.) Ὡς αὐτοῖς οἵ τε φρυκτωροὶ ἐσήμαινον; ubi Bud. vertit, Custodes in speculis oræ, item Excubitores specularii, et Qui in speculis sunt oræ maris, e Liv. Hi autem ut ignes prænuntios sublatos cernebant, ita vicissim ipsi tollebant. [Lycophr.

345. Æsch. Ag. 599. "De ipso signo, Const. Manass. Chron. p. 57. Meurs." Schæf. Mss.] Dicitur ITIDEM Φρυκτωρία, Illa ignium observatio, Custodia s. Excubiæ in speculis maritimis, Excubiæ ad signum dandum per faces, e speculis, aut alio edito loco. Aristoph. Ὄρν. (1161.) πανταχῇ Φυλακαὶ καθεστήκασι, καὶ φρυκτωρίαι Ἐν τοῖσι πύργοις. Apud Thuc. autem 3, (22.) Ὅπως ἀσαφῆ τὰ σημεῖα τῆς φρυκτωρίας τοῖς πολεμίοις ᾖ, possumus φρυκτωρίας commode interpretari Ignium sublatorum. Itidemque ap. Aristot. de Mundo, Ἡμεροδρόμοι τε καὶ σκοποὶ, καὶ ἀγγελιαφόροι, καὶ φύλακες, φρυκτωριῶν τε ἐποπτῆρες, Cursores etiam, exploratoresque, statores, et custodes stationarii, et denique specularii excubitores, Bud. Subjungitur autem ab Aristot. Τοσοῦτος δὲ ἦν ὁ κόσμος, καὶ μάλιστα τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλαις ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων καὶ Ἐκβατάνων, ὥστε τὸν βασιλέα γινώσκειν αὐθημερὸν πάντα τὰ ἐν τῇ Ἀσίᾳ καινουργούμενα: quæ Idem ita reddit, Quorum erat ipsorum is apparatus, ea descriptæ collocationis ratio, tam rato ordine vices munerum constitutæ, et præsertim eorum qui ignes edere prænuntios et tollere e speculis soliti sunt, deinceps in aliam illi quidem ex alia dantes accipientesque signum in orbem, abusque finibus imperii adusque Susa et Ecbatana, quicquid rerum novarum quisquam in Asia moliretur aut incœptaret, rex ut ipse uno die resciscerct. Quo etiam e loco multiplicem fuisse φρυκτωριῶν usum cognoscimus. Sed animadvertendum est, Interpretem ita h. l. reddidisse quasi pro φρυκτωριῶν πυρσευουσῶν ἀλλήλαις, legeretur φρυκτωρῶν πυρσευόντων ἀλλήλοις. Ac profecto hunc dat. ἀλλήλοις, qui habetur in vulg. Edit. mutari in ἀλλήλαις necesse est, si φρυκτωριῶν retineamus, quod certe hoc loco non aliud est quam φρυκτῶν. Greg. Naz. metaphorice φρυκτωρίαν usurpavit de sole, Or. de Bapt. Οἶδα τήν τε κυκλικὴν τῶν ἀστέρων περίοδον, καὶ τὴν ἄνωθεν φρυκτωρίαν κόσμον ὅλον αὐγάζουσαν, Luminis ejaculationem s. Splendoris, aut etiam Splendorem. ["Matth. ad Gloss. min. p. 20. ad Lucian. 1, 240. 487. ad Herod. 484. 590. ad Diod. S. 2, 362. Boiss. Philostr. 553. Huschk. Anal. 240. Brunck. Soph. 3, 429." Schæf. Mss. Æsch. Ag. 33. 499.] AT VERO Φρυκτώριον, τὸ, Specula illa excubitorum qui φρυκτωροὶ vocantur, Specula unde ignis sublatus hostium aut prædonum adventum aliudve significat. Herodian. 4, (2, 15.) Ἀπεικάσαι τις ἂν τὸ σχῆμα τοῦ κατασκευάσματος φρυκτωρίοις τοῖς λιμέσιν ἐπικειμένοις, ἃ νύκτωρ τὰς ναῦς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς χειραγωγεῖ· φάρους δὲ αὐτὰ οἱ πολλοὶ καλοῦσιν. Ubi Polit. φρυκτώρια vertit Turres, totum h. l. ita interpretans, Possis ejus ædificii formam comparare turribus iis, quæ portubus imminentes, noctu igne prælato naves in tutas stationes dirigunt. Pharos vulgo appellant. [Plut. Pomp. 24.] Denique e φρυκτωρὸς factum est et VERB. Φρυκτωρέω, Excubias ago e specula, ignem sublatum observando, Igni sublato hostium adventum denuntio, aut aliorum. Bud. vertit etiam, E specula igniculum prænuntium excito. Virg. flammas efferre id vocat, Æn. 2. flammas cum regia puppis Extulerat. Liv. Signum dare e specula. Et pass. Φρυκτωρεῖσθαι dicitur quod eo modo significatur, sc. igne sublato. Thuc. 3, (80.) Καὶ ὑπὸ νύκτα τοῖς Πελοποννησίοις ἐφρυκτωρήθησαν ἑξήκοντα νῆες Ἀθηναίων προσπλέουσαι ἀπὸ Λευκάδος. Metaphorice ap. Greg. Naz. Πόθεν ἥλιος φρυκτωρεῖ πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, καὶ πάσαις ὄψεσι, Prælucet sol toti orbi et quasi facem præfert, Bud. Ex ejusd. Greg. Or. de Sancto Paschate, Ὅσον οὐρανὸς ἄνωθεν φρυκτωρεῖ, Velut facibus illuminat. Sed ex his solis verbis certo cognosci constr. non potest. Apud Aretham quidem certe accusativo manifeste jungitur, Ἥτις φρυκτωρεῖ τοὺς πελάζοντας. ["Matth. ad Gloss. Min. p. 20." Schæf. Mss. Harpocr. Φρυκτωρεῖν ἐστὶ κυρίως τὸ διὰ πυρσῶν ἀνατεινομένων σημαίνειν ὅτιοῦν. Δείναρχος ἐν τῇ Αἰσχίνου Συνηγορίᾳ κατὰ Δεινίου. * "Διαφρυκτωρέω, Niceph. Hist. p. 55. Ed. 1616=13. Lupar." Boiss. Mss.] COMP. autem Παραφρυκτωρέω, SIVE Παραφρυκτωρεύομαι, Ignem e specula attollo præter jus et æquum, vel contra quam promisi; seu, contra fidem datam, et proditorie, utpote in hostium commodum. Quidam interpr. Facibus in hostium usum abutor. Vide Suid. in Παραφρυκτωρευόμενος, nec non in Φρυκτός. [Παραφρυκτωρευόμενος, Lysias c. Agoracr. p. 358. Ed. Auger. Παραφρυκτωρεῖν, Dinarchus ap. Harpocr. s. v. "Huschk. Anal. 240." Schæf. Mss.]

¶ Φρύγανον, τὸ, Cremium, Virgultum aridum, Surculus aridus. Φρυγάνων appellatione Omnia sarmentosa ligna arida, ignisque fomenta, sive ad cremandum facilia, continentur. Ideo et εὔφλεκτα vocat alio nomine Constantinus in Geop. i. e. Columellæ et Plin. Cremia: quæ sunt ὑλήματα et κάρφη, omnisque lignosa et surculosa materia, qua fornax incenditur, torretur aliquid atque frigitur. Hæc ex VV. LL. Hieron. in Oseæ 10. φρύγανον et ipse interpr. Cremium: addens, Aridas herbas, siccaque virgulta quæ camino et incendio præparantur. Gaza autem in præfatione quam præfixit a se versis Theophrasti libris, Inter herbam enim, inquit, et fruticem Græci genus tertium reddunt, idque φρύγανον nomine usitatissimo vocant. Latini autem eo nomine vocant: nec quatuor genera faciunt, sed arboris, fruticis, herbæque appellatione universas plantas amplecti se satis existimant. Hæc ille. Habemus autem quatuor illa genera, ap. Theophr. H. Pl. 1, 5. Πρῶτα δ' ἐστὶ καὶ μέγιστα, καὶ σχεδὸν ὑφ' ὧν πάντη τὰ πλεῖστα περιέχεται, τάδε, δένδρον, θάμνος, φρύγανον, πόα. Ibid. Φρύγανον δὲ, τὸ ἀπὸ ῥίζης, καὶ * πολυστέλεχες καὶ πολύκλαδον· οἷον βάτος καὶ παλίουρος. Gaza alicubi φρύγανον vertit etiam Festucam. Pro qua interpr. facit quod scribit Schol. Aristoph., sc. eum κάρφη et φρύγανα posuisse ἐκ παραλλήλου, Ὄρν. (642.) Polit. ap. Herodian. duobus in ll. φρύγανα vertit Fomites aridos. Apud Act. 28, (3.) vetus Interpres et alii φρύγανα verterunt Sarmenta. Quod autem ap. Historicos interdum legimus, φρυγάνων συλλογὴν, possumus uno verbo Pabulationem interpretari: Valerii exemplo, qui de Codro loquens Pabulari dixit pro eo quod quidam Græcus scriptor, eandem historiam commemorans, φρύγανα συλλέγειν. Veruntamen Thuc. 3, (111.) non simpliciter dixit φρυγάνων ξυλλογὴν, sed λαχανισμὸν καὶ φρυγάνων ξυλλογήν. Ac re vera Pabulatio latius patet quam φρυγάνων ξυλλογὴ, adeo ut Valerium quoque aliud etiam comprehendere Pabulandi verbo quam φρύγανα συλλέγειν, verisimile sit. ["Diog. L. Archelao p. 55. HSt." Seager. Mss. "Plut. de S. N. V. 29. Toup. Opusc. 1, 549. Valck. Diatr. 14." Schæf. Mss. Schleusn. Lex. N. T. Φρυγάνων χαῖται, Gl. Quisquiliæ. At * Φρυγανὸς, ap. J. Poll. 4, 137. ταῖς σαρξὶ, est prava lectio pro σφριγανός.]

Φρυγανοειδὴς, ὁ, ἡ, ET Φρυγανώδης, Cremiis similis, s. Virgultis aridis. Redditur etiam Cremiorum modo lignosus. Et φρυγανοειδὴς θάμνος ap. Diosc. item φρυγανοειδὲς θαμνίσκιον, Frutex cremio similis, surculosus, surculaceus. Hæc autem interpr. assentitur iis, qui φρύγανον putarunt apte reddi voce Surculus, e quibus fuit Bud., qui alioqui τὰ φρυγανώδη a Gaza reddi etiam Virgulta testatur. In VV. LL. φρυγανώδης exp. præterea Fruticosus, Suffruticeus. Invenitur certe ap. Diosc. φρυγανώδης θάμνος, sicut et φρυγανοειδής. Apud Eund. Plin. πόα φρυγανώδης interpr. Herba ferulacea. Nam hæc Dioscoridis, Μύαγρος, πόα φρυγανώδης, δίπηχυς, φύλλα ἔχουσα ἐμφερῆ τοῖς τοῦ ἐρυθροδάνου, σπέρμα λιπαρὸν, ita vertit, Herba est ferulacea, foliis similis rubiæ, tripedanea: semen oleosum. [Φρυγανώδης, Gl. Surcularis. "Greg. Cor. 263." Schæf. Mss. Theophr. H. Pl. 1, 3, 4. 2, 1, 3. 6, 6, 2.] Φρυγανοφόρος, Qui portat cremia, s. virgulta arida. Redditur etiam, Sarmenta ferens, ut φρύγανα reddi etiam Sarmenta, dictum modo fuit. Affertur autem e Lysia.

[* Φρυγανὶς, Eust. Il. A. 553. Δεταὶ, δεσμοὶ δᾳδων —συνδεδεσμέναι φρυγανίδες. "Heyn. Hom. 6, 217." Schæf. Mss.]

Φρυγανικὰ, τὰ, Virgulta minus virentia, Bud. e Theophr. C. Pl. 3, (7, 11.) de olea et punica et myrto, Πυκνότατα δὲ ἐστι καὶ λεπτότατα, καὶ ταχὺ παραναινόμενα· διὸ καὶ φρυγανικώτατα πάντων τῇ προσόψει. In VV. LL. φρυγανικὰ, Virgulta cito arescentia, et igni accommodata, Suffrutices, e Gaza

ap. Theophr. H. Pl. 3. Ceterum quod ad illam primam interpr. attinet, qua φρυγανικὰ significare dicitur Virgulta minus virentia, non dubium est quin et substantivo φρύγανα itidem convenire possit; ideoque melius, ut opinor, φρυγανικὰ eod. modo interpretabimur quo φρυγανοειδῆ s. φρυγανῶδη. [Theophr. H. Pl. 6, 1, 1.]

Φρυγανίζομαι, Cremia colligo, Virgulta arida colligo. Bud. vertit etiam Aridos frutices lego, (sub qua interpr. observa obiter et nominis φρύγανα interpretationem, diversam a præcedentibus,) afferens e Basil. Hom. 9. Ἢ οὐχ ὁρᾷς ὅτι φρυγανιζομένῳ τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ ἔχις οὐδεμίαν προσετρίψατο βλάβην, διὰ τὸ πλήρη πίστεως εἶναι τὸν ἅγιον; Sed non satis Budæana illa expositio verbi φρυγανίζεσθαι huic loco convenire videtur, cum Basil. φρυγανίζεσθαι hic appellet quod Act. 28. συστρέφειν φρυγάνων πλῆθος: de quo loco dixi in Συστρέφω. Apud Historicos quidem certe videtur reddi posse Lignari, sicut VERBALE Φρυγανισμὸς, Liguatio, cum ap. alios tum ap. Arrian. (1, 19, 14.) Et quod dicit Thuc. (7, 4.) Ἐπὶ φρυγανισμὸν ἐξελθεῖν, Ad lignationem exire, Lignatum exire: [13. "Appian. 1, 158. Polyæn. (1, 18.) p. 37. * Φρυγανιστὴρ, ibid." Wakef. Mss. Unde * Φρυγανιστήριος, e quo] Φρυγανίστρια, ap. J. Poll., qui ex Aristoph. affert. Non est autem aliud φρυγανίστρια quam Cremiorum collectrix, s. Virgultorum aridorum, sequendo quidem certe eam signif. quæ verbo φρυγανίζομαι data fuit.

[* "Φρυγανίτης, Const. Manass. Chron. p. 87." Boiss. Mss. * Φρυγανῖτις, Heliod. 9. p. 422=449. ὕλην.]

Φρυγάνιον, τὸ, dimin. forma, Parvum virgultum aridum. Apud Diosc. (3, 105.) Ruell. vertit Exiguus frutex, Ἄλυσον, φρυγάνιόν ἐστιν ὑπότραχυ.

ΦΡΥΝΟΣ, ὁ, Rubeta, Rana venenosa. Nicander Ἀ. (580.) Ἥν γε μὲν ἐκ φρύνοιο θερειομένου ποτὸν ἴσχῃς. Ubi vide Schol., qui φρύνου putat accipi etiam posse pro φωνητικόν. [Vide Schn. p. 308.] Quod autem hic appellat ἐκ φρύνοιο ποτὸν, Diosc. vocat φρύνου πόσιν, quod ap. eum redditur, Haustum rubetæ venenum. Apud Eund. Τοῖς ὑπὸ φρύνου δηχθεῖσι. Lucian. (3, 40.) Φρῦνοι καὶ φύσαλοι. Plut. (8, 125.) Καὶ γὰρ γαλᾶς καὶ κανθαρίδας ἔνιοι μισοῦσι, καὶ φρύνους καὶ ὄφεις, ubi quemadmodum habes ὄφεις post φρύνους, sic ὄφιν post φρυνον, in hoc versu, quem Synes. affert, Ἀσπίδα, φρῦνον, ὄφιν καὶ Λαδικέας περίφευγε. Existimatur autem φρῦνος in quibusdam II. generalius etiam usurpatum pro Rana. In VV. LL. afferuntur et aliæ scripturæ hujus nominis, quarum prima EST Φρὺν, υνός: secunda EST Φρυνέος: tertia EST Φρύνη, quod ap. Aristot. extat: [et Nicandr. Ἀ. 588. 589.] Illud autem φρυνέος Etym. e φρῦνος factum esse tradit per pleon. literæ ε. Quod vero ad Φρύνη attinet, esse etiam Celeberrimi cujusdam scorti nomen, satis notum est: Latina terminatione Phryne. [Aristoph. Ἐκκλ. 1101. et Brunck. "Φρῦνος, Φρύνη, Tyrwh. de Babr. p. 58=196. (Fab. 11, 6.) Wagner. Alciphr. 2, 221." Schæf. Mss. Apollod. 2, 8, 4. * Φροῦνος pro φρῦνος, Eust. ad Dionys. P. 752.]

Φρυνοειδὴς, ὁ, ἡ, Rubetæ speciem præ se ferens, Rubetæ similis. Φρυνολόχος, q. d. Rubetis insidians: ἱέραξ, Rubetarius accipiter. Aristot. Οἱ δὲ φρυνολόχοι, εὐβιώτατοι καὶ χθαμαλοπτῆται.

Φρύνιον, τὸ, Fruticis genus, a rubetis, quas φρύνους vocant, quod adversus eas sit auxilio. Dicitur et ποτήριον. VV. LL. e Marc. in Diosc. In Iisd. traditur φρύνιον accipi et pro Rubeta. ["Diosc. Notha 452. 465." Boiss. Mss.]

ΦΥΚΟΣ, τὸ, Alga, non satis proprie tamen, ut postea docebo. Il. I. (7.) ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν Κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν. Virg. Æn. 7. scopuli nequicquam et spumea circum Saxa fremunt, laterique illisa refunditur alga. Tradit autem ibi Eust. φῦκος esse εἶδός τι μνίου καὶ βρύου. Plut. in I. quem περὶ Ἀοργησίας inscripsit, Τὴν μὲν γὰρ θάλασσαν, ὅταν ἐκταραχθεῖσα τοῖς πνεύμασι τὰ βρύα καὶ τὸ φῦκος ἀναβάλλῃ, καθαίρεσθαι λέγουσιν, ubi quemadmodum βρύα et φῦκος jungi vides, ita φυκίων et βρύων ab Eod. copulari, docebo in Φυκίον. Dioscoridi 4, 100. φῦκος θαλάσσιον aliud est πλατὺ, aliud ὑπόμηκες et φοινίσσον, aliud λευκόν. Unde Plin. 26, 10. Præcipue vero liberat eo malo φῦκος θαλάσσιον, i. e. fucus marinus, lactucæ similis: qui conchyliis substernitur: non podagræ modo, sed omnibus articulorum morbis impositus, prius quam exarefiat. Tria autem genera ejus: latum, et alterum longius, quadantenus rubens: tertium crispis foliis, quo in Creta vestes tinguntur: omnia ejusd. usus. Ejus meminit et 32, 6. vocans Algam maris. Quin etiam 13, 25. scribit inter alia, Circa Cretam insulam nato in petris purpuras quoque inficiunt. Sed hoc animadvertendum est isto in loco, rejici ab eo id nomen, sc. algam, quo alibi utitur; ita enim scribit, Non habet lingua alia nomen quod Græci vocant φῦκος: quoniam alga herbarum magis vocabulum intelligitur, hic autem est frutex: folia lata colore viridi gignit etc. Theophr. H. Pl. 4, 7. meminit ποντίου φύκους, quo tingi dicit non solum ταινίας, sed etiam ἔρια et ἱμάτια: esse autem hoc existimatur genus illud, quod Diosc. vocat φοινίσσον, Plin. Quadantenus rubens. Horat. Od. 3, 5. nec amissos colores Lana refert medicata fuco. Ubi fucus est hoc ipsum φῦκος, si Acroni credimus, qui in Serm. 2, 2. annotat fucum esse Genus herbæ marinæ, unde lana inficitur, et affert illum ejusd. Poëtæ locum: nec non hunc Virgilii versum, Alba nec Assyrio fucatur lana veneno. Scimus alioqui Assyrium venenum hic alios expouere Purpuram. Sed meminisse debemus ejus, quod scribit Plin. in I. quem paulo ante protuli, sc. φύκει circa Cretam insulam nato in petris purpuras quoque infici. Quo pertinet hic Catulli in Argon. versus, Tincta tegit roseo conchylis purpura fuco. || Radicula qua se fucant mulieres, unde Fucus Latine. Hoc nihil aliud est quam genus algæ, frutexque potius quam herba: φῦκος rubens Plinii, et Theophrasti illud φῦκος, quo infectores utuntur, et quo, ut anchusa, mulieres exalbidæ genarum colorem purpureum roseumque ementiuntur: φοινικοῦν φῦκος Nicander appellavit. Hæc ex VV. LL. Dioscorides tamen eodem illo loco, sc. 4, 100. scribit Nicandrum tradere τὸ φοινικοῦν φῦκος esse θηριακὸν, quod nonnulli putarint id esse, quo utuntur mulieres, cum illud sit radicula ὁμωνύμως dicta φῦκος. Utut sit, φύκει usas esse mulieres ad ementiendum ori ruborem, e variis variorum Auctorum locis constat. Lucian. (2, 443.) Τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν * ὑπέρλευκον αὐτῶν καὶ πίονα χροιὰν τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ, ubi observa etiam usum pluralis numeri, nec non additum esse ἐπιχρίστοις. J. Poll. 5, c. 16. Φύκει πυρσαίνει, ψιμμυθίῳ λευκαίνει. Sed et in I. Sapientiæ Solom. 13, (14.) dixerunt. LXX. Interprr. Καταχρίσας μίλτῳ, καὶ φύκει ἐρυθήνας τὴν χρόαν αὐτοῦ. Itidem certe Fucus ap. Latinos ruborem asciscit. Legimus enim et ap. Cic. de Orat. 3. His tribus figuris insidere quidam venustatis non fuco illitus sed sanguine diffusus debet color. Sed ne hoc quidem omittendum est, ap. Tibull. legi etiam, Fuco splendente comas ornare. || Φῦκος a Gal. inter Metalla quoque reponitur, itidemque ab Aëtio, eum sequente. [Gl. Alga, Fucus, Muscus, Purpurissum, εἶδος ἰχθύος, Saxatilis. "Jacobs. Anth. 9, 37. 143. Heyn. Hom. 5, 527. Toup. Append. in Theocr. p. 27. Emendd. 2, 146. Valck. Adoniaz. p. 307. Alciphr. 136. Abresch. Lectt. Aristæn. 38. Dawes. Misc. Cr. 110." Schæf. Mss. Fucus, Pigmentum, Etym. M. Bekk. Anecd. 258. Spanh. Obss. in Callim. 446.]

[* Φυκόθριξ, Athen. 135. πέτρα, Anal. 2, 246.]

Φυκοφάγος, q. d. Algæ comestor, Qui algam comedit, alga vescitur. Piscis ap. Athen. (305.) qui et κίθαρος, sacer Apollini. Hæc e VV. LL. ubi ETIAM Φυκιοφάγος pro eod., tanquam e φυκίον posito pro φῦκος: [Aristot. H. A. 1, 914.]

"Ἄφυκος, Fuco carens, Non fucatus. Hes. enim "ἄφυκα exp. ἀκαλλώπιστα· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν * φυκάριον "ὃ βάλλουσιν αἱ γυναῖκες πρὸς φιλοκαλίαν."

Φυκῶδης, Algosus, Alga abundans.

Φυκόω, Fuco, Fuco oblino. Et pass. Φυκόομαι, Fucor, Fuco oblinor. Plut. (8, 768.) Φυκούμεναι καὶ

μυριζόμεναι, καὶ χρυσὸν φοροῦσαι καὶ πορφύραν. Ubi quemadmodum conjunxit φυκούμεναι et μυριζόμεναι, sic ab Eod. conjuncta videmus μυρίζεσθαι et φυκοῦσθαι in lib. de Præc. Conn. (6, 537.) ubi loquitur de ea, quæ metuit γελάσαι πρὸς τὸν ἄνδρα καὶ πρᾶξαί τι, ne θρασεῖα et ἀκόλαστος esse videatur, Οὐδὲν διαφέρει τῆς, ἵνα μὴ δοκῇ μυρίζεσθαι τὴν κεφαλὴν, μηδὲ ἀλειφομένης· καὶ ἵνα μὴ δοκῇ φυκοῦσθαι τὸ πρόσωπον μηδὲ νιπτομένης. [Diod. S. 17, 45, διφθέραι πεφυκωμέναι, Vitruv. 10, 20. Coria alga farcta.] In VV. LL. habetur non Φυκόω, SED Φυκιόω, afferturque ex eod. Plutarchi libro; sed vereor ne mendose scriptum sit pro Φυκόω: alioqui esset a φυκίον. [Φυκιόω, Gl. Fuco. * "Φυκίω, i. q. φυκόω, Tzetz. Ch. 3, 418. πεφυκιμένος." Elberling. Mss. Leg. autem πεφυκωμένος s. πεφυκιωμένος.]

Φυκίον, τὸ, VEL Φύκιον, dimin. forma, itidem tamen pro φῦκος, Alga, ut dictum modo fuit. Plut. de Prud. Anim. Τὰ δὲ ἐδώδιμα τῶν βρύων καὶ τῶν φυκίων ἀναλαμβάνουσαι. Ubi observa poni simul, et tamen ut diversa, βρύα et φυκία. At Hes. φυκία exp. θαλάττια βρύα. Sed et pro Fuco quo utuntur mulieres, cum ap. alios, tum ap. Lucian. (2, 11.) conjungentem φύκιον et ψιμμύθιον. Item ap. Philostr. Ep. 39. Καὶ εἴτι κομμωτικῆς φάρμακον, καὶ εἴτι ἐκ φυκίου δολερὸν ἄνθος: paulo post, Τὸ δὲ φυκίον καὶ ὁ κηρὸς, Θαΐδος καὶ Λαΐδος φάρμακα. ["Thom. M. 263. Jacobs. Anth. 7, 47. 8, 92. 9, 143. Porson. Med. p. 101. ad Mœr. 49. 76. Valck. Anim. ad Ammon. 179." Schæf. Mss. * Φυκιοφόρος, Xenocr. 29. ἀκτή. * Φυκιοχαίτης, Hes. * ψαθαροχαίτης.]

Φυκιόεις, sicut et φυκώδης, supra, Algosus, Alga abundans, (Il. Ψ. 693.) θινὶ φυκιόεντι. Quidam interpr. Spumosa tempestate maris, ideo, ut opinor, quod mare in tempestate maxime algam suam ejiciat: unde est illud Virgilii, supra, scopuli nequicquam et spumea circum Saxa fremunt, laterique illisa refunditur alga. Sed non video cur a simplici interpretatione discedendum sit. Hes. φυκιόεν exp. non solum φυκία ἔχον, sed et πορφύρεον, βαθύ. ["Toup. Add. in Theocr. 401." Schæf. Mss. Theocr. 11, 14. Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιόεσσης, 21, 10. φυκιόεντά τε λῆδα. * "Φυκιώδης, Schol. Opp. Ἀ. 3, 420." Wakef. Mss.]

[* Φυκία, ἡ, i. q. φῦκος, Alga, Mathem. Vett. 85. Schneidero susp.]

[* Φυκίζω, unde * Παραφυκίζω, e quo * Παραφυκισμὸς, Fucatio, Clem. Alex. 232=199. * Φυκαρίζω, i. q. φυκόω, Schol. Opp. Ἀ. 1, 127.]

¶ Φυκὶς, ἴδος, ἡ, Piscis, appellata Phuca a Gaza ap. Aristot. H. A. 8, [2. Plin. 9, 26.] Ex Athen. autem affertur non solum Φυκὶς, sed ETIAM Φυκὴν, (355.) Ὁ φυκὴν καὶ ἡ φυκὶς, ἀπαλώτατα ἰχθύδια ὄντα, ἄβρωμα καὶ εὐφθαρτά ἐστι: [Aristot. H. A. 6, 13.] A φῦκος s. φυκίον nomen habere verisimile est, et ita vocari quod vivant in locis algosis. Convenit certe huic deductioni epithetum * λιμενῆτις, quod datur τῇ φυκιδι in quodam versu, quem ex Epigr. Suid. affert, Τρίγλαν ἀπ' ἀνθρακιῆς καὶ φυκίδα σοι λιμενῆτιν, Ἄρτεμι, δωρεῦμαι. [Φυκὶς, Gl. ἰχθὺς, Saxatilis. "Jacobs. Anth. 7, 47. 8, 92. 356. * Φύκη, ad Lucian. 2, 324. Φύκη, * Φυκὴ, Heyn. ad Apollod. (3, 12, 6.) p. 776. ad Anton. Lib. 254. Verh." Schæf. Mss. Φύκη, Alexis Athenæi 3. p. 107.] DIMIN. Φυκίδιον, τὸ, q. d. Phucula, i. e. Parva Phuca, ut Gaza ap. Aristot. ["Jacobs. Anth. 7, 47. 8, 92." Schæf. Mss.] At φυκίον hac in signif. recte scribi non puto.

ΦΥΛΑΣΣΩ, SIVE Φυλάττω, Custodio, Servo. Interdum et verbo Tueor reddi potest. Apud Hom. dicitur pastor μῆλα φυλασσέμεναι, Od. M. idque σεμνως, pro ποιμαίνειν, inquit Eust. in hunc versum, qui est 136. Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα καὶ ἕλικας βοῦς. Sic certe Gallice dicimus de pastore, Garder les brebis, Garder les vaches, Garder les pourceaux: verbo Garder respondente Latinorum verbo Custodire. Et ap. hos certe Custos ovium, et Custos gregis de pastore itidem dicitur. At cum φυλάσσω addidit ῥύομαί τε idem Hom. Od. Ξ. (107.) Αὐτὰρ ἐγὼ σὺς τάσδε φυλάσσω τε ῥύομαί τε. Quemadmodum item dicimus matremfamilias decere Garder la maison, sic illi de ea dicunt, οἶκον φυλάσσειν, ut in hoc Naumachii versu, Σοὶ δ' οἰκωφελίη μελέτω, οἶκόν τε φυλάσσειν: quem usum habet et in nomine composito οἰκοφύλαξ, cui significatione respondet οἰκουρός. Apud Dem. autem κτᾶσθαι τἀγαθὰ et φυλάττειν τἀγαθὰ est Bona s. Opes quærere, et Bona tueri: ex Ovidio, Non minor est virtus, quam quærere, parta tueri. Atque adeo idem et ipse Dem. verbis illis κτᾶσθαι et φυλάττειν utens, dicit: nisi quod majorem etiam virtutem visam illi esse, non solum non minorem, ejus verba testantur. Ita enim (p. 16.) scribit, Πολλάκις δοκεῖ τὸ φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι: (25.) Πολὺ γὰρ ῥᾷον ἔχοντας φυλάττειν ἢ κτήσασθαι πάντα πέφυκε. At vero ap. Xen. K. Π. 8, (2, 11.) φυλάττειν, licet ejusd. generis accus. habens, non eund. tamen usum habet; sed in vitio ponitur, cum in illis Dem. ll. in laude poni, manifestum sit. Ita enim ibi, p. 125. meæ Ed. Ἐγὼ οὐ τοὺς πλεῖστα ἔχοντας καὶ φυλάττοντας, πλεῖστα εὐδαιμονεστάτους ἡγοῦμαι· οἱ γὰρ τὰ τείχη φυλάττοντες, οὕτως ἂν εὐδαιμονέστατοι εἴησαν· πάντα γὰρ τὰ ἐν ταῖς πόλεσι φυλάττουσιν, ἀλλ' ὃς ἂν κτᾶσθαί τε πλεῖστα δύνηται σὺν τῷ δικαίῳ, χρῆσθαί τε πλείστοις σὺν τῷ καλῷ, τοῦτον ἐγὼ εὐδαιμονέστατον νομίζω καὶ τὰ χρήματα. Hic, inquam, φυλάττειν nequaquam eund. quem ap. Dem. usum habet, cum loquatur de iis qui ita φυλάττουσι sua bona, ut interim iis uti nesciant. Fuerit igitur reddendum φυλάττειν non itidem Tueri s. Conservare, sed simpliciter Servare s. Custodire. Videmus autem et alios hujus verbi φυλάττειν usus in illo ipso Xen. loco, sed de iis postea. Nunc ad Hom. revertor, ap. quem legitur etiam φυλάσσειν χόλον, Il. Π. 30. Μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις. Itidem certe hic, i. e. cum ejusd. signif. accusativo, utimur verbo illo Garder. Dicimus enim Garder sa colère, (quod vocab. Colère χόλον significat,) vel Garder son courroux. Latine haud scio an itidem dicatur Servare iram s. simultatem. Poëtæ certe Premere iram s. iras hac signif. dicunt; ut etiam Premere curam, et Premere curam sub corde, nec non Premere corde dolorem, Virg. Et in soluta oratione, Simultatem gerere, nihil aliud est quam χόλον φυλάσσειν. Herod. autem pro eod. dixit χόλον πιέσαι, si Eustathio [ad Il. A. p. 40.] credimus. Quod loquendi genus plane respondet illi Poëtico Premere iram. Estque obiter notandus hic VERBI Πιέζειν usus. Vult præterea Eust. χόλον πέψαι s. καταπέψαι i. valere q. χόλον φυλάσσειν: qua in re nullo modo assentiri illi queo. Ceterum ut Hom. φυλάσσειν χόλον, sic Plato de LL. φυλάττειν θυμὸν dixit, quod quidam interpr. Conditam iram tenere. Apud Eund. φυλάττειν μνήμῃ, Servare in memoria, (dicitur alioqui potius, Servare memoriam rei alicujus: Plin. dixit etiam, Ex iis quas hominum memoria custodit;) Memoria tenere, Mente conditum tenere. Habet vero et aliam Servandi signif. cum dicitur νόμον φυλάττειν, s. τὸν νόμον, aut τὰ δικαιώματα τοῦ νόμου, in N. T., ubi φυλάττειν redditur ad verbum Servare. Invenitur certe itidem τοὺς νόμους φυλάττειν ap. Aristot. et Dem.; sed verbo φυλάττειν paulo alium quam illic usum habente, ac ne eund. quidem ap. utrumque. Ita enim Dem. Mid. Χρὴ δὲ, ὅταν μὲν τιθῆσθε τοὺς νόμους, ὁποῖοί τινες εἰσὶ σκοπεῖν· ἐπειδὰν δὲ θῆσθε, φυλάττειν καὶ χρῆσθαι: videtur enim φυλάττειν τοὺς νόμους hic esse Servare leges, i. e. Eas retinere, nihilque in illis innovare. Fateor tamen posse et ita accipi φυλάττειν ut in illis N. T. ll. Apud Aristot. autem φυλάττειν τοὺς νόμους est Tueri leges, Legum auctoritatem inviolatam servare. Ita enim puto intelligi debere in isto ejus loco, de Rep. 3. ubi de rege loquitur, Εἰ γὰρ καὶ κατὰ νόμον εἴη κύριος, μηδὲν πράττων κατὰ τὴν αὑτοῦ βούλησιν, παρὰ τὸν νόμον, ὅμως ἀναγκαῖον ὑπάρχειν αὐτῷ δύναμιν, ᾗ φυλάξει τοὺς νόμους. Alioqui certe illi φυλάσσειν νόμον, sive τὸν νόμον, simile videri possit quod dicit Hom. φυλάσσειν ἔπος; Il. Π. (686.) εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν, Ἦτ' ἂν ὑπέκφυγε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο, Si servasset verba Achillis, mortem effugisset, i. e. Si monitis s. consilio Achillis paruisset. Cui loco similis est hic Propertii, Quod si etc. verbaque duxisset pondus habere mea, Viveret ante suos

dulcis conviva penates. Sed Eust. videtur φύλαξεν accipere pro φύλαξεν μνήμῃ, quippe qui de eo scribat, ἐσθλῆς ἑταίρου παραιφάσεως λαθόμενος τοὺς πολεμίους μετεκίαθε. Apud eund. Poëtam Il. Ω. (111.) legimus, Αἰδῶ καὶ φιλότητα τεὴν μετόπισθε φυλάσσων. Ubi φιλότητα φυλάσσειν non male, ut opinor, e Virg. interpretabimur ad verbum, Amorem servare. Interdum vero φυλάσσω ad eam verbi Servo signif. pertinet, qua convenit cum Tueor s. Tutor: quem usum supra quoque e quodam loco habuisti. Homero certe frequens est, qui verbum παρίσταμαι ei interdum præponit, nonnunquam ῥύομαι postponit, cum alioqui φυλάσσειν cum ῥύεσθαι alia etiam de re ab eo usurpetur, ut antea docui. Sed his addendus est is verbi φυλάττειν usus, quo dicitur φυλάττω σε ἀπὸ τούτου, Tueor te ab hac re. Aut etiam, Custodio te ab hac re, ut Fabius dixit, Ab injuria aliquem custodire. Extat porro et hujus constr. exemplum ap. Xen. K. Π. 1, (4, 7.) p. 9. Καὶ φύλακας συμπέμπει ἐφ' ἵππων πρεσβυτέρους, ὅπως ἀπὸ τῶν δυσχερῶν, vel δυσχερειῶν [al. δυσχωριῶν] φυλάττοιεν αὐτὸν, καὶ εἰ τῶν ἀγρίων τι φανείη θηρίων. Hanc quoque verbi hujus constr. in N. T. habemus, ut 2 ad Thess. 3, (3.) Ὃς στηρίξει ὑμᾶς καὶ φυλάξει ἀπὸ τοῦ πονηρου, Qui vos firmos reddet, et tuebitur a malo. Sic ap. 1 Jo. 5, fin. Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων, possit fortassis verti, Tuemini vos ab idolis, licet alioqui commode reddatur Cavete vobis ab idolis. Vetus certe Interpres et hic et illic verbo Custodire usus est, cujus talem constructionem e Fabio modo attuli. Optime autem hæc loquendi forma cum nostrate convenit, atque adeo ei ad verbum respondet. Dicimus enim, Gardez-vous de ceci, quod sonat, φύλαττε σεαυτὸν ἀπὸ τούτου. Perinde ac si dicas Latine, Custodi teipsum ab hoc. Vide Φυλάττω pro Caveo, infra.

Φυλάττω ad Custodiendi potius quam Servandi signif. pertinet, cum de iis dicitur, qui custodes aut qui excubitores s. vigiles appellantur, sine adjectione positum. Herodian. 2, (1, 13.) Ἐπιστάντες δὲ αὐτοῦ κεκλεισμένης τῆς οἰκίας ταῖς θύραις, διεγείρουσι τὸν φυλάττοντα, ubi Polit. τὸν φυλάττοντα non dubitavit reddere Janitorem. Thuc. 7, (28.) p. 241. Πρὸς γὰρ τῇ ἐπάλξει τὴν μὲν ἡμέραν κατὰ διαδοχὴν οἱ Ἀθηναῖοι φυλάσσοντες, τὴν δὲ νύκτα, καὶ ξύμπαντες, πλὴν τῶν ἱππέων, ubi Interpres reddidit Excubantes. Idem tamen in hoc, qui paulo ante habetur loco, Καὶ κατὰ τὴν χώραν φυλασσόντων, reddiderat, Omnem circa regionem tutantium. Malim ego, Custodiam circa regionem agitantium. At φυλακὰς φυλάττειν vide in Φυλακή. A Bud. φυλάττω redditur etiam Insidias colloco, vel Vigilias, et Xenophonti hic usus ascribitur, cujus ex Hipparchico locum affert, p. 773. In VV. LL. redditur et Custodio præsidio, quæ interpr. ei convenit potius cum suum accus. habet. Ibid. Ἐφύλασσον τοῖς Ἀθηναίοις, pro Atheniensibus præsidio stabant.

Φυλάττω, Observo. Il. B. (251.) νόστον τε φυλάσσοις. Nam et Eust. exp. ἐπιτηροίης, itidemque Hes. φυλάσσειν esse dicit ἐπιτηρεῖν. Latine certe dixerim potius Observes occasionem reditus, quam simpliciter Observes reditum. Vel, Immineas occasioni reditus. Sed παρακατέχοις, quod addit, non satis placet. In soluta quoque oratione non infrequens est hic verbi istius usus. Φυλάττειν, inquit Bud., est etiam παρατηρεῖν, i. e. Observare, et Captare occasionem. Athen. Φυλάξας ἀσέληνον νύκτα, Observata nocte obscura. Sic et in aliis plerisque Il. usus est. Dem. Φυλάξας τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ut incautum opprimeret sc. Thuc. (3, 105.) Φυλάσσοντες τοὺς μετὰ Εὐρυλόχου Πελοποννησίους, μὴ λάθωσι διελθόντες. Hæc ille. Est porro similis illi Athenæi loco hic Thuc. 2, (3.) Φυλάξαντες νύκτα. Ac possumus utrobique φυλάττειν νύκτα interpretari, Observare occasionem noctis, vel potius opportunitatem. At in illo altero Thuc. loco nequaquam tale interpretationis genus locum habere possit. Itidem certe verbum Custodire pro Observare positum ap. quosdam Latinos Scriptt. invenitur, sed raro. Interdum etiam Custodire et observare, conjuncta leguntur.

Φυλάττω, Caveo, Vito. Dem. Φυλάττων τὸ μηδὲν ἐναντίον γενέσθαι τούτοις οἷς ἅπαντα πολιτεύῃ, Intente curans, vitans. Huic autem exemplo, quod Bud. affert, addere possumus hoc e Thuc. 7, (17.) p. 237. meæ Ed. Ὅπως φυλάσσοιεν μηδένα ἀπὸ Κορίνθου καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐς τὴν Σικελίαν περαιοῦσθαι, Ut caverent ne etc.: at Interpres vertit, Ad custodiendum ne. Apud Plut. autem cum ὅπως, de Def. Orac. 725. meæ Ed. Ὧν μήδεσθαι προσήκει, καὶ φυλάττειν ὅπως ὑπ' ἀνθρώπων οὐκ ἀπολοῦνται πονηρῶν, θεῷ λατρεύοντες. Usurpatur alioqui multo frequentius vox passiva φυλάττεσθαι in Cavendi signif. Sed φυλάττειν invenitur et cum pronomine composito, et præp. ἀπὸ habente suum gen. eand. interpretationem admittens, cum sc. dicitur φυλάττω ἐμαυτὸν ἀπὸ τούτου, vel φύλαττε σεαυτὸν ἀπὸ τούτου. Cum enim hæc sonent ad verbum, Custodio meipsum ab hoc, et Custodi teipsum ab hoc, possumus reddere, Caveo mihi ab hoc, et Cave tibi ab hoc. Sic supra in loco Joannis, Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων, Filioli, cavete vobis ab idolis, ut si Gallice dicas Gardez-vous des idoles. Vide supra.

Φυλάσσομαι, SIVE Φυλάττομαι, ut voce, ita etiam signif. passiva, Custodior, Servor. Aristoph. Σφ. (1355.) Νέος γάρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα. Τὸ γὰρ νέδιον τηρεῖ με. Herodian. 4, (4, 9.) Κελεύει αὐτὸν ἁρπάσαντας ἀπάγειν εἰς τὸ στρατόπεδον, ὡς ἂν σωθῇ ἐκεῖ φυλαχθείς. Et PARTIC. Πεφυλαγμένος passive itidem: e Nonno, σέλας πεφυλαγμένον ἠοῦς, Lumen auroræ diligenter observatum.

Φυλάσσομαι, SIVE Φυλάττομαι, passiva quidem voce, sed activa signif., pro Custodiam ago, Excubias ago, ut Bud. ap. Xen. interpr.: afferens itidem φυλαττόμενοι pro Iis qui sunt in propugnaculis urbium, ex Aristot. Polit. 7. Ὥσπερ γὰρ τοῖς ἐπιτιθεμένοις ἐπιμελές ἐστι δι' ὧν τρόπων πλεονεκτήσουσιν, οὕτω τὰ μὲν εὕρηται, τὰ δὲ δεῖ ζητεῖν καὶ φιλοσοφεῖν καὶ τοὺς φυλαττομένους. Sic autem usus Hom. passiva ista voce fuerat, Il. K. 419. Οἱ δ' ἐγρηγόρθασι, φυλασσέμεναί τε κέλονται Ἀλλήλοις. Ibid. voce activa φυλάσσειν utitur. Habet interdum φυλάσσομαι et eam verbi φυλάσσω signif. qua ponitur pro Observo; nam ap. Hesiod. (Ἡμέρ. 1.) Ἤματα δ' ἐκ διόθεν πεφυλαγμένος redditur Dies observans. Apud Eund. (Ἔργ. 2, 324.) Εὖ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι, redditur Observato. Quidam autem, Conservato.

Φυλάσσομαι, s. Φυλάττομαι, rursus passiva quidem voce, sed signif. activa, Caveo. Gallice autem exprimi possit eadem voce, qua et activum φυλάσσειν, sc. verbo Garder: sed adjunctum habente pronomen, aliamque constr., sicut et alium usum. Dicimus enim Gardez-vous de faire cela, et eadem signif., Donnez-vous garde de faire cela, ut Græci φυλάσσου τοῦτο ποιεῖν. Pro quo Lat. Cave hoc facias. Sic Dem. dixit φυλάττομαι παραβαίνειν. Aristot. de Anim. 9. Φυλάσσεται ὁρᾶσθαι, Cavet ne conspiciatur. Affertur vero et φυλάττομαι στρατεύεσθαι e Xen.; sed redditum, Abstineo a bello inferendo. Invenitur pro Caveo, habens et particulam μὴ ante infin., ut in hoc Luciani loco in Solœcista, (init.) Ἄρά γε ὁ γνῶναι τὸν σολοικίζοντα δεινὸς, οὗτος καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν δυνατός. Sic certe Lat. dicunt Cave hoc facias, et Cave ne hoc facias. Habet porro et alias quam cum infinitivo constrr. Dicitur enim φυλάττομαι μὴ, et φυλάττομαι ὅπως μὴ, sequente verbo subjunctivi modi: item φυλάττομαι τοῦτο, s. τοῦτον et φυλάττομαι ἀπὸ τούτου. Xen. Ἀπ. 4. Καὶ φυλαττόμενον μὴ δόξῃ, κ. τ. λ. Ex Eod. (2, 2, 8.) affert Suid. Φυλασσόμενος μὴ δοκοίη φεύγειν, quod exp. προορώμενος, προσκοπούμενος. Exemplum autem constructionis cum ὅπως μὴ, ap. eund. Xen. (1, 2, 37.) Φυλάττου ὅπως μὴ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσῃς. Isocr. aliam etiam constr. dedit particulæ ὅπως, ad Phil. Εἰς δὲ τὸν ἐπίλοιπον χρόνον φυλακτέον ὅπως μηδὲν συμβήσεται τοιοῦτο. At cum accus. ut ap. Hesiod. Ἔργ. (1, 261.) Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες. Et ap. Thuc. (4, 61.) Φυλάσσομαι τὸ ἐπιόν. Plut. de Socr. Dæm. Τί γὰρ κωλύει μηδενὸς καταφρονεῖν, ἀλλὰ πάντα φυλάττεσθαι; Act. 21, 25. Εἰ μὴ φυλάσσεσθαι αὐτοὺς τό, τε εἰδωλόθυτον καὶ τὸ αἷμα, καὶ πνικτὸν, καὶ πορνείαν, Nisi ut caveant ab iis etc. Vet. Interpres, Ut abstineant